

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

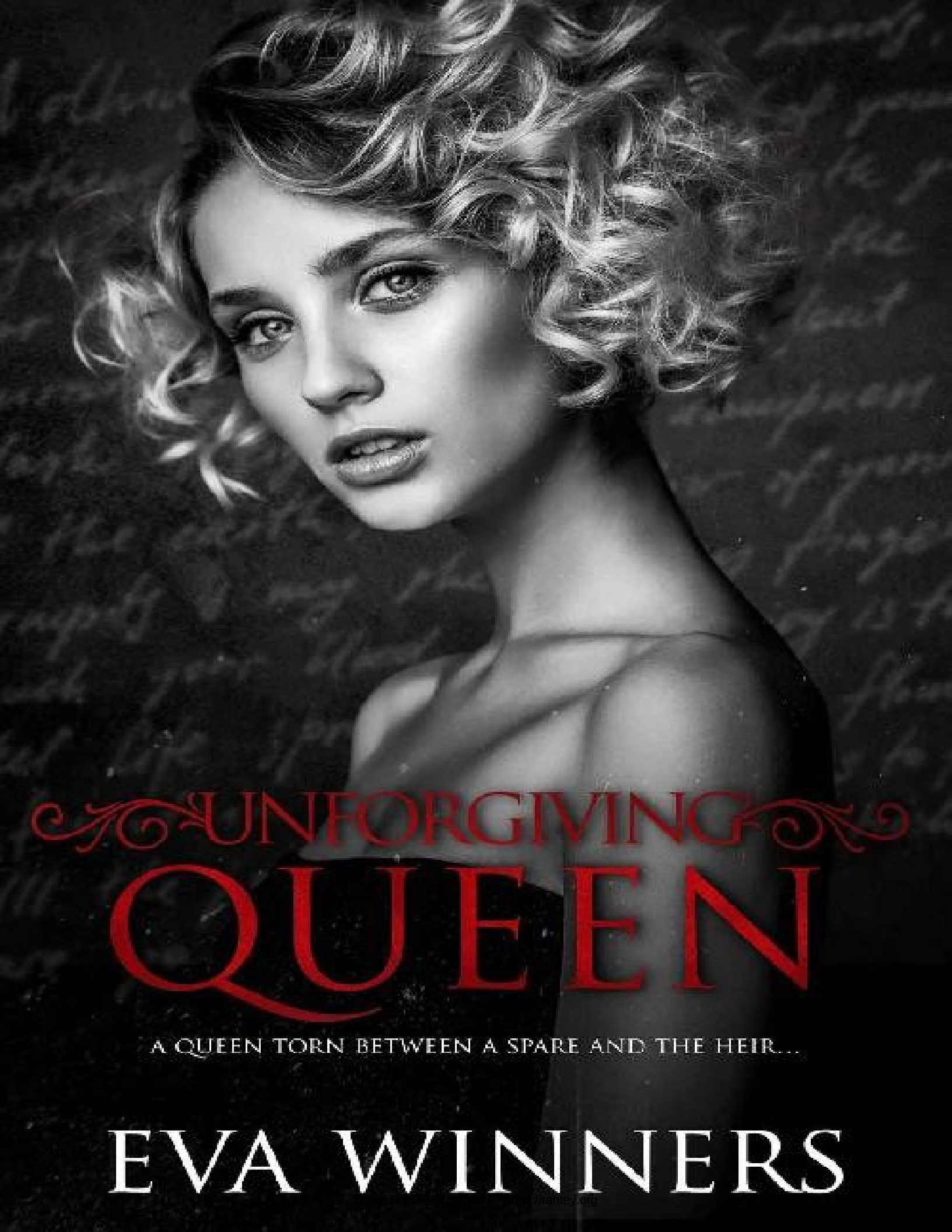
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNFORGIVING QUEEN

A QUEEN TORN BETWEEN A SPARE AND THE HEIR...

EVA WINNERS

rentey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AFFETMEYEN KRALİÇE

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

Affetmeyen Kraliçe Oynatma

Listesi Yazar Notu

Blurb

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51 Sırada](#)

[Ne Var?](#)

Telif Hakkı © 2023 Winners Publishing LLC ve Eva

Winners tarafından

Kapak Görseli Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _

AFFETMEYEN KRALİÇE ÇALMA LİSTESİ

<https://spoti.fi/3QZ7Fjj>

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucular,

Lütfen bu kitabın bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler içerdığını unutmayın. Dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için değildir.

Bu kitabın tek başına okunamayacağını bilmek önemlidir. Üçlemenin bir parçasıdır ve olay örgüsünü anlamak için üç kitabı da okumanız gerekir. Lütfen karanlık temaların farkında olun.

Gelecekteki yayınlarla ilgili haberler için Eva Winners'ın Bültenine (www.evawinners.com) kaydolmayı unutmayın.

Aşık olmak bir mumu tutmak gibidir.
Başlangıçta etrafınızdaki dünyayı aydınlatır.
Sonra erimeye başlar
ve seni incitir. Sonunda söner ve
her şey her zamankinden daha
karanlıktır
ve size kalan tek şey... YANMAK!

Syed Arshad

BLURB

Zararsız bir öpücük bir peri masalına yol açtı. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama okuduğunuz sonsuza dek mutlu sonların aksine, benim masalım gelinlik ve güllerle bitmedi.

Peri masalım kalp kırıklığına dönüştü. Acıyla mürekkeplendi ve gözyaşlarıyla mühürlendi. Neredeyse hayatıma mal oluyordu. Ve aileme.

Ben parçaları toplarken o hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Şimdi geri döndü ve beni istiyor.

Ona göre, ben kullanılacak bir piyonum. Kaldıraç. Ama artık onun değilim. Kardeşinin nişanlısıyım.

İki kardeş arasında sıkışıp kaldım, itme ve çekme dayanılmaz. Biri beni istiyor, diğerrinin bana ihtiyacı var. Ama Leone kardeşler bu kraliçenin bir piyon olmayacağını öğrenecekler.

Bana göre ikisi de acıyı ve zehri hak eden adamlar. Ailem kaderimi kabulleneceğimi düşünüyor. Ben savaşmayı planlıyorum.

*Sevgi ve şefkate aç iki çocuk
olarak başladık.
Biz hiç yabancı olmadık.
Sonuna kadar değil.*

-Eva Winners-

PROLOGUE

AMON, 12 YAŞINDA

"Ben yaptım." Bir adım öne çıktım, Dante yanımdaydı, babamın büyük gurur duyduğu on beşinci yüzyıldan kalma kırık vazonun sorumluluğunu üstlendik.

Küçük kız kocaman gözlerle babama baktı, bakışları benden ona, sonra tekrar bana kaydı. Altın rengi bukleleri bir sağa bir sola sallanıyor, korku yüzünden okunuyordu. Babam ona ve kız kardeşine şöyle bir baktı ama ikisi de korkudan titriyordu.

Başları çok sık belaya girmiyor olmalı.

"Burada neler oluyor, Leone?" Tomaso Romero olduğunu bildiğim adam karısıyla birlikte geldi, karısı kızların yanına koştu. Birinin babası gibi koyu renk saçları, diğerrinin ise ayçiçeği sarısı bukleleriyle annesinin aynadaki görüntüsü olması dışında çift neredeyse birbirinin aynısıydı.

Babam onu tanımadı, gözleri kardeşimi ve beni delip geçti. Gözlerimizdeki gerçeği okuyabilir miydi? Emin değildim. Tek bildiğim, bu kızlara zarar vermesine izin veremeyeceğimdi.

"Angelo," diye tersledi Romero.

Babanın gözleri ölümcül bir sakinlikle adama kaydı. "Hiçbir şey. Sen, karın ve veletlerin gidebilirsiniz," dedi İngilizce olarak.

Kızların annesi tereddüt etmedi. Kızları aldı ve onları uzaklaştırdı.

"Seni lanet olası-" Tomaso Romero *sinirlenmişti*. Yüzü kıpkırmızı oldu ve kılıfında duran silahına uzandı. Babam da öyle.

"Tomaso." Kızların annesi dışarı çıkmak için çaresiz görünüyordu ama Romero hareket etmeyi reddetti. Bakışları babasının kilitlenmişti, ikisi de istemiyordu.

kımıldamak için. "Tomaso, hadi eve gidelim," di ye fısıldadı, kızlara doğru başını sallarken sesi titriyordu.

Buğday rengi bukleli olan gözlerini bana kilitledi, bakışları endişeyle doluydu. "Baba, onları eve götürebilir miyiz?"

Romero yere baktı ve onun bakışlarını Dante ve bana doğru takip etti. Gözleri bir anlığına Dante'nin üzerinde durduktan sonra bana kaydı.

"Üzgünüm, günışığım. Yapamayız." Sonunda kızına hitap etmek için uzun bakışlarını kırdı.

Kız dudaklarını büzdü. "Ama onları bırakmak istemiyorum, baba. Lütfen."

Annem koridorda belirdi, ayak sesleri mermerde yumuşaktı.

"Angelo, bir partiye ev sahipliği yaptığımızı bilmiyordum. Bilseydim dua etmeye gitmezdim."

Önündeki sahneye baktı. Gerginliği hissedebiliyor muydu? Gözlerinden anlamadığım bir ifade geçti, ama daha önce okuma şansım olmamıştı-

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi buz gibi soğuktu. Romero'yla neden bu şekilde konuşuyordu? Daha önce hiç bu kadar sert bir ses tonu kullandığını duymamıştım, hele de babam ona kötü davrandığında, hele de evimize gelen misafirlere karşı. Annemin gözleri karısının ve çocuklarının üzerinde gezindi, içlerinde nefrete benzer bir şey titreşiyordu.

"Bu lanet eve adım attığım için pişmanım."

"Tomaso!" Adamın karısının onu azarlama şekli, karısının daha önce onun ağzından tek bir küfür bile duymadığını düşündürdü bana.

Siyah saçlı kız onun kolunu çekiştirdi ve elleriyle işaret etti.

O ne yapıyordu?

Romero, "Hayır, Kaliforniya'ya geri dönemeyiz," diye cevap verdi. Onun sağır olması gerektiği aklıma geldi. Daha önce işaret dili kullanan bir aktörün oynadığı bir film izlemiştim. "Şimdi gidelim," diye talimat verdi.

Altın bukleli küçük kız elini annesinden çekip bana doğru koştu ve sanki can simidiymişim gibi bana sarıldı.

Yabancıardan gelen bu tür bir şefkate alışık olmadığım için kaskatı kesildim. Bana daha sıkı sarıldı ve Dante'yle geçen hafta eğitimimizin bir parçası olarak yediğimiz dayaktan dolayı acı dolu bir yüz buruşturmasını bastırmak zorunda kaldım.

"İyi olacak mısın?" diye fısıldadı geçen hafta yediğim dayaktan dolayı sırtımda ve gövdemde oluşan morluklar zonklarken. Yeni tanıştığım bir kızdan gelen basit bir sarılma nasıl olur da acımı hafifletirdi? Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Babası geldi ve kızı nazikçe çekerek uzaklaştırdı. Geri adım attığı anda, kaybetme duygusu üzerime çöktü ve ayaklarımın üzerinde sallandım.

"Ailemden ve çocuklarımdan uzak dur," diye mırıldandı Romero nefesinin altında. Tehdidinin bana mı yoksa babama mı yönelik olduğunu asla bilemeyecektim.

Romero ailesi gözden ve kulaktan uzaklaştıktan sonra babam kardeşime ve bana döndü. "Siz ikiniz bugün bir ödül alacaksınız." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Kendi evimde kimse bana saygısızlık edemez."

Bakışlarını başımızın üzerinde gezdirdi ve çenesini eğdi. İki muhafızı gölgelerin arasından öne çıktı ve bizi sürükleyerek götürmeden önce onunla İngilizce bir şeyler konuştu.

O gece dünyamız karardı. Babamız lanet bir psikopat gibi Dante'yi ve beni nefes alamayacak hale gelene kadar dövmüş ve işkence etmişti. Sonrasında beynimi kapatamadım. Bunun yerine, o soğuk, nemli bodrumda kendimi korumanın yollarını öğrendim, zayıflığa boyun eğmeyi reddettim.

Bir gün, karanlık hücrede tek başıma otururken düşündüm, kardeşimi ve beni bu lanet yerden çıkaracağım.

O zaman bir yemin ettim: Babamızdan daha güçlü olacaktım. Daha güçlü, daha hesapçı. Daha da iyisi, onu öldürecektim.

Çünkü Angelo Leone'nin bir baba değil, bir sadist olduğu açıktı.

1

AMON, 23 YAŞINDA

D ölüm hayatın bir parçasıydı.

Nefessiz kalmış bir beden. Kan sıçramış. Boş gözler.

Yirmi üç yaşına geldiğimde öldürmüş ve işkence etmişim.
sayısız adam. Hiçbirinden pişmanlık duymadım.

Ama Reina Romero'nun acısı kalbime bir kurşun gibi saplandı.

Orada durduğunu görmeden önce onu hissettim. Sıradan seyirciler için parti tüm hızıyla devam ediyordu. Bardaklar şingirdiyor. Alkol akıyordu. Yeraltı suç örgütlerinin liderlerinin yanı sıra zengin ve güçlü kişiler de partiye katılmıştı.

Ama ben daha iyi biliyordum. Gözlerinin bana kilitlendiğini biliyordum ve sonunda randevumdan başımı çevirdiğimde, hâlâ taşıdıkları kalpleri fark ettim. İçimdeki her hücre odanın içinden geçip ona gitmek için can atıyordu.

Onun yerine, Paris Moda Haftası'nda ilk kez sahneye çıkan bir model olan Sakura'yı öptüm. Ailesinin Japonya'daki Yakuza ile olan bağlantıları nedeniyle onunla "görünmem" tavsiye edilmişti. Örgüt içindeki imajımı güçlendirmek için. Sanki umurumdaydı. Gerçek sebep çok daha acınasıydı. Bu gece aptalca bir şey yapmamı engellemek için kolumdaydı.

Ancak Reina'yı gördüğümde bir adım daha ileri gitmeye ve Sakura'yı öpmeye karar verdim. Reina'nın beni istiyormuş gibi bakmasını engellemem gerekiyordu. Geri tepti. Onun acısını kendi acım gibi hissettim, göğsümü delip geçti ve nefesimi çaldı. Yüzünde paramparça bir ifade belirdi. Dondu kaldı ve

arkasını dönüp gitmeden önce kalbinin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirim. Görev tamamlanmıştı. Ama yapmam gerektiği gibi olduğum yerde kaldım mı? Hayır. Kalmadım. Onu takip ettim. Onu bir kez daha görmeye ihtiyacım vardı.

Hayatımın geri kalanını geçirmem için.

Adımlarımı hızlandırdım, onun ayak seslerinin sokaktaki uzak yankılarını bir işaret feneri gibi kullandım. Havada bir şeyler değişti ve metalin metal üzerinde çıkardığı o kusursuz gıcirtıyı duydum. Koşmaya başladım, bacaklarım artık imkansız bir hızda hareket ediyordu. Olası en kötü senaryo gözümün önüne geldiğinde bir blok bile gitmemiştim. Kanlar içinde bir ceset kaldırıma yayılmıştı. Reina'nın küçük bedeni iki aracın arasına sıkışmıştı. Kanla keçeleşmiş altın rengi bukleleri kaldırıma vuruyordu. Göz kapakları canlı mavi gözlerini kapatıyordu.

Kardeşim onun bedenini kucakladı, yüz ifadesinde dehşet vardı. Onu kaçıranlardan kurtardığımızdan beri gözlerinde bu bakışı görmemişim - vücudu yara bere içindeydi ve vücudunda binlerce kesik vardı.

Bu çok kötü.

Reina'nın kırılğan uzuvları garip bir açıyla uzanıyordu, yüzü ölümcül derecede solgundu.

Panik boğazıma sarıldı ve bir an için olduğum yerde donup kaldım. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Hissedemiyordum.

Göğsümün içinde öfke alevlenmeden önce kalp atışları uzun saniyelere, belki de dakikalara uzanıyordu.

Lanet olsun, bu son değil.

Benim için yasak bölge olabilir ama bu onun hayatının sonu olmaz. O yaşamayı hak ediyordu; ben ölmeyi hak ediyordum.

Hızla büyüyen kalabalığı yararak ona yaklaşırken kafatasım her adımda itiraz ediyordu. Reina'nın öldüğü düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor ve varlığımın her zerresine saldırıyordu. Uzun zamandır yaşamadığım bir korkuydu bu.

Bırakın yaşasın, beni dinleyenlere dua ettim. Bırak yaşasın ve benim canımı alsın. Onun yerine beni al.

Kaldırıma doğru kaydım. "Ambulans," diye bağırdım. "Biri ambulans çağırsın." O zalim, karanlık dünyaya kanını akıtan bir melekti.

"Yolda," diye cevap verdi biri.

Dizlerim onun yumuşak, gevşek bedenine sürtündü. Dudakları neredeyse maviydi.

"Ne oldu?" Reina'nın bedenini kardeşimin kollarından kurtardım. Soğuktu, içimde bir şok dalgası yayıldı. Çok fazla kan vardı. "Darius hangi cehennemde? Ona göz kulak olması gerekiyordu."

"Kian'dan gelen durum raporlarını okusaydınız, Darius'un yurtdışında görevde olduğunu bilirdiniz. Kian yerine başka birinin geçmesini isteyip istemediğini sordu. E-postaya cevap vermedin."

Başım çarpıyordu, kalbim de öyle. Göğsümde sonsuz bir delik vardı. Son üç aydır giderek büyümüş ve kararmıştı. Ama şimdi... mümkün olduğunu düşünmediğim derinliklere doğru genişledi. Dehşete düşmüştüm.

Kafama ve işime o kadar dalmıştım ki, Reina'nın var olduğu -bensiz- dış dünyayı görmezden gelmeye çalışıyordum ve Kian'ın e-postasını tamamen kaçırmıştım. Şimdi kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Bu engellenebilirdi.

Dante kuru bir sesle, "Boku yedin kardeşim," dedi.

"Söyle. Bana. Ne. Olanları." Sesimdeki gerginlik barizdi. Kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. "Yoksa yemin ederim-"

Dante, gözleri Reina'nın solgun yüzüne kilitlenmiş bir halde, "İki araba doğrudan ona çarpmış," diye cevap verdi. "En çok neresinin kanadığını anlayamıyorum. Basınç uygulamamız gerekiyor ama onu yerinden oynatmak istemiyorum."

Ellerim onun üzerinde dolaştı. Sıyrıklar ve kesikler vardı ama kanın çoğu belinin etrafında toplanmış gibiydi. Soğuk bileğini tuttum ve nefesimi tutarak nabzının atmasını bekledim.

Bir saniye geçtiğinde tüm dünya yok oldu. İki...

İşte oradaydı. Dokunduğumda hafif bir ritim duydum ve bir ciğer dolusu hava çektim.

"Ne oldu lan burada?" Illias Konstantin birdenbire ortaya çıktı. Gözleri kucağımdaki Reina'ya kaydı ve gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. Romero kızlarını gözlerden uzak tutmazdı ama Illias'ın burada olması hoşuma gitmemişti. Yeraltı dünyasından herhangi birinin onu bu savunmasız pozisyonda görmesi.

Aslında nefret ettim.

"Nabızı azalıyor," dedim, sesime çaresizlik karışmıştı. "Soluyor."

"Arabam burada," dedi, arkasını işaret ederek. "Onu hastaneye götüreceğim."

Onu kucağıma alarak ayağa kalktım ve Dante arkamdan aceleyle gelirken onu takip ettim.

"Partine geri dönmen gerekmiyor mu?" Reina'nın bedenini göğsümde tutarken Illias sordu, kanı ellerimi ıslatıyordu. Muhtemelen sözlerinin beni nasıl yıkacağından, Reina'nın oradan koşarak çıkmasının benim suçum olduğundan haberi yoktu. Neden Sakura'yı öptüm ki? Bu çok yanlıştı.

Reina'nın bana yaklaşmasına izin vermeliydim. Bunun yerine, onun yakınlığından korkmamın ve ona karşı koyamamamın yoluna çıkmasına izin verdim. Kahretsin, yapmalıydım

daha güçlü oldu!

Arabasının arka koltuğuna kaydım. "Partiyi siktir et. Sadece beni hastaneye götür."

"Onu ben almalıyım," diye iddia etti

kardeşim. "Hayır."

Dante kıpırdamayı reddederek bana ters ters baktı. "Bunu sen yaptın."

Bana zehirli sözlerini tükürürken kötü niyetli bakışlarını gizleme zahmetine girmedim. En kötüsü de? Haklıydı.

Onu görmezden gelerek Illias'a baktım. "Şoförüne söyle, bütün trafik cezalarını ben ödeyeceğim. Sadece bizi hastaneye götür."

"Ben de geliyorum," diye tısladı Dante, yanıma kayarak.

Gözlerim hayatımı değiştiren kızda kaldı. Birlikte geçirdiğimiz yaz haftaları çoktan sona ermişti ve Reina bu süre içinde bir kadına dönüşmüştü. Elimden kayıp gittiğini hissetmeme rağmen onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordum. Bu gerçeğin ağırlığı, kendi yaptığım karanlık bir çukura hapsolmek gibi hissettiriyordu.

Ama gitmesine izin vermeyi reddettim. Asla benim olmayabilirdi ama yaşamasını sağlayacaktım. Ve mutlu olmayı öğrenecekti.

Bensiz olsa bile.

2

AMON

R Eina'nın durumu kritikti.

Tam yirmi dört saat geçmişti ve henüz uyanmamıştı. Kız kardeşi ve arkadaşları yakında onu aramaya geleceklerdi. zaten yapmamıştı. İstihbarat çoktan herkesin telefonunu patlatmış ve onun kayıp olduğunu bildirmişti. Polisi, hatta lanet olası Interpol'ü bile alarma geçirdiler.

Reina'nın kimliğini sır olarak saklamak buraya kadarmış. Illias'ın onu tanınması beni şaşırtmamalıydı. Herif çok fazla şey hakkında çok fazla şey biliyordu.

Ancak Illias'ın maaş bordrosunda bunu gizli tutmak için çalışan bir doktor olması faydalıydı, ancak o bile Reina'yı sonsuza kadar gizli tutamazdı.

"Ailesine haber verilmesi gerekecek." Illias'ın makul tonu beni sinirlendiriyordu. Neden hastanede kalmaya devam ediyordu? Gitmesini istiyordum.

"Henüz değil." Onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Dönüp onu tekrar arkamda bırakmadan önce uyanık olmasına ihtiyacım vardı.

Reina'nın kaburgaları kırılmıştı. Çoklu kırıklar. Ciğerleri delinmiş.
Ve bir düşük.

Benim hatamdı. Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Her şey yanıltı -pek çok açıdan- ama onu seviyordum ve hâlâ onu istiyordum... Muhtemelen hep isteyecektim.

Bu benim cezam olmalıydı. Her şeyi berbat ettiğim için. Sadece cehennemi bildiğim halde cenneti hak ettiğimi düşündüğüm için.

Lanet olası bir düşük. *Ensest.*

Tanrım, bunu her düşündüğümde boğazımda asit yanıyordu. Şimdi hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Onu korumam gerekirdi. Onun yerine, tüm hayatını mahvettim. Masumiyetine.

Dün gece beni aramasının sebebi muhtemelen hamileliği idi. Siktir, siktir, *siktir*. Onu hayal kırıklığına uğrattım. *Onu mahvettim*. İki elimi de saçlarımın arasına sokup parmaklarımla kavradım. Dikişlerimde parçalanıyordum. Hepsisi benim hatamdı. Düşük, kılık değiştirmiş bir lütuftu.

Üvey kardeş.

Boğazımda safra birikti ama onu aşağı ittim. Şu anda bunu düşünemezdim. Önemli olan Reina'nın bunu atlatmış olmasıydı.

Ben de makineden gelen nabız sesine odaklandım. Bu benim hayat çizgimdi. Yaşamayı gerekiyordu. Başımı ellerimin arasına alıp zihnimin partiye geri dönmesine izin verdim. Terasa adımını attığı anda onu fark etmiştim, sade pembe elbisesi onu mümkün olan en iyi şekilde ayırıyordu. Yersiz yurtsuz ve o kadar *yalnız* görünüyordu ki bu göğsümü ağrıttı.

Bana bakarken gözlerindeki çaresizliği ve boşluğu şimdi anlıyordum. Reina'nın ışığını söndürdüm.

Eğer- hayır, eğer değil. Bunu atlattığında asla eskisi gibi olmayacaktı. Bedeni iyileşirdi ama kalbi ve ruhu iyileşir miydi bilmiyordum. Böyle şeyler iz bırakır. Onu acıdan kurtarmak istemiştin; onun yerine onu parçaladım.

Gözlerimin dikişler ve alçılarla kaplı vücudunda gezinmesine izin verdim. Vücuduna sürekli ağrı kesici ve besin kaynağı sağlayan bir serum takıldığı için her yerinden tüpler çıkıyor gibiydi.

Neyse ki, düşük yapması dışında, iç organlarındaki yaralanmalar çok azdı. Zaten iyileşmekte olan akciğerleri dışında diğer tüm organları çalışıyordu. Bilinci yerinde değildi ama beyinde şişme belirtisi yoktu. Uyandığında beyin sarsıntısının boyutları hakkında daha iyi bir fikir edinecektik ve o zamana kadar tam olarak nefes alamayacağımı biliyordum.

Kan kaybından dolayı teni hala solgundu. Doktorlara cevap vermiyordu ve beni en çok korkutan da buydu. Sanki uykuya dalmış ve uyanmamaya karar vermiş gibiydi.

Dante gece gitti ve bana yedek kıyafet getirdi. Bu onun yanından ayrıldığım tek zamandı ve o zaman bile tıbbi odasındaki banyoyu kullanmıştım. Dante oyalandı, odaya girip çıktı. Illias da kaldı ama nedenini hâlâ anlamamıştım. Umurumda da değildi.

Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Bileğinin yumuşak etini okşadım, parmağımı üzerinde kaydırdım. Ona dokunmamalıydım ama yine de duramıyordum.

"Özür dilerim, tarçın kız." Boğazım sıkıldı, beni boğdu. "Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum."

Sessizlik tek cevabımdı, benimle alay ediyordu. Beni duyduysa bile belli etmedi. Doktorlar yarasını sarıp onu odasına geri getirdiklerinden beri kıpırdamamıştı.

Bir yanımda onun gerçeklikten kaçışını kıskanıyordu, ne kadar hastalıklı olsa da. Son üç ayda benim dünyam da kararmış ve kendimin bir kabuğuna dönüşmüştüm. Ama yine de anılardan saklanamıyordum. Onunla konuştuğum her kelime beni içten içe morartıyordu. Onun ışığı olmadan geçen her gün daha da soğuyordu ve biliyordum ki - lanet olsun biliyordum ki - batıyordum.

İkimiz de asla eskisi gibi olamayacaktık.

Onun yanımda olması hiçbir koşulda mümkün değildi, bu yüzden onun bu dünyada var olmasına ve benim olmamasına razı olurdum. Hayatta olduğu sürece başkasının olmasına da razıydım.

"Doğum günüm yaklaşıyor," diye mırıldandım. "Doğum günümde burada olacağına söz vermiştin. Sadece bu dünyada ol, tek istediğim bu."

Onu kovalayarak onu incittim, ama bunu yaparken kendimi daha da çok incittim. Kırmızı sis, o gittiğinden beri sahip olduğum tek arkadaşı.

Acı tüm şiddetiyle devam ediyor, beni parçalara ayırıyor ve karanlığıyla sarıyordu. Şimdi onun ışığını tattığım için daha kötü hissediyordum.

"Kahretsin," diye küfrettim içimden, bir elimi saçlarımda gezdirirken.

Kapı kayarak açıldı ve yerde ağır ayak sesleri yankılanırken başımı kaldırdım. Hem Illias Konstantin hem de kardeşim çevresel görüş alanımda duruyordu ve suratları asıktı.

Dante, "Amon, bunu daha fazla gizli tutamayız," diye ikna etmeye çalıştı. "Illias da aynı fikirde. Arkadaşları onun yüzünü tüm sosyal medyaya dağıttı. Interpol'ü aramışlar, Tanrı aşkına."

Konstantin, Omertà'nın ve Rus mafyasının Pakhan'ının bir üyesiydi. Sofia Volkov onun şimşeklerini üzerine çekmediği zamanlarda öyleydi. Bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Ailesini aramalıyız."

"Bırak ben yapayım," diye önerdi Dante. "Kız kardeşine mesaj atarım ve ailenin geri kalanına haberi vermesine izin veririm."

Beni endişelendiren Illias değildi. Kardeşimdi. Dante'nin bakışları ve kutupsal tavrı kazadan beri azalmamıştı. Görünüşe göre Dante taraf değiştirmiş ve Reina'nın koruyucusu olmaya karar vermişti.

İçimi asit gibi yakıyordu ama görmezden gelmek zorundaydım. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu ve kardeşim gibi onun iyiliğini düşünen birinin olması beni rahatlatmalıydı. Sadece daha büyük bir adam olmak ve bu gerçeği kabullenmek için çalışmalıydım.

Illias, "Kız kardeşi Romero'yu ve büyükannelerini Reina'nın günlerdir kayıp olduğu konusunda uyarmış," diye düşündü. "Onu bulmaları an meselesi. Aramalarını boşa çıkardım ve yanlış bilgiler vererek yetkilileri yanılttım ama bunu anlamaları an meselesi."

"Onları yoldan çıkarmaya devam et," diye ısrar ettim, sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyordu. "Uyandıığında burada olmak istiyorum."

"Artık umursamak için çok geç," diye tersledi Dante. "Bırak ailesi onunla ilgilensin." Başımı eğdim ve öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Öfkesini bana yöneltirken nefes alış veriş sertleşmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerine atıldım ve vücudunu duvara çarptım. Pencereler bunun şiddetiyle sarsıldı ve yakındaki hemşire ve doktorları alarma geçirdi. Illias panjurları kapattı ama camdan bakışlarını hissetmeden önce değil. "Neden umursuyorsun ki?" diye sordum, sesimdeki uyarı açıktı. Reina'ya sahip olamayabilirdim ama kardeşimin üzerime çullanmasına izin verirsem lanetlenirdim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarımı tuttu ve aynı şekilde karşılık verdi.

"Dikkat et, Dante," diye uyardım, gözlerim ona dikilmişti. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum, ama şimdi bununla başa çıkmanı öneririm. Ve kendini Reina'yla meşgul etme."

Kardeşimle her zaman aynı fikirdeydik. Çoğunlukla. Her kardeşin yaptığı gibi anlaşmazlıklarımız olurdu ama antrenman dışında asla fiziksel olarak kavga etmezdik. *Sanırım her şeyin bir ilki var.*

Bir el omzuma indi.

Illias, "Amon, bunun ne yeri ne de zamanı," diye uyardı.

Onu görmezden geldim, elim hâlâ kardeşimin boynundaydı. "Seni onun yanında istemiyorum."

Dante içini çekti. "Ben senin düşmanın değilim, Amon." Çenesini Reina'ya doğru uzattı, Reina kıpırdamadan duruyordu ve bizden haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. "Ondan ayrıldığından beri farklısın." Buna itiraz etmek zordu. Ben değişmiştim. Göğsümde kara bir delik vardı. "Bunu çöz, yoksa hepimizi mahvedeceksin." Gözleri Reina'nın bedeninin yattığı yatağa kilitlendi. "Onu çoktan mahvetti."

"Bunu biliyorum amına koyayım. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Nefesimin altında tısladım. "Bana bariz olanı göstermene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama Konstantin sözünü kesti.

"Dante, neden biraz dışarı çıkmıyorsun?" Kardeşimin yüz ifadesine bakılırsa, ona defolup gitmesini söylemeye hazırды ama bunu yapamadan Illias, "Şimdi," diye ekledi.

Illias'ın ses tonundan hayır cevabını kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. Adil ama acımasız bir Pakhan'dı. Omertà'nın bir parçası olarak, Reina'nın kazasındaki rolümüzü -hayır, benim rolümü- öğrenirse bizi kolayca yok edebilirdi. Kendimi ondan uzaklaştırma çabamla onu çok ileri itmiştim. Onun herhangi bir senaryoda ikincil hasar olmasını asla istememiştim.

Ve yine de tam olarak öyle oldu, diye fısıldadı zihnim.

Dante başını sallayarak gözlerime baktı. Kapıya doğru ilerlerken nefesinin altından "Lanet olası saçmalık," diye mırıldandı.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar Illias, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi. Çenem gerildi. "Romero'nun kızını becermek kendini öldürtmenin en kesin yoludur."

"Onu becermeyeceğim," diye homurdandım. *Artık değil.*

Ve bu en kötü kısmıydı. Onu hala istiyordum. Hala onu arzuluyordum. Ne kadar denersem deneyeyim, onu üvey kardeşim olarak göremiyordum. Allah kahretsin! Kafayı yemiştim. Ne tür bir rahatsız insan akraba olduklarını öğrendikten sonra hala bir kadını ister?

Boğazım daraldı. Safra tekrar yükseldi, ama yuttum, acı, iğrenç tat içimi ekşitti.

"Peki, nasıl istersen öyle olsun." Illias ellerini takım elbise pantolonunun kusursuzca dikilmiş ceplerine soktu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca başka bir şey giydiğini görmemiştim. Konu Tatiana Nikolaev olduğunda görünüşüne en az takip becerileri kadar önem verirdi. Elbette bunu bildiğimi bilmiyordu. "Reina Romero burada bir sır olarak kalamaz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Doktorun onun resmini henüz sosyal medyada görmemiş olması bir mucize."

"Bariz olanı gösterdiğin için teşekkürler," diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak.

"Romero -ya da Omertà'dan herhangi biri- onu sakladığımızı öğrenirse, bu aileler arasında bir savaşa neden olur. Zayıf olmayı göze alamayız, Amon." Kıpırdamadan durdum, haklı olduğunu biliyordum ama en ufak bir şey umurumda değildi. Hepsi savaşa gidip ölebilirdi, umurumda bile değildi. "Vurulmasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı kaldırdım. Şimdi dikkatimi çekmişti. Bunu hiç düşünmemiştim ve açıkçası bilmiyordum da. Hastaneye adım attığımızdan beri onun hayatta kalması için dua etmek beni yiyip bitiriyordu.

"Elinizde ne gibi bilgiler var?" Bu yorum durup dururken yapılmış olamazdı. Illias zeki bir adamdı ve işini titizlikle yapardı. Hiçbir şeyi ağzından kaçırmazdı.

"Kuzeninin yıllardır Reina Romero'ya göz kulak olduğunu biliyorum." Gözlerimi kısmıştım. "Bu yeni bir şey değil."

"Ve Brezilya karteliyle ilişkisini güçlendirmek için onu kullanmaya çalıştı."

"Yine eski haberler. Sadede gel çünkü bir amacın olduğunu biliyorum." Sabrım tükeniyordu ve gözlerim hastane yatağındaki kıza, kalp monitöründen gelen o rahatlatıcı ama çok zayıf bip sesini dinlemeye devam ediyordu.

"Şoför. Onu araştırın." İşte benim onayım. "O ve ailesinden bazıları geçmişte Cortes karteli için çalışmışlar."

İfadesini daha yeni bitirmişti ki Ghost'a, yani Kingston'a ve Dante'ye bir mesaj göndermeye başladım bile. Bu kardeşimi meşgul edecek ve Ghost da şoförün bulunmasını sağlayacaktı.

"Tüyo için teşekkürler."

"Kıza değer verdiğin belli." Şerefsiz. Poker suratım üzerinde çalışmam gerekecekti. *O uyandıktan sonra*, diye düşündüm. "Onu korumak istediğin çok açık."

"İfşaatlarla dolusun," diye kestirip attım.

Alaycılığımı görmezden geldi. "Yakuza'yı ele geçir. O kadar güçlü ol ki kimse ona dokunamasın. Onu bu şekilde koruyabilirsin."

"Peki benim ne yapmaya çalıştığımı düşünüyorsun?" Ses tonum kuruydu.

Illias az önce kanaryayı yemiş bir kedi gibi gülümsedi. "Bundan şüphelenmiştim ve haklı olduğuma sevindim."

"Bunların Reina ile ne ilgisi var?" Tarçın kız söz konusu olduğunda gücümün hiçbirisi bir fark yaratmayacaktı. O hâlâ ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. O bir güneşti ve ben de onun ısıltılı parlaklığının tadını çıkaran ama asla ona ulaşamayan bir okyanus.

"Yakuza'nın başı olursan Romero onu sana vermek için fırsat kollayacaktır."

Beni ikiye bölen sırrı bildiğim için acı bir kahkaha attım. Neredeyse yapmamayı dileyecektim, ama bu ne burada ne de oradaydı. Illias'a izin verecektim

Çünkü Reina ile olan kan bağımın sırrı annem ve benimle birlikte ölecekti.

Vücudunun seğirmeye başladığını görmek için tam zamanında gözlerim ona geri döndü. Nefes alış veriş sertleşti. Gözleri yarık yarık açıldı ama içlerinde panik vardı.

"Doktoru çağırın," diye emrettim, sonra hastane yatağına doğru yürüdüm ve ona doğru eğildim. Küçük elini kendi elime aldım. "Hey, sen iyisin."

Cevap vermedi. Onun yerine nefes nefese kaldı, mavi gözleri odaklanmamıştı.

Sanki üzerlerini bir sis kaplamış, parlaklıklarını çalmış gibiydi.

"Reina," diye seslendim. Sanki sesim durumu daha da kötüleştiriyormuş gibi, makinede görüntülenen kalp atışı hızlandı ve daha yüksek hale geldi. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Gözleri başının arkasına yuvarlandı ve bilincini bir kez daha kaybetti.

3

AMON

I Düşmanlarımıza işkence etmek ve kardeşimi bulmak için cevaplar almak üzere tasarlanmış odaya bensiz girmiştik. Buna şaşırmadım. Sadece onları ölümün eşiğine kadar dövmemiş olmasını diledim. Bakışlarım Dante'nin üzerinde dolaştı, zor nefes alışını, parçalanmış eklemlerini ve kan sıçramış giysilerini not etti.

Hâlâ deliliğini beslediğini bilmek güzeldi.

"Bunların onlar olduğuna emin misin?"

Kardeşime sordum.

Dante kulübümüzün bodrumunda zincirlerle asılı duran adamın önünde dururken ben sandalyeye bağlı adama odaklandım. Üstümüzde dans eden insanlar ayaklarının altında neler olup bittiğini bilselerdi, lanet kuşlar gibi çılglık atarak buradan kaçarlardı.

"Evet."

Reina'nın hastane yatağındaki baygın görüntüleri zihnimde bir makarada oynadı. Tekrar ve tekrar. Dişlerimi kenara itti. Bir volkan gibi kaynayıp patlamakla tehdit ediyordu. Kulaklarım öfkeyle uğulduyor ve kırmızıdan başka bir şey görmediğim için görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Bir şey söyledi mi?"

"Aptal hiçbir şey bilmiyor."

"Göreceğiz." Bilinci yerinde olmayan forma baktım. "Konuşacak. Sonra dilini keseceğim ve gözlerini yuvalarından çıkaracağım."

Dante meraklı bir ifadeyle bakışlarımı yakaladı. "Huh. Etkilendim."

Hücremizdeki diğer talihsiz ruhların önünde durdu. Bunlar Reina'yı ezen adamlardı. Dante dün Ghost'un yardımıyla onları yakalamıştı. Durduğum yerden çenesinden ve çıplak göğsünden beton zemine kan damlamasını izledim.

Damla. Damla. Damla.

Bana Reina'nın kalp monitörünün temposunu hatırlattı: yavaş ve zayıf.

"Evet, şey..." Bıçağımı kılıfından çıkarıp piç kurusuna doğru ilerledim. Saçımdan bir tutam yakaladım ve başını kaldırdım. Kendinden geçmişti. Dante'ye bir bakış attım. "Ona bir doz adrenalin ver."

Dante masaya gidip ilacı aldı ve adamın dış uyluğuna enjekte etmek için geri döndü.

"Hastane hakkında-" diye başladı Dante ama ben başımı salladım. "Şimdi olmaz."

"Peki ne zaman?" diye tersledi. "Kazadan bu yana üç gün geçti. Reina'yla ayrıldığınızdan bu yana üç aydan fazla zaman geçti. Başka kadınlarla görüşmeye başladın." Devam etmeye çalıştım ama başaramadım. "Yine de ondan ayrılman için seni ikna etmeye çalışırken bana saldırıyorsun. Onu bırakmanın zamanı geldi."

Bırak gitsin.

Kıkırdamalar hücreyi dolduruyordu, kalbimin her atışında insan ahlakına ihanet ediyordum. Kardeşim için Reina'dan vazgeçmişim ama yine de onu tamamen bırakamıyordum. Ona yaklaşan herhangi birinin düşüncesi bile içimi burkuyor ve öfkemi serbest bırakıyordu. Benim sorunum neydi? Tanrı aşkına, o benim üvey kardeşimdi. Hayatıma devam etmeye çalışmışım, bu konuda haklıydı. Ondan ayrıldıktan sonraki üç ay boyunca denemekten *başka bir şey* yapmamışım.

"O sadece başka bir kız." Sözlerim doğru olmaktan çok uzaktı. Kendi sesime inanmıyordum ve Dante'nin gözlerindeki inançsızlığa bakılırsa o da inanmıyordu. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Alaycı tavrı bu konuda ne düşündüğünü daha da belli etti.

"O zaman neden hastaneye gidip ona bakıyorsun?" Dante yüzünde hayal kırıklığı titreşerek sordu. "Neden bana saldırdın?"

Adam kıkırdandı ve beni cevap vermekten kurtardı.

Köşedeki masaya doğru yürüdüm ve kanlı penseyi masadan aldım. Hayalet ödemesini almış olmalıydı - bir diş şeklinde. Kerpetenden vazgeçerek bir AED aldım. "Bu taşınabilir bir tıbbi cihaz," diye açıkladım kısık bir sesle. "Görüyor musun?" Onaylamasını beklemedim. "Siyah kalbinize bir şok göndererek kalp durmasının ortasındaki insanlara yardım etmek için tasarlanmıştır." Kötü niyetle sııttım. "Ancak, çok heyecanlanmadan önce, bugün burada kurtarma işlemi yapılmayacak." Göt herifin patlak ağzından bir inilti kaçtı. "Lanet kalbine bir şok göndereceğim. Cihazın güvenliği geçersiz kılacak şekilde kalibre edilmesini sağladım.

Sağlıklı bir kalbi tanıyın, böylece bana cevap verene kadar bunu uzatabiliriz. Gördüğünüz gibi, bana her şeyi anlatmanız sizin yararınıza olacaktır."

Bu herifle işim bittiğinde, cihaza gerçekten ihtiyacı olabilirdi. Ne yazık ki o şekilde kullanmaya niyetim yoktu.

Dante ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslanıp beni izlemeye başladı. Görünüşe göre deliliğini doyurmak için işkenceye doymuştu.

Kendimi öfkeye ve kendi delilik biçimime kaptırma sırası bendeydi.

Elektro pedleri kaburgalarına bastırmadan önce şarj ettim ve...

Bum!

Tüm vücudu kasıldı, kalbi hızlandı. Belki adrenalin kullanmamalıydım ama aklının başında olmasını istedim. Dava et beni.

Başını Dante ve benim aramda gidip geliyor, zayıf adamı arıyordu. Burada bulamazdı.

Gözbebekleri benimkilerle buluştu; geniş, odaklanmamış ve büyümüşü.

"Ne yapıyorsun dostum?" diye tükürdü, salyası çenesinden aşağı akıyordu.

"Demek dikkatini çektik," diye kestirip attım.

Başını iki yana salladı. "Bu bir hata. Beni serbest bırakmalısınız."

"Seni serbest bırakmak mı?" Yavaşça tekrarladım, dudaklarım kontrol altında tuttuğum alaycılığı ortaya çıkarmak için kıvrıldı. Başını salladı, muhtemelen bunu bir gülümseme sanmıştı. "Daha yeni başlıyorum," diye mırıldandım.

Gözbebekleri neredeyse kafasından fırlayacaktı. "Talep ediyorum-"

Elektrotlardan biriyle ona yumruk attım, kafatasının çatlama sesinden zevk aldım. "Üç gün önce bir kızı neredeyse öldürüyorken neden olay yerinden kaçtın?"

"Ben yapmadım."

"Tamam, tekrar deneyelim." Pedleri tekrar göğsüne bastırdım ve...

Bum!

Gözbebekleri bana odaklanmak için geri gelmeden önce başının arkasına doğru yuvarlandı.

"Bilmiyorum-" "Hayır, hayır, hayır" diye çığlık attığında onu tekrar şok etmeye hazır bir şekilde pedimi kaldırdım.

"Son şansın, yoksa beyin hücrelerini bununla kızartırım."

Gözlerinde bir iki damla yaş fark etmiş olabilirim. "Yakalanmamam için talimat aldım," diye sızlandı.

Benim gözler flitted için Dante kim Sonunda baktı
ilgilenen içinde bu konuşma.

"Kim tarafından?"

"Bilmiyorum."

Kaburgalarındaki derinin nasıl seğirdiğinin tadını çıkararak onu tekrar şok ettim. "Kim tarafından?" Gıcırdattım.

"Bilmiyorum," diye bebek gibi ağladı. Her şok dalgasında ağzının suyu akıyordu. Tükürük çenesinden aşağı akarken dili sarkıyordu. Gözleri işkence ve uykusuzluğun birleşiminden dolayı kızarmıştı. Dante ve Hayalet saatlerdir onunla uğraşıyordu. Derisi yaralarla kaplıydı ve sidik gibi kokuyordu. Onu tekrar zapladım, vücudunun kasılma şeklinden hastalıklı bir memnuniyet duydum - tıpkı dark web'den satın aldığımda ürünün vaat ettiği gibi. "Tek bildiğim senin dağıtım hatlarını istedikleri. Sarışın kızın bir koz olması gerekiyordu."

Serbest bıraktım.

Tüm dikkatimi önümdeki göt deliğine verdiğimde kulaklarıma statik doldu. Ben.

Bıçağımı çektim ve bakışlarımla buluşabilmesi için saçlarından tuttum.

"Eğer sen

Kardeşimin acımasız olduğunu düşünüyorsanız, henüz hiçbir şey görmemişsiniz demektir."

Bıçağı öyle bir güçle karnına sapladım ki delici bir çığlık attı. Sonraki otuz dakika boyunca, Dante diğer adamla oynarken ben onun derisini kesip parçalara ayırdım ve hayatına çok erken son verdim.

"Bana adını söyle," diye homurdandım, bıçağı vücudunda döndürürken. "Yoksa seni kesip açarım ve bağırsaklarının yere saçılmasını izlemeni sağlarım." Yüzü acıyla doldu ve ağzından kan fışkırdı. "Son şansın."

Gözlerime baktı, donuk kahverengi bakışlarında dehşet gizleniyordu.

"Tek bildiğim, ürünlerini taşımak için açık bir rota istedikleri," diye soluk soluğa konuştu.

"Hangi ürünler?" Ne taşıdıklarını bilseydim, organizasyona kadar daraltabilirdim.

"Uyuşturucu." Yeraltı dünyasındaki her lanet örgüt. "Silahlar." Tamam, bu birkaç aileyi eledi. "Et."

Sustum. İnsan kaçakçılığı Omertà'dan kaldırılmıştı. Avrupa'nın çoğundan. ABD'nin doğu kıyısının tamamı. Kolombiya. Ama Brezilya karteli ve Yakuza hâlâ bu pis sulara ayaklarını sokuyordu. Bu bir tesadüf olamazdı.

"Kim o?" Dante homurdandı. "Brezilyalılar mı?" Herif boş boş baktı. "Yakuza? Venezuelalılar mı?"

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum." Sonra beni şaşırttı. Gülmeye başladı. Çılgınca. Rahatsız edici bir şekilde. Omurgamda ürpertici bir soğukluk hissi uyandıran türdendi. "Siktir. Seni."

Bu herif bize başka bir şey söylemedi.

Bıçağı yukarı doğru salladım ve onu açtım. Tekrar öne doğru yığıldı, hayat onu hızla terk etti. Geri adım atarak bıçağı çıkardım ve bağırsaklarının bir kısmı grotesk bir sıçramayla yere düştü.

Vücudu bir kez daha sarsıldı ve hayat, sefil yüzünü terk etti.

Ona baktım, saniyeler dakikalara dönüşüyordu. Kalbim acı içindeydi, her atış bir öncekinden daha acı vericiydi. Tam o anda Reina'yı unutamayacağımı anlamıştım. Döndüğümde Dante sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Asla
sakinliğini
kaybetmiyorsun."

Lavaboya gidip ellerimi ve bıçağı yıkadım. Gömleğim ve pantolonum siyahtı, böylece kimse üzerlerindeki kanı fark etmeyecekti.

"Dante, bana bakmayı kes," diye homurdandım, hâlâ kıpırdamamıştı. "Ve bu pisliği temizlemesi için birini çağır."

Onu odada bıraktım ve elimde araba anahtarlarıyla dışarı çıktım. Kulüpte sinsice ilerledim ve kırmızı Ferrari F8 Spider'ımı görerek sokağa çıktım. Dante yolcu tarafındaki kapıdan içeri süzüldüğünde motoru çalıştırdım.

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde direksiyonu kavradım. Bunun için sabrım yoktu. Evime dönmek, elimi yüzümü yıkamak ve Reina uyanırsa diye hastaneye geri dönmek istiyordum.

"Ne?" Kontrolüm deliliğin eşiğine gelmişti ve bir şekilde o bip sesi beni sakinleştirebilecek tek şeydi.

"Umarım hastaneye geri dönmezsin." Ona
uyarıcı bir bakış gönderdim. "Başlama yine."

Bu onu hiç şaşırtmadı. "Her neyse. Temizlik ekibi yolda," diyerek kendini rahatlattı.

"Siktir!" Yumruğumu direksiyona indirdim ve kornaya bastım. "Bunu seninle şimdi yapamam, Dante. Arabadan defol git yoksa yemin ederim ki-"

Başını sallayarak ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Nasıl istersen öyle olsun." Botları kaldırırma vurduğu anda oradan sıyrıldım.

Reina'ya dönmem gerekiyordu.

4

AMON

I Hastaneye umut dolu bir şekilde vardığında, bu umut ağır bir tuğla gibi hızlı ve istikrarlı bir şekilde batıyormuş gibi hissettirdi.

Doktor sabırla, "Nefes almakta zorlanıyor," diye açıkladı. "Nefes alırken takırdıyor ve çok hırıltılı soluyor."

Korku boğazımı sıktı. Sesi kötü geliyordu. Çok kötü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ciğerlerinde sıvı var. Makine yardımı olmadan nefes alabilmesi için onları boşaltmamız gerekecek."

"O zaman yap," diye talepte bulundum, sakinleşmek için kendimi zorlarken çenemi gerdim.

"En yakın akrabasının imzasına ihtiyacımız var." Bu lanet olası doktor beni sinirlendirmeye başlamıştı. Illias'ın maaş bordrosunda olması tamamen anlamsız ve yararsızdı. "Başka komplikasyonlar olursa diye," diye ekledi. "*Bunun* için tıbbi lisansımı riske atamam. O çok göz önünde."

Lanet olsun! O lanet olası posterleri görmüş olmalı. Onu.

Çaresizlik beni pençesine aldı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, ama yine de dayanamıyordum. Gözlerini açana kadar onunla olmamak. Akıl sağlığını korumak için buna ihtiyacım vardı. Illias kuru sesiyle, "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun Amon," dedi.

"Romero ve ailesini son üç gündür kızının izinden uzak tutabilmem bir mucize. Bu dünyayı yıkıyor ve kazanamayacağı bir savaş başlatmaya hazır."

"Bırakın savaşsın."

"Kızlarının yetim kalmasına izin mi vereceksin?"

Göğsüm burkuldu. Şu anda herhangi bir karar vermek için doğru ruh halinde değildim. Sadece onun uyandığını görmem gerekiyordu. Onun mavi gözlerinin açıldığını görmek için her şeyimi, hatta kendi hayatımı bile verebilirdim. Ancak Romero ailesi ortaya çıktığı anda Reina'ya erişiminin kesileceğini biliyordum.

"Bunu yüzünden okuyabiliyorum, Amon. Sen o kıza asla zarar vermezsin." Acı dolu bir nefes verdim. O kadar yanılıyordu ki. Onu çoktan incitmiştim. "Doğru olanı yap."

Doğru olanı yap. Başka kimse doğru şeyi yapmıyordu. Ailesi hayatlarının geri kalanında ona sahip olacaktı. Sadece Reina'nın kurtulduğunu görmek için bir gün daha istedim. Neden Illias o zamana kadar onları izini kaybettirmeye devam etmedi?

Çenem sıkıştı, kızgınlık damarlarımda dolaşmaya başladı. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Şu anda olmaz." Tabii ki Pakhan burada kalmakta ısrar etmişti. Eğer gitmiş olsaydı, o orospu çocuğu doktora rüşvet verir ve polis ya da Interpol gelene kadar burada kalırdım. "Romero ile anlaşman nedir?"

"Anlaşma yok." Biyolojik babam olduğunu öğrendiğimden beri o orospu çocuğuna daha fazla katlanamıyorum. Bana Reina'ya mal oldu. Suçlamamın mantıklı olup olmaması umurumda değildi. Suçu ona attım.

"Uyandı mı?" En azından bunu öğrenebileceğimi umarak sordum. "Bir girip bir çıkıyor."

"Onu görmem gerek." Illias ısrarımdan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Ve ailesine ihtiyacı var." Sesi ciddi idi. "Bu ameliyata ihtiyacı var."

"O zaman bu adama söyle yapsın," diye çıkıştım. "Sen yeşil ışık yakarsan yapacak." "Yapmayacağım." Dr. Dubois'nın saçma sapan yüzü bana ciddi olduğunu söylüyordu. Benim bir

Kendi akıl sağlığım pahasına da olsa tarçın kızı kurtarmazsam kalbimin yerinden çıkacağını hissediyordum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Tamam." Boğulmamak için boğazımı temizledim ve bitirmek için kendimi hazırladığımda lanet olası odada yeterince hava yoktu. "Sana ailesinin iletişim bilgilerini vereceğim."

Kahretsin, bunu söylemek beni öldürdü. "Doğru olan bu, Amon."

O zaman neden bu kadar yanlış hissettiriyordu? Camdan bakmak için yanına gittim, yatağın üzerinde ölümcül bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Altın rengi bukleleri solgun yüzünü çerçeveleyiyor, kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Bunu ben yaptım. Ben yaptım.

Kendimi pencereden çektim ve Illias'ın bana baktığını görmek için döndüm. Odanın içinde bir yerde lavabonun yumuşak damlaması duyuluyordu. Havayı çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu sarmıştı.

"Sana hiç teşekkür etmedim," diye başladım, bir elimi saçlarımda gezdirerek. Kalp atışlarım yavaşlayana kadar kendimi derin nefesler almaya zorladım.

"Sen de benim için aynı şeyi yapardın." Başımı salladım. "Sana borçluyum. Bunu unutmuyacağım."

Illias alaycı bir nefes verdi. "Bana borcun varsa, Romero'dan tahsil etmekle uğraşmayacağım." Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. Bunun gerçekten bir önemi yoktu.

"Reina ile daha önce tanıştın mı?" diye sordum. Cevap gelmedi.

En yakındaki duvara yaslandı, ifadesi okunamıyordu. "Onunla aranızdaki hikâye nedir?"

"Hikaye yok." *Artık yok.* Alay etti ve başını salladı. "Bu seni ilgilendirmez," diye ekledim sonunda, konuyu kapatmasını umarak.

Illias'ın iç çekişi bıkkınlık içeriyordu. "Ah, yeniden genç olmak," diye mırıldandı. "İster inanın ister inanmayın, ben sizin tarafınızdayım."

"Şimdilik."

Daha derin bir iç çekiş daha. "İttifaklarımı değiştirmek gibi bir alışkanlığım yok, Amon."

Illias ile hayatıma güneş ışığı getiren kız arasında gidip geldim. "Biliyorum." Illias Konstantin sözünün eri bir adamdı.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık," dedi. Cevap vermeyince devam etti: "Onu partide gördüm. Seni kadınınla gördüğünde oldukça perişan görünüyordu."

Boğazımdaki suçluluk yumrusunu yuttum.

"Benim kadını değil," diye mırıldandım, gözlerimi kapattım ve parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Deliriyorum." Son üç ay kendimi bir tren enkazı gibi hissetmişim ve bu beni yakalıyordu.

"Açıkla."

Gözlerimi araladım ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Gerginlik omurgamdan aşağı vurdu ve kaslarım sertleşti. "Geçen yaz tanıştık. O-" Burnumun kenarını sıktım. "Karışık bir durum."

"Hayatta sahip olmaya değer her şey ve insanlar genellikle öyledir," diye kestirip attı ve gözlerinde okuyamadığım bir parıltıyla bana baktı.

"Onun için savaş."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Bitti," dedim, omuzlarım gerilmişti. "Nasıl olsa babası asla onay vermez."

Bu konuyu burada bırakmak en güvenlisiydi; Romero'nun gayrimeşru oğlu olduğumu ve Reina'nın üvey kardeşim olduğunu açıklayamazdım. Onu da benimle birlikte cehennem çukurlarına sürüklemekten olmazdı, ki bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

Göğsümdeki baskı hafiflemeyi reddediyordu ve aldığım her nefes dayanılmazdı.

"İnatçı bir pislik olma ve en önemli şeyin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin verme," dedi Illias, takım elbisesindeki bir parça tüyü temizlerken. "O zamanı asla geri alamayacaksın."

Deneyimlerinden yola çıkarak konuşmuş gibiydi.

En kötüsü de onun için tüm dünyayla savaşabilirdim... Keşke her şey farklı olsaydı.

"Onunla aranı düzeltene kadar perişan olacaksın."

Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi tekrar kapattım. "Muhtemelen," diye kabul ettim. "Ama şu anda sadece Reina'nın uyanmasına ihtiyacım var."

"O iyi olacak." Sesinde hissetmediğim bir inanç vardı.

Sözlerinin doğru olup olmadığını sadece zaman gösterecekti. Tek yapabildiğim, Reina'nın ailesinin o tehlikeden kurtulana kadar yanlarında olmama izin vermesi için dua etmektir.

Bip. Bip. Bip.

İki saat boyunca hiç kıpırdamadı. Bu ses şimdi hem rahatlatıcı hem de dehşet vericiydi çünkü ailesinin gelmesine kadar geçen saniyeleri geri sayıyordu. Ama aynı zamanda hâlâ nefes aldığının da kanıtıydı. Hayatı için savaşıyordu.

Elini elimde tutarak hastane odasında oturdum ve yüzündeki her mükemmel çizgiyi ezberledim. Evet, kesikler ve çürükler vardı ama o hâlâ hayatımda gördüğüm en mükemmel kadındı.

Makinenin her bip sesiyle birlikte ben de aklımı yitiriyordum. Şimdiden deliliğe giden yolu yarılamıştım. Kalbim ve ruhum dışarı çıkmaya ve Reina'nın yanında kalmaya çalışıyordu, bu süreçte hırpalanıyor ve kanlar içinde kalıyordum.

Ama anlamsızdı.

Illias, doktora Reina'nın büyükannesi hakkında bilgi verdiğim anda oradan ayrıldı. Bunu neden kendisinin yapmadığını merak ediyordum. Şimdi, bu seçimin akıllıca olduğundan pek emin değildim. Romero'nun başına kakacak bir sürü şeyim vardı ama yaşlı ejderha kadın hakkında hiçbir şeyim yoktu.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldadım, sesim yumuşaktı. O beni ışığa çeken şeydi ve onu kaybetmek karanlığı daha da kötüleştirdi. "Keşke-"

Kalbim hastane odasında parçalanırken gözleri kapalı kaldı. *Parça. By. Lanet olsun. Parça.*

Bu her şeyden daha çok acı veriyordu.

"Daha iyi olacaksın, tarçın kız." Parmaklarım onunkilerin etrafında titredi. "Sakin razı olmaya kalkma. Başarılı olacaksın ve yoluna çıkan herkesin işini bitireceğim." *Kendim de dahil.*

Eli hâlâ benim elimdeydi, kalbimin üzerine koydum. "Asla eskisi gibi olamayacağım," diye mırıldandım usulca, kelimelerim beni boğuyordu. "Sen... sen başıma gelen en güzel şeydin."

Bip. Bip. Bip.

Sessizliği bana geleceğin bir ön izlemesini verdi, beni onun sesinden mahrum bıraktı.

Beni her şeyden mahrum ediyorsun.

Kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldı ve camın çarpmanın şiddetiyle şangırdamasına neden oldu.

Yaşlı ejderha kapının eşiğinde durmuş, öfkeden köpürüyordu ama sadece bir anlığına. Gözleri torununa ilişince içeri daldı ve bağırmaya başladı.

Ayağa fırladım. "Sesini alçalt. Reina'nın şu anda buna ihtiyacı yok."

Diana Glasgow ellerini havaya kaldırdı. "Bu ne cüret..."

Romero'yu çağırmalıydılar. Bu kadında olan cesaret onda yoktu.

"Ses tonunu kontrol edemezsen kendini bu odanın dışında bulursun," dedim.

Parmağıyla torununun uyuyan halini işaret etti. "Ne yapıyorsun burada? Ve Reina'ya ne yaptın?"

"Hiçbir şey." *Her şey.*

Tanrım, şimdiden seçimimden pişmanlık duyuyordum. Reina'yı kontrol edebileceğim bir doktorun gözetimine verseydim, başka kimse müdahale etmeseydi daha kolay olurdu.

Makinenin sürekli bip sesi sinirlerimi yatıştırırken çatışmacı sessizlik havayı boğdu. Elimi Diana'nın sırtına koydum ve onu odadan dışarı çıkardım.

"Tomaso Romero ve ailen benimkine yeterince zarar verdi," diye tısladı Diana koridora çıktığımızda. Bir an bir şey gördüm

-Gözlerinde gizlenen endişe miydi? "Bu burada ve şimdi bitiyor. Buradan gitmeni istiyorum."

Kahretsin, hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. Reina uyanana kadar kalmak istedim. Kendimi devam etmeye zorlamadan önce onun iyi olduğunu görmem gerekiyordu. Tek başıma.

5

REINA

T Bir kapı çarpma sesi beni kâbusumdan uyandırdı. Hâlâ uyuyor olmalıydım. Her şey karanlıktı ve tek hissettiğim şey... acıydı.

Dayanılmaz bir acı.

Nefes almakta zorlanıyordum. Düşünmek için. Bırakmak bile çok fazla geliyordu.

Boğuk bağırışlar bilincimi zorluyor ama tam olarak uyanamıyordum. Neredeydim ben? Bana neler oluyordu? Neden her şey acıyordu?

"Seni bir daha onun yakınında görmek istemiyorum." Büyükannenin sesi. "Seninle olan bağlantısı yüzünden şu anda yaşam savaşı veriyor. Bunun için seni suçluyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım -ne, bilmiyordum- ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Babamla konuşuyor olmalıydı. Her şey için hep onu suçlardı. Dikkatleri üzerime çekebilmek için yatakta kaymaya çalıştım. Ama hareket edemiyordum. Sanki bir ton ağırlığındaydım ve kendimi sadece nefes alıp vermek için mücadele ederken buldum. Göğsüm ağrıyordu ve her nefes kaburgalarımı kırmakla tehdit etti.

Daha fazla kelime değiş tokuş edildi, ama sessizdi. Zihnim kısacık kelimelerden daha fazlasını ayırt edemeyecek kadar bulanıktı.

"Torunum senin yüzünden ölebilir. İhtiyacınız olan şeyin burada bir önemi yok."

Ardından sessizlik geldi. Karanlık. Yalnızlık. Ve çok sessiz.

Bir kapının açılma sesi ve yaklaşan ayak sesleri kulaklarımda çınladı.

Birinin beni bu acı dolu sisten çekip çıkarmasına ihtiyacım vardı. Gözlerimi öfkeyle kırıştırdım, açılmalarını istedim ama başaramadım. Biri yanıma oturduğunda şilte eğildi.

"Ah, Reina." Büyükanнемin sesi çatladı ve burnunu çekti. "Ben de seni hayal kırıklığına uğrattım."

Ona iyi olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey hırıltıydı.

Şilte tekrar kaydı. "Sesini dinlendir," diye homurdandı. Elime ıslak bir şey damladı ve ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. *Gözyaşı*.

Yatak gıcırdadı. Biri onu bu savunmasız durumda yakalamadan önce yüzünü sildiğini hayal ettim.

"Bir kaza geçirdin, Reina. Doktorlar iyimser," diye fısıldadı, alnı benimkiyle hafifçe buluştu. "Seni yakında ameliyata alacaklar ve sonra-"

Sonra ne oldu diye sormak istedim. *Ne tür bir kaza?* Her şey çok fazlaydı.

Kelimeleri söyleyebilseydim bile, cevapları bilmek isteyeceğimden emin değildim. Güçlü olmak berbattı. Zayıf olmak daha da berbattı. Bu beni nereye götürüyordu?

Tek başına. *Onsuz*.

"Sen ve Phoenix bana kalan tek şeysiniz," diye fısıldadı. "Sakın bizi bırakma. Anneni kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu. Seni kaybetmek... Buna dayanamam." Sesi çatladı ve boğazını temizledi. "Sen orada savaş. Kız kardeşin için savaş. Benim için savaş. Yaşamak için savaş."

Bip. Bip. Bip

Gözlerim çırpınarak açıldı.

Kulaklarımdaki uğultu sabitti. Bip sesleri kafatasımı sarsıyordu. Parlak floresan ışıkları göz kapaklarıma saldırdı ve şakağıma dokunmak için uzanarak inledim.

Gözlerim anında büyüdü ve damarlarıma bağlı tüpleri fark ettim. Bulanık görüşüm her göz kırışımında netleşti ve bakışlarımı indirerek

Diğer kolumda ağır bir alçı vardı. Görünür derimin her santiminde çürükler ve kesikler vardı.

"Ne-" diye öksürdüm, boğazım Sahra kadar kuruydu.

"O uyandı." Elimde sıcak dokunuşunu hissetmeden önce büyükannemin sesini duydum. Başımı yavaşça çevirdim, gözlerimi sıkarak kapattım ve sonra ona bakmak için tekrar açtım. Kız arkadaşlarım ve kız kardeşim onun arkasında oturuyordu. Dört geniş gözlü, gözyaşı lekeli yüz. Büyükannemin dudakları alnıma indi ve alnımın üzerinde gezindi. "Güzel gözlerini gördüğüme çok sevindim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yutkundum, boğazımdaki yumru hâlâ oradaydı.

Görüntüler süzölmeye başladı. Parti. Amon. Onu başka biriyle görmenin ne kadar kötü hissettirdiğini hatırladım. Endişemin kalp kırıklığının acısı tarafından köreltiltiğini hatırladım.

Sonra bir dizi far. Ve bir tane daha.

Bayılmadan önce duyduğum bir ses vardı.

Tanıdık geliyordu ama değildi. *Beni sert önlemlere başvurmak zorunda bırakma.*

"Ben buraya nasıl geldim?" Öksürdüm, göğsüm sıkışmıştı.

Phoenix gözlerini kaçırarak ve omurgasını dikleştiren Büyükanne'ye bakmadan önce kızlar bir bakış attılar. Nefesimi tutarak bekledim. Bunu duymaya ihtiyacım olması dışında ne için olduğunu bilmiyordum.

Phoenix ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyüp alnını cama dayadı. Yağmur camın diğer tarafını dövüyordu ve bir şekilde bu acıyı daha önce de hissettiğini biliyordum.

Bu kalp kırıklığı.

Başından beri beni uyardığı şey buydu. Phoenix gözlerini sildi ve bana doğru döndü. Ablam bitkin görünüyordu. Yorgun. Bıkkın. Ama hiçbir şey söylemedi.

Büyükannem basitçe, "İyi bir yardımsever," diye cevap verdi. Kalbim sıkışmıştı. "Beni ziyarete gelen oldu mu?" Gözlerinde bir şey parıldadı.

"Sadece baban ve biz." Neden bana yalan söylüyormuş gibi hissediyordum? Anılarım dağınık, düşüncelerim karışık. Amon'un sesini duyduğumu sanmıştım ama belki de hepsi kafamın içindeydi. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, battaniyenin altındaki ayaklarıma odaklandım. Yutkundum, ciğerlerim yanıyordu. Yoksa gözlerim mi yanıyordu?

"Prognoz nedir?" Sesim zayıf bir şekilde sordum.

Büyükanne cevap vermeden önce bir kalp atışı geçti, "En iyisi bu değil. Doktorun acil bir ameliyat yapması gerekti ama zamanla normale döneceğini düşünüyor." *Peki ya bebek?* Sormak istedim ama sesimi çıkaramadım. Cevaptan şüpheleniyordum ve bunu duymaktan korkuyordum. "Karnın bir süre ağrıyacak ama hasar kalıcı değil. Bir gün çocuk sahibi olabileceksin." Boğazımdaki yumruyu yuttum, gözlerimin arkası yanıyordu. Parmaklarım kolyeme uzandı, kolyemi tıpkı kalbim gibi büktü. "Doktoru arayıp uyandığını haber vereceğim," diye ekledi usulca ve bunun hamile olduğumu bildiğine dair bir onay olup olmadığını merak ettim.

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra fısıldadı ve odadan kayboldu.

Phoenix, "*Sana onun senin için iyi olmadığını söylemiştim,*" diye imzaladığında kapı arkasından ancak tıklandı.

Kızgın değildi, sadece boyun eğmişti.

Gözlerimi kırıştırdım, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalıştım. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Arkadaşlarıma bir bakış attım. Raven ensesini ovuşturuyor, Isla gözlerini kaçırıyordu ama yüzlerinde aynı endişeli ifade vardı.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye mırıldandım, makinenin bip sesi sesimden daha yüksekti.

Athena başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"İyi olduğun için çok mutluyum Reina." Ağlamaklı bir gülümsemeyi başardı ve arkadaşlarıma ne kadar zarar verdiğimi görmek acı vericiydi. Amon'la yollarımız kesiştiğinden beri kendimi merkeze koymuştum ve bu süreçte hepsini incitmişim.

Ve hala onu bekliyorum.

Amon benim sebebimdi. Tüm hayatımın. Benim yıkımım.

O hayatını bensiz yaşamak isterken, ben bu dünyada onunla birlikte bütün hissederek yürümek istedim.

Ne kadar aptal, saf bir budala. Bu sözler zihnimde uçuşuyor, benimle ve romantik düşüncelerimle alay ediyordu. Onları parçalamak için bir yaz yetmişti ve bu yüzden daha iyi değildim.

"Onu gördün mü?" Isla sordu, sesi çekingendi, sanki bu konuyu açmaktan korkuyormuş gibiydi.

"Evet."

"*Ve?*" Phoenix sordu. "*Neden onu görmeye gittiğini anlamıyorum. Bu kadar önemli olan neydi?*"

Omuz silktim, gözlerimi yatağa indirdim ve odağımı bembeyaz çarşaflardaki ince çizgilere yönelttim. Arkadaşlarıma hamile olduğumu hiç söylememiştim ve bu artık tartışmalı bir konuydu. Nasıl olsa hiçbirinin önemi yoktu.

Bebeği kaybettim. Boğazımdaki yumru boğuluyor, oksijenimi çalıyordu.

"Onunla konuştun mu?" Isla sordu. Başımı salladım.

ses. "Oraya yalnız gitmene asla izin vermemeliydik," diye devam etti sert bir ifadeyle. "Orada seninle birlikte olmalıydık."

"O piçin kıcına tekmeyi basmalıydık," diye homurdandı Raven. "O güzel yüzü parçalamalıydık."

Isla gözlerini devirdi. "Sanki başaracakmışsın gibi. Senden bir karış daha uzun."

Raven onu tersledi.

"Çıldırarak üzereyiz," diye söze karıştı Athena. "Üç gündür ortalıkta yoktun. Aklımızdan geçen senaryolar... Baban ve büyükannen şehri yerle bir etti."

Yutkundum, gözlerimin arkası bir türlü gelmeyen yaşlarla yanıyordu. "Özür dilerim."

"*Papa ve yetkililer yanlış istihbarat almaya devam etti.*" Phoenix ellerini iki yana açtı. "*Senin öldüğünü sanıyordum. Isla kardeşi Maxim'den yardım istedi.*"

"Ne yazık ki pek işe yaramadı," diye mırıldandı. "Illias olabilirdi ama bir tür komplo olduğunu düşünerek eve dönmemi isteyeceğinden endişelendim."

"Çok ağladık," diye mırıldandı Raven. "O iki Leone kardeşi bulup çıplak ellerimle öldürmek istedim."

"Hepimiz yardım ederdik," diye güvence verdi Athena, titrek bir şekilde gülümseyerek. "Hayatta olduğun için mutluyum."

Çok fazla strese neden oldum. Çok fazla acıya. "Bunu sana nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum," dedim boğazımı temizleyerek. "Söz veriyorum onunla işim bitti." Yeminim ruhuma içi boş bir sızı gönderdi ama bunu görmezden geldim. "Sana bu kadar acı çektirmeyi hiç istememişim."

Hepsi ellerini salladı. "*Önemli olan tek şey yeniden bir arada olmamız,*" diye güvence verdi Phoenix.

Isla usulca, "Ama artık bunu yapmak yok," dedi. "Kalbim buna dayanamıyor." "Kendini toparlamalısın." Raven'ın sözleri sertti ama nazik ses tonu bunu telafi etti. "Hiçbir erkek senin gözyaşlarına değmez." Sözsüzce başımı salladım.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı Athena usulca. "Yakında onu hatırlamayacaksın bile. Tüm bunlar uzak bir anı olacak."

Gözlerimi kaldırdım ve onların endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Bana iyi olacağımı söylemeyi bırakın. İyi olmayacağım. Aklı başında bir insan tüm bunları nasıl unutabilir?"

Zihnime üşüşen anılar gibi sessizliğe gömüldüler. Kendi yarattığım bir kâbusun içine düşmüş gibiydim, tüm şeytanlarım bana musallat oluyordu. Her şeyi unutmak istiyordum ama zihnime kazınmıştı. Bana bakışı. Beni öpüş şekli. Hepsi onun başka biriyle olan görüntüsü tarafından yok edilmişti.

Raven gibi güçlü olamadığım için kendime lanet ederek beyaz döşemeli tavana baktım. Ya da kız kardeşim. Arkadaşlarımdan herhangi biri gibi, gerçekten. Bunun yerine, zihnim onun boktan davranışları için bir bahane bulmaya çalışıyordu. O, gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığıydı; sadece bu şekilde gerçekleşeceğini düşünmemiştim.

Kız kardeşim hepimizi boğan gergin anı yarıda kesti. "*Biraz dinlen,*" diye işaret etti Phoenix. "*Yorgun görünüyorsun.*"

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. "Öyleyim," diye mırıldandım.

Ailemin ve arkadaşlarımdan hâlâ burada olduğunu bilmenin güveniyle tekrar uykuya daldım. Uykunun kolları beni altına çekerken aklımdaki son düşünce oydu.

Gözlerinde galaksiler olan çocuk.

C AMON

S O bana cenneti verdi, ben de ona cehennemi.
Ruhumdaki o karanlık dilimin tarçın kız tarafından tüketileceğini hiç düşünmemiştim.
Onu son gördüğümünden bu yana üç hafta geçmişti. Hareketsiz ve ölümcül solgun

o hastane yatağında. Onu görmeye çalıştım ama ailesinin onaylı ziyaretçi listesi vardı. Hemşire bana resmen siktir olup gitmemi söyledi. Bu durumda hırlamam ya da yalvarmam bile işe yaramadı. Çok acınası bir durumdu ve genel olarak baktığımda, ağabeyimin etrafta olup da içinde bulunduğum durumu görmediğine şükreliyordum.

Ayrıca, büyükannesi, Romero ve arkadaşları her zaman oradaydı ve sırayla ona göz kulak oluyorlardı. Romero'dan haber almamıştım, bu da Diana Glasgow'un beni hastanede görmesi konusunda ona hiçbir şey söylemediğine inanmama neden oldu. Hastane katına güvenlik ve korumalar koyduklarından bahsetmiyorum bile. Sıkıydı. Bu iyiydi. Onu güvende tutacaktı.

En iyisi buydu.

Ama yine de her gün geliyor, gece vakti bir hırsız gibi hastanenin önünde oyalanıyordum. Gölgelerden onu izliyor ve hastane kayıtlarına girerek ilerlemesini takip ediyordum. Bugün taburcu olacaktı.

Onu son bir kez görebilmeyi umuyordum.

Telefonum çaldı ve ona bir bakış attım.

Arayan kardeşimdi.

Hangi cehennemdesin? Omertà toplantısında sana ihtiyacım var.

Görmezden geldim.

Sefil hayatımın geri kalanında yeraltı dünyasıyla uğraşacaktım. Reina için sadece bugünüm vardı.

Arazideki en uzak ağaca yaslandım ve çıplak dallarına baktım. Yapraklarla kaplı zemin rüzgârla titriyordu ve paltomu daha da sıkıca çektim. Özellikle soğuk bir Kasım öğleden sonrasıydı ve güneş çoktan batmaya hazırlanıyordu. Şükran Günü yaklaşıyordu ve Reina'nın bunu ailesiyle birlikte kutlayacağını tahmin ediyordum. Tatil bana hiç mantıklı gelmiyordu ama Amerikalılar karınlarını doyurmayı ve susuzluklarını gidermeyi seviyorlardı.

Saatime baktım ve onu neden bu sabah ilk iş olarak serbest bırakmadıklarını bilmem kaçınıcı kez merak ettim.

Dante haklıydı. Başından beri içimi görmüştü. O benim saplantımdı ve muhtemelen lanetlenmeme neden olacaktı. Doğru ve yanlış arasında bir çizgi vardı.

Ben geçtim, *biz* geçtik. Bilmeden, ama bu bizi günahlarımızdan arındırmadı.

Daha iyi bir adam olsaydım -daha güçlü bir adam- çeker gider ve uzak dururdum. Reina'nın bir ailesi vardı. Onu seviyorlardı. Ona bakar ve onu korurlardı.

Ama ben daha iyi bir adam değildim. Onu bir kez daha görmek isteyen bencil bir piçtim.

Bir. Daha fazla. Zaman.

İyi olduğundan emin olmak için. Başının etrafındaki haleyi görmek için. Bir meleğin asla acı bir prensle son bulmaması gerektiğini biliyordum.

Bana prensim demişti. Yanılmıştı. Onun celladı olduğum ortaya çıktı. Neredeyse ona en büyük bedeli ödetecektim. Ona mal oldum-

Yutkundum, adem elmam acıyla sıkılıyordu. Göğsüm o kadar ağrıyordu ki, baskıyı biraz hafifletmek için göğsüme vurmak istedim. Bunun bana bir faydası olmayacağından şüpheleniyordum. Reina Romero benim bir parçamdı. Kırık ruhumun içinde bir yol bulmuş ve oraya öyle sağlam bir şekilde yerleşmişti ki hiçbir cerrahi bıçak onu oradan çıkaramazdı.

Bir parıltı dikkatimi çekti ve keskin bir nefes aldım.

Dışarıya ilk çıkan büyükannesiydi, eski bir Hollywood efsanesi gibi altın ve kürklerle kaplıydı. Sırada İtalyan takım elbisesi ve siyah trençkotuyla Romero vardı.

Nefesimi tuttum. *İşte oradaydı.*

Göğsümde büyük bir gümbürtü koptu ve kalbim yeniden atmaya başladı. En azından şimdilik.

Reina kız kardeşi tarafından tekerlekli sandalyeyle hastaneden çıkarılıyordu, onu sert havadan korumak için bacaklarını bir battaniye örtüyordu. Solunda bir hemşire onu takip ediyordu. Reina tekerlekli sandalyede kendi içine kapanmış bir şekilde oturuyordu, yüzü hala solgundu ve dolgun dudakları alıştığımdan birkaç ton daha açıktı. Çok kırılgan ve zayıf görünüyordu.

Buradan bile, artık parıldamayan safirlerin etrafındaki koyu halkaları görebiliyordum.

Kim bilir hangi kâbusun içinde kaybolmuş, boş boş bakarken kara bir bulut tepesinde dolaşıyor gibiydi. Anka durdu ve Reina hemşireye döndü, dudakları yavaşça hareket ediyordu. Dudaklarında en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu.

Ben yaptım.

Tanrım, zamanı geri alıp her şeyi değiştirmek için her şeyimi verirdim. Mesafemi korur, onun masumiyetine dokunmazdım.

Şimdi, onu karanlığıma çekmişim. Ona zarar vermişim ve ikimizin de elinde hiçbir şey kalmamıştı. Ve suçlayacak başka kimsem yoktu.

Reina sandalyede kıpırdandı, yüzünü buruşturdu ve ben de vücudumun yardım etme isteğiyle öne doğru çekilmesine engel olamadım. Onunla ilgilenmek için. Büyükannesi, kız kardeşi ve babası da ona yardım etmek için atladılar, ancak Reina'nın söylediği şey onları oldukları yerde dondurdu. Sağır olduğu için kız kardeşi hariç hepsi. Ama Phoenix mesajı almış olmalıydı çünkü geri çekildi.

Reina'nın yavaşça ayağa kalkmaya çalışmasını izledim. Ellerimi yumruk yaparak ayaklarımı yere sağlam basmak ve gözden uzakta tutmak için mücadele ettim.

Güzel yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ama kararlılığı yüz hatlarından belli olan bir adım attı.

İşte o zaman fark ettim.

O ilerleyecekti ama ben onun gölgesinde kalacaktım.

O artık benim değildi ama doğru ya da yanlış, sonsuza dek onun olacaktım.

Başımı kaldırdım ve gri, acımasız gökyüzüne baktım.

Bir hafta geçmişti ve başardığım tek şey acınası, kendime zarar veren bir içki aleminde tökezlemektir. Kardeşimi, annemi ve tüm dünyayı görmezden geldim.

Paris'teki çatı katıma baktım, içimden tüm binayı ateşe vermek geldi. Bu dairenin her bir santimi bana onu hatırlatıyordu.

Kapı çaldı. Cevap verme zahmetine girmedim.

Yumuşak klik sesini duyduğumda, tüm kilitlerimi değiştirmek için aklıma bir not aldım.

Parkeye vuran yumuşak ayak sesleri annemin yaklaştığını haber veriyordu ve kendimi hazırladım.

"Omertà toplantısını kaçırdın."

Sokağın aşağısındaki dükkândan körü körüne aldığım ucuz votkadan bir yudum aldım. Son çarem.

"Önemli bir şey kaçırdığımı sanmıyorum."

"Görevlerini görmezden gelemezsin." Ona konuşmayı kesmesini söylemeliydim ama bunun için enerjim yoktu. "Dante sana ne olduğunu söylemedi ama sanırım *onunla* bir ilgisi var."

"Endişeni önemseyen birine sakla." *Ve bunu hak eden birine.*

"Baban fark etmeye başlayacak," diye usulca azarladı.

Alay ettim. "Onun benim babam olmadığını söylememe gerek var mı?" İrkildi. Hatırlatılmaktan nefret ettiğini biliyordum. *Siktiğimin kulübüne katıl.* "Bu arada, Diana Glasgow'a rastladım." İfadesi temkinli bir hal aldı. "Çok perişan haldeydi, Tomaso Romero'yla birlikte ailemizi kendi ailelerine sefalet getirmekle suçluyordu."

Kadın haksız değildi. Beni onu hemen orada boğmaktan alıkoyan tek sebep buydu.

Sessizlik, kopmaya hazır bir lastik bant gibi gergindi.

Annemin sonraki sözlerinin apaçık bir yalan olması dışında. "Bununla neyi kastettiğini bilmiyorum. Onlar sefaletle neden oldular, tam tersi değil." Çenesini kaldırdı ve büyük Fransız penceresine doğru ilerledi.

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Aileleri hiçbir zaman yeraltı dünyasına ait olmadı. Omertà'daki aileler arasında işlerin nasıl yürüdüğünü, iş ilişkilerinin önemini anlamıyorlar."

Gerçek babamın kim olduğunu öğrendiğim gün Reina'nın bana verdiği yin ve yang bileziği bücktüm. Bir başlangıç olması gerekiyordu ama bir sona dönüştü. Çin kültüründen türetilmiş olması umurumda değildi. Bana sadece onu hatırlatıyordu.

"Peki ya sen?"

Annem dönüp baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben biliyorum. Ben bu dünyada büyüdüm. Biz bu dünyaya aitiz."

Annemde hoşlanmadığım şeyler görmeye başlamıştım. Belki kızgınlığımdandı, belki de sonunda gözlerim açılıyordu.

7

REINA

T Son birkaç hafta içinde ölümün hayatta kalmaktan daha iyi olduğunu düşündüğüm birkaç an oldu. Beni acıdan ve geceleri gelen gözyaşlarından kurtarabilirdi.

Ölümde huzur bulabilirdim.

Bunun yerine oturdum ve Glasgow kalesinin dışında kilometrelerce uzanan gri manzaraya baktım. Londra'nın bir saat dışındaki kırsal alan, sizi şehirden ve medeniyetten yüzlerce kilometre uzakta olduğunuza inandırıyor.

Şükran Günü'ydü ve büyükannem bunu kocasının memleketi Cambridge'de kutlamaya karar verdi. Malikâne çok genişti ve hem ailelerimizi hem de arkadaşlarımızı ağırlamaya yetecek kadar odası vardı. Elbette İngiltere'de Şükran Günü kutlanmıyordu ama Glasgow Dükü'nün torununun Amerika'da doğduğu ve gelenekleri takip ettiği düşünülürse, bu tüm aile için bir yenilikti.

Livy ve kocasını üçüzlerle oynarken izledim-Lily, Lena ve Liam Caldwell. Normal bir hayat. Sahip oldukları şey buymuş gibi görünüyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Ailemiz normal olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Normal olduğumuzu varsayarsak.

Zihnim sürüklendi ve unutulmuş bir anı izinsiz olarak içeri süzüldü.

Uzaktan büyük bir patlama sesi duyuldu.

Kız kardeşimle birlikte inşa ettiğimiz Lego kalesinden başımı kaldırdım. "O da neydi?" İmza attım, sonra onun duyamadığını hatırladım.

Omuz silkti.

Tam Legolarımızın başına dönüyordum ki bir patlama sesi daha duydum ve ardından bağırışlar geldi. Ayağa fırlayarak oturma odasının penceresine koştum ve

dışarı baktı.

Dışarıda beş adam vardı. Silahlı!

Phoenix'in yerde oturduğu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığı noktaya geri döndüm.

"Annemi bulmalıyız."

Dışarıda biri beni duyar diye endişelenerek imza atmaya devam ettim. Tam onu ayağa kaldırmak üzereyken, annem ve babam odaya daldılar.

"Siz ikiniz, acele edin," diye ısrar etti babam. "Annenizle gideceksiniz."

İmza atmadı ve Phoenix'i ipucu araması için yüzüme bıraktı. Hızlıca tercüme ettim ve ardından taş kenarlarını sıvazladığı şömineye doğru onu takip ettim. Annem bir hayalet kadar solgundu, buklelerimi yüzümden uzaklaştırırken parmakları titriyordu.

Papa omzunun üzerinden, "Her şey yoluna girecek," dedi ama sesi o kadar da emin gelmiyordu.

"Bunu nasıl söylersin?" Annem tısladı, yüzü gergindi. "Ben bunun için imza atmadım. Kızlarım için uygun bir hayat değil bu."

Şömine yer değiştirdi ve karanlık bir delik ortaya çıktı. Donup kaldım. Dar alanları sevmezdim.

"Gir şuraya," diye emretti. "Bunu sonra konuşuruz."

Babam kolumdan tuttu ve beni içeri itti. Dizlerimin üzerine çöküp köşeye sürünürken ve kollarımı bacaklarıma sararken acı içinde ciyakladım. Kalbim bir sinek kuşu gibiydi ve küçük göğsümü acıtiyordu.

Bang!

Garip sesler içeri doluştu ve Papà'yı çılgına çevirdi. Bir yaprak gibi titreyen Phoenix'i içeri itti ve ben de onu kollarımın arasına alıp sarıldım, güç vermek için mi yoksa rahatlatmak için mi, emin değildim.

Başımı kaldırdığımda babamın elinde parlak ve siyah bir şey tuttuğunu gördüm; bir silah olduğunu fark ettim, gözlerini anneme dikmişti.

"Aşkım, oraya girmelisin." Annem başını sallarken bukleleri çılgınca sallanıyordu. O da küçük yerlerden korkardı. "Her şey yoluna girecek. Sadece birkaç dakikalığına."

"Tomaso, hayır." Sesi bir iniltiye dönüşmüştü ama bu onu caydırmışa benzemiyordu. "Yemin ederim, bunu yaparsan seni terk ederim."

"Ölmeyi mi tercih edersin? Kızlarımızın hayatına mal olmayı mı?" "Bizi kendi evimizde öldüremezler."

"Risk almayı ve yanıldığımı kanıtlamayı tercih etmem."

Dirseğinden tuttu ve onu zorla içeri soktu. Sahnenin gelişmesini geniş gözlerle izledim. Kız ona karşı koydu ama adam daha güçlüydü. Sonra o da bizimle birlikte karanlığın içindeydi. O daha fazla itiraz edemedi, Papa kapıyı kapattı.

Annemin küçük yumrukları kırmızı tuğlaya çarptı. "Tomaso." Öfkesi küçük alanda titreşti. "Lanet olsun, Tomaso. Aç-"

Phoenix'in yumuşak iniltileri havayı doldurdu ve beni sabitledi.

"Sorun yok anne," diye fısıldadım. Elimi zorla ona uzattım ve sırtını sıvazladım, tıpkı kötü rüyalar gördüğümde beni her zaman yatıştırdığı gibi. "Babam tüm kötü adamlardan daha güçlüdür."

"Keşke," diye mırıldandı. "İkinize bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Karanlığın içinde üçümüz birbirimize sokulduk. Kulaklarım kalp atışlarımla uğulduyordu. İşaret edemiyordum, alan çok küçük ve çok karanlıktı, bu yüzden Phoenix'i kendime daha yakın tuttum.

Sesler yaklaştığında ve silah sesleri tekrar duyulduğunda, kesik kesik nefeslerimizin sesleri dışında bir süre sessiz kaldık. Vücudum daha çok sarsıldı ve çığlıklar boğazımda düğümlendi. Bulunmaktan korktuğum için elim ağzıma geldi. Daha fazla bağırış.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Daha fazla atış.

Yüksek sesli bir kıkırdama beni anılarımdan koparıp gerçeğe döndürdü.

Karanlığın ve boğazımı sıkı hissin görüntülerini göz kırparak uzaklaştırdım. Belki de işler annem ölmeden önce de kötüydü. Bu mantıklı olurdu. Eğer Phoenix ya da ben babama ait değilsek, bu annemin mutluluğu başka bir yerde -ya da başka birinde- aradığı anlamına gelirdi.

Bilmiyordum. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Kafa karıştırıcı anıyı uzaklaştırarak önümdeki aileye odaklandım. Şükredecek o kadar çok şey vardı ki.

Hayatta olmak. Harika bir kız kardeşe sahip olmak. Bir aileye. En iyi arkadaşlara. Yine de zerre kadar iyi niyet ya da tatil ruhu toplayamadım.

Zihnim farklı anılarla doluyken göğsümü ovuşturdum, bu sefer çok sevdiğim çocukla ilgili. Ya da belki yeterince değil. Tek bildiğim beni boş bıraktığıydı.

Gecelerim şüphe ve pişmanlıkla doluydu, mutlu anları yeniden yaşamak için çırpınıyordum ama sonunda kendimi aynı noktada buluyordum: hiçbir şeye bakmadan, yok olmayı dileyerek.

Parmaklarımı uyluğuma vurdum, huzursuzluk tenimi kaşındırıyordu. Kıkırdarsam biri koşup üzerime atlayacak ve beni boğacaktı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, yakınımda bir varlık olduğunu fark ettim. Yerimden kıpırdamadım, her kimse bir Şey söylemesini bekledim. Ya da tercihen hiçbir Şey.

Ellerim platin zincirime asılı kolyeleri çevirdi. Amon'un bana hediye ettiği kolyeden kurtulmalıydım ama her seferinde onu çıkarmaya çalıştığımda kendimi bunu yapamaz halde buluyordum. Belki de mazoşisttim ve bu benim cezamdı.

"Reina." Papa'nın sesi alçak ve yumuşaktı. Sanki yüksek bir ses tonunun beni yok edebileceğini düşünüyordu.

Keşke.

Kolyeyi gömleğimin altına sokarken, onun boş sandalyeye doğru kaydığını görmek için döndüm.

Oturdu, hareketleri neredeyse robotikti. Genelde tertemiz olan saçları dağılmıştı ve çenesi gergin duruyordu. Gözleri her zamankinden daha boş ve bitkin görünüyordu ve bunun sadece suçla ilgili içlerinden kaynaklanmadığını tahmin ediyordum. Son birkaç ayda çok yaşlanmıştı.

Tencereler ve  atal bıçak takımları tıngırıyor, sohbet ve kahkahalar havayı ıslatıyor, ayak sesleri ve    zlerin oyuncakları şükran Günü'n n sıradan müziğini oluşturuyordu. Ama hiçbir Şey aynı hissettirmiyordu, çünkü *ben aynı değildim*.

"Reina." Gözlerimi kırptım ve onu bana bakarken

buldum. " z r dilerim baba," diye mırıldandım.

"Düşüncelere dalmışım."

Ondan görmeye alışık olmadığım bir sabırla beni izledi. Annem  ld ğ nden beri.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister

misin?" Omuz silktim. "Bir araba

kazası."

Yüz hatlarında mesafeli bir ifade belirdi. "Ama daha fazlası var, değil mi?"

Beni izleyişine bakınca, doktorun doktor/hasta gizliliği kurallarını çiğneyip ona söylemiş olabileceğinden korktum ama bu onu muhtemelen çok kızdıracaktı. Kollarımı kendime doladım, soğuk kalbime işledi.

"Ne demek istiyorsun?"

" ok fazla oldu," dedi dudaklarını büzerek. "Annen  ld ğ nden beri-"

Sesi  atallaştı, tıpkı ondan bahsederken her zaman olduğu gibi. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Belki de bunu tekrar tekrar söylersem sonunda iyi olacaktım.

"Merak etmeyin. Morluklar neredeyse geçti ve yakında alçı da çıkacak."

Kalbim acıyordu ama bunun bir tedavisi olduğunu düşünmüyordum.

"Profesörlerin benimle temasa geçti," diye devam etti ve ne olacağını biliyordum. "Bu dönem çok fazla ders kaçırmışsın." Bu yetersiz bir ifadeydi. O kadar üzgündüm ki yataktan zar zor kalkabiliyordum. Kaza da pek yardımcı olmamıştı. "Profesörlerinle konuştum. Ödevlerini yapmana izin verecekler, hatta sen iyileşene kadar evden yapmana bile izin verecekler. Tatil bitene kadar büyükannende kalacaksın ve sonra Paris'e döneceksin."

Ailemin ve arkadaşlarımla desteği için minnettardım ama zamana ihtiyacım vardı. Boşluğa. Nefes alamıyordum, ne Paris'te ne de burada.

"Malibu'ya geri dönemez miyim?" Parmaklarımı bükerek sordum. "Hayır. Çok tehlikeli."

İçimi çektim ve omuzlarımı düşürdüm. "Tamam. Büyükannemi karşı kanatta, herkesten uzakta kalmama izin vermesi için ikna et." Biraz yalnız kalmaya ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Yüzünün her tarafına yayılmış endişeyle bana baktı. Ten rengi sarımsı, yanakları solgundu. "Baba, kendini iyi hissediyor musun?"

Büyük, buruşuk elini uzattı ve yanağımı usulca kavradı. "Annene çok benziyorsun." Sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak beni şok etti. "Sadece iyileşmeye odaklan. Benim ve kız kardeşin için. Kendini daha iyi hissettiğinde, seninle konuşmalıyız."

Soruma cevap vermemesi gözümde kaçmadı. Hayır. Hiç. Hiç.

8

REINA

M Kız kardeşim ve arkadaşlarım yatağımın etrafında toplanmıştı. Neyse ki bu ortaçağ odaları genişti, yoksa oksijen yetersizliğinden acı çekerdim.

"Akşam yemeği olaysız geçti," diye başladı Athena.

"Drama mı bekliyordun?" Isla imza atarken alay etti, gözleri bana kaymadan önce kısa bir saniyeliğine Phoenix ile birleşti. "Ayrıca, o seksi Alexander karısını ya da çocuklarını üzen herkesi öldürürdü."

"O korumacı biri," diye mırıldandım. "Olması gereken bu."

Raven şarabını yudumlarken, "Tecrübelerime göre babalar genellikle beleşçi, hiçbir işe yaramayan adamlardır," diye yorum yaptı. Şükran Günü'nün sona ermesine hazır olmadığı için bir şişe bin dolarlık şarabı sürükleyip getirmeyi ona bırakın.

"Beleşçi babaları unutun." Isla sanki paylaşacak devlet sırları varmış gibi öne doğru eğildi. "Alexander'ın çok seksi olduğu gerçeğine geri dönebilir miyiz?"

Gözlerimi devirdim. "O da evli. Karısına aşık."

Raven omuz silkti. "Onunla yatmak istemiyor, sadece hayranlık duyuyor" -boğazını temizledi, Isla'ya sivri bir bakış attı- "mal varlığına".

"Doğru, çünkü biz her zaman sadece bakarız." Onlara onaylamayan bir bakış attım. "Hepiniz yatmak istemiyor musunuz?"

"Pffft." Athena şişeyi Raven'ın elinden aldı ve şarabı yudum yudum içti. "Sadece yedi."

"Hava karanlık," diye mırıldandım nefesimin altında. Babam konuşacağımızı söylemişti ama ne konuşacağımızı hiç söylememişti. Bu durum dişlerimi sıktı.

"Reina, hayatına devam etmelisin," diye karşı çıktı Athena. "Çok kötü bir iş çıkardık-"

Avucumu kaldırarak onu durdurdum. "Lütfen oraya gitme." Dördü de bana öyle acıyarak baktı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Sadece gitme. Ben hayatıma devam ettim. O yüzden geçen yaz hiç yaşanmamış gibi davranalım."

Isla başını salladı. Phoenix yüz ifadesini boş bıraktı ama onu endişelendiğini bilecek kadar tanıyordum. Tıpkı benim onun için her zaman endişelendiğim gibi.

"Sadece daha ateşli ve daha iyi biriyle yatmalısın." Belli ki Raven'ın önerisi aptalcaydı çünkü ihtiyacım olan son şey hayatımda başka bir erkekti.

"*Belki bir film izleyebiliriz?*" Phoenix önerdi. "*Bir Noel Hikayesi mi?*"

Omuz silktim. En sevdiğim Şükran Günü/Noel filmiydi ama hiç havamda değildim. Son zamanlarda pek bir şey için havamda değildim.

Onun yerine kız kardeşime döndüm. "Phoenix, babamın bizi şöminenin arkasındaki karanlık deliğe tıktığı zamanı hatırlıyor musun?"

Bunu takip eden gergin sessizlik bana anladığını söylemediyse bile, kalkık kaşları ve kızarmış boynu söyleyebilirdi. Son zamanlardaki bu anı akınıyla başka neleri unuttuğumu merak ettim. Annem öldüğünde Phoenix benden biraz daha büyük olduğu için daha iyi bir hafızaya sahip olabilirdi, ama bu çocukluğumdaki bu kara delikleri neden aniden ortaya çıkardığımı açıklamıyordu. Bunu geçtiğimiz yıl hayatın ne kadar kaotik olduğuna bağlamaktan kendimi alamıyordum. Terapistimle bir sonraki seansımda bundan bahsetmeyi unutmamalıyım.

Arkadaşlarımız öylece baktılar, içimizden birinin açıklamasını beklediler, ta ki Isla öfkeli nefesini daha fazla tutamayana kadar.

"Tamam, detaylandırabilir misin? Çünkü aklıma her türlü berbat senaryo geliyor." Yorum yapan Raven oldu.

Dalgınca battaniyenin üzerinde desenler çizdim ve Phoenix'in cevap vermesini bekledim.

"*Annemle İtalya'ya gittiğimiz yaz babam saldırıya uğradı,*" diye açıkladı sakın bir sesle. "*Bizi şöminenin arkasındaki güvenli odaya götürdü.*"

"Ona kim saldırdı?" Raven sordu, gözleri fıncan tabağı gibiydi.

Phoenix omuz silkti, yüz ifadesinde bir şeyler titreşiyordu. "*Bilmiyorum.*"

Gözlerimi ona diktim. "Ama sen bir şey biliyorsun," diye karşı çıktım. Başını sallamaya başladı ama ben "Bana yalan söyleme" deyince durdu. Unutma, tüm bildiklerini biliyorum."

Ağır bir iç geçirdi. "*Gerçekten kim olduklarını bilmiyorum. Tek bildiğim şey şey gibi göründükleri...*"

Sözünü bitirmedi ve tansiyonum yükseldi. "Ne gibi?"

"*Sanki Japonlarmış gibi.*"

Bunu bir dizi soluk alıp verme izledi. "Sizce-" diye sözünü kesti Athena, bakışları suçlu bir ifadeyle kızlara kaydılar.

"Ne?" diye sordum. Dışlanmış gibi hissetmek beni son derece rahatsız ediyordu.

Sanki son öğrenen benmişim gibi. "Cümleyi bitir."

Raven kendine bol miktarda şarap doldurdu ve tek seferde mideye indirdi.

Elinin tersiyle ağzını silerek, "Hepimiz bunun Amon'la bir ilgisi olabileceğini düşünüyoruz," diye açıkladı.

Tanrım, onun adını duymak bile kalbimi parçaladı.

Başımı salladım. "Öncelikle, A-" Adını bile fısıldayamadım. "O ve anne tarafındaki aile bu gezegendeki tek Japon halkı değil. İkincisi, o zamanlar daha çocuktı."

Yatılı okulda yaşadığım olay zihnimde canlandı. Tam olarak unutmamıştım ama şimdi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Amon o zaman beni kuzeninden kurtarmıştı. Amon'un ailesinin benim aileme kasten zarar vereceğine inanmayı reddederek boğazımdaki yumruyu yuttum. Ama... yıllar önce o gün orada olmasaydı, muhtemelen kaçamazdım.

Grupla paylaşmak için doğru zaman olduğunu düşünmüyordum, hele de Amon hakkında bu kadar kötü düşündükleri bir zamanda. Bu da geçmişte kalması gereken bir başka sırdı.

Herkes başını sallayarak onaylarken Isla, "Annesi çocuk değildi," dedi.

"Yani *annesinin* bize saldırdığını mı söylüyorsunuz?" Gülünç duruma düşüyorlardı.

Isla omuz silkti. "Çok zorlama görünüyor ama bu dünyada daha çılgınca şeyler de oldu."

"Evet, Japon samuraylarının vampir olması gibi." Ha? Athena fantezi dünyasına dalmış olmalı. Herkesin yüz ifadesine bakılırsa onlar da öyle düşünüyordu. "Evet, tamam. Bu imkansız. Bu filmi izledim-"

"Şimdi olmaz Athena," diye azarladı Raven, ona sert bir bakış atarak. Ağır bir iç geçirdim, bu saçmalık için çok yorgundum.

"Tüm bunları unutun," diye imzaladı Phoenix. "*İyileşmeye ve Paris'e geri dönmeye odaklan.*"

"Hepimiz görmezden gelebiliriz ama burada bir tür bağlantı var," diye mırıldandı Raven. "İnan bana, en son bir şeyi görmemeyi tercih ettiğimde, bu beni çok fena ısırdı."

"Peki neydi o?" Kendi sorunlarımı düşünmek yerine başkalarının sorunlarına odaklanmaya hevesli bir şekilde sordum.

"Başlangıç olarak, o bir kırmızı bayraktı ve muhteşem vücudu da direkti." Ellerini salladı, havayı çizdi ve her ne ise o kadar da çekici görünmüyordu. En azından benim için. "Kıçını saran kot pantolon. Kılıflı silah. Biraz saplantılı, takıntılı davranışlar. Görmeyi reddettiğim kırmızı bayraklar. Gözlerimin önünde bir adam öldürülene kadar."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Bu hikâyeyi herhangi birimizin ilk kez duyduğunu biliyordum. Belki de şarabın etkisiyle dudakları gevşemişti.

"Vay canına, onu polise mi ihbar ettin?" Isla sorguladı. "Ve ona karşı tanıklık ettin mi?"

Raven ona *deli misin sen* bakışı attı. "Hayır, ben kaçtım. Mesafe ve temassızlık tek çözümdü. Çekici bir adamla dövüşmem. Katil ya da değil."

Öncelikleri çarpık olabilirdi ama bunu belirtmenin zamanı değildi.

"Tamam, burası benim için fazla karanlık olmaya başladı," diye duyurdu Athena.

ayaklarını. "Ben yatmaya gidiyorum." Gözleri benimkileri buldu. "Seni özledik, apartman sensiz aynı değil."

"Evet, özellikle de Raven yürüyen bir karmaşa olduğu için," dedi Isla, yeşil gözleri parlayarak.

"Anladım. Bir hizmetçi arıyorsun."

Gözleri senkronize bir şekilde yuvarlandı. "*Temizliği yepyeni bir seviyeye taşıyorsun,*" dedi Phoenix, haksız olmasa da.

"Seviyelerden bahsetmişken," diye başladı Raven, ses tonu çekingendi. "Sana söylemedim ama adını vermeyeceğim kişi, eskiden büyükbabasına ait olan bir tablonun kopyasını yapmam için beni görevlendirdi. Elimdeki tek şey o şeyin bir resmi çünkü orijinalini kaybetmiş. Ya da bunun gibi bir şey."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu ama bunun üzerinde durmayı reddettim. Onun yerine omuz silktilim. "Umarım ona bir kol ve bir bacak ödetmişsindir."

"Yaptım ama yine de ondan para almak yanlış geliyor, her şey düşünülüşünde."

Raven harika bir sanatçıydı ve dünyanın onu henüz keşfetmemiş olması utanç vericiydi. Eğer Amon Leone onun sanatını dünyaya tanıtırsa, belki de tüm bunlardan iyi bir şeyler çıkabilirdi.

Isla yataktan kayarak kapıya doğru yöneldi. "Ben de yatmaya gidiyorum. Yorgunum.

Bu üçüzler Energizer Tavşanları gibiler. Bir kapatma düğmesine ihtiyaçları var."

Arkadaşlarımızın hepsi gitti ve beni meraklı gözlerle beni inceleyen kız kardeşimle yalnız bıraktılar.

Bir esnemeyi zar zor bastırarak gülümsedim. "Ben iyiyim," diye mırıldandım, aynı zamanda işaret ettim. "Söz veriyorum."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama endişeleniyorum."

"Biliyorum, ama daha iyi," diye ona güvence verdim. "Her geçen gün daha iyi. Morluklarım neredeyse tamamen geçti."

"Ama yaralar orada."

"Büyükannem bana estetik cerrahını önerdi ama ben hayır dedim." Elim kolyemi kavradı ve hafifçe çekti.

"Bahsettiğim yara izleri değil." Gözlerimiz kilitlendi ve boğazımdaki yumru iki katına çıktı. Neden herkes bu konuda konuşmam için ısrar ediyordu? Bu sadece kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu. *"Leone kardeşler,"* diye başladı, elleri tereddütlüydü. *"Onlar iyi değiller. Ve dokundukları her şeyi mahvetmeye mahkûmlar."*

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bu ondan gelmesini beklediğim bir açıklama değildi. Sanki ilk elden tecrübe etmiş gibiydi.

"İnsanlar her gün ayrılıyor." Benim yarım yamalak savunmama cevabı donuk bir bakış oldu.

"Mesele o değil," diye karşılık verdi, yüz hatlarını acı bir ifade kaplamıştı. Devam etmeden önce derin bir iç çekti, *"Tüm bunlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece Dante Leone'nin beni baştan çıkardığını ve şimdi beni tanıımıyormuş gibi davrandığını bilin."*

Ağzım bir "O" şekli aldı ve neredeyse yere ya da en azından yatağa düşecektim.

"Ne zaman?"

"İki yıl önceydi."

"Neden? Nasıl?" Tutarlı bir soru bulamadım. "Neden hiçbir şey söylemedin? Benim nasıl haberim olmadı?"

Gözlerinde acı titreşti. *"Utanmıştım. Hâlâ da utanıyorum. Bu kadar aptal olduğum için."* Koyu kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, parmakları

titreyerek. *"Çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Benimle konuşmak için çaba sarf ediyordu. Benim için ASL bile öğrendi. Sonra bum. Ortadan kayboldu ve Paris'te tekrar karşılaşana kadar onu görmedim."*

Bu odada iki kırık kalp olduğunu fark ettim. İkisi de Leone kardeşlerin elinden. Ancak kız kardeşim kendi kalbini çok daha uzun süre beslemişti ve ben bencilliğimden bunu göremeyecek kadar kördüm.

Onu kollarıma çektim ve sıkıca sarıldım. Gözlerim yanıyordu, yaşlar serbest kalmakla tehdit ediyordu ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. Gözlerimi kırıpıştırarak onları kovaladım. Bir süre bu şekilde kaldık, zamanla kalplerimizin iyileşebileceğini umuyorduk.

Uzaklaştı ve bakışlarımız buluştu. Onunki de tıpkı benimki gibi dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. *"Amon'a bulaşmadan önce sana söylemeliydim ama sen çok romantik birisin ve bunun senin için bir peri masalı olmasını istedim. Bu saçmalığı değil."*

Belki Leone kardeşler bizi kullandı. Belki de kullanmadılar. Onarılamayacak kadar kırılmış olabilirlerdi ve biz de yollarına çıkmış olabilirdik. Emin olduğum tek şey Amon'un kalbimi sonsuza dek elinde tutacağıydı - istesem de istemesem de. Aşk hikâyemiz beyaz perde için yaratılmıştı. Trajedimiz de öyle.

Phoenix'in de aynı şekilde hissettiğini sezdim çünkü gözlerindeki bakışı tanıdım. İki yıl geçmişti ve hâlâ canı yanıyordu.

Onu sevmiş miydi? Onu hala seviyor muydu?

"Yanında olamadığım için üzgünüm," diye mırıldandım, ellerim tıpkı kalbim gibi ağırlaşmıştı. "Olmalıydım."

Omuz silkti. *"Sen her zaman benim yanımdasın Reina. Sen küçük kardeşsin ama beni hep korudun. Şimdi seni koruma sırası bende."* Başımı salladım, göğsüm acıyla sıkışıyordu. Annem hiç mutlu olmamıştı. İkimiz mutluluğu bulabilecek miydik? *"Sen ve ben çok farklı değiliz. Sen her şeyi içinde tutuyordun. Neredeyse öldürülüydün ve bu senin için gün ışığına çıkmaya zorladı. İçinde çürümeye bırakmaktan iyidir."*

"Senin de kendini bırakmaya ihtiyacın var," diye fısıldadım usulca. "Acın hakkında kimseyle konuşuyor musun? Tek kör ben miydim?"

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. *"Lisedeyken aramızdaki yaş farkı daha büyüktü. Şimdi o kadar değil. Her zaman gelip seninle konuşabileceğimi biliyorum."* Ona her zamankinden daha yakın hissederek başımı salladım. *"Ama onu bırakacağına söz ver. Senin iyiliğin için."*

İçgüdülerim bana onun haklı olduğunu söylüyordu. Amon Leone'yi bırakmalıydım. Onu unut ve benim dünyamda hiç var olmamış gibi davran. O çocuk değil.

Beni babasından kurtaran ve kesinlikle delicesine aşık olduğum adam değil.

Bedenim iyileşecekti ama ruhum iyileşmeyi reddetti.

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "*Hadi uyu artık. Berbat görünüyorsun.*"

Zayıfça gülümsedim. "Ego yükseltici bir şeyden bahsediyoruz."

Yalınayak odadan çıktı. Kapı arkasından usulca tıkladı, sadece onun hayaletleri onu takip etti ve beni kendi hayaletlerimle baş başa bıraktı.

Yeni telefonuma uzandım, kişiler arasında gezindim. Ama onunki yoktu.

Onun her parçasını kaybetmiştim. Sonsuza kadar.

9

AMON

C *Noel Günü.*

Dileklerin gerçekleştiği gün. Benimki hariç hepsinin.

Onu görmeyeli bir ay olmuştu. Bir ay içinde neredeyse hiç uyumadım. Brezilyalı kartel üyelerini avlamadığım zamanlarda, sarhoşluk sersemliğine girip çıkıyordum. Tek şüphelilerim onlardı, bu yüzden acımasızca aradım. Öldürmediklerimi Avrupa ve Kuzey Amerika'nın tamamen dışına itmeyi başardım.

Her biri ölene kadar tatmin olmayacaktım. Ama içten içe onların ölümlerinin bile yeterli olmayacağını biliyordum. *Hiçbir şey* yeterli olmayacaktı.

Cortes karteli üyelerini avlamak ve bunun sonucunda ortaya çıkan işkence seansları tek eğlencem haline geldi. Annemle birlikte Romero'nun geçmişini araştırmak ikinci planda kaldı. Her nasılsa o sondan iyi bir şey çıkmıyor gibiydi, bu yüzden yok edebileceğim şeylere odaklandım ve bu da Reina'ya zarar verenlerdi.

Konu anneme gelince, artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Birincisi, Romero'nun elindeki belgeyi ele geçirme arzusu, Romero'yla olan bağlantısını gizli tutma arzusuyla çelişiyordu. Gerçek babamın kim olduğunu bildiğime ve bunu bir sır olarak sakladığımıza göre, Ojisan ile Romero arasındaki belgeyi ortaya çıkarmak anlamsızdı. Ojisan ve Romero'nun neyi kabul ettiğinin artık bir önemi yoktu çünkü sır bizimle birlikte ölecekti. Bu yüzden Dante aramamış olsa da ben aramayı bıraktım.

Ellerimi lanet olası aile dramından temizledim ve cezalandırma arayışında saf mani içinde yuvarlandım. Kaderimin iki ana düzenleyicisini cezalandıramamam dışında. Kendi annemi ve Reina'nın babasını.

Günün sonunda tek çözümüm alkol oldu.

Hayatımdaki tek ışık elimden alınmıştı. Dünya tepetaklak olmuştu ve hiçbir içki ya da zaman onu benim için dikleştirecek gibi görünmüyordu.

Sikeyim.

Annemin haberi bana vermesinin üzerinden aylar geçmişti ve ben hâlâ gerçeğe mücadele ediyordum. Duygular lanet olası bir kabustu. Onları susturdum, söndürdüm ama anılar gitmeyi reddetti.

Paris'teki çatı katım benim mezarım oldu. Kendi kişisel hapishanem. Her köşe onun varlığı ve ışığıyla doluydu. Bazı günler kokusu havada asılı kalıyor, benimle alay ediyordu. Uykunun beni bulduğu nadir durumlarda, onu rüyamda görürdüm.

Yumuşak kollar beni sarıyor. Tarçın ve huzur kokusu. Göğsümdeki buklelerinin yumuşaklığı.

Gözlerimi açmak ve kucaklaşmaya karşılık vermek istedim. Onu bana karşı hissetmek. Ama uykumda bile, uyanırsam ortadan kaybolacağını biliyordum. Bu yüzden hareketsiz kaldım, sıcak dokunuşuyla hayatı yaşamaya değer kılan hayalete sarıldım.

Onun hayatımın bir parçası olmadığı bir dünyaya asla uyanmak istemedim.

Önümde bu boktan hayatla geçecek yıllar olduğunu düşünmek beni çok korkutuyordu.

Kapıya vurma sesi kulağıma ulaştı. Görmezden geldim. Ziyaretçi havasında değildim-Noel olsun olmasın.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

"Amon, orada olduğunu biliyoruz." Kahretsin, bu gezegende görmek istediğim son kişiydi. "Şimdi aç şu lanet kapıyı."

Hareket etmedim.

Bir kilit sesi duydum ve kapı açıldı.

Kafamı kaldırdığımda annemi, kardeşimi ve babamı karşımda buldum. Üç gölge dünyamı karartmıştı. Kıpırdamadım, bir bardak viskiyle koltuğuma oturmuş, onun dairesine doğru bakıyordum.

Orada olmadığını bilmeme rağmen. Henüz Paris'e dönmemişti. "Neden b u kadar hüznölünüz?" Babam ters ters baktı. Bir süredir Dante ve bana karşı ses tonunu izlerken, artık tüm gücün kendisinde olmadığını biliyordu. "Noel'de ailenizin evine gelmeyi reddettiğiniz için partinizi basmaya karar verdik."

"Crash away." Bardağı ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım.

"*Musuko*, Noel'i hep birlikte geçiririz."

Omuz silkdim. Hiçbir zaman neşeli bir olay değildi. Babam bize hediyeler verirdi ama sonra onları geri alırdı. Ya da bize hiçbir anlam ifade etmeyen ama vücudumuzda izler bırakan aptalca bir ders verirdi.

"Bu kan da neyin nesi, Amon?" Dante'nin sesiyle gömleğime baktım. Dün gece eve geldiğimde temizlenmeyi unutmuş olmalıydım.

Ayağa kalktım ve hepsini atlattım ama yatak odama girmeden önce annem yolumu kesti. Gözleri her zamankinden daha karaydı. O lanet pembe kimonoyu giymişti ve bu bana sadece benden aldığı şeyi hatırlatmaya yarıyordu. O renk sadece ve sadece Reina'ya aitti. Artık pembe giyen birine bakmaya tahammül edemiyordum.

Şimdi değil.

Henüz değil. "Ne oldu?"

Dudakları titriyordu ve götlük yaptığımı biliyordum. Ama duramadım. "En son ne zaman uyudun?"

"Davetsiz misafirlerim varken uyumak zor."

İçini çekti ve omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "*Musuko*-"

"Lütfen, yapma."

Bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Motivasyonum ve hedeflerim pencereden dışarı çıkmıştı. Tek görebildiğim kasvetli geleceğimdi. Daha da kötüsü, bu gelecek umurumda bile değildi.

İçini çekti. "Bir duş al ve temiz kıyafetler giy. Personel geliyor, yerini ayarlayacağız."

Onu atlattım ve cevap verme zahmetine girmeden kapıyı arkamdan kapattım.

Tabii ki, duştan çıktığımda, havluyu belime doladığımda, Dante'yi bir sandalyede otururken buldum, ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamıştı.

"İşte orada!" diye söylendi, eli rahatça kolçağın üzerindeydi. Rahat duruşunun aksine, gözlerinde sert bir parıltı vardı.

Çenem sıkıştı. Bugün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değildim. "Siktir git odamdan."

"Hayır."

Onu görmezden geldim ve giyindim. Noel günü kardeşimi dövmek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu.

"Daha ne kadar somurtmayı planlıyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. "Söylemek istediğin bir şey mi var? Varsa söyle hadi."

Gözleri yumuşadı ve beni yanlış anladı. Reina ve benim hakkımdaki gerçeği ya da babamın Romero denen hıyar olduğunu bile bilmiyordu. Öfke

omurgama saplandı. Bunca ay sonra bile Romero'yu düşünmek bile öfke duymama neden oluyordu.

Küçük yaşlardan itibaren her zaman kardeşime bakmaya ve onu korumaya çalıştım. Şimdi rollerimiz tersine dönmüş gibiydi. Ben... ben deliliğe doğru sürüklenirken, onun olgunlaşmış gibi görünen versiyonuna bakıyordum.

"Seni hayatım boyunca tanıdım, ne zaman üzgün olduğunu bilirim. Beni endişelendiren şey, seni hiç *bu kadar* üzgün görmemiş olmam." Sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar nazikti. Kardeşim umursamaz biriydi, öfkeli anlarında kendini kaybederdi. Ben genellikle soğukkanlılığımı korur ve duygularımı dizginlerdim. Görünüşe göre şimdiye kadar. Kendimi kontrol etmem için bir kıza ihtiyacım vardı. "Gençliğimizi hatırlıyorum da, hiçbir şeyin, *hiç kimsenin* seni kırmasına izin vermezdin. Çok inatçıydın. Ama şimdi... *onunla* ilişkiye girdiğinden beri, bazı parçalarının yok olduğunu görüyorum ve buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum."

Babam "ders" zamanının geldiğine rastgele karar verirdi. Dante bunlardan nefret ederdi ve ne zaman haberi olsa, kurtulma umuduyla kaçıp saklanmak isterdi. Gelip beni bulmayı ve beni de kendisiyle birlikte sürüklemeyi ihmal etmezdi. Tek başına başını belaya sokmaktan korktuğu için böyle yaptığını sanıyordum ama şimdi onun da benim kadar beni koruduğunu fark ettim.

Ama benim üzerimdeki koruyuculuğunda büyük bir kusur vardı.

Kurtaracak hiçbir şeyim kalmamıştı. Onsuz nefes alamazdım. Onsuz var olamazdım; o benim başlangıcım, ortam ve sonumdu.

"Eğer bir nokta varsa, muhtemelen ona hızlıca ulaşmalısın."

Bir nefes bıraktı. "Ne oldu bilmiyorum ama sen bu hale gelemezsin." Çenesini bana doğru uzattı. "*Bu* her neyse. Eğer peşini bırakmazsan seni yok edecek. Bu şiddet çılgınlığı sana yardımcı olmayacak."

"Sana yardımcı oluyor gibi görünüyor," dedim, bastırılmış hüsrânını boşaltmak için suçlulara işkence etme ihtiyacına atıfta bulunarak.

"Bir şey seni etkiledi, yaşadığın tüm işkencelerden daha kötü. Kuzeninin ihanetinden bile. Ama bunların hiçbirinin seni mahvetmesine izin vermediysen, başka hiçbir şeyin de kafanı karıştırmasına izin veremezsin."

"Güzel terapi seansı," diye kestirip attım.

"Kendini topla Amon. Senin bir hedefin vardı. *Bizim* de bir hedefimiz var. Buna odaklanalım."

Kardeşim haksız değildi.

"Dante?" Odamdan çıktım, elim kapı tokmağına uzanıyordu.

"Evet?"

"Bir daha evime girersen parmaklarını kırarım."

Ama haklıydı, imparatorluğumuzu kurmaya geri dönmemiz gerekiyordu.

REINA

I Noel'den sonraki gündü.
Karanlık şatoda yavaşça ilerledim. Herkes uyurken, burayla hiçbir ilgisi olmayan hayaletler bana musallat oluyordu.
Şato, Glasgow ailesi tarafından uzun yıllar boyunca son yedi yüzyıldır.

On üçüncü yüzyılda inşa edilmiş olan bu yer yenilenmiş olsa da hâlâ ortaçağdan kalma bir havası vardı. Karanlık, nemli koridorlar. Korkutucu, zindana benzeyen bir bodrum katı. Yatak odamdaki süit gibi üst katlarda lüks kendini belli ediyordu. Aşağıda ise işkence ve kabahat fısıltıları havada dans ediyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Yine de her gece oraya doğru yol alıyordum. Belki mazoşist yanımla ortaya çıkıyordu ya da cezalandırılmaya aç biriydim. Ya da belki sadece zihnimin ve ruhumun durumunu yansıtıyordu.

Çünkü bir parçam dünyaya saldırmak istiyordu. Bunun yerine, her şeyi içimde tuttum ve kendime işkence ederek, herkesten saklayarak kaygı ve acıyı serbest bıraktım. Kalçalarım bunun kanıtıydı. Tüm olumsuz duygular -tüm acılar- kendimi kestiğimde iyileşiyor gibiydi. Amon benden ayrıldıktan sonra duşta kazara bir sıyrıkla başlamıştı ve sonra bir rahatlama ihtiyacına dönüştü. Bu da ancak keskin metali derime batırmakla mümkün oluyordu.

Sonunda cereyanlı yatak odama geri döndüm. Kalın taş duvarlar, siyah saçlı ve daha da siyah gözlü adamla geçirdiğim huzursuz, rüya dolu gecelerimde arzuladığım mahremiyeti vaat ediyordu. Ayrıca dolu odaların çoğunun kalenin karşı kanadında olması da yardımcı oldu.

Prensi olmayan bu şatodaki özel balkonumun çift kanatlı kapısını açtım. Aralık ayının keskin havası odaya doldu. Tüylerim diken diken oldu, ince geceliğim neredeyse hiç sıcaklık sağlamıyordu.

Soğuk taş zemine kayarak dizlerimi göğsüme çektim ve asırlık duvarlara yaslandım. Düşüncelerimin dolaşmasına ve anılarımın işkence etmesine izin verdim. Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordum ama bunun için gerekli iradeyi kendimde bulamıyordum.

Büyükanneme biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. İyileşmek için. Unutmak için. Sertleşmek için.

Gözlerindeki onaylamazlık bana tüm bu debelenmeyi kabul etmediğini söylüyordu. Hatta bana hayatıma nasıl devam edeceğime dair bir ders bile verdi, tıpkı her kocasından aldığı gibi.

"Erkekler ortaçağ fatihleri gibidir, Reina. Her zaman aşağı çekecekleri bir sonraki şeyi ararlar. Sadece asla onların fethi olmadığından emin olmalısın. Sen kraliçesin, onların üzerinde hüküm sürüyorsun."

Açıkcası hayır, çünkü çok kolay kullanılıp atılıyordum, ama kelimeleri kendime saklamıştım.

Yüzümü gece gökyüzüne çevirerek karanlığa baktım, bulutların arkasına saklanan ve bana şiddetle unutmaya çalıştığım adamı hatırlatan ışıltılı yıldızları hayal ettim.

Göğsümde derin, zonklayıcı bir ağrı yayıldı. Hiç geçmeyecek miydi?

Acı. Onun anıları.

Unutmak için çaresizdim ama affetmek için değil. Asla affetmeyecektim.

Tüm hayatım öyle ya da böyle Amon'un etrafında dönüyordu. Rüzgârdaki bir yaprak gibi, hayatın amacını sorgulamadan beni ona götürmesine izin verdim.

Belki de başıma gelen her şeyi hak etmiştim.

Gözlerinde hayalleri ve kalpleri olan aptal, saf bir kız olarak Amon'un kollarına kolayca kapıldım. Karşılığında kalbim kırıldı. Onu onarılamaz parçalara ayırdı, ardında yıkım ve kalıcı hasar bıraktı.

Sonunda ayağa kalktığımda vücudum ağrıyordu. Araba kazasından kalan morluklar solmuştu ama uyluğumda ve kürek kemiğimde birkaç yara izi kalmıştı. Büyükannem estetik ameliyat önerdi ama ben reddettim. Bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardı.

Asla affetmemek.

Kapıları açık bırakarak banyoya yöneldim. Hem şimdiki hem de önceki Glasgow Dükü'nün tüm yükseltmelerine ve olanaklarına rağmen

duşu açtığımda borular titredi. Su İtalyan fayanslarına sıçradı ve geceliğimi ve iç çamaşırlarımı çıkardım.

Aynadaki yansımamı yakaladım ve hareketsiz bir şekilde vücuduma baktım. *Bir deri bir kemik*, demişti babam. Çok da haksız sayılmazdı. Kilo vermiştim. Gözlerimin altındaki deri morarmış görünüyordu, rengi daha koyuydu. Dudaklarım çatlamış ve solmuştu. Değişmeyen tek fiziksel özelliğim saçlarımdı.

Amon'un kıvrıkcık bir saç telini parmağında döndürdüğü görüntü zihnimde canlandı ve gözlerim sepette duran makasa kaydı. Karar vermem bir saniyeden kısa sürdü, sonra bıçaklara uzandım ve onları köprücük kemiğime kadar getirdim. Keskin bıçaklar havada asılı kaldı ta ki-

Kes, kes, kes.

Her şeyin sonunda, sarı buklelerden oluşan bir yığın yeri kapladı ve başım hafiflemiş hissetti. Ama kalbim hâlâ atmıyordu.

Aynaya sırtımı döndüm ve duşa girerek ılık suyun vücudumdan aşağı damlamasına izin verdim. Çabucak yıkandım ve aşağı inmeden önce giyindim. Şato hâlâ karanlıktı ama uzaklardan gelen yumuşak ayak seslerini duyabiliyordum.

Kahve kokusunu takip ederek koridorun sonundaki köşeyi döndüm. Mutfağa girdiğimde büyükannemi ve Livy'nin kocası Alexander'ı buldum.

Livy, Glasgow Dükü'nün torunuydu. Uzun hikaye ama o da Amerika'da büyümüş ve şimdiki kocasıyla ilişkiye girene kadar aile mirasını hiç bilmiyormuş.

Kalçam tezgâha çarptı ve acı içinde homurdandım. İki çift göz.

"Reina!" Büyükannemden gözlerindeki bakışla eşleşen dehşet dolu bir soluk çıktı. "Saçına ne yaptın böyle?"

Belli ki yeni saç modelimi beğenmemiş. Alexander onun kadar şaşkın görünmüyordu. Gerçi onu daha önce hiç yıpranmış görmemişim. Bu adamı hiçbir şey korkutamıyor gibiydi.

Elimi başıma götürdüm ve parmaklarımı saç tellerimin arasından geçirdim.

"Saç kesimi," diye mırıldandım. Ağzı bir "O" şekli aldı ve sandalyeye doğru yığıldı. Suçluluk duygusu göğsümü deldi, gözlerinin altında kozmetik iğnelerinin bile gizleyemediği siyah halkaları fark ettim. Fazladan endişeye ihtiyacı yoktu.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim, bunun ne kadar doğal olmadığını görmezden geldim. Onu iyi olduğuma ikna edecektim, böylece hayatına geri dönebilecekti.

"Aptalca bir deneydi; eve döndüğümde bir kuaföre düzelttireceğim."

Alexander ayağa kalktı ve mükemmel bir centilmen gibi sandalyeyi bana doğru çekti. Ona minnettar bir gülümseme göstererek kendimi sandalyeye bıraktım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Nasıl uyudun?" diye sordu, gerçi bildiğinden şüpheleniyordum. Beni birkaç kez karanlıkta şatoda dolaşırken yakalamıştı. Üçüzler gece uyandığında Livy'ye hep yardım ederdi.

Gözlerimi kaçırarak "Güzel, teşekkürler" diye cevap verdim. Yalanı fark etmek kolaydı, bu yüzden konuyu kendimden uzaklaştırmamın yardımcı olabileceğine karar verdim. "Sen mi?"

"Liam şu ana kadar iki kez uyandı ve kız kardeşlerini uyandırdı. Huysuzluğu bugün astronomik olacak." Neredeyse bir çocuğum olmasına rağmen çocuklar hakkında hiçbir şey bilmediğim için sessizlik devam etti. Tanıdık endişe başını kaldırdı, göğsümü yırttı ve nefesimi ciğerlerimden çaldı.

Boğazım sıkıldı ve panik damarlarımı ısırđı, ardında felaketten başka bir şey bırakmadı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve göğsümdeki düğümün çözölmesini bekledim.

Nefes al. Nefes verin. *Meditasyon* yap, Tanrı aşkına.

Karanlık yaklaşıyordu.

Bir bebek.

Eğer bir şey çıkarsa, birlikte hallederiz, demişti. Belli ki bunu kastetmemişti -hiçbirini- çünkü beni bununla tek başıma başa çıkmam için bıraktı. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Çok sorumsuzdum.

Gözlerimi kaldırdığımda büyükannemin bana baktığını gördüm, söylenmemiş bir trajedi havada asılı duruyordu. Belki de ailemiz bu trajedinin içindeydi ve bunu anlamak için kendi trajedimi yaşamam gerekmişti.

"Bu noktada çocukların gece boyunca uyuması gerekmiyor mu?" Mutfak etrafımda dönmeye başlarken aklıma gelen ilk şeyi sordum.

Omuz silkti, görünüşe göre göğsümde dönen duygulardan bihaberdi. "Biz evdeyken yapıyorlar. Bu kalenin perili olduğuna ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiğine inanıyorlar, bu yüzden Liam kız kardeşlerini 'güvende' tutmayı kendine görev ediniyor." Kendi kendine kıkırdadı.

Büyükanneme baktım ve gözlerinin kenarları yumuşadı. Bana acımasını istemiyordum ama sessizce bana destek olduğunu bilmek güzeldi. Alexander çocuklarının nerede olduğunu anlatıp dururken

gelişimsel olarak ve tüm bunların ne kadar yorucu olduğunu, kendime bunun onun hatası olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Hastanede kalışımın bende birkaç dikişten daha fazlasını bıraktığını bilemezdi. Arkadaşlarım ve kız kardeşim fiziksel yaralarımı biliyorlardı. Düşük yaptığımı bilmiyorlardı - en azından ben öyle düşünmüyordum çünkü bu konuyu hiç açmadılar - bu da beni tüm bunlarla tek başıma mücadele etmek zorunda bıraktı. Büyükanmem bildiğini ima etti ama hiçbir zaman açıkça söylemedi, bu da beni merakta bıraktı.

Alexander sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyordu. Soruyu duymamıştım. Başımı salladım ve mizah yapmaya karar verdim. "Liam haklı, burası perili ve sen de bunu biliyorsun. Burada hayaletlerden başka kimse yaşamamalı." Dudağı eğlenerek yukarı kıvrıldı.

"Sanırım haklısın," diye onayladı ve aynı anda nabzım duruldu ve kendimi şimdiye sabitledim.

Büyükanne hafifçe alay etti ve uzun bir nefes verdi. Acaba dünyamın altüst olduğunu görmüş ve çocuklar hakkında konuşmaktan uzaklaştığı için mutlu muydu?

"Hatırladığım kadarıyla Alexander, karına İskoçya'da bir şato almıştın ve orada daha da fazla hayalet vardı." Şaka yapıyordu ama gerçek de ortadaydı. Suratı mosmor olana kadar burayı sevdiğini iddia edebilirdi ama ben daha iyi biliyordum. Modern tarzdaki lüksü takdir ediyordu, bu eski para şatosunu değil.

Alay ettim. "Yakalandın."

Omuz silkti. "Karımı geri kazanmaya çalışıyordum. Ve o şatonun bu şatoyla hiçbir alakası yok. Bunun tarihi Altın Çağ'a kadar uzanıyor."

Gözlerimi devirdim. "Eğer tarih dersine başlarsan kusacağım."

"Önce karnını biraz yemek ve kahveyle doyuralım," diye teklif etti. Livy ile gerçekten konuşmam gerekiyordu. Erkekler konusundaki zevki tartışılırdı.

Büyükanneime döndüm ve omurgamı çelikleştirdim.

"Konuyu değiştirmek istemem ama düşünüyordum da..." Bir sonraki sözlerimi ciddiye alacağını umarak onunla gözlerimi kilitledim. "Tamamen iyileştim. Paris'e dönmeye hazırım. Okula dönmeye."

Omuzları gerildi. "Acele etmene gerek yok. Dönmene daha birkaç hafta var."

Yutkundum. Doğrusu Amon'la aynı şehirde olmak istemiyordum ama onunla karşılaşma ihtimalim çok düşüktü ve şansımı denemeye hazırdım.

"Hiç acelesi yok. Haftalardır buradayım."

"Birkaç hafta daha ne fark eder ki?" diye düşündü ve ben de panik atak geçirdiğimi söylediğinden daha erken anlayıp anlamadığını merak ettim. "Ocak ayının ikinci haftasına kadar burada kalabilirsin ve sonra bahar dönemi için geri dönebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır. Ne kadar erken dönersem o kadar iyi olacak."

Büyükanne dudaklarını bastırarak aynı fikirde olmadığını belli etti ama başka bir şey söylemedi.

"Ne zaman?"

"Londra'dan kalkan Eurostar ile öğleden sonra bir yolculuk var. Beni St. Pancras istasyonuna götürecek bir araca ihtiyacım var."

Bir kalp atışı geçti. "Tamam. Seni ben götüreceğim."

King's Cross, Londra'nın merkezindeki hayatla dolup taşıyor, otobüsler gelip gidiyor, insanlar gidecekleri yere ulaşmak için istasyona girip çıkıyorlardı.

Biz arka koltukta otururken büyükanne'nin Rolls-Royce'unun motoru hafifçe mırıldanıyordu, şoför bizi yalnız bırakmak için dışarı çıkmıştı.

Sessizlik uzadı. Arabadan inmeyi tercih ederdim, ama büyükanne'ni tanıyorsam, beni trene kadar takip eder ve sonra trene atlayıp aklından geçenleri bana anlatırdı.

İçimi çektim. "Trenim kırk beş dakika içinde kalkıyor, büyükanne." Bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirdim. "Ne söyleyeceksen söyle gitsin. Dağılmayacağım."

Elimi tuttu ve nazikçe okşadı. "Senin için endişeleniyorum." Yutkundum, bir şey söyleyecek kadar derin bir nefes alamadım. Herhangi bir şey. "Fiziksel yaraların iyileşiyor ama acın hâlâ gözlerinden okunuyor. Bu konu hakkında konuşmalısın Reina. Kaçınmaktan iyi bir şey çıkmaz. Güven bana, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Bunu annende gördüm. Phoenix'te. Ve şimdi de sende."

Ona tutunmak ve denizdeki salımmış gibi sıkıca sarılmak istedim. Annemin ölümünden beri bize destek olmuştu ve ben başka bir şey bilmiyordum. Yine de hareketsiz kaldım, gölgeler etrafımızda şekil değiştiriyor ve anlamadığım şeyler fısıldıyordu. *Phoenix mi? Annem mi? Hatta büyükanne?*

Hepimizin bir trajedi yaşadığını söyledi ama ben kendi trajedimin içinde debelenmeye devam ettim. Bu doğru değildi.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, sesim bozuk bir plak gibi çıkıyordu ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bunu söyleyip duruyorsun ve bu bana sadece senin iyi olmadığını söylüyor," diye karşı çıktı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"İstemiyorum," diye mırıldandım. "Unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorum."

"Babana ne hamilelikten ne de çocuktan bahsettim." Sertleştım. "Kız kardeşin ve kızlar da bilmiyor." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, gözlerimin arkasını, kalbimi ve ruhumu yakıyordu ama düşmelerine izin vermeyi reddettim.

"On sekiz yaşındayım. Doktor-hasta gizliliğine ne oldu?" Sonra sözleri kafama dank etti. Bir şey söyledi... "Çocuk mu?" Bu tek kelimedeki umut milli marş gibi çınladı.

Gözlerinde yumuşak bir şey daha titreşti ve içime bir gerginlik yayıldı. Henüz onun hakkında konuşmayı kaldıırabileceğimi sanmıyordum.

"Belli ki bir erkek seni hamile bırakmış."

İçimi bir rahatlama kapladı ve onun ve birlikte paylaştığımız anıların günlerimin geri kalanında peşimi bırakmasına izin vermeyi reddettim. Bu yüzden onun adını anmamaya karar verdim. Onunla değil. Ne arkadaşlarıma. Babama da.

"Bana anlatabilirsin," dedi yumuşak bir sesle, ama içinde bir parça hiddet de vardı. Konu kız kardeşimi ve beni korumak olduğunda büyükannem tam bir ejderhaydı.

"Kusursuz bir gebelik de olabilirdi," diye mırıldandım nefesimin altında. Bu konuşmanın geleceğini bilmeliydim. Dosyalarımı istemişti ve doktorlardan hassas bilgileri saklamalarını isteyecek ruh halinde değildim.

"Reina, yapma." Ses tonu aklının sonuna geldiğini gösteriyordu. "Sadece yapma." Boştaki elimi boynuma götürdüm ve gergin bir şekilde kolyemi çevirmeye başladım. Gözleri kolyeme takıldı. "Hâlâ o şeyi takıyorsun, ha?"

"Evet," diye mırıldandım. "Bana annemi hatırlatıyor."

Başını salladı ama gözlerindeki bakışta rahatsız edici bir şey vardı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama daha tek kelime edemedim beynime görüntüler hücum etti. Eski, paslı anılar.

Suyun karşısına bakarken hüznün göğsümü sıkıştırdı. Bugün hava bulanıktı, gri gökyüzü annemin kaybına bizimle birlikte ağlıyordu. Phoenix odasındaydı ama bunun bir önemi yoktu. Zaten yalnız kalmak istiyordum.

Suya küçük çakıl taşları attım ve büyükannemin daha önce giyinirken boynuma taktığı kolyeyi bürktüm.

Ona annemin bana kırmızı bir banyo yaparken verdiğini söyledim.

Gözleri mavi taşlara dönüştü ve beni biraz korkuttu, ama sonra gülümsedi. Korku buharlaştı ama hüznü kaldı.

Ağzımın kenarları çöktü. Artık annem olmayacaktı. Babamla kalmak istemiyordum. Nedenini bilmiyordum. Belki Phoenix ve ben birlikte kaçabilir ve Shirley Temple'ın filmlerindeki gibi olabilirdik. Kendi maceralarımızı yaşırdık.

Ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Papà'nın üzerimde yükseldiğini görmek için arkamı döndüm. Kızgındı. Çok kızgındı.

Gözleri kolyeme kaydı ve altın yüzüğü yanağıma değmeden önce ışığı yakaladı. Yandı ve geriye doğru tökezledim. Bir yaprak gibi titredim, ellerim yanan yanağıma kavradı.

"P-Papà-"

Boğazımdaki zinciri kavradı ve kolyeyi çekti.

"Nereden buldun bunu?" Gülümsemesi kaba ve çirkindi. Beni dehşete düşürdü. "Meraklı çocuklar."

Birden babamı hiç sevmemeye başladım. Ondan çok ama çok uzaklara gitmek istiyordum. "Ne yapıyorsun, Tomaso?" Büyükannemin sesi kırbaç gibiydi, ikimizi de korkuttu.

Bakışlarım yardım istemek için ona doğru kaydı ama gözleri bende değildi. Papa'nın peşindeydiler ve şiddet yanlısıydılar.

"Reina kendisine ait olmayan bir şeyi aldı."

Büyükannem aramıza girdi ve ben yüzümü onun kalçasına gömdüm. Elini bana doladı ve tıpkı annemin yaptığı gibi beni nazikçe okşadı.

"Grace ona verdi." Papa bir adım öne çıktı, üzerimizde yükseldi ama büyükannem yerinde durdu. "Öldüğü gece Reina onu küvette kan kaybından ölürken görmüş. Kolyeyi ona Grace verdi." Yüz ifadesi soldu. "Onu saklıyor, Tomaso."

Hareket etmekten çok korkuyordum. Nefes almaktan korkuyordum.

Göğsüm sıkışırken gözlerim büyüdü. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim, ne ağaçtan düştüğümde ne de kafamı çarpıp havuza düştüğümde. Elimi göğsüme götürdüm ve biraz hava alabilmek için gevşetmek umuduyla hafifçe vurdum. Ciğerlerimin genişlemesine ve tekrar normal hale gelmesine ihtiyacım vardı. Bunun yerine, boğazımda yanarak beni boğdu.

Dünya kararına kadar.

Bu benim ilk panik atağımdı. Ne yazık ki son da olmayacaktı. Ama ertesi sabah büyükannem Phoenix ve beni Kaliforniya'ya geri dönmek üzere hazırlamıştı.

Vagonun kapısının açılma sesi ve büyükannemin şoförünün ona hitap etmek için eğilirken söylediği sözlerle gerçekliğe geri döndüm. "Tren birazdan kalkacak. Reina'nın çantalarını önden alacağız ve sizinle orada buluşacağız."

Eşyalarımı topladım, hâlâ geçmişe dönmenin şaşkınlığı içindeydim. Bütün bunları nasıl unutmuş olabilirdim? Midem bulandı ama onu bastırdım. Artık bunun için üzülmenin bir anlamı yoktu.

Bunun yerine, bazı cevaplar almak niyetindeydim.

"Babam bu kolye için neden bu kadar üzüldü? O gün beni bununla mı buldu?" Boynumda asılı duran kolyeleri işaret ederek sordum.

Bir kalp atışı geçti.

"Hatırlatma onun için çok acı verici." Gözlerimi ona diktim. İşin tuhaf tarafı, annemi bunu takarken gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Onu bununla gördüğüm tek zaman öldüğü geceydi. Tanıdık donuk ağrı göğsümde zonkladı.

"Neden bu kadar sinirlendi ki? Bana vurdu. Daha altı yaşındaydım ve yanağıma bir tokat attı." Dudağım titredi ama yine de devam ettim. "Annemin gömülüşünü izledikten birkaç gün sonra."

Omuz silkti, görünüşte umursamazdı ama kaşlarındaki gerginliği gizleyemiyordu. "Eşyaları konusunda hassastır." Gözleri tekrar kolyeye kaydı. "İkinci kolye nedir?"

Sorusu çok katmanlıydı. Neden o aptal kolyeden kurtulamıyordum?

"Anneminkiyle uyumlu olur diye düşündüm," diye yalan söyledim.

Tüm sırlarımı açığa çıkarabilecek o sinir bozucu şekilde beni inceledi. Yüz ifademi boş tuttum. Bu durumdan kurtulmak ve bağımsızlığımı geri kazanmak istiyorsam, tüm duygularımı saklamayı öğrenmem gerekiyordu. Sadece önce bu konuşmadan sağ çıkmam gerekiyordu.

"Korunma konusunda seninle bir kez daha konuşmama gerek var mı?" Sorusundaki hiçbir şey beni şaşırtmadı ve yanıt olarak enseme ter birikti. *Şu şoförü nerede? Bagajımı bırakması o kadar uzun sürmemeliydi.*

"Hayır."

Başını salladı ve dudak büktü. "Anlamıyorum. Ben size her zaman güvende olmanızı öğretmedim mi?"

"Sen yaptın." Ses tonum teslim olmuş gibiydi, bundan kaçış olmadığını biliyordum.

Uzun zamandır bekliyordum - tam olarak iki aydır.

"Bu çocuk..." *Seni kim hamile bıraktı* sözleri havada söylenmeden kaldı. "Kim o?"

"Önemli biri değil." *Yalancı*, diye fısıldadı kalbim. "Bir hata yaptım büyükanne. Bir daha tekrarlamayacağım."

Başını öne eğdi. "Bu hatayı tekrarlamayacağınıza inanıyorum ama cevabınızın ilk kısmına inanmıyorum." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden sessiz kaldım. "Şimdiye kadar erkeklere hiç ilgi göstermediğini düşünürsek, onun çok önemli olduğundan şüpheleniyorum." O kadar önemliydi ki kalbimi göz göre göre parçalamasına izin verdim. Yarmasına ve kanamasını izlemesine.

"Artık değil," diye nefes aldım, başımı eğerek. "O sadece müstakbel kızım bir oğlan için ağladığında ona anlatacağım biri. Bir gün çocuklarıma bir uyarı olacak. Tıpkı kalbinizi kırdıklarında bizi kocalarınız hakkında uyardığınız gibi."

"Tanrım," diye mırıldandı. Birbirimize baktık, ikimiz de daha fazlasını söylemek istemiyorduk. Phoenix ve ben inatçıydık ama bunu babamdan öğrenmemiştik. Sonunda büyükanne başını salladı. "Biliyor musun Reina, babana ya da bana onun adını verebilirsin ve biz de ona bunu ödetebiliriz."

Boğazımın arkasından bir ses çıkardım. Bu, büyükannemin şimdiye kadar söylediği en skandal şeydi. Evet, Amon'u incitmek istiyordum ama bu şekilde değil. Onun hayatına mal olacak şekilde değil.

Ben de başımı salladım. "Dediğim gibi, bu bir kaçamaktı. Bir daha olmayacak."

Büyükannem, bırakmayı reddettiği elimi okşadı. "Sanırım baban yakında seninle geleceğin hakkında konuşacak." Ne demek istediğinden emin olamadığım için kaskatı kesildim. "Buna tam olarak katılmıyorum," diye devam etti, "ama senin için bir evlilik ayarlamak isteyeceğini umuyorum."

Herhangi biriyle evlenme düşüncesi midemi bulandırıyordu. "Ya aşk için evlenmek istersem?"

Amon'a duyduğum aşkın hayatta bir kez yaşanacak bir aşk olduğunu bilmek kalbimi acıtiyordu.

"Seni neredeyse öldüren bu kalp kırıklığından sonra bile mi?" Boğuk bir kahkaha attım. "Abartmayalım."

Bana bilmiş bir bakış attı ama bunu bana söylemedi.

"Sonuç olarak Reina, böyle hatalar yapamazsın." Yüz hatlarında mesafeli bir ifade belirdi. "Annene seni koruyup kollayacağıma söz verdim."

seni babanın dünyasından olabildiğince uzak tutmaya çalıştım. Ama bu son olayla birlikte başka seçeneğim kalmadı. Seni babanın peşindeki adamlardan koruyamam."

Babamdan sonra mı? "Bu bir araba kazasıydı," diye belirttim. "Herhangi bir yerde, herhangi birinin başına gelebilirdi."

Eli benimkini sıktı. "Hayır, bu bir kaza değildi Reina. Baban senin hedef alındığını öğrendi."

İrkildim.

"Ne?" İçimdeki şokla fısıldadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kendi sesimi zar zor duyabiliyordum.

"Baban o suçlulardan biriyle aptalca, pervasızca bir anlaşma yaptı ve o zamandan beri onların radarındasın." Zihnim öylesine karışık ki, bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. "Babanın yeraltı dünyasıyla yaptığı iş ailemizin başına gelen en kötü şey." Omuzlarım gerildi ve midem çalkalandı. "Annen Angelo Leone ve Tomaso Romero'yla karşılaştığından beri yeraltı dünyası bizi parçalıyor."

REINA

I İki saat sonra Paris'in kalbindeki Gare du Nord tren istasyonuna vardığımda kulaklarım hala büyükannemin sözleriyle çınliyordu.

Ben kalabalığın dağılmasını beklerken herkes koşarak trenden indi. dağıldı, sonra kendi çantamı aldım ve dışarı çıktım. Adımı duyduğumda ayaklarım platformun zeminine henüz değmişti.

"Reina."

Döndüm ve babamla yüz yüze geldim. "Ne yapıyorsun burada?"

Başını iki yana salladı. "Babanı böyle mi selamlıyorsun?"

"Özür dilerim." Büyükannemin sözleri zihnimde dönüp dururken eğildim ve yanağını öptüm. Onu aramış mıydı? Paris'e dönmeye karar verdiğimi kimseye söylememiştim, o yüzden aramış olmalıydı. "Sadece seni beklemiyordum."

Elimden çantamı aldı ve bir kolunu omzuma doladı. "Seninle konuşmak istiyorum ve bu seni yalnız bırakmanın en iyi yolu gibi geldi."

Adımlarım durakladı ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Ne hakkında?" "Gelecek."

Göğsüm burkuldu ama başka bir şey söylemedim.

İstasyondan çıkıp Paris Nord Café'ye doğru yol aldık. Güneş çıkmıştı ama Aralık ayının havası acı ve soğuktu, tüylerimi diken diken ediyordu. Fransız yün yeleşimi sıkarak kafeye girdik ve cam kenarında bir koltuk istedik.

Oturduktan sonra Papà, "Fransızcanız mükemmel," diye övgüde bulundu.

Dudaklarımın kenarları hafifçe kıvrıldı. "Paris'te yaşamanın getirdiği bir şey bu."

Başını salladı. "Paris'te mi kalmak istiyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an durdum. "Daha yeni geldim, sanırım cevabınız bu."

İçini çekerek elini hızla seyrelen ve beyazlaşan saçlarının arasından geçirdi. Muhtemelen stres ve endişenin sonucuydu.

"İtalya'da yaşamayı hiç düşündünüz mü?" diye sordu. "Ne de olsa müzik ve modanın merkez üssü."

"Hayır." Cevap zihnimde gecikme ya da şüphe olmadan geldi.

"Neden olmasın?"

Papa'nın bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Öncelikle, ne Phoenix ne de ben zerre kadar İtalyanca bilmiyoruz."

"Öğrenebilirsin."

Başımı salladım. "Burada arkadaşlarımızla birlikte bir hayat kurduk."

Çenesi gerildi. "Seni sokaklarda tek başına dolaşırken bırakanlarla aynı kişiler mi?"

Çenemi çıkardım. "Bu hiç adil değil. İki yıldır burada yaşıyoruz ve hepimiz bir yerlere yalnız gidiyoruz. Gecenin bir yarısı değildi."

"Gruptaki en genç kişi sensin, Reina."

O zaman neden en yaşlı benmişim gibi hissediyordum? Neden bu kadar yorgun hissediyordum? Ağır bir yük göğsüme baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu ama paniğimi ve duygularımı bir maskenin arkasına saklıyordum.

"En başından beri en genç benim. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı." Garson tarafından sözümüz kesilince durakladım. Menüden siparişlerimizi verdik ve o gittikten sonra devam ettim, "Beni istasyondan almaya gelmenin nedeni bu olamaz, Papà. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Kazayla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Gözlerim pencereden dışarı fırladı, gidecekleri yere ulaşmak ve soğuktan kaçmak için can atan Parislilerin sokaklarda koşuşturmalarını izledim. Bu şehirde o bile romantik görünüyordu. Ancak tüm bu romantizm açısı cazibesini yitirmişti.

"Hayır. Yağmur yağıyordu. Bir an karşıdan karşıya geçiyordum, sonra farlar." Büyükannemin sözleri beynimde yankılandı. "Bir şey öğrendin mi?"

"Büyükannem sana ne söyledi?"

Omuz silktim. "Merak etmemi sağlayacak kadar, ama ayrıntıları bilmeme yetecek kadar değil."

Bırakalım da açsın.

"Sanırım bazı eski ortaklarım bana bir mesaj göndermeye çalışıyordu." Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı, uğursuz düşünceler kafatasımı delip geçti. "Şoförü bulmaya çalıştım ama gizemli koşullar altında ölmüştü. Cesedi siz hastaneye yattıktan günler sonra kıyıya vurdu."

"Phoenix ve arkadaşlarımızın burada kalması tehlikeli mi?" Benim ya da babamın yüzünden onlara bir şey olursa kendimi affedemem.

"Sanmıyorum ama ekstra güvenlik önlemleri alacağım." Kaşlarım havaya kalktı. Hiçbirimizin korumalardan hoşlanmadığını çok iyi biliyordu. "Hayır, korumalar değil. Ama" -doğru kelimeyi aradı- "örgütümden bazı arkadaşlarıma, o örgütten hiçbir adamın kasabada bulunmadığından emin olmalarını sağlayacağım."

Omertà'dan mı? Soru dilimde yandı ama kelimeyi söylediğim anda susacağını biliyordum.

"Hangi örgütü kızdırdın?" Sakince sordum. "Brezilya karteli. Ve Yakuza."

"Vay canına," diye mırıldandım, bana cevap vermesine şaşırdım ve şok içinde ona baktım. "Onları bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

Elini salladı. "Sevkiyatlarını kaybettiler ve sonra bir evlilik ayarlamaya çalıştılar."

İçime bir uyarı ateşi düştü ve korkuyla yutkundum. Büyükannemin sözleri tekrar tekrar kendini tekrar ediyordu.

"Bir evlilik ayarla," diye tekrarlardım, ağzım aniden kurudu.

"Böyle bir şey söz konusu değil," dedi. "En azından onlarla."

Burada gülmek mi yoksa ağlamak mı daha uygun olur bilemedim. Anlaşmayı hava durumu gibi tartıştı. Sanki hiçbir şey değilmiş, günlük olaylardan biriymiş gibi.

"Yani hâlâ düşünüyor musun?" Mırıldandım.

Gözleri benimkilere dikildi. "Yapmak zorundayım. Hem senin hem de Phoenix'in güvenliği için."

Sinirli bir nefes beni terk etti. "O dünyanın bir parçası olmasaydın belki de güvende olabileceğimiz hiç aklına geldi mi?"

Ortam hızla uğursuzlaştı, sessizlik boğucu bir hal aldı ve asi ruhumu besledi.

Cappuccino'sundan bir yudum almasını izledim, küçük fincan kocaman ellerinde gülünç görünüyordu. Sonra aklıma bir düşünce geldi. O elleriyle insanları öldürmüştü ya da en azından bunu başkasına yaptırmıştı.

Küçük bir kızken, onun sadece bir muamma olduğunu, diğer babalar gibi olmadığını yeterince anlamadığımı düşünürdüm, ama şimdi, mesleğinden habersiz kalmak zordu.

Zihnim, kıyametimizi başlatmış gibi görünen o karanlık ama büyülu şatodaki partiye geri döndü.

"Baba?" Sesim temkinliydi ama artık cevap istemenin zamanı gelmişti. "Annemle İtalya'da geçirdiğimiz o yaz-" Yüz ifadesinde bir şaşkınlık belirdi. Geçmiş hakkında hiç konuşmazdık. "Ne olmuştu?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve tam cevap vermeyi reddedeceğini düşünmeye başladığım anda sesi aramızdaki küçük boşluğu delip geçti.

"O yaz pek çok şey oldu Reina," diye yanıtladı yorgun bir sesle. "Tam olarak neyi kastediyorsun?"

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ama omurgamı dikleştirdim. Zihnimin köşelerinde gizlenen hayaletlerden bıkmış ve usanmışım.

"O zamana kadar annemle tartıştığınızı hiç görmedim." Kısa bir bukleyi alınımdan ittim. Babam da bu hareketimi izledi, gözlerinde boyun eğmişlik vardı. Yeni saç modelim hakkında yorum yapmamıştı -yapmasını beklediğimden değil- ama muhtemelen son zamanlarda ters giden onca şeyin son hatırlatıcısıydı. "O zaman tek yaptığın kavga etmektir. İtalya'dan o kadar mı nefret ediyordu?"

"Oradan nefret ederdi." Yüz ifadesi değişmese de boğazı düğümlendi. "Eğer geri dönebilseydim, hepinizi Kaliforniya'da tutardım."

"Neden?" Gözleri pencereye kaydı ama ben devam ettim. "İçimizden birinin senin olmadığını öğrendiğin için mi?"

Bu onun dikkatini çekti. Gözlerini bana dikti ve hayatımda ilk kez bir gangster gördüm. Babamı değil. Bir adam değil. Ama birini öldürebilecek bir gangster.

"Bunu nereden duydun?"

Yutkundum, tırnaklarım derime daha derin batıyordu. "Bir gece annemle tartıştığınızı duydum. Kelimeleri anlamadım ve sonra her şeyi unuttum. Yakın zamana kadar." Konuşmadı ama konuşmak zorunda da değildi. Yüzündeki gerçeği görebiliyordum. "Hangimiz senin değil?"

"Bilmiyorum." İçimden bir şok geçti ve bu şoku atlatmak için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Yine de kafa karışıklığı yoktu. Onu doğru duymuştum.

"Neden bilmiyorsun?" Ben sordum.

Babalar bilmeli, değil mi?

"Grace bunu açıklamayı reddetti." Sonunda bir yere varacağımızı hissediyordum, bu yüzden nefesimi tuttum ve devam etmesine izin verdim. "Ve o öldüğünde, annenin haklı olduğunu anladım. Seni ve kız kardeşini eşit derecede seviyorum. İkiniz de benimsiniz. Bu dünyaya gelişinizi izledim ve kimin DNA'sını paylaştığınızı öğrenmek anlamsız geldi." Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını daha da dağınık bıraktı. "Belki de bu gerçeği öğrenmeyi kaldıramadım. Bu yüzden peşini bıraktım. Her iki durumda da, ikinize de kızgınlık duyma riskini göze alamazdım. İkiniz de benim kızlarımsınız ve ben bununla leceğim."

Sözlerini anladım ama sonra anlamadım. Birimizi diğerimizden daha az sevmek riskini almak istemediğini bilmek onu daha çok takdir etmemi sağladı, ama kafanı kuma gömmek daha kötü görünüyordu. İçinizdeki şeyleri iltihaplandırıyor, patlayana kadar yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu.

"Kim olduğunu biliyor musun-" Kelimeleri söyleyemedim ama o arkasındaki anlamı anladı.

Papa başını salladı. "Bunu bilmek için adam öldürürdüm," diye itiraf etti. "Ona ait olmayan bir şeye dokunduğu için onu parçalara ayırmak için her şeyimi verirdim."

"Bu çok karanlık," diye mırıldandım. "Ve bok gibi korkutucu."

Sessizlik çöktü ve ikimizin de hayaletlerini besledi. Benden daha fazla olmasa da onun da en az benim kadar hayaletinin olduğu açıktı.

Kahve fıncanıma uzanırken elim titriyordu, bu yüzden avucumu masa örtüsünün üzerinde dzleştirmeyi tercih ettim. Sıvıyı etrafa dökme riskini göze alamazdım.

"İtalya'daki villaya saldıran Japonlar..." Sandalyeye yaslandım ve iki elimi kucağıma aldım.

"Yakuza," diye yardımcı oldu. *Aman Tanrım*. Bu gangster işine gerçekten çok meraklıydı.

"Neden saldırdılar?"

Papa'nın gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Bugün çok fazla soru soruyorsun Reina."

"Yaptığın bir anlaşma yüzünden neredeyse öleceğimi düşünürsek, cevapları hak ediyorum." Bu fikir bile beni korkudan titretmeliydi. Ama yapmadı. Belki de bu noktada her şeyi sindiremeyecek kadar uyuşmuştum. "Ve eğer herhangi bir evlilik anlaşmasını kabul etmemi istiyorsan, gözüm açık gitmek istiyorum."

Kederle başını salladı. "Yeterince makul." Uzanıp yanağıımı şefkatle okşadı. "Sen çok glsn. Annenden çok daha glsn."

öyleydi. Muhtemelen benden de daha güçlüydü."

Acı bir kahkaha attım. "Nedense bundan şüpheliyim."

"Öylesin, Reina. Doğduğunda annen bir gün kraliçe olacağını söylemişti. Sevdiği tek İtalyan şey buydu... adın."

Gözlerimin arkası yandı. "Muhtemelen İtalyan modasını da seviyordu."

Başını salladı, yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Onu giymeyi bile reddetti."

Hâlâ yanağımda duran eline uzandım ve onu iki elimin arasına aldım. "Bana o yazı anlat. Lütfen, baba."

Boyun eğmiş bir iç çekiş onu terk etti. "Korkarım anlatacak pek bir şey yok. Yakuza ile bazı işler yapmak dışında. Hatta bir-" Devam etmeden önce bir an durakladı, "Üyelerinden biriyle karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkim vardı. Ama talepleri çılgınlaştı ve daha fazla hayatı riske attı. Annenle tanıştığımda, o kişiyle tüm bağlarımı kopardım. O yaz, anneni sevdiğim için bana bedel ödetmek istediler. Sana ve Phoenix'e sahip olduğum için. Bir aile kurduğum için."

"Bu hiç mantıklı değil," diye ağzımdan kaçırdım, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. "Neden bu konuda üzgün olsunlar ki?"

"Güç ve açgözlülük yeraltı dünyasında alınan her kararda önemli faktörlerdir." Bu ifadeyi tam olarak anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "İnsanları öldürmeye, yalan söylemeye ve hile yapmaya iten şey budur. Bunu unutma Reina. Bir gün seni ve kız kardeşini hayatta tutan şey bu olabilir."

Sizin için de geçerli mi? Soruyu dilimde evirip çevirdim ama onu kızdırmak istemedim. Anneme ne olduğunu anlamak için cevaplara ihtiyacım vardı, ancak şu ana kadar konuşmamızdan elde ettiğim tek şey daha fazla soruydu.

"Annem neden kendini öldürdü?" İçimizden biri ilk kez onun intiharından söz ediyordu. Annemi küvette kanlar içinde gördüğüm o geceyi hatırlayınca, ironiye dikkat çekmeden edemedim. Hayatına son vermek için bileklerini kesmişti. Ben de kaygı ve acılarımdan kurtulmak için kendimi kesiyordum. Belki o da bir çıkış yolu arıyordu.

Dünya onun trajik bir şekilde öldüğüne inandırıldı. Bu yarı gerçektir. Bir çıkış yolu buldu ve hepimizi hayaletlerle baş başa bıraktı.

Papa'nın yüz ifadesinin sertleşmesini şaşkınlıkla izledim ve konuşmamızın bittiğini anladım. Ondan başka bir şey öğrenemeyecektim.

"Onun ölümü bir trajedi idi. Daha fazlası değil, daha azı değil." İtme dürtüsü alevlendi. Eğer kimse bize gerçeği söylemezse ailemiz sonsuza dek parçalanmış olarak kalacaktı. "Şimdi görücü usulü evliliğe dönelim-"

Ayağa fırladım ve onun sözünü kestim. "Eğer Phoenix'i koruyacaksa, yaparım. Ama bu konuda söz sahibi olmak istiyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Ne de olsa aşk artık destemde bir kart değildi, o halde kiminle evlendiğimin gerçekten bir önemi var mıydı?

REINA

N *Yılbaşı gecesi.*

Beş gün sonra, büyükannemin ve babamın sözleri uzak bir anı gibi görünse de zihnimin köşelerinde kaldı.

Üzerimde itiraf etmek istediğimden daha büyük bir etki bırakmış olmalılar çünkü Phoenix ve kızlar bir partiye gitmeye karar verdiklerinde cildim nemlendi ve nefesim ağırlaştı. Görüşümde yüzen noktalar benim son onayımdı.

Kendimi apartmanımızın banyosuna kilitlemek zorunda kaldım ve kendimi bu durumdan kurtarana kadar nefes egzersizleri ve meditasyona başvurdum.

"Reina, iyi misin?" Isla'nın sesi kapalı kapıdan geldi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. İstenmeyen endişe beni suskun bırakmıştı. Gerçekten. Kendimi panikle savaşıırken buldum

-Derin bir nefes alın, tutun ve sonra yavaşça verin.

Büyükanneme Phoenix'i endişelendirmeyeceğime söz verdim. Büyükanneme kendimi toparlayacağıma söz verdim. Döndüğüm ilk haftayı mahvedemezdim.

Nefes al, Reina.

Gözlerim tezgâha kaydı, odaklanacak bir şey arıyordum. Herhangi bir şey. Bir çekmeceyi çekip açtım ve parmaklarımı yeni bir tıraş bıçağının etrafına doladım. Sanki kendimi plastik kapağını soyarken izliyordum, şimdiki zamandan tamamen kopmuştum.

Bir parçam dehşete düşmüştü. Diğer parçamsa -yanlış parçam- acıya can atıyordu. Amon kalbimi kırdığından beri değişmiştim. Yavaş ama emin adımlarla. Karanlık beni boğuyor, içimdeki bu ezici acıyı dindirmek için acıyı arzuluyordu.

Karo döşeli zemine kaydım, bol pijama pantolonumu üst baldırlarıma kadar çektim, yara izleri suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu. Süt gibi tenimde bir damla kızıl belirene kadar bıçağı baldırıma bastırdım. Bir kez daha bastırdığımda bıçağın keskin ısırganlığıyla bir tıslama duydum. Fiziksel acı göğsümdekiyle eşleşti, ta ki fiziksel acı içimde kalan acıyı bastırana kadar. Göğsümdeki baskı kalktı ve bıçağın her hareketiyle nefes alışlarım daha da kolaylaştı.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

İrkildim.

"Reina, eğer cevap vermezsen yemin ederim kapıyı kırarım."

Ayağa fırladım, sifonu çektim, sonra lavaboya döndüm. "Bana bir saniye ver."

Bıçağı duruladıktan sonra bir çekmece açtım ve bıçağı onları sakladığım küçük bölmeye soktum. Kalçamdaki kanı sildim ve başka bir çekmecede bir yara bandı buldum, ardından pijama pantolonumun paçasını aşağı çekerek üzerini kapattım.

"Reina, *hepimiz* parti için hazırlanmalıyız," dedi Athena yumuşak bir sesle. "Biz de iyi görünmek istiyoruz."

Kapıyı açtım ve dördüyle yüz yüze geldim. "*İyi misiniz?*"

Phoenix imzaladı. "*Beni endişelendiriyorsun.*"

"Hazırlandığımı sanıyordum," diye homurdandı Raven. "Bir saattir buradasın."

Yapmış mıydım? Bacaklarım titriyordu. Etimin yanması, ne kadar berbat bir hale geldiğimin taze bir hatırlatıcısıydı. Ama her şeye rağmen yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirmeye zorladım. Bunun arkasına saklanmak daha kolaydı.

"Umm, ben gitmiyorum," dedim, kollarımı esneyerek yukarı kaldırdım. "Çok yorgunum."

"Ama-"

"Ama hepiniz gitmelisiniz," diye Raven'ın sözünü kestim. "Sadece birlikte kalacağınıza ve güvende olacağınıza söz verin."

"*Kalabilirim,*" diye teklif etti Phoenix.

Ona en sert bakışımı attım. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Senin için endişeleniyoruz," diye mırıldandı Athena.

Göğsümdeki gerginliği görmezden gelerek gözlerimi devirdim. "Yirmi dört saat benimle olamazsın. Ayrıca, döndüğünde burada olacağım. Sadece partiye git ve iyi vakit geçir. Beni boğmaya devam edersen, sırf senden uzaklaşmak için kendime bir stüdyo daire bulmam gerekecek." Dürttüm

Phoenix, gözlerim yumuşuyor. Son birkaç ayda yeterince tatili karartmıştım; bir geceyi hak etmişlerdi.

Kızları dışarı çıkardım ve sonunda daire bana kaldı. Huzursuzluk derimin altını kaşıyordu, bu yüzden fırçalamaya ve temizlemeye başladım. Mobilyaları bile yeniden düzenledim.

Kanepeyi pencereye ve şehir manzarasına bakacak şekilde iterken, "Böylece yeni yıl doğru başlayabilir," diye homurdandım. Tahtanın gıcirtısı kara tahtaya çakılmış çivi gibi geliyordu ama dişlerimi sıkarak buna dayanmaya çalıştım.

Kararlılıktan başka bir şey değildim. Birkaç saatimi aldı ama gece yarısına bir saat kala daire tertemizdi.

Tam duşa girip çok ihtiyacım olan dinlenmeyi yapmak üzereydim ki kapı çalındı. Yüzümdeki terli bir kıvrımı üfledim ve ellerimi pijama pantolonuma sildim. Umarım alt kattaki meraklı komşum gürültü yaptığım için homurdanmaya gelmiyordu. Yılı doğru bir şekilde bitirmeye kararlı bir şekilde, ıslıl ıslıl gülümseyerek kapıyı açtım. Karşımda duranı gördüğümde yüzümdeki gülümseme sıcak bir yaz günündeki buz gibi eridi.

Karanlık. Yüksek. Korkutucu.

Angelo Leone'nin yüzüne baktım.

Tepki vermeden önce bir saniye fazla tereddüt ettim. Kapıyı suratına çarpmak istedim ama parlak İtalyan ayakkabısıyla kapıyı engelledi. Angelo Leone on iki yıl önce olduğu kadar korkunçtu.

"Bayan Reina, değil mi?" Cevap vermemek için arka dişlerimi sıktım. "Biraz sohbet edelim, olur mu?"

Kapıyı şaşırtıcı bir güçle iterek açtı ve ben kapının gücüyle geriye doğru tökezledim. Kapı arkasından kapandı ve ikimizi de küçük apartman girişinde kapana kısılmış halde bıraktı. Tek çıkış yolumu kapatıyordu.

Bu kadar aptal olduğum için zihinsel olarak kendimi tokatladım. Kendini Savunma 101 dersiydi bu. "Arkadaşlarım yakında dönecek," diye tısladım.

"Peki neden umurumda?" diye sordu bana dik dik bakarken, soğuk mavi gözlerinin etrafındaki beyazlar tamamen kan çanağına dönmüştü. "Yapmamız gereken bir şey var.

Tartışın. Kız kardeşin nerede?"

İsteği beni şaşırttı. Neden kız kardeşime ihtiyacı olsun ki? Ama sonra büyükannemin sözleri içeri süzüldü. *Annen Angelo Leone'yle karşılaştığından beri yeraltı dünyası bizi parçalıyor.*

Toplayabildiğim tüm aptalca cesaretle omuzlarımı dikleştirerek, "Seni ilgilendirmez," diye tükürdüm. Kahretsin, şimdi ne olacaktı? Artık geri dönmek için çok geçti. "Seni dışarı attırmadan önce kaybol."

Nefesinden yayılan alkol kokusu duyularımı işgal etti.

"Sen ve ben konuşacağız."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama sesim titriyordu. Keşke dairede yalnız olmasaydım. "Şimdi gidin, Bay Leone."

Çirkin bir kahkaha attı. "Demek kim olduğumu biliyorsun."

Yıllar önce evinde bize söylediği sert sözleri hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

"Belli ki." Gözlerim etrafı taradı. Belki onu oturma odasına davet edebilir ve kapıya doğru kaçabilirdim. Adam sarhoştı, bu yüzden ondan kaçmak zor olamazdı.

"Lütfen" -oturma odasını işaret ettim- "burada rahat edelim.

İçecek bir şey ister misiniz? Su olabilir mi?"

Mutfağa doğru ilerlemek ve o kanepeye oturur oturmaz kapıya doğru koşmak niyetiyle devasa gövdesinden sıyrıldım.

En iyi planlar hakkında ne derlerdi? Bu seferki geri tepti.

Büyük. Lanet olsun. Zaman.

O arkamdan gelirken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Mutfağa doğru attığım her adımda aklımı korumaya çalışıyordum. Kalbim boğazıma düğümlendi ve ne yaptığımı unuttum.

Ah, evet. Bir bardak su.

Kapının pervazına yaslanmış, bir bardak alıp suyla doldurmamı izliyordu. Ellerimdeki titremeyi fark etmeyeceğini umarak bardağı ona uzattım.

"Annene benziyorsun." Bu hazırlıksız söz kalbimi yerinden oynattı.

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandım.

Bardağı almak için herhangi bir hamle yapmayınca, bardağı tezgâhın üzerine indirdim. Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrıldı, hantal figürünün onu engellediğini fark ettim.

benim çıkışım. Onun gibi birinin Amon gibi birine baba olması nasıl mümkün olabilirdi? Dante'ye bile.

Her gözeneğinden zalimlik fışkırıyordu.

"Onu tanıyor muydun?" Neden sorduğumu bilmiyordum ama kelimeler artık ortadaydı ve onları geri almak mümkün değildi.

"Yaptım. Çok iyi." Ciğerlerime yeterince hava alamıyor gibiydim. Karnım guruldadı ve annemle babamın tartışması aklıma geldi. "Onu tanıyordum."

Gözlerimi kırptım, şaşkınlık üzerine çökmüştü. Ona baktım, uzun bir sessizlik anı geçerken bir açıklama bekledim. Dairedeki cereyana rağmen boncuk boncuk terin sırtımdan aşağı süzülmesine engel olamıyordum.

"Ne kadar iyi?" Cevabı duymaya hazır olduğumu düşünmesem de kendi kendime sorduğumu duydum. Ziyaretimizin anısı zihnimde titreşti. Bu adam onunla konuştuğunda annemin dudaklarının hoşnutsuzlukla inceldiğini hatırladım. Onun soğuk ve karanlık bakışlarıyla karşılaştım, göğsümdeki öfke kabarıyordu. "Nasıl. Nasıl. Nasıl. Sen. Tanıyordun? Onu?"

Çirkin, acımasız bir gülümseme takındı. Sarhoş haliyle iyi bir kombinasyon değildi.

"Pekâlâ," dedi mesafeli bir ses tonuyla. "Babanın gerçekte kim olduğu konusunda onun gözlerini açan bendim. Onunla *evlenmemeliydi*." "Evli" kelimesi üzerine bir kıs kıs güldü ve bunun bir anlamı var gibiydi. Ama ben bir anlam veremiyordum. "Ondan intikam almak için beni kullanmak istedi. Ben de onu kullandım."

Tüm vücudum ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti. "Ne?" İfadesine açıklık getirmesini beklerken kalbim her atışta kaburgalarımın altında gümbürdüyordu. Asla yapmadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek ki sonunda patronun kim olduğunu anlamış." Yutkundum, bu bilgiyle mücadele ediyordum. "Bir göz açıcıya ihtiyacı vardı, ben de ona bunu verdim. Babanın ne olduğunu ve ondan önce kimlerin geldiği hakkındaki gerçeği öğrendi."

"Kim?" Kekeledim.

"Önceki karısı." Ağzım bir karış açıldı ve şok geçirdim. Babam daha önce evlenmiş miydi? Bu neden yanlış geliyordu? Bundan hiç bahsetmemişti. Büyükanнем de bahsetmemişti. Başım döndü. Midem bulandı. "Bilmiyor musun kızım?" dedi, sesi alaycıydı. "Hepimiz dünyaya çığlık atarak ve birilerinin kanına bulanmış olarak geldik. Ve aynı şekilde gideceğiz."

Bu sözleri daha önce de duymuştum, sadece biraz farklıydı. Annem ölürken söylemişti.

Hepimiz bu dünyaya çığlık atarak ve kanlar içinde geldik. Tek yapabileceğimiz aynı şekilde gitmediğimizden emin olmak.

Bunu ondan mı duydu?

Bu bilgiyi düşünmeye o kadar dalmıştım ki bir sonraki hamleyi göremedim. Sarhoş bir insana göre hızlı hareket ediyordu. Bir an kapı aralığına gelişigüzel yaslanmıştı, sonra vücudu bedenime çarptı, ekşi nefesi çıplak tenime değdi.

Başım buzdolabının soğuk metaline çarptı ve kafatasımda bir acı şimşegi çaktı. Ciğerlerimdeki hava hırıltıyla boşaldı ve ağzımda kan tadı aldım.

Ciğerlerim yandı. Korku, panik kafesimi sarsarak tüm oksijenimi çaldı.

Tüm gücümle ona karşı koymaya çalıştım ama yeterli olmadı. Bana öyle sert bir ters vuruş yaptı ki, görüş alanımda yıldızlar uçtu. Her iki bileğimi de kavradı ve başımın üzerine kaldırdı. Mücadele etmeyi bırakmayı reddettim.

Sonra kollarımda acımasız bir kesik yandı, bileklerimi kesmeye çalışırken tanıdık bir acı hissettim.

İşte o anda... tam o anda... kendimi bir daha asla kesmemeye karar verdim. Yaşamak istiyordum. Ben hayatta kalan biriydim ve savaşmadan ölürsem lanetlenirdim.

Eli boğazıma dolandı, tüm gücüyle sıktı ve sırtımı tekrar buzdolabına öyle bir kuvvetle çarptı ki dişlerim takırdadı.

"Ah, küçük kız," diye hırladı. "Benim dengim değilsin."

"Bırak beni, seni piç kurusu," diye mırıldandım, bedenimin zayıflığının acıması bir şekilde farkındaydım. "Ailem seni yok edecek."

Kavrayışı sıkılaştı. Başım dönmeye başlamıştı, gözümün önünde noktalar dans ediyordu. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, korku -kalın ve yapışkan- ağzımı dolduruyordu.

"Siz veletlerden hangisi benim?"

Gözlerimi kırptım, soru beni hazırlıksız yakalamıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye hırıldadım, umutsuzca kollarını tırmalarken ve bacaklarımı tekmelerken sesim zar zor duyuluyordu.

"Yalan söylüyorsun," diye tısladı, sıkıca sıkarak. "O sağır ucube olmasa iyi olur."

İçimden adrenalin ve öfke fışkırdı. Taşaklarına diz çökmeye çalışarak onu tutmaya çalıştım.

"Kız kardeşim hakkında böyle konuşma," diye mırıldandım ve bana tekrar sert bir tokat attığında ellerini tırmaladım. Kulaklarım çınladı ve yanağım yandı. Bir sonraki nefesimi içime çekmeden bir yumruk geldi. Başım patlamış gibi hissettim ve yüzümden tek bir damla yaş süzüldü. "İkimiz de senin değiliz, seni hasta piç."

Şeytani bir manyak gibi sıırttı. "Yine de zamanlama onu işaret ediyor. Kimsenin bilmemesi iyi bir şey."

Bu canavar karşısında göğsümde umutsuzluk yükseldi. Ölüm benim için geliyordu, gölgelerin içeri süzüldüğünü hissedebiliyordum, soğuk yumruğu görünmez kapıya vuruyordu.

Ama cevap vermeyi reddettim.

Bunun yerine, kalan tüm gücümü topladım ve dizimi bacaklarının arasına soktum. Kıpırdandı, tutuşu gevşedi. Kollarını bırakarak karnını tırmaladım ve parmaklarım soğuk metale dolandı. Bir silah. Düşünmedim, bir sonraki hareketimi sorgulamadım. Sadece tepki verdim.

Silahlı kavradım ve tetiği çektim. Tam o sırada penceremizin dışında havai fişekler patladı.

Bang.

Havai fişekler ve silah arasındaki gürültüyü ayırt edemiyordum. Ancak gökyüzü aydınlanıp maviler ve kırmızılarının tonları mutfığa süzülürken korkunç bir çığlık havayı böldü. Geriye doğru sendeledim ve önümdeki manzaraya baktım: Bay Leone, ölüm solgunluğundaki yüzünden kırmızı gözleri fırlamış, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

Boğazımı sıkan eli yavaşça gevşedi, ta ki eli vücudundan tamamen aşağı inene kadar.

Kalan tüm gücümle karnına, tam kurşun yarasına bir yumruk attım.

"Siktir," diye homurdandı, tökezleyerek benden uzaklaştı, kendini dengelemek için bir şeye uzandı. Tencereler ve gümüş eşyalar mutfak zeminine çarptı. Tezgâha tutunmuş, benim birkaç saniye önce olduğum gibi titriyordu.

Yüzü inanmazlığın resmiydi, kaybettiği kanın solgunluğu yüzünden belli oluyordu.

Elim ağzıma gitti ve her nefes alışımında ciğerlerim yanarken avucumun hassas etini ısırdım.

Bir adım geri attım. Sonra bir adım daha. Kalbim kaburgalarımaya çarptı ve yarısından kan fıskırarak yanlamasına yere düşmesini dehşetle izledim.

Ağzım hareket etti ama hiç ses çıkarmadım. Sırtım buzdolabına arpına kadar nihayet nefes alabildim.

"Anneme tecavüz ettin mi?" Sesim ürkütücü derecede sakindi, nefesimin sesi onun ağır hırıltısına karışıyordu.

Ağzının kenarından kan damladı. "Kendi isteğiyle geldi. Ama sonra ilişkiyi bitirdi." Midem bulandı. "Ama o son seferde-" Anlamı olduğu gibi bıraktı. "Gitmesine izin veremezdim. O benim olmalıydı."

Bu adam delinin tekiydi. Annem böyle birini asla istemezdi. "Yalan söylüyorsun," diye tükürdüm. "Sana asla kendi isteğiyle gelmez. Neden gelsin ki?" Sormamalıydım ama bilmemek bana göre değildi.

"Onunla evlendikten sonra," diye nefes nefese kaldı. "Kendi isteğiyle geldi. İntikam en iyi kızginken alınır, soğukken değil. Yoluna çıkan her şeyi mahveder ve yok eder." Sesi her kelimedede biraz daha zayıflıyordu. "Yine de söylemeliyim ki, o yaz onu evimde görmeyi beklemiyordum. Sen ve kız kardeşin hatırladığım kadarıyla ona çok benziyorsunuz." Gözleri sımsıkı kapalıydı ve yarasını kapatan elleri şimdi kırmızıya boyanmıştı, kan fayanslara taşıyordu.

O yaz. Annemin kendini öldürdüğü o lanet olası yaz. Duyduklarımaya inanamıyordum.

"Ne?"

Ağzından daha fazla kan fıskırtarak güldü. "Benim yaptığımdayan haberi yok. Karısına dokundum. Karısını *becerdim*. Ve yine de benimle bir anlaşma yaptı."

Onun sözleri beni uçurumun kenarına itti ve o anda kararımı verdim. Zaten yeraltı dünyasının çok derinlerindeydim.

"Cehenneme git ve orada kal."

Sesim hırıltılıydı, yabancıydı. Katil değildim ama onu öldürebilirdim. Bununla birlikte, kolumu kaldırdım ve nişan aldım.

"Phoenix... benim..." diye fısıldadı ve bu söylediği son sözler olacaktı. Tetiği tekrar çektim.

Bang.

Kurşun boynuna isabet etti ve boynunda bir delik açtı. Bay Leone'nin vücudu mutfağın tertemiz beyaz fayansları üzerinde titriyor, parmakları boynundaki kanlı yarayı bastırmaya çalışıyordu.

Boğazından korkunç bir guruldama sesi geldi, dudaklarından kan sızıyordu.
Ta ki tüm hayat gözlerinden kaybolup, onları boş ve bomboş bırakana
kadar. Tıpkı benim gibi.

AMON

W DiMauro'dan gelen sevkiyatımın rıhtıma yanaşmasından otuz dakika önce limana vardık.

Boş konteynerler etrafta durmuş, gelecek olan ürünü bekliyordu. yakında gelmesi bekleniyordu. Her şey çoktan hazırды.

Soğuk esinti yüzümü kırbaçladı ve gri bulutlar başımızın üzerinde yoğunlaşarak yaklaşan bir fırtınanın sinyalini verdi.

Her şey düzenli görünüyordu ama hiçbir şey doğru gelmiyordu. Konteyner labirenti. Dante, Cesar'la dün televizyonda izledikleri bir şey hakkında tartışıyordu. İki lanet çocuk gibi! Cesar Dante'den on yaş büyüktü, bu da onu daha da kötü gösteriyordu. Ama iyi bir dövüşçüdü.

Kingston -daha çok Hayalet olarak bilinirdi- gözlerini kısarak ufka odaklandı. Aşırı sosyal ya da cana yakın biri değildi ama iş işkence ve iz sürmeye geldiğinde ondan iyisi yoktu. Mükemmel bir savaşçı ve daha da iyi bir stratejistti.

Rıhtıma doğru ilerliyordum, deponun ilerisine yerleştirilmiş adamlarımı kontrol ediyordum ki arkamdaki bir hareket dikkatimi çekti. Döndüm ve bir konteynerin arkasında kaybolmadan önce bir paltonun etek ucunu gördüm.

Kulaklığıma dokundum. "Gözlerinizi açın çocuklar. Ziyaretçilerimiz var."

Ben bu sözleri söyler söylemez biri ateş açtı. Bir mermi seli patladı, ses sağır ediciydi.

"Lanet olası bir makineli tüfek." Kingston'ın sesi filtrelendi. Neyse ki tam zamanında eğilerek kurşundan kurtuldum. Konteynerin arkasında, Durumu anlamak için gözlerimin etrafı taramasına izin verdim.

"Üç adam, saat on yönünde," diye tısladım kulaklığımdan. "Saat ikide iki kişi."

"Saat on birde beş," diye havladı Dante.

Güzel, en azından etrafımız sarılmamıştı. Henüz değil.

"Arkamıza geçmelerine izin vermeyin," dedim nişan alıp ilk adamı etkisiz hale getirdikten sonra diğerini kafasından vururken. Portekizce konuşan sesler duyabiliyordum. Gözlerimi kısarak adamları inceledim ve başlarındaki adamı fark etmem uzun sürmedi. "Saat on bir yönündeki çirkin olan. Onu canlı tutun."

"Hepsi çirkin," diye homurdandı Dante. "Daha açık konuşabilir misin?"

Dişlerimi sıktım. Dante aynı anda hem çok komik hem de öldürecek kadar sinir bozucu olabiliyordu.

"Siyah saçlı ve yüzünde bir yara izi olan." Kingston'ın ürkütücü derecede sakın sesi duyuldu. "Bu yeterince açıklayıcı oldu mu?"

"Evet." Dante'nin kıs kıs gülmesinden bunun onun son sözleri olmadığını anladım. "Yanlışlıkla bizim taraftaki çirkin herifleri vurmak istemiyorum."

"Sadece dördümüz ve diğer üç adam var," diye kestirip attım. "Aynen öyle." Bu ifadenin bir yerinde bizi aşağıladığından emindim.

Dante bir manyak gibi güldü - evet, yoluna çıkan herkesi öldürürken her zamanki haline geri dönmüştü, kanları etrafına sıçırıyordu.

Konteynerlerin arasından koşarak dördümüz düşmana yaklaştık ve onları sistematik bir şekilde indirdik. Esas oğlanın hayatta kalmasını sağlamak için birkaç kez ıskaladım. Ben de vurulmaktan kıl payı kurtuldum ama bunun için eğitilmiştim; kaybedecek daha çok şeyim vardı. Kardeşimin kurşunun diğer tarafında olduğunu düşünmek içimdeki adrenalini harekete geçirdi.

Birdenbire bir araba belirdi. Kingston, "Bizimki değil," diyerek kuşkumu doğruladı.

Araç hızlanarak kontrolden çıktı. Baştaki adamın konteynerin tepesine tırmanışını ve ardından bagaja atlayışını izledim.

"Siktir et bu canlı yakalamayı. Öldürün şu piçi." Ona nişan alarak bir el ateş ettim ama sadece sıyırp geçti. "Siktir!"

Lastiğe ateş ettim ve arabanın yana savrulmasına neden oldum, ancak bana ulaşmadan sevgili kardeşim havaya bir el bombası fırlattı.

"Kafayı mı yedin sen?" Kingston, sesinin duygularını yansıttığı ender durumlardan birinde havladı. "Bütün Fransız polis gücü o lanet el bombasını hissedecek."

Telefonumu çıkardım ve Luca DiMauro'ya hızlı bir mesaj yazdım.

Anlayacaktır. Cortes karteli için çalıştığından şüphelendiğim adamların geri kalanını ortadan kaldırarak etkin bir şekilde ilerledik. Kırmızı görüşümü bulanıklaştırıyordu ama beni engellemesine izin vermedim.

Beş dakika içinde ikisi hariç tüm düşmanları ortadan kaldırdık. Dante birini saçından sürüklerken ben lideri yakaladım. Tabii ona öyle denebilirse.

"*Maldito bastardo*," diye tükürdü.

Dante onun yüzüne baktı. "Biz. Konuşmayız.

Konuşmuyoruz. Göt herif." Kingston başını salladı.

Tek yaptığımız buydu.

"Fahişen nerede?" diye tükürdü herif, bana ters ters bakarak. "Bir orospuyu tanımak için orospunun oğlu olmak gerekir."

İçimden öfke fışkırdı ama sadece gülümsedim. "Bunu birazdan tartışacağız."

Bana inekler eve gelene kadar orospu çocuğu diyebilirdi ama *ona* orospu demek ölüm fermanıydı. Kastettiği kişinin o olduğundan oldukça emindim.

"Şu ikisini bir yere götürelim de onlara bir ders verelim," dedim, gülümsemem ağabeyiminkine uyuyordu.

Yıllar süren eğitim bana sakın olmayı öğretti. Duygularımı kontrol etmeyi, kendi kendime yetmeyi, kendime güvenmeyi ve kimsenin aklıma girmesini engellemeyi öğretti. *O* hariç, içimdeki karmaşık duyguları uyandırmayı başaran tek kişi *o* oldu.

Bu sonsuz uçurumda tek başıma yürümekle lanetlendim.

Annemin sırları, yalanları ve ihaneti içimde derinlere gömülmüştü. Yaşanan her şey, onunla olan her kelimeyi ve anı lekeliyordu ve bundan geri dönüşün bir yolu olduğunu düşünmüyordum.

Gerginlik üzerime demir bir perde gibi çökmüştü. Hayatıma devam etmeliydim ama *nasıl yapacağımı* bilmiyordum.

Lanet Brezilyalı kartel, Paris'in kenar mahallelerindeki depomuza saldırıp ürünümüzü çalabileceklerini düşündü.

Ürünü içmiş olmalılar, çünkü onlara bir şey borçlu olduğumuzu düşünüyorlarsa delirmişler demektir.

Saçlarımı düzelttim ve ceketimin çözülen düğmelerini düzelttim. Şimdi Ghost'un öldürdüğü ya da yaraladığı her adamın dişlerini toplamasını izliyordum. Bu hızla giderse, dişlerden bir ev inşa edebilirdi.

Hayatta tuttuğumuz iki adamla birlikte depoya on dakika uzaklıkta vardık. Bu bize bu adamdan bazı bilgiler almak için yeterli zaman kazandıracaktı.

yardımcı ve esas adam, adı Raul'du ve yakında ölecekti. Ama önce, neden benim mülkümde olduğunu söyleyecekti.

"Kartelle savaş başlatıyorsun," dedi ağır bir aksanla, sonra da ayaklarıma tükürdü.

"Hiçbir şeyi ben başlatmıyorum," dedim sakince, kayıtsızca. "Bu karmaşayı sen başlattın. Ben sadece bitiriyorum."

Küt kesimli, iri yarı bir adamdı. Tüm ekibini ne kadar kolay alt ettiğimize bakılırsa fazla zeki değildi. Yine de gözlerinde umut vardı.

"Şimdi söyle bana, Perez Cortes benim malımdan ne istiyor?"

Raul sıkılmış dişlerinin arkasından, "İntikam almak ve ona mal ettiğiniz ürün için ödeme yapmak istiyor," dedi.

Dante bir Brezilyalıyı kafasından tutup sürükleyerek Raul'un yanına fırlattı. Fare liderine baktı, tüm vücudu titriyordu.

"*Por favor*," diye mırıldandı. "*Por favor*."

"Bize bildiklerini anlat, biz de çabucak halledelim." Bıçağımı getirdim. "Aksi takdirde, bunu bir hafta sürecek bir mesele haline getireceğiz."

Raul, "Kapa çeneni," diye talimat verdi.

Raul'u yakaladım ve dizlerinin üzerine, astına bakacak şekilde yerleştirdim. Sonra ne demek istediğimi anlatmak için tek hamlede kulağını kestim.

"Bu daha başlangıç," diye mırıldandım, yarasından fişkıran kan onun ve benim giysilerimi lekeliyordu. Yine de adamının tam da ihtiyacı olan teşvik bu olmalıydı.

"Büyük patron malınızı ve kızı almamızı istedi." Korkak ağır ağır nefes aldı.

Dante'nin bakışlarını üzerimde hissederek kıpırdamadan durdum ama onu görmezden geldim. Gözlerimi çevreleyen koyu halkalar ne kadar az uyuduğumu gösteriyordu. Bu dünyada *onun* olmadığı bir yerde bulunma fikri her zerremde tiksinti uyandırıyor. Rüyalarım da bile. Gözlerimi kapatıp uykuya dalma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Her iki senaryo da beni daha iyi hissettirmiyordu - onu hayal etmemek ya da onu hayal etmek.

Kardeşimin gözleri bir delininki gibi parlıyordu, oynamaya ve işkence etmeye hazırdı. Uçurumun kenarından çok uzakta değildi, kendini kaybetmeye hazırdı, ancak nedenini görmek için beklemek gerekiyordu.

"Hangi kız?" Çenem gerildi, kelimeler öfkemle birlikte kıvrıldı. Herif gerçekten de altına işemişti.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Raul, nefes nefese kalmış ve Ghost'un onu tutuşuna karşı sarsılıyordu. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Kim olduğunu bilmiyorum."

Telefonumu aldım ve Reina'nın elimdeki tek fotoğrafına kaydardım. Yüzen fenerlere bakarken çekmişim, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Bu kız mı?" Resme baktı ve gözlerindeki tanıma titreşimi yeterli bir cevaptı.

Dante'nin tutuşuna karşı koymaya çalışırken gözleri Raul'a kaydı. Cevabı zaten biliyor olsam da sözlü olarak onaylamasına ihtiyacım vardı.

"Sakin ona bakma." Başını tuttum ve gözlerimle buluşmasını sağladım. "Sana son bir kez soracağım. Kız bu mu?"

"Evet."

Hızlı bir hareketle boğazını kestim. Kan zemini ve giysilerimi yıkadı, yeni cilalanmış ayakkabılarıma sıçradı. Gürleme sesleri boşluğu doldurdu ama öfkem daha yüksekti. Sonra bıçağı Raul'un göğsüne, tam siyah kalbinin olduğu yere sapladım ve döndürdüm.

"Seni Perez'e geri göndereceğim ve aileni de darmadağın edeceğim." Eğildim ve boncuk gibi siyah gözlerine baktım. "Yanlış kıza bulaştın. Her birinizi yok edeceğim ve hiçbirinizin bir daha dünyada dolaşmamasını sağlayacağım."

Yeni yıl kan dökülmesini getirecekti.

Reina Romero içimdeki en iyiyi ortaya çıkardı. Şimdi dünya en kötüsünü görecekti.

REINA

I dizlerimi göğsüme çekmiş bir şekilde mutfakta yerde oturdum ve kim bilir ne kadar süre etrafımda kan birikti.

Gözlerim vücudumdan aşağıya doğru süzüldü, bedenime ulaştıklarında yutkundum.

kan lekeli eller. Gecenin böyle biteceğini kim bilebilirdi ki? Ben, ailemizin günahlarının kanıyla sıırsıklam olmuşum.

Fiziksel olarak iyi olacağımı biliyordum ama bu gece duyduklarım ruhuma kazınmıştı.

Phoenix'i bu korkunç sahneden koruyamadığım için kalbim kırıldı. Yine de ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Cesedi tam olarak çöp öğütücüsüne gönderemezdim. Boğazıma bir şey kaçtı ama onu ittim.

Dişlerimi sıktım, ellerime kanı bulaşmış olan adama bakarken kalbim hızla çarpıyordu.

Bu gece, öldürmüştüm. Farkına varmak beni tüm gücümle çarptı. Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı aktı. O ölü gözler öngörülebilir bir gelecek için kâbuslarımdan çıkmayacaktı. Yine de kül rengi yüzünden başka yere bakamıyordum. Kan lekeli gümüş saçları. Donuk mavi gözler.

Angelo Leone anneme tecavüz etti. Ölmeyi hak etti. Ailemizi mahvetti. Ya babam annemin Angelo Leone ile bir ilişkisi olduğunu öğrendiyse ve sonra ilişkisini bitirip tecavüze uğradıysa? Hayır, hayır, hayır. Babamı ve Phoenix'i korumak için bu sırrı saklamalıydım.

Panik ciğerlerimi doldurdu ve banyoya girme dürtüsüyle savaştım. Duşu açmak ve kendime fiziksel acı verirken suyun üzerime düşmesine izin vermek istedim.

Her şey göğsümün içindeki bu ağrıdan daha iyiydi. Tanrım, kendimi bu kadar kırılmış hissetmekten bıkmıştım. Görünmez bir el parmaklarını pençeledi

boğazıma doladı ve benimle alay edercesine sıkıldı.

Titreme ellerimde başladı ve tüm vücudum sarsılana kadar yayıldı. İçimde bir basınç oluştu ve onu serbest bırakmam için bana bağırdı. Sadece bir kesik ve her şey daha iyi olacaktı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ama ses daha da yükseldi, kafatasıma saldırdı. Asla iyileşmeyecek çürüklerle canımı yakıyordu.

Gözlerimi zorla açtım ve yanmayı görmezden gelerek cesede odaklandım. Ölü gözlerle.

Titreyen bir nefes çıkardım ve ciğerlerimi doldurarak yerine koymak için kendimi zorladım. Tüm bu karşılaşmayı zihnimde tekrar tekrar izledim. Tekrar tekrar ve tekrar tekrar.

Sanırım artık bir katilim. Bunun farkına varmak beni sarstı ama içimde zerre kadar pişmanlık bulamadım.

Annemi incitti ve ben onun Phoenix'e el sürmesine izin veremezdim.

Silah hâlâ elimde ağır ve soğuk duruyordu. Ölüm çok kolaydı. Basit bir tetik çekişi ve sonra her şey bitecekti.

İçimde bir şey uyandı. *Karanlık. Tüketen. İntikamcı.*

Dünya ağır çekimde ilerlerken ben de iltihaplanmasına izin verdim. Çocukluğumu hatırladım. Annemi. Onun gülümseyen yüzünü. Mutlu muydu? Bu sorunun cevabına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Belki de ailemizin mutluluğu sadece duman ve aynalardan ibaretti. Bir parçam gerçeği kabul etmeyi reddediyordu, kendime bile. Aksi takdirde, annem neden Angelo Leone ile kendi özgür iradesiyle bir ilişki yaşasındı ki? Bilmiyordum.

Emin olduğum tek şey Phoenix'in asla bilemeyeceğiydi. Bundan emin olurdum.

İçimde karanlık bir gölge oluştu, ruhumu parçaladı ve yırttı, daha önce hiç eğlenmediğim duyguları serbest bıraktı. *Nefret.* Kör edici ve tüketici. Tadı asit ve kan gibiydi. Bu duygular beni dehşete düşürdü.

Korku boğazımı sıkarken bile, mecbur kalırsam her şeyi tekrar yapacağımı biliyordum. Bir milyon adam öldürmem gerekse bile bunu yapardım. Onun için. Ailemiz için.

Kapının yumuşak hışırtısını duyduğumda, orada ne kadar oturduğumu, gözümü ondan ayıramadığımı biliyordum.

Kıkırdamalar. Fısıldaşmalar.

Gözlerim mutfak girişine kaymış, kız kardeşimin ve arkadaşlarımla gelmesini bekliyordum. Çok uzun sürmedi. Sonra... sessizlik. Sağır edici. Korkutucu.

"Ne... lanet olsun..." Kimin söylediğinden emin değildim ama sarhoş hallerinde bile kasvetli görünen yüzlerinden milyonlarca duygu geçiyordu.

Yatağıma girip bir daha uyanmamak istiyordum ama kendimi kıpırdamaya zorlayamıyordum.

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadım, gözlerim kız kardeşimin gözlerini buldu. "Üzgün değilim."

Kimse kımıldamadı. Saniyeler dakikalara dönüştü. Sonunda cesedi işaret eden Athena oldu.

"Kim lan bu?" Raven homurdandı, gözleri yerdeki yumruya yapışmıştı. Dante ile ceset Angelo Leone arasındaki benzerlik o kadar da belirgin değilmiş gibi görünüyordu.

"O-" Phoenix duyulabilir bir yutkunmayla yutkundu. "*Sana dokundu mu?*"

Omurgamda bir titreme hissederken başımı salladım. Bana tecavüz etmemişti ama anneme tecavüz etmişti.

"İçeri nasıl girdi?" Athena far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakarak mırıldandı.

Konuşmadan önce dudaklarımı ıslattım, dudağımdaki kesik acıyordu. "Kapıyı açtım. Kapıyı kapatamadan içeri itti."

Isla bana bakmadan önce dehşete düşmüş bir ifadeyle cesede baktı. "Kim o?" Isla tekrar sordu.

"*Angelo Leone,*" diye yanıtladı Phoenix. "*Dante ve Amon'un babası.*" Herkes bana baktı, gözleri sahneyi ilk gördükleri andakinden daha genişti, tabii bu mümkünse. "*Sence sen ve Amon'u öğrendiği için mi geldi?*"

Dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Ben öyle düşünmüyorum. O-" Çok fazla konuşmak istemediğim için sözümü kestim. Annemin Angelo Leone'yle olan geçmişini kız kardeşimin ve arkadaşlarımdan bilmemesi en iyisiydi. "Sarhoş gibiydi," demekle yetindim.

Athena, "Cesetten kurtulmamız gerekiyor," dedi.

"Yoksa hapse gireriz," diye ekledi Raven. "*Sefiller'i* izlediniz mi? Fransız hapishanelerinin şakası yok."

"Öyle bir hapishane var mı?" Isla alaycı bir tavırla sordu.

Konuşmaları kafamın içinde yankılandı ama kayda geçmedi. Kız kardeşim kanın üzerinden geçip yanımda diz çöktü ve sanki ortalığı saran kaosu hissedebiliyormuş gibi elini benimkinin içine soktu.

Elimi sıktı ve ben de yavaşça gözlerimi kaldırarak onun yüz ifadesiyle karşılaştım. Benimkilerle aynı maviydi. Anneminkiyle aynı mavi. Donmuş yüz ifadem altında Angelo Leone'nin ifşası bana haykırıyordu.

Ellerim babasının kanıyla lekelenmişti. Belki de hayatım boyunca lekelenmişim -babamın kanı damarlarımda akıyor, karanlığın uyanmasını bekliyordu. Onu serbest bırakmayı bekliyordu.

Phoenix elimi bıraktı ve yüzümü kavradı. Bunun kız kardeşimden saklamam gereken başka bir sır olacağını fark ettiğimde huzursuz, yasak bir his omurgamdan aşağı süzüldü.

Sonunda yüzümü serbest bıraktı. "*İyi misin?*"

"Evet." *Hayır.*

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmüş," diye bariz bir şekilde belirtti Athena, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken parmakları titriyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Göründüğü kadar kötü değil," diye mırıldandım, sesim kulağıma tuhaf geliyordu. İçi boş. Cansız. Sonra sanki bir baraj yıkılmış gibi, son birkaç aydır -Amon beni kırdığından beri- bastırduğım tüm duygularım ortaya döküldü. Kalp ağrısı ve acıdan oluşan bir gelgit dalgasına kapıldım. Üzerime çöktüler, beni boğdular ve ben de buna izin verdim.

Yüzümü kız kardeşimin omzuna gömdüğümde ve boğazımdan bir feryat koptuğunda acımın, üzüntümün ve ihanetimin içine çekildim. Gözlerim yanıyordu. Kaslarım sefil, ruhumu parçalayan hıçkırıkların gücüyle ağrıyordu. Kız kardeşim saçlarımı okşayarak beni sabit tuttu. Arkadaşlarımız etrafımızda toplanmış, yatıştırıcı sesler mırıldanıyorlardı.

Ve tüm bu süre boyunca bir ceset bizden üç metre ötede yatıyordu.

Amon Leone ile deniz kıyısındaki bir kalede tanışan kız, gözyaşlarım kuruyana kadar çoktan gitmişti.

REINA

"F Her şey sırayla." Raven sakın, soğukkanlı ve akli başında olan tek kişi gibi görünüyordu. Parmağıyla beni işaret etti. "Duş alman gerek. Sonra da bu cesetle ne yapacağımıza dair beyin fırtınası yapmalıyız."

"Neden çıldırmıyorsun?" Athena mırıldandı.

"Daha önce adam öldürdün mü?" Isla yarı şaka yarı ciddi mırıldandı.

Raven başını salladı. "Size daha önce bir gangsterin bir cesedi öldürüp attığını gördüğümü söylediğimi hatırlıyor musunuz?" Hepimiz ona baktık, çenelerimiz mutfak zeminindeydi. Muhtemelen sorularımızı tahmin ederek elini salladı. "Bu uzun bir hikaye ve şu anda bunun için zamanımız yok. Hadi hepimiz siyah bir şeyler giyelim."

"Neden siyah?" Isla fısıldadı.

"Gecenin içine karışmak daha kolay," diye yanıtladı Raven. "Sanırım öyle, her neyse."

"Şu anda beni korkutuyorsun," diye homurdandı Athena.

"*Mutfağımızın ortasındaki cesetten korkmamız gerekmez mi?*" Phoenix onların saçmalıklarını kesti. "*Polis kendini kapımızda bulmadan önce.*"

"Gerçekten çok korktum," diye söze karıştı Isla. "Peki Reina neden öylece ona bakıyor?"

Sonunda gözlerimi cesetten ayırdım ve yüzleriyle karşılaştım. "Hâlâ burada olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

Kız kardeşim ellerini belime doladı ve beni ayağa kaldırdı. "*Hadi seni banyoya götürelim.*"

"Biz de geliyoruz," diye bağırdı Athena. "Ölü bir bedeni midem kaldırmaz."

"Meh, artık büyüdüğüm için umurumda değil," diye açıkladı Raven ve hepimiz ona şaşkın şaşkın baktık. "Tamam, tamam. Korkuyorum, sadece bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık. Bu hepimiz için yeni bir alandı. Aklıma bir fikir geldiğinde mutfaktan dışarı bir adım attım.

"Ya-" Korkunç görüntüler boğazımda safra birikmesine neden olunca boğazımı temizledim. "Belki de onu parçalara ayırmalıyız," diye önerdim usulca. Dört çift göz kırpmadan beni izledi. "Onu taşımak daha kolay olur."

Odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü. Savaş alanına benzeyen bir mutfak. Kan lekeli bir zemin. Bir ceset.

Onları en çok şoke eden de benim önerim oldu.

"*Gurur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum,*" dedi Phoenix sonunda. Isla'nın "Endişeliyim," dediği anda Raven da "Gururluyum," diye cevap verdi.

Yavaşça nefes vermeden önce titrek bir nefes aldım. "Onu tek parça halinde taşıyıp şüpheli görünmememizin imkânı yok," diye düşündüm.

"Ne olmuş yani?" Isla'nın sesi tizdi. "Onu biftek bıçağıyla mı doğrayalım?"

"Sanırım bundan daha büyük bir bıçağa ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı Raven ve hepimizin öğürmesine neden oldu.

Omuzlarımı geriye attım ve kusmak üzere olduğumu haber veren fazla tükürüğümü yuttum.

"Ne kadar büyük?" Ben sordum.

"Reina, ciddi olamazsın," diye fısıldadı Athena. "Bunu lavabomuzda mı yapmamız gerekiyor?"

Yutkundum ama sesim titreyerek, "Saçmalama. Onun bedenini asla mutfak lavabosuna sığdıramayız."

Isla saçlarını çekiştirerek, "Hayır, hayır, hayır," diye sızlandı. "Sadece bir banyomuz var. Küvetimiz dışında her şey var."

"*Tadilat yaptıracağız,*" diye imzaladı Phoenix. "*Stüdyo kira paramı kullanacağım ve banyoyu yenileyeceğiz.*"

"Köpüklü banyolar buraya kadarmış," diye homurdandı Athena. "Sanırım o zamana kadar duş alacağız."

"Tamam, ilk kısmı çözdük," diye açıkladı Raven kesin bir ifadeyle. "Onu keseceğiz."

Phoenix yüzünde ciddi bir ifadeyle, "*Taşaklarını ailesine göndermeliyiz,*" diye ekledi. "*Böylece bizimle uğraşmayı bırakmaları gerektiğini anlarlar.*"

"Belki de sadece sikidir," diye mırıldandım, kendimi yorgun hissediyordum. Belki de Leone erkekleriyle bir kırılma noktasına ulaşmıştık. Bu dünyada başka Leone oğlunun dolaşmaması iyi bir şeydi, yoksa mahvolurduk.

"Ben varım," diye duyurdu Raven. "Kapılarına teslim edeceğim. FedEx kılığında."

"Neden FedEx üniforması giydiğini bilmek bile istemiyorum," diye homurdandı Isla.

"*Kişisel teslimatı unutun,*" dedi Phoenix.

"Phoenix'e katılıyorum," diye söze karıştı Athena. "Kutunun içinden kan akmaması için aletini iyi paketlememiz gerekecek. Muhtemelen buzla da paketlememiz gerekecek, böylece kokmaya başlamaz. Sonra da bir postanenin kırsal karakolundan göndeririz, böylece gözetleme olmaz. Hacklenecek bir teknoloji yok."

Kötü bir fikir değildi. Athena ya çok fazla *CSI* izliyordu ya da önceki hayatında bir seri katildi. Büyük ihtimalle kendi kitabı için araştırma yapıyordu.

"Ceset parçalarını nereye gömeceğiz?" Isla sordu.

Sanki bir tür uzmanmışım gibi herkesin gözleri bana çevrildi. Gözlerim hâlâ Leone'nin kanıyla lekeli olan ellerime kaydı. Masumiyetim gitmişti, gerçi en başından beri orada olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Nabzım hızlandı ve derin nefesler alarak gözlerimi kapattım. Aldım ve verdim. Aldım ve verdim. Panik atak geçirmenin sırası değildi. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Daha sert olmalıydım. Daha güçlü.

Titreyerek verdiğim son bir nefesle gözlerimi kaldırdığımda arkadaşlarımin ve kız kardeşimin beni incelediğini gördüm.

Kafamı temizlemek için salladım. Isla haklıydı. Cesedi saklamak için bir yere ihtiyacımız vardı. Kesinlikle burada kalamazdı.

"Yeraltı mezarları," dedim titrek bir nefesle, bu fikir bir anda ortaya çıkmıştı.

Athena, "Gezmek için pek vakit yok," diye mırıldandı.

"Burası ceset parçalarını koymamız gereken yer," diye açıkladım ve aynı anda imzaladım. Kanlı ellerimle grotesk bir resim çizmiştim. "Orada tonlarca ceset var. Birkaç ceset parçası daha nedir ki?" Bunun aslında iyi bir fikir olduğunu fark ettiklerinde tekerleklerinin döndüğünü görebiliyordum. Tüneller iki yüz mil boyunca uzanıyordu. Yeterince kolay olurdu, değil mi? "Parçaları halka kapalı tünellere dağıtıyoruz. Kimsenin giremediği tünellere."

"Yeraltı mezarlarını ziyaret ettim," diye söze karıştı Athena. "Yeraltı tünellerinin sadece iki mil uzunluğundaki kısmı ziyaretçilere açık... iki yüz tünelden. Kafatasları işaretlenmemiş, isimsiz. İsimsiz."

"Mükemmel," diye fısıldadık aynı anda.

"Silahı da," diye mırıldandım. "Ondan kurtulmak zorundayız."

Raven'ın gözleri benimkilerle buluştu. "İyi düşünmüşsün. Silah ve ceset yeraltı mezarlarında saklanacak."

"Tamam, o zaman bu adamı kesip doğrayacağız. Sonra da onu parçalar halinde yeraltı mezarlarına taşıyacağız," diye özetledi Phoenix. *"Kimin arabasını kullanacağız?"*

"Sanki böyle bir soru var da," diye homurdandı Raven. "Arabası olan bir tek ben varım."

Isla gözlerini devirdi. "Eğer ona araba diyebilirsen. Bizi bir yerlere götürmekten çok yolda bırakıyor."

"Yeraltı mezarlarına resmi olmayan tünellerden girmemiz gerekecek," dedim. "Ziyaretçilere açık olan bölüm gibi korunmuyorlar. Girip çıkacağız." Herkes başını salladı. "Bu aynı zamanda yasadışı," diye belirttim. "Eğer yakalanırsak, muhtemelen tutuklanırsınız."

"Bir adamın bedenini parçalamak üzereyiz. Eğer yakalanırsak, yeraltı mezarlarına yasadışı girişi ihlal etmek endişelerimizin en küçüğü olacak," dedi Athena bıkkın bir şekilde.

"Tanrım, keşke kulüpte daha fazla alkol alsaydım," diye haykırdı Isla. Başını sallamadan önce gözleri cesede kaydı. "Bir galon kadar sert bir şey içseydim de yarın bunları hatırlamasaydım."

"Hanım evladı," diye alay etti Raven. "Ben de eskiden böyleydim." Gözlerindeki perili bakış, onda iz bırakan bir şey gördüğüne dair bir hikâyenin kanıtıydı.

"Ama sonra taşakların mı büyüdü?" Athena kollarını kavuşturup bir kalçasını dışarı çıkardı. "Kasaplık kariyerine başladığımızda bunun nasıl gittiğini göreceğiz."

Isla öğürmeye başladığında kelime ağzından daha yeni çıkmıştı. Phoenix, Athena ve ben de çok geride değildik. Raven'ın demir gibi bir midesi var gibi görünüyordu, ancak bu kanıtlanmayı bekliyordu.

Söz konusu cesur kişi ellerini çırparak, "Tamam, hadi işe koyulalım," dedi.

Athena, "Eğer tezahürat yapmaya başlarsanız, yemin ederim buradan giderim," diye homurdandı.

Isla ayaklarını sürüyerek mutfak lavabosuna gitti ve diz çökerek lavabonun altından bir şey aldı. Doğruldu ve hepimize temizlik eldivenleri verdi. "Hadi işe koyulalım o zaman."

Eldivenlerimi giymeden önce ellerimi ovarak temizledim ve son altı ayda ters giden her şeyi düşünmemeye çalıştım. Sadece birkaç saat önce, yeni yıla temiz bir sayfa açmaya hazır olduğum için başka bir nedenle lastik eldivenlerimi takmıştım. Ve şimdi buradaydım, bir cesedi parçalamaya hazırdım.

Eldivenlerimi giymiş ve *Temizlikçi* Kadın filmindeki kadın başrol oyuncusu gibi şüpheli bir şekilde görünerek, nereden başlayacağımı bilemeden ayaklarımın üzerinde kaydım.

"Bir insanın mesane ve bağırsaklarının öldükten sonra boşalacağını biliyor muydunuz?" Athena'nın yorumu beni ürküttü ve gözlerim ona kaydı.

Raven başını sallayarak, "İşe yaramaz ve iğrenç bilgilerle dolusun," dedi. "Bunu neden söyledin?"

Athena omuz silkti. "Böylece bağırsakları dışarı atıldığında ne bekleyeceğini biliyorsun."

Ona baktım, inançsızlık boğazımı ve zihnimi daraltıyordu. Kalbim bundan geri dönüş olmadığını fark etmekle burkuldu. Bütün bu büyüme işi abartılmıştı. Suç kariyeri... daha da fazla.

Ağır bir iç çekerek, bu cesedi nasıl ele almamız gerektiğini düşündüm. Hiçbirimiz tıp öğrencisi değildik. Fen bilimlerinden geçmek bile bizim için zordu. Belki de önce uzuvlarını kesmek bir çözüm olabilirdi.

"Peki önce neyi keseceğiz?" Isla aklımı okumuş olmalı.

"Ona *Saw*'ı mı göstereceğiz?" Athena sordu. Beşimiz cesedin etrafında durmuş, ameliyat yapacakmışız gibi görünüyorduk.

"Önce onu küvete sokalım," diye önerdim.

Ürperdik ama sıkılmış çenelerimiz ve çelik gibi omurgamızla her birimiz onun bir parçasını yakaladık ve ağırlığından dolayı homurdandık. Banyoya girdiğimizde vücudunu porselen küvetin içine bıraktık.

"Neyse ki derin," diye homurdandı Raven. "Bu küvetin derinliğinden daha fazla kanı olmamalıydı."

Ona bir bakış attım. Bunu neden bildiğini bilmek bile istemiyordum.

"Sen hastasın," diye tısladı Isla. "Daha önce hiç fark etmemiştim ama sende ciddi bir sorun var."

Raven ona sırtlamakla yetindi. "Teşekkürler."

Athena, "Bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum," diye belirtti. "*Oynamayı bırakın*," diye azarladı Phoenix onları. "*Hadi onu doğrayalım*."

Bıçağı, Leone'nin bacaklarının arasındaki noktaya ulaşana kadar ölü bedeninden aşağı kaydım. Pantolonunun kumaşını yırtarak adamın gevşek etini ortaya çıkarırken hepimizin nefesi kesildi. Sonra, hiç uyarmadan, Phoenix adamın aletini kesti.

"Ne-"

Isla koştı ve tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Athena lavaboya döndü. Öğürme ve öğürme sesleri etrafımda dönüyordu ve boğazımdaki safra daha fazla tutamayana kadar yükseldikçe yükseldi. Ayaklı duşa doğru döndüm ve midemde kalan azıcık şeyi de kustum.

Bu uzun bir gece olacak.

Angelo Leone'yi çöp poşetlerine doldurup apartman dışına taşıyabileceğimiz parçalara ayırmak iki saatimizi, parçaları ve silahı atacağımız yeraltı mezarlarının derinliklerine inmek de iki saatimizi aldı.

Raven külüstür VW Beetle'ını apartmanımızın önüne park ettiğinde saat sabahın beşini geçiyordu. Neyse ki güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı ve Parisliler evlerinde güvenle uyuyorlardı.

Raven'ın arabasından inip binaya doğru ilerlerken keskin ve serin hava toprak kokuyordu. Çiseleyen yağmur kaldırıma ve saçlarıma yapışmaya başladı. Bir arınma gibi hissettirdi. Belki de yeni bir başlangıç. Ya da bir son.

Bilmiyordum.

Dairemize yorgun argın girdik, uykusuzluk bizi yavaş yavaş ele geçiriyordu ama işlediğim suçun kanıtı bizi bekliyordu.

"Uyuyun," dedim hepsine. "Ben temizlerim."

Beni görmezden geldiler, kollarını sıvadılar ve temizliğe başladılar. Angelo Leone'nin giydiği kıyafetler, bu daireye taşındığımızdan beri ilk kez yanan ahşap sobada yakıldı. Muhtemelen de son kez.

Yavaşça, yaptıklarımızın kanıtlarını sildik. Hayır, *benim yaptıklarımı*. Mutfak zeminini ovarken gözlerim yandı. Çamaşır suyundan değil ama kız kardeşimin ve arkadaşlarımızın sorgusuz sualsiz arkamı kolladıklarını fark etmekten.

Gözlerimden yaşlar fışkırdı, yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve onları öfkeyle uzaklaştırdım. Bu ağlamayı ve kendime acımayı bırakmanın zamanı gelmişti.

"İyi misin?" Isla'nın fısıltısı beni ürküttü ve elimin tersiyle hızla yüzümü sildim.

"Evet."

Phoenix'in gözleri bana odaklandı. "*İyi değilsin.*"

"Öyleyim," diye tekrarladım inatla.

"*O zaman neden kendini kesiyorsun?*" İnkâr etmek, yalan söylemek içgüdüsel bir davranıştı. Bunun yerine donup kaldım, utanç her yerimi dolduruyordu.

"Kendini mi kesiyorsun?" Isla tısladı. Başımı salladım ama yalan dudaklarımdan çıkmayı reddetti. "Ne oluyor Reina!"

"*Bana duracağına söz ver,*" dedi Phoenix. Gözlerimdeki soruyu görmüş olmalıydı çünkü onu saklamak için çok dikkatli davranmışım. "*Üstünü değiştirirken bacaklarını gördüm.*"

Yutkundum, sırların ve oda arkadaşlarının bir arada olamayacağını fark ettim. "Söz veriyorum," diye mırıldandım.

Raven, Athena ile birlikte aniden mutfakta belirerek, "Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir," diye önerdi. "Evet, duyduk."

Kolyeme uzandım, onu büktüm ve hiç gelmeyen bir rahatlık umdum. Tek düşünebildiğim Angelo Leone'nin annem hakkındaki sözleriydi. Phoenix hakkında.

Derin bir nefes aldım ve sonra verdim. "Özür dilerim. Bunu kontrol altına alacağım."

"*Lütfen konuş benimle,*" diye yalvardı Phoenix. "*O zamandan beri-*" Ondan bahsetmek istemediği için duraksadı. "*Her şeyi içinde tutman senin için iyi değil.*"

"Her şey yoluna girecek," diye yemin ettim. "Her şey daha iyi olacak." Son altı ayın stresi ve ıstırapı beni yakalamıştı, bunu biliyordum. Eski halime dönmek zorundaydım. Yoga. Terapi. Fiziksel egzersiz. Moda. "Yılın iyi bitmediğini biliyorum ama daha iyiye gitmeli."

"Saat kaçta-"

Phoenix onun sözünü kesti. "*Bu konu hakkında konuşmamalıyız.*"

"Her şey ne zaman oldu?" Isla yorumladı. Ona şaşkın bir bakış attım, sorusunun amacını anlamamıştım.

"Gece yarısından önce mi sonra mı?" Athena sanki bu soru çok mantıklıymış gibi yumuşak bir sesle ekledi.

"Tam havai fişekler patlarken tetiği çektim." Sesim sertti ama titremiyordu. Kolyeme uzanıp genellikle sağladığı rahatlığı aradığımda ellerim de titremedi.

"Güzel," diye mırıldandı Isla nefesinin altında. "Bu çok iyi. Bütün kötü şeyler geçen yıl oldu. Yeni yıla taze başlıyoruz."

Mırıldanmalar birbirini izledi, tüm kızlar başlarını sallayarak onayladı.

Mantık mantıklı mıydı? Hayır. Bunu belirtecek miydim? Tabii ki hayır.

Kız kardeşimin ve arkadaşlarımın geçinmek için buna ihtiyacı olduğu belliydi, bu yüzden çenemi kapalı tutuyor ve beni polise ihbar etmedikleri için şükreliyordum.

"Dün gece eve kaçta geldin?" Açıkçası burada zombi gibi ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama beni mutfakta bulana kadar epey zaman geçmiş gibi gelmişti.

"Bir." Saate bir bakış attı. "Şimdi altı oldu."

Ceset, Paris'te hiçbir turistin ziyaret etmediği ve sadece beşimizin yerini bildiği bir yeraltı mezarlığına saklanmıştı. Mutfaktaki pisliği temizledikten sonra duvara yaslanarak duş sıramın gelmesini bekledim.

"Eğer bir ihtimal polis kapımıza gelirse," diye başladı Raven, "onu hiç görmediğimizi iddia etmeliyiz. Dışarıdaydık. Yeni yılı kutladık, eve döndük ve sonra yemek yemek için dışarı çıkmaya karar verdik. Sokaklarda dolaşp açık bir restoran aradık. Bulamayınca geri döndük. Bu kadar basit." Haklıydı ve bu "mazereti" biraz daha sıkılaştırmamız gerekecekti ama bu da bir başlangıçtı.

Yatağımın çarşafı arasına girdiğimde güneş çoktan doğmuştu. Phoenix yanıma kıvrılmış, uykuya dalarken sessizce burnunu çekiyordu.

Uyanık kaldım ve kapımızın önüne getirdiğim her şeyi ve bunların nasıl yanlış gittiğini düşündüm.

1c

AMON

F Paris'in gri gökyüzünden yağmur damlaları yağıyordu.

Babam kaybolalı bir hafta olmuştu. Bu sabah bir teslimat aldık.

Babamın DNA'sıyla eşleşen parçalanmış bir penis. Babamın DNA'sıyla öldüğünü söylediler. Kimin yaptığına dair bir ipucu yok.

Annesi çok üzgün görünmüyordu, ki her şey düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir şeydi. Dante alışılmadık şekilde sessiz ve dalgındı. Hiroshi rahatsız değildi ve ben de... Angelo Leone'nin ölümü umurumda bile değildi. Babası ya da değil.

Kendisinden daha zayıf olan herkes üzerinde gücünü kullanmaktan zevk alan acımasız bir orospu çocuğuydu.

"Akşam yemeğini dışarıda yemeyi önermen güzel, Amon," dedi annem, sesi çekingendi. Büyük ifşaattan bu yana pek anlaştığımız söylenemezdi. Ben bir şey söylemeyince, "Hiroshi'nin bize katılamaması çok kötü," diye devam etti.

Yorum yapmadım.

Restorana girdiğimiz anda geldiğime pişman oldum. Altın bukleler, mutlu gülümsemeler ve kalplerle dolu mavi gözler zihnimde parladı. Bu restoranın her köşesinde güneş ışığının parıltılarını gördüm ve onun kahkahalarını duydum.

Lanet olası ruhumu kalbime saplanan küçük keskin iğnelerle parçalıyordu.

Restoran neredeyse boştu, soğuk hava herkesi sıcak evlerinde tutuyordu. Tatiller ve hava durumu Oba'yı nadiren durdururdu ve genellikle yağmur çamur demeden açardı. Bunun kendisini meşgul ettiğini ve insanların dışarı çıkmasını sağladığını söylüyordu.

Bu konuda haksız sayılmazdı; günlerdir evimden çıkmamıştım ama işte buradaydım.

Üçümüz her zamanki köşe masamızın etrafında oturuyorduk ve sessizliği ilk kimin bozacağını merak ediyordum. Hayatımı değiştiren haberi verdiğinden beri annemle aramızda bir gerginlik vardı. O benim mantıksız davrandığımı iddia ediyordu; ben de bu berbat bağlantıyı koparmak için hayatımın daha erken bir dönemini bulması gerektiğini söylüyordum.

"Zamanlamanın iyi olmadığını biliyorum," diye söze başladı, "ama yine de Romero'nun belgesini ele geçirmemiz gerekiyor."

Kaskatı kesildim. Onu aramaktan tamamen vazgeçmiştim. Çok anlamsız görünüyordu.

"Romero'nun kayınvalidesinin evine girmediğimiz sürece -ki bunu yapmayacağız- o lanet belgeye veda edebilirsin." Ses tonum kesik ve soğuktu.

Dante'nin kaşları havaya kalktı. "Haneye tecavüze hazırım."

Gözlerimi ona diktim. "Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?" diye araya girdi annem. "Doğuştan gelen hakkından daha önemli ne var?"

Dante, "Ayrıca, Yakuza'yı ele geçirirseniz Omertà için iyi olur," diye belirtti. Artık masada bir koltuğu vardı ve bu, bariz olanı işaret etme şeklini daha da çıldırtıcı hale getirdi.

Alaycı bir nefes beni terk etti. Leone'nin ya da Romero'nun oğlu olmamın hiçbir önemi yoktu. Hâlâ lanet olası bir yabancıydım. Omertà masasındaki o koltuk benim değildi. Ben gayrimeşru evlattım.

Dişlerimi sıktım ve öfkemi dizginledim. "Yakuza'yı ele geçireceğim Bu şekilde. O belgeye ihtiyacım yok. Tartışma bitmiştir."

"Çok mu duyarlısın?" Dante nefesinin altında mırıldandı ama en azından konuyu kapattı.

Ya da belki de Oba masamıza doğru ilerlerken kırışmış yüzü yılların deneyiminin ve sıkı çalışmasının bir kanıtı olduğu içindi. Bazen birine baktığınızda dolu dolu bir hayat yaşadığını anlardınız.

"En sevdiğim müşterilerim." Ellerini kimonosunun önünde kavuşturmuş, bize gülümsüyordu. "Amon ve Hana, sizi görmek çok güzel. Bu kadar çabuk Paris'e döneceğinizi bilmiyordum."

"Hiç gitmedi," diye homurdandı Dante.

"Ah, Paris Moda Haftası için kalmaya mı karar verdiniz?"

Annem zayıf bir gülümseme sundu. Kaldığını söylemek pek uygun olmazdı çünkü babam -düzeltiyorum, Dante'nin babası- yılbaşı gecesi eve dönmemeye karar vermişti ve ölümü basının dışında kalacaktı.

Bu pek de alışılmadık bir şey değildi - tüm kıtada metresleri vardı - bu yüzden hiçbirimiz bu konuda iki kez düşünmemiştik. Yine de Dante'nin o kesik alet ortaya çıktığından beri hiç tepki vermemiş olması beni endişelendiriyordu.

Annem cevap olarak belli belirsiz bir şeyler mırıldandı, ama neyse ki Oba fark etmemiş gibiydi, dikkati başka yere çekilmişti.

Giriş kapısının olduğu yöne baktı ve el salladı. "Merhaba, Reina. Seni gördüğüme çok sevindim."

Kalbim durdu. Gıcırdayarak durdu. Oba'nın bakışlarını takip ederek yavaşça başımı çevirdim ve dünya kayboldu.

Reina selamlamaya karşılık verdi, sırtını hepimize dönmüş, paltosunun tozunu alıyordu. "Merhaba, Oba."

Kahretsin, sesi hatırladığım kadar yumuşaktı.

Minyon figür, dökümlü pembe bir paltoya sarınmıştı. Beyaz yün eteği dizlerine ancak ulaşıyor, bacakları pembe tayt ve beyaz botların altında gizleniyordu.

Ve saçları-

Kahretsin, saçına ne yapmıştı böyle? Altın rengi bukleleri ince omuzlarına ancak ulaşıyordu.

Bize doğru döndü ve gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Soluk soluğa kaldık ve beynimi dolduran kırmızı bulanıklık içinde bu seslerin annemin ve Oba'nın sesleri olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Reina'nın yüzü siyah ve maviydi, morluklar soluk tenine karşı çok belirgindi.

Ve boynu-

Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalktım ve restoranın içinde dolaşmaya başladım, sandalyem bir gümbürtüyle yere düştü. Gümüş çatal bıçakların sesi yere çarpıyordu.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Biri ona zarar verdi. Biri ona elini sürdü. *Bunu yapanı çıplak ellerimle öldüreceğim.*

Kulaklarımdaki uğultu dinmek bilmedi. Öfkem onu kırmızıya boyadı, pembe renklerini ele geçirdi.

Reina kıpırdamadı, ben onun üzerinde yükselene kadar gözleri her adımımı takip etti. Hâlâ tarçın kokuyordu, hâlâ her zamanki gibi güzeldi. Ama gözlerinde kalp yoktu. En azından benim için yoktu.

Gözlerim onun ince boynuna kaydı, boynundaki parmak izleri gün gibi ortadaydı.

Birisi onu boğarak öldürmüştü.

"Seni kim incitti?" Hırladım, uzuvlarım öfkeyle titriyordu. "Sana kim dokundu?"

Gözlerinde bir şey titreşti. Korku muydu? Olamazdı. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu. *Sen hariç*, diye fısıldadı zihnim.

Eskiden kalbimin olduğu yerde şimdi keskin bir bıçak vardı.

"Sana tekrar soracağım, Reina." Öfkemi dizginlemekte zorlanıyordum. Sıkılmış dişlerimi gıcırdatmadan önce nefes almak zorunda kaldım, "Kim. İncitti. Sen mi?"

Gözlerinde ateş parladı ve omuzlarını dikleştirerek çenesini yukarı kaldırdı. "Siktir git, Amon. Bana soru sorma hakkına sahip değilsin."

Verdiği yanıt beni şaşkına çevirdi.

Ben bir adım yaklaştım, o bir adım geri çekildi. "Reina-"

"Kes şunu," diye tısladı, gözlerindeki parıltı sönmüştü. *Bunu yaptım*. Bu bilgi her şeyden çok canımı yaktı.

Lanet olsun. Bütün bunlar çok boktandı. Onun gülümsemesini istemek için tüm dünyayı yakabilirdim. Bu çok yanıştı ama nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. *Beni düzelt*.

"Peki, nasıl istersen öyle olsun," diye homurdandım. "Ama bunu kimin yaptığını bulacağım ve sonra-"

Cümleyi tamamlamama gerek yoktu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Sözlerimi görmezden gelmeyi seçerek benden sıyrıldı ve Oba'ya doğru yöneldi, ben ise kıpırdamadan durdum, yumruklarım bir sıkılıp bir açılıyordu. Öfkemi serbest bırakmak için can atıyordum ama ne yeri ne de zamanıydı.

"Merhaba Oba, siparişimizi aldınız mı?" Reina'nın yumuşak sesi restoranı doldurdu, ses benim kendi kişisel yön bulma fenerim gibi davranıyordu.

Aralarındaki konuşmaları dinledim, her zerrem tetikteydi.

"Ne oldu, *Hina*?" Oba sesi titreyerek sordu. Oba'nın ona Japonca bir lakap bulmasına şaşırmaııştım. *Güneş*. Altın gibi parlayan saçlarıyla ona çok yakışıyordu.

"Sadece bir kaza." Reina sesini hafif tuttu ama tam olarak tanımlayamadığım bir şeylerin alt tonu vardı. "Şimdi çok daha iyi."

Oba başını salladı, ona inanmadığı belliydi.

Paris'e döndüğünü bile bilmiyordum. Darius beni bundan haberdar etmemişti. Bir hafta önce, yılbaşı gecesi, kız kardeşini ve arkadaşlarını partide gördüm ama Reina ortalıkta yoktu. Hâlâ büyükannesiyile birlikte olduğunu düşünmüştüm.

Brezilyalılar onu ele geçirmiş olabilir mi? Eğer bunu ona yapsalardı, Perez Cortes'i lime lime ederdim.

Oba siparişini poşete koydu ve uzattı. "Birin'in sizin için taşınmasını ister misiniz?"

Reina'nın kısa bukleleri başını sallarken dalgalandı. "Hayır, arkadaşım hemen şurada. Geri döneceğiz."

"Tamam, *hina*." Oba'nın eli hâlâ Reina'nın elinin üzerindeydi. "Lütfen dikkatli ol. İstemiyorum."

Reina gülümseyerek onun kırıışmış elini okşadı. "Söz veriyorum, her şey yolunda.

Son dakika siparişı için teşekkür ederim." "Elbette. Sizin için her şeyi yaparım." "Bir dahaki sefere görüşürüz."

Oba avucunu Reina'nın yanağına götürdü ve hafifçe kavradı. Tanıştıkları andan itibaren Oba ondan etkilenmişti.

"Kendine iyi bak, tamam mı?"

Başını sallarken kısa bukleleri tekrar dalgalandı. Farklı ama aynı görünüyordu. Bir şekilde daha yaşlı. Annem ve Dante'nin hâlâ oturduğu masanın yanından geçti, ikisi de onu izliyordu.

Kardeşim sanki bu onun işiymiş ve bunun için milyonlar alıyormuş gibi ona bakarken, o sadece başını onaylarcasına eğdi. Kendimi onun üzerine atıp gözlerini oymamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

Bunun yerine hareketsiz kaldım ve bekledim.

Tamamen yabancıymışım gibi yanımdan geçti.

Karşı koyamadım. Ne yaptığımı anlamadan elim dışarı fırladı ve bileğini kavradı.

"Reina-"

Durdu ama yüzünü bana dönmedi. Bana soğuk davranarak önüne baktı. Tıpkı bir kraliçe gibi. Boynundaki çürükler bu açıdan daha da kötü görünüyordu. Aman Tanrım.

"Ne istiyorsun, Amon?" Sesi dışarıdaki sıcaklıktan daha soğuktu, tavrı daha da soğuktu.

"Bana ne olduğunu anlat," diye sordum, ses tonum alçaktı. "O morluklar... Yemin ederim-"

Bu kez başını çevirdi ve bakışlarımla buluştu, gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. Eskiden bana ruh eşimi gösteren aynı okyanus mavisi gözler şimdi sadece bir yabancıyı sunuyordu.

"Canımı yaktın Amon," diye tersledi, sesi kısılmıştı. "Bu çürükler geride bıraktıklarının yanında hiçbir şey." İnce boynunda, öfkesinin bir kanıtı olan soluk bir damar atıyordu. "Şimdi bırak beni."

Elini tuttuğum yerden çekti ve bir kez bile arkasına bakmadan restorandan çıktı.

REINA, 21 YAŞINDA

Üç Yıl Sonra

MKız kardeşim ofisime inanılmaz derecede kısa bir pistmiş gibi girdi. iTunes'daki hüzünlü kız şarkıları listem arka planda çalıyordu. Bazen ilham gelmesine yardımcı oldu. Diğer zamanlarda ise aşka neden ikinci bir şans vermeyi reddettiğimi hatırlamama yardımcı oldu.

Bu baş ağrısı ve kalp ağrısına kimin ihtiyacı vardı? Bir köpekbalığı tarafından yenmeyi tercih ederim. Yavaşça.

Gözlerimi Hermès'teki günlük işim için hazırladığım tasarımlardan ayırdım. Çoğunlukla soyadım ve annem ve büyükannemle olan bağlantım sayesinde -zamanlarının en büyük film yıldızlarından ikisi- bu işe girmiştım. Büyükannemin de yönetim kurulundan birini tanıyor olmasının zararı olmadı.

Minnettardım ve bu deneyim çok değerliydi ama burada çalışmaktan mutlu değildim. İdari bir iş bana göre değildi. Aylarca mücadele ettikten sonra nihayet kendi işimi kurmaya karar vermişim ve haftalardır bunun için çalışıyordum.

"Merhaba. Erken gelmişsiniz." Saatin kaç olduğunu unutmadığımdan emin olmak için saate baktım. Saat hâlâ öğleden sonra üçtü. "Senfoni provası yüzünden seni ve Isla'yı saat dörtten önce beklemiyordum."

Omuz silkti ve "*Isla saat dörtte burada olacak*" diye imzaladı.

Kız kardeşim ıslıl ıslıl gülümsüyordu ama onunla göz göze geldiğim anda bir şeylerin onu üzdüğünü ve bunu saklamaya çalıştığını anladım.

"Nasıl olur?" Onu neyin ya da kimin üzdüğünü sorma içgüdümü bastırarak sordum.

"*Alıştırma.*"

Kaşlarımı çattım. "Pratik yapman gerekmiyor mu?" "*Hayır.*"

Koltuğumda arkama yaslandım, biriken ve bitirilmeyi bekleyen işleri görmezden geldim. Ofis olarak bir süpürge dolabım vardı. Tam olarak öyle sayılmazdı ama öyle diyordum çünkü alan sadece bir masa, küçük bir dosya dolabı, ben ve tek bir ziyaretçinin sığabileceği kadar büyüktü.

Ne yazık ki bunların hiçbirisi benim yaratıcılığımı etkilemiyordu. Kendi tasarımlarımı hayata geçirmemin nedeni buydu, gelecek hafta bir şova ev sahipliği yapmakla başlayacaktım ve sonra -iyi gittiğini varsayarsak- buradan ayrılacaktım.

Hâlâ üstesinden gelemediğim felaketi düşündükçe ürperiyordum. Bir kez olsun işlerin yolunda gitmesini istemek çok mu fazlaydı?

Başımı sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırdım ve Phoenix'e odaklandım. "Nasıl oluyor da pratik yapmak zorunda kalmıyorsun?"

Bakışlarımın Phoenix'in hafif dağınık koyu bukleleri, siyah kazağı, kırmızı deri pantolonu ve siyah ince topuklu ayakkabıları üzerinde gezinmesine izin verdim. Senfoni provasına kesinlikle bu kıyafetle gitmemişti. Maestro Andrea çok muhafazakârdı. İsla onun damarına basmaya meyilliydi ama bu asla kız kardeşimin tarzı değildi.

"*Sadece bilmiyorum.*" Başka bir belirsiz cevap. Phoenix provaları ve konserleri olduğunda genellikle gaza gelirdi.

"Ne oldu?" Lafı dolandırmanın anlamı yoktu, Phoenix kaçınma konusunda uzmandı. "Sakın bana 'hiçbir şey' deme çünkü gidip Üstat Andrea'ya sorarım." Öfkelendi ve bir sonraki kelimelerini düşündüğünü, açıkça yalan söylemeden en iyi nasıl cevap vereceğini değerlendirdiğini görebiliyordum. "Biliyor musun, sanırım Maestro'ya soracağım," dedim, yöntemim biraz sinsiydi.

Onu aramaktansa ağzımı tıkamayı tercih ederdim. Morarana kadar müziğe dönmem için başımın etini yerd.

"*Bana ihtiyacı yoktu.*" Cevabına göz kırptım. Beklediğim bu değildi. Phoenix muhteşem bir piyanistti ve onun yeteneklerine sahip çok fazla kişi yoktu. Tüm kariyerindeki tek düşüş, orada bulunan hiç kimsenin onun için çeviri yapacak ASL bilmemesiydi. Ve bu genellikle benim devreye girdiğim yerd.

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça sordum. Hemen sonuca varmazdım; Maestro'nun bugün sadece kemancılara ihtiyacı olabilirdi.

Phoenix omzunu kaldırdı ve burnunu çekti. *"Başka bir piyanist seçti. Önemli değil."*

Sandalyemde doğruldum, içimde bir öfke fırtınası koptu. "Ne? Seni istediğini sanıyordum. Bunu açıkça belirtti." Yüz ifadesinden bir titreşim geçti ve midemin çukurunda şüphe birikti. "Bana neden başka birini seçtiğini söyle, Phoenix."

İmzalarım içimde alevlenen öfke yüzünden sarsılıyordu.

"Önemli bir şey değil." Akıcı hareketleri kendi hayal kırıklığını gizliyordu ama gözlerinde gizlenen hayal kırıklığını saklayamıyordu.

"Cehennem değil. Neden başka birini seçti?" Tekrarladım.

"Benim adımları görünce senin de katılacağını düşündü."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Bu hiç adil değildi. Phoenix benden çok daha iyi bir müzisyendi ama yine de ışıltısı onu sürekli dezavantajlı duruma düşürüyordu.

"Neden bu kadar sakınsın?"

Sanki ona ihanet etmişim gibi bana ters ters baktı. *"İhanet etmiyorum. İntikam almak istiyorum. Aletini kesmek ve o orospu çocuğunu kör etmek istiyorum."* Tamam, bu beklenmedik bir şeydi. *"Ama bu senfoni için çalmam konusundaki fikrini değiştirmeyecek, o yüzden bu işin peşini bırakmalıyım. Başka bir iş bulurum. Uzun vadede onu pişman ederim."*

Haklıydı. Bu, onu reddeden ya da küçümseyen herhangi bir pislığe verebileceği en iyi intikamdı.

"Sonra da konserlerinde çalmanızı istediğinde onu reddedin." Kalemimi elime alarak kıs kıs güldüm. "O pislığe hâlâ inanamıyorum."

Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu, belli ki konuşmamız bitmişti. Maestro'yla işim henüz bitmemişti ve onu bulup doğduğu güne pişman etmek niyetindeydim ama Phoenix'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Artık dilimi tutamayana kadar yüz ifadesi içimi yaktı.

"Ne?" Sesim çok savunmacı çıkmıştı ve nedenini bile bilmiyordum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi değildi. *Henüz yapmamıştım.* Kollarını açtı ve elini umursamazca salladı. Gözlerimi kıstım. "Belli ki aklında bir şey var, söyle gitsin."

İşte oldu.

"Dışarı çıkmak için giyinmiş görünmüyorsun," diye işaret etti, koluyla bana yoga pantolonu ve tişörtten oluşan gardırobumu açıkça gösteren bir hareket yaptı.

standartları için yetersizdi. "*İş için de öyle.*"

Gözlerimi devirdim. "İlk olarak, bana bu sıkıcı saçmalıkları verip duran adamdan başka kimsenin beni görmediği bir yere tııldım." Zaten dağınık olan masamın üzerindeki belge yığınlarını işaret ettim. O kadar çok evrakla uğraştığım günler oluyordu ki, kendimi gözümünden bıçaklamayı bile düşünmüştüm. "Bugün Cuma, 'giyinme' günü." Kaşları "ne olmuş yani" der gibi kalktı ama sessiz kaldı. "Şirketin çoğu bugün izinli zaten. İnzivaya çekilme gibi bir şey."

"*Ve sen gitmedin mi?*"

"İsteğe bağlıydı." Eğer zorunlu bir etkinlik olsaydı, kendimi gerçekten gözlerimden bıçaklayabilirdim.

Göğsünde yumuşak bir uğultu titreşti ve bana saçmaladığımı söyledi.

"*Dünyadan saklanmaya devam edemezsin.*" Yüksek sesle alay ettim, gözlerimi devirdim ve kendimi protesto etmeye hazırladım. Düşüncelerimi okuyor olmalıydı. "*Ve eğer bana her şeyi kabullenmeye başladığını söylersen, seni saçlarından tutup bu binadan dışarı sürüklerim.*"

İçimi çektim. "Saklanmıyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Sadece bunu sürekli dışarı çıkıp parti yapmaktan daha çok seviyorum."

"*Ne gibi?*" diye meydan okudu. "*Hüzünlü şarkılar dinlemek, dövüşmeyi öğrenmek ve eski bir özel hareketçiyi takılmak gibi mi?*"

Darius'tan ve yerel dövüş sanatları merkezinde devam eden buluşmalarımızdan bahsediyordu. Son üç yılda iyi arkadaş olmuştuk.

Omuz silktilim. "Hoşuma gitti."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Ondan *hoşlanıyor musun?*"

Kıkırdama krizine girmeden önce bir süre ona baktım. Elbette, Darius seksiydi ama uzaktan yakından benim tipim değildi. Omuz hizasındaki sarı saçları ve şişkin kaslarıyla, tüm arkadaşlarımdan toplamından daha kibirli olup olmadığını merak ederdim.

"Onu bir arkadaş olarak seviyorum," diye cevap verdim. "Ne daha fazlası ne de daha azı."

Gözlerimdeki gerçeği görmüş olmalı ki, konuyu kapattı. "*Bizimle dışarı gel.*"

Başımı salladım. "Yapamam. Defile mekânım iptal edildi. Bazı yer seçeneklerini araştırmam gerekiyor, yoksa defilemi iptal etmek zorunda kalacağım."

Bu mükemmel bir bahane ve gerçektir. Tabii ki Maestro'yu da ziyaret edeceğimi söylemeyi *unuttum*.

"*Sizinle gelebiliriz,*" diye teklif etti.

Phoenix cevabını imzalamaya başladığında Isla içeri girdi, vahşi kızıl saçları kaygan bir topuz haline getirilmişti.

"Reina ile tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yerde," diye hızlıca cevap verdim. "Birkaç potansiyel mekânı ziyaret ettikten sonra Darius'la eğitim merkezinde buluşacağım. Yani hayır, benimle gelemezsin."

"Ah, işte burada." Phoenix'in yüzünde kızgınlık ifadesi vardı. "*Sanki bizimle takılmaktansa onunla takılmayı tercih ediyormuşsun gibi.*"

Öfkeli bir nefes verdiğimde Isla bana sempatik bir bakış attı. "Eğlenmek yerine o kokuşmuş merkezde vakit geçirmeyi tercih ediyorsun."

"Kendimi savunmayı öğrenirken eğleniyorum," diye itiraz ettim. "Beni daha güçlü hissettiriyor. Daha güvende."

Gerçek buydu. Angelo Leone'den sağ kurtulmam şansın da ötesinde bir mucizeydi. "Bir dahaki sefere" diye bir şey olursa hazır olacaktım.

"Belki de terapistinle tekrar seanslara başlamalısın," diye önerdi Phoenix kollarını kavuşturup bana bakarak.

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Ve ona ne olduğunu anlatabileceğim gibi değil." İkisine de sert bir bakış attım. "Bu işe yarıyor ve buna sadık kalacağım. Raven ve Athena'yı bekletmeyin. Gidip yemek yiyin, sonra da dışarıda eğlenin. Oraya vardığınızda ben evde olacağım."

"Bence iyi olduğunu iddia ederek kendine yalan söylüyorsun," diye itiraz etti Isla, sesi yumuşaktı. "Üç yıl birinin ardından özlem duymak için uzun bir süre."

Gözlerimi kaçırdım, inkâr etmekte zorlanıyordum. Amon'la aramızdaki her şeyin geçmişte kaldığını, bir daha asla tekrarlanmayacağını biliyordum ama yine de bu sözleri söylediği ilk günkü gibi acı veriyordu.

Sen ve ben dünyaya karşı.

İnkâr edebilirdim ama Amon Leone'ye o gün olduğu gibi bugün de aşkıttım. Beni mahveden çocuğa.

Yüzümü duvara döndüm ve boş tuvale bakarken zihnim unutmak istediğim görüntüleri yeniden canlandırdı. İkimiz fenerlerin altında dans ediyorduk. Masmavi denizde yüzüşümüz. Hiç kimseyi aynı şekilde sevmeyecektim ve yanlış türden bir aşk hakkında gevezelik etmek de işe yaramıyordu. Ona kafayı takmıştım.

Bakışlarımı beni dikkatle izleyen iki çift göze çevirdim ve titreyerek nefes aldım. "Üzerinde çalışıyorum. Kendimi savunma dersleri yardımcı oluyor. Kariyerime odaklanmak da yardımcı oluyor."

Kızlar kararımdan memnun görünmüyorlardı ama kabul ettiler. Yirmi dakika sonra Hermès binasından çıktık. Isla ve Phoenix

Sağa, ben de sola gittim.

Hayatımın ilerleyen dönemlerinde, beni yeraltı dünyasına geri döndüren şeyin o gün olduğunu fark edecektim.

AMON, 26 YAŞINDA

T Rieste, İtalya.

Deniz kıyı şeridinde vururken şehrin hayatla dolup taşmasını izledim. Benim dışımda herkes için pitoresk ve rahatlatıcıydı. Bu Burada doğmuş olmama rağmen hiçbir zaman evim olmadı.

Kaslarım yandı ve alnımdan aşağı ter damladı, yumruğumu mankenin yüzüne vurmaya devam ederken görüşümü bulanıklaştırdı. Öfkemi serbest bıraktım, eğitimimi en uç noktaya taşıdım. Bu benim tek sığınağım olmuştu. Zihnim yüzlerce farklı yönde dönerken havayı ter kokusu sarmıştı.

Şu anda nerede olduğunu, ne yaptığını, mutlu ve memnun olup olmadığını merak ediyordum. Onu aramanın cazibesi o kadar büyüktü ki, mankeni bir saat boyunca yumrukladıktan sonra sonunda pes ettim.

Yüzümdeki teri havluyla sildim ve dizüstü bilgisayarına doğru ilerleyerek onu açtım. Havluyu çamaşır sepetine attıktan sonra bir su şişesi aldım ve gözetleme programıma yazmaya başladım.

Onu bulana kadar birkaç tuşa bastım. Yoga dersi. Hala düzenli olarak katılıyordu. Hala panik atak geçiriyor muydu? Ayrıca Darius'la kendini savunma dersleri almaya başlamıştı. Kian'dan ona göz kulak olmasını istemeliydim, onun üç katı yaşındaydı. Uzun saçlı, sarışın, güzel çocuk değil... Kahretsin, o *benim* hiçbir şeyimdi.

Orospu çocuğu.

Göğsümde yükselen ateşi dindirmek birkaç dakikamı aldı. Anlamsızdı; söz konusu Reina Romero olduğunda bu sahiplenme duygusunu söndürmeyi asla başaramazdım. Darius'un peşine düşüp boynunu kırmayı düşündüm. Haftalık randevularına son vermenin bir yolu bu olabilirdi.

Kian'ı arayıp Darius'un kovulmasını talep etmeliyim. İşe yaramazdı ama şirketlerinin peşine düşmek için iyi bir bahane olurdu. Darius ücret almayı bile reddetti. Göndermeye devam ettim ama her seferinde hatasız iade etti. Bu oyunu son üç yıldır oynuyorduk.

İronik, gerçekten. Kardeşim babamın rakibi tarafından kaçırıldığında, ücreti ödemeyi reddetmişti.

Zihnim o karanlık zamana geri döndü. Kaçırıldığı gün Dante'nin yanında olmalıydım. Onun yerine, kuzenimin fuhuş çetesi için Japonya'ya kaçırmaya çalıştığı elli kadını neredeyse boğacak olan lanet olası bir sevkiyat felaketini önlemekle meşguldüm.

Kaçırılma görüntülerini her hatırladığımda içim burkuluyordu. Dante Trieste'deki bu gece kulübünden çıkarken pusuya düşürülmüştü. Deli gibi dövüşmüş ama sonunda savaş kıyafetleri ve siyah kar maskeleri giymiş bir düzine adam tarafından etkisiz hale getirilmişti.

Başının yan tarafına aldığı darbeyi izledim. Karşı koymaya çalıştı ama gücü tükendi, kana bulanmış yüzü de öyle. Onu sürükleyerek götürdüler ve siyah bir minibüse bindirdiler. İki hafta boyunca ortalıkta yoktu.

Fidyeyi kendim ödedim - çünkü babam reddetti - kardeşimin hayatı karşılığında. Sonrasında geri aldığım kardeşim aynı değildi. Babam buna gülüp geçti ve Dante'nin başına gelebilecek en iyi şey olduğunu söyledi. Onu daha güçlü yaptığını iddia etti.

Bu onu kesinlikle daha da delirtmişti.

Ona yardım etmeye çalıştım ama başaramadım. Annemiz onunla birlikte kalede kalmış, günlerce yemek yememesini sağlamıştı. Ya da kendine acı çektirmemesini. Kardeşim o günlerde acıdan besleniyordu - hem kendisinin hem de başkalarının. Cehennemde olmak istiyordu, hayır, cehennemde olması *gerekiyordu*. Annem bazen onu bu durumdan koruyabilen tek kişiydi.

Ondan sonra, aslında bodrumda uyumayı tercih etti. Karanlıkta ve soğukta, dünyadan uzakta.

Elimden geldiğince çok ziyaret ettim ama o lanetli evde uyumaktansa gözlerimi oymayı tercih ederdim. O lanet yerde en son on altı yaşımdayken uyumuştum.

Kapı çaldı ve beni o karanlık zamanların anısından çekip aldı.

"Kapı açık," diye seslendim. Kim olduğuna dair bir şüphem vardı. Bu binaya sadece Dante, Hiroshi ve annemin giriş izni vardı.

"Merhaba, *Musuko*." Annemin yumuşak sesi çatı katımda dolaşıyordu.

Bir yudum su alarak kendimi toparladım ve arkamı döndüğümde onun gerilim dolu gözleriyle karşılaştım. Son üç yıldır birbirimizden uzaklaşmıştık. Reina'nın paramparça olmuş yüzünü görmeden ona bakamıyordum. Omuzlarının çöküşü ve yumuşak hıçkırıkları Paris'teki dairemi doldurmuştu. Kaldırımında ve hastanede kanlar içinde yatarkenki görüntüleri her gece aklımdan çıkmıyordu. Tüm bu karmaşaya kimin sebep olduğunu hatırlatmadan da yeterince korkunçlardı.

"Anne."

O değişmemişti. Her zaman etrafını sarmış gibi görünen karanlığa rağmen yıllar ona iyi gelmişti. İki adam -Romero ve Leone- onun hayatını istedikleri hale getirmişlerdi.

Annemi severdim ama benden böyle büyük bir sır sakladığı için onu affedemezdim. Babamın kim olduğu umurumda olduğu için değil - biri diğerinden daha iyi değildi - ama gözlerinde kalpler olan küçük kızı yok ettiği için.

"Omertà işi için mi buradasınız?" Kadın başını salladı. "Dante ikinizin insan kaçakçılığını ortadan kaldırma konusunda ilerleme kaydettiğinizi söyledi." Dante'nin koca bir ağızı vardı. Son üç yıldır ilişkimizdeki anlaşmazlığı merak ediyordu ama annem sözünü tuttu. Ailem hakkındaki gerçeği sadece biz biliyorduk.

"Hiroshi ile Japonya'ya gittim ve yeni kimono tasarımları aldım," diye devam etti ben sessiz kalınca. Yüzü yumuşayarak tereddütlü bir adım attı.

"Biliyorum, sadece seninle birlikteyken görevlerini aksatıyor," dedim ama ses tonumda bir ısırık yoktu.

"Ona emekli olması gerektiğini söyleyip duruyorum."

Hiroshi'nin ne isterse yapacağını çok iyi bildiğim için başımı salladım. "Siz ikiniz evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ Romero'yla yasal olarak evliyim." Ve işte oradaydı. Üzerimizde dolaşan kara bulut, çözülmemiş ve uğursuz.

"Çok uzun süre buralarda olmayacak," diye kestirip attım. Yaşlı adamı öldürsem de fark etmezdi, kendi kendine yok olacaktı. Kanseri onu yiyip bitiriyordu.

Sessizlik uzadıkça içimden acı bir eğlence geçti, sakın bir kabulleniş gibi göründü, ancak gerginliğin uçucu kenarını gizleyemedi

aramızda fokurdayan.

"Geriye dönüp her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim," dedi.

Annem son yıllarda hiç değişmemişti. Ya da son yirmi yılda. Koyu renk saçları, Japon modasında popüler hale gelen *odango* stiline benzer şekilde, başında iki mükemmel topuz halinde toplanmıştı. Ama nefret ettiğim şey kimonosunun rengiydi. Son üç yıldır pembe rengi görmezden gelmek için kendimi eğitmiştim. Tarçın kokusu da beni öfke krizine sokmak üzereydi.

Evet, lanet lakabımı hak etmeye gelmiştim.

"Amon, beni ne zaman affedeceksin?" İleri doğru bir adım daha attı, duruşu sertti. "Lütfen, *Musuko*. Yıllar oldu."

Affetmek. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Döndüğümü nereden bildin?" diye sordum. Dün gece geç saatlerde gelmiştim.

"Hiroshi bahsetti." Hiroshi'yi ilişkilerimden uzaklaştırmaya başlamamın nedeni de tam olarak buydu. Bana olan sadakati anneme olan sadakatının önüne geçmişti. Onun adına mutluydum ama bu, adamın sürekli olarak gelip gitmelerimi izlemesinden mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yıllarca çektiği acılar ve yediği dayaklar. Çekip giderek bunu durdurabilirdi. Angelo Leone benim gerçek babam bile değildi ve bize bok gibi davranmasına izin verdi.

"Ziyaretinizin bir nedeni var mı?" Sonunda sordum.

İçini çekti. "Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı usulca. "Bunu düzeltmek istiyorum."

"Zamanı geri alabilir misin?" Acıyla tükürdüm. "Hayır, ama-"

"O zaman bunu düzeltemezsin."

Sessizlik, gölgeler ve hayaletler saçarak uzayıp gidiyordu. Buram buram acı kokuyordu ve ben bunu nasıl aşacağımı bilmiyordum. Üvey kız kardeşimi becermiştim. Ve daha da kötüsü... Onu seviyordum. Her şeyi durdurabilecek olan kadın, çok geç olana kadar sırlarını saklamıştı.

"Onun senin için önemli olduğunu hiç söylememiştin," dedi sessizce. Arkamı dönüp pencereden dışarı bakarken, Avrupa'ya dönmemi istedikleri için Marchetti'ye ve kardeşime sessizce küfrettim.

Öfke görüşümü bulanıklaştırdı ve dünyayı, kan ve cinayet için saldırmaya hazır bir canavar gibi kıpkırmızıya boyadı.

"Ve yirmi üç yıl boyunca Tomaso Romero'nun benim biyolojik babam olduğunu söylemeyi unuttun," dedim omzumun üzerinden ona bakarak. Sözlerim sakın ve düzdü, içimden akan gerginliği gizliyordu.

"Daha kaç kere söyleyebilirim?" diye yalvardı. "Özür dilerim."

İçimdeki öfke daha da şiddetlendi ve sahip olabileceğim tüm ahlaki değerleri paramparça edene kadar pençelerini genişletip keskinleştirdi.

Geri dönüşü olmayan bir şey söylemeden ya da yapmadan önce onun gitmesini istiyordum.

"Ben de öyle." Pek çok lanet şey için. Ama en önemlisi, annemle olan ilişkimin bozulmuş olmasıydı ve bunu onarmak mümkün değildi.

Bu hayatta değil.

REINA

O Maestro Andrea'yı bulacağımı bildiğim stüdyoya giderken konuşmamı çalıştım.

Maestro Andrea, pislik gibi davranmayı bırak. Başımı salladım.

Hayır,

bu işe yaramaz. *Maestro Andrea, lütfen kız kardeşimle ilgili aptalca kararınızı tekrar gözden geçirin.*

Lanet olsun. İyi ki iletişim okumamışım; berbattım. Kulaktan kulağa oynamaya karar verdim.

Köşeyi döndüğümde bina önümde belirdi. Eskiydi ama tamamen yenilenmiş ve birinci sınıf güvenlikle güncellenmişti. Merdivenlerden yukarı çıkarken omurgamı çelikleştirdim.

Sadece onunla konuşmamı bitirmem gerekiyordu ve sonra Darius'la buluşmak için ayrılacaktım.

Adımlarım sessiz koridorda yankılandı. Yumuşak mırıltılar havada dolaşıyordu. Binanın bir yerlerinden başka bir çift ayak sesi daha duyabiliyordum -ya da iki tane- ama onları göremiyordum.

Maestro Andrea, bir pislik olma ve kız kardeşime orkestrada bir rol ver.
Yoksa-

Bunu gerçekten söylemek istedim. Belki ciddiyetimi vurgulamak için yanımda bir beyzbol sopası bile getirebilirdim. *Fransız hapishanesi, işte geliyorum,* diye kendi kendime kıs kıs güldüm.

"Reina?" Tanıdık bir ses beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve başımı kaldırıp babamla yüz yüze geldim. Durdum. Baktım. Babam, üzerinde yükselen başka bir adamla birlikte duruyordu.

"Baba, burada ne yapıyorsun?" Bakışlarım, ellerini ceplerine sokmuş bizi merakla izleyen arkadaşına kaydı. Onun duruşu

Rahattı ama yine de bunun göstermelik olduğu hissinden kurtulamıyordum. Acımasızlık ve tehlike saçıyordu. "Paris'te olduğunu bilmiyordum," dedim usulca.

Aynı şehirde olduğunu bilmemize izin vermemesi beni şaşırtmadı. Ne de olsa yeraltı dünyasındaki faaliyetleri her zaman ihtiyatlı olmuştu. Herhangi birimizin kaderini kurtaracak kadar gizli değildi ama eski mezarları kazmanın zamanı değildi.

Papà bir adım aşağı indi, şimdi benimle aynı hizada duruyordu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Şehirde bazı işlerim vardı ama uzun süre kalmayı planlamıyordum. Burada ne yapıyorsun?"

Maestro'ya kız kardeşime hıyarlık ettiği için lafımı söylemeye geldiğimi söyleyemezdim, bu yüzden küçük beyaz bir yalan söylemeyi tercih ettim. "Defilem için ayarladığım mekân iptal oldu. Bunu potansiyel olarak kontrol etmek için buradayım."

Papa'nın kaşları çatıldı. "Bu bina mı?"

Rahatsız bir şekilde gülümsedim ve Papa'nın arkadaşının bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, muhtemelen iyi bir yer değil." Başımı ona doğru eğdim. "Merhaba."

"Reina, bu bir... meslektaşım. Enrico Marchetti."

"Bay Marchetti." Elimi uzattım ve o da kabul etti. İsmi ancak o zaman aklıma geldi. "Bir dakika. İtalya'daki en prestijli moda evi gibi mi? Şu Marchetti mi?"

"Bir ve aynı." Enrico'nun yüzünde bir gülümseme belirdi ve kalbim o kadar kırılmamış olsaydı, muhtemelen bu muhteşem adamın büyüüne kapılırdım.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Hiçbir fikrim yoktu. İş ararken büyükannem yerine babamın bağlantılarını kullanmalıydım."

Bay Marchetti derin derin kıkırdadı. "Çok geç değil."

"Paris'in göbeğinde dört gün içinde kullanabileceğim boş bir mekânınız yoksa," dedim pişman bir gülümsemeyle, "korkarım öyle."

Tam babama hitap edecektim ki Bay Marchetti tekrar konuştu. "Aslında var. İhtiyaçlarınıza uygunsa, kullanmak sizin hakkınız."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Nefes aldım, göğsümde umut çiçekleri açtı.

Bana verdiği gülümseme muhteşemdi. Ne yazık ki kalbim pır pır etmedi - biraz bile - çok pişmanım.

"Evet, gerçekten. Tasarımlarınızı görmek isterim."

"Ben de görmek isterim," diye söze girdi babam, beni şaşırtarak. "Belki bunun için Paris'te kalırım. Leone kardeşlerle bazı işlerim var nasıl olsa."

Bu sefer kalbim cevap verdi. Zavallı organ pompalamayı durdurdu, sonra çılginca çırpınarak atmaya devam etti. Hemen bastırdım.

"Teşekkür ederim, Bay Marchetti." Papa'nın yorumunu kabul etmemem en iyisiydi. Sadece Leone kardeşleri etkinliğe davet etmeyeceğini umuyordum. "Ödeme hakkında-"

Sözümü kesti. "Ödeme yok. Bir iyiliğe ihtiyacım olduğunda, karşılık vereceksin."

İçimde bir alarm zili çaldı. Enrico Marchetti gibi güçlü birinin ona yardım edebileceğim ne tür bir iyiliğe ihtiyacı olabilirdi ki? Gözlerim nasıl cevap vereceğimi düşünerek iki adam arasında gidip geldi. Görünüşe göre Papa, Marchetti'nin yorumunda sıra dışı bir şey bulmamıştı. *Ne kadar tuhaf.*

"Yasal olduğu sürece," diye mırıldandım, Marchetti'nin karanlık gözleriyle karşılaştım.

Kıkırdadı. "Elbette." Papa'ya bir bakış fırlattı, sonra başını salladı. "Tüm ayarlamaları yapacağım ve babana bilgileri vereceğim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım. "Evet, çok teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra, Maestro Andrea'nın stüdyosuna giden merdivenleri çıkmadan önce el sallayarak vedalaştım. İşler iyiye gidiyor olabilir mi?

Maestro Andrea ile yaptığım -muhtemelen bir tehdit olarak algılanan- yoğun tartışmadan sonra, Darius ile yapacağım seans için heyecanlanmıştım.

Siyah dar bir tayt ve pembe bir atlet giymiş olarak Darius'un sahibi olduğu eğitim merkezinin minderinin ortasında duruyordum. *Bir dōjō.* Eğitim merkezinin adı çok yaratıcı değildi ama işe yarıyordu. Japonca'da sürükleyici eğitim ve öğrenim merkezleri için kullanılan bir terim olduğunu öğrendim. Hatta meditasyon yerleri.

Son otuz dakikadır geriniyordum. Defilemin gerçekleşeceğini bildiğim için coşkulu bir enerjiyle dönüyordum. Marchetti başarmıştı. Vedalaştıktan ancak iki saat sonra, daha Darius'un eğitim merkezine varmadan, Papà'dan adres, tarih ve saat içeren bir mesaj aldım. Bütün gün benim olacaktı. Bay Marchetti de bağlantılarını kullanarak yaklaşan gösterimi duyurmaya çalışıyordu. Yine de karşılığında isteyeceği iyilik konusunda gerçekten endişeliydim.

"Göğüs göğüse çarpışmaya hazır mısınız?" Darius ellerini birbirine sürterek sordu ve bu beni düşüncelerimden uzaklaştırmak için işe yaradı. İnledim.

Bu işte berbat olduğumu çok iyi biliyordu ve muhtemelen benimle paspas yapmaya hazırdı.

"Biraz daha esneyemez miyiz?"

Darius güldü. Adam eski bir Özel Kuvvetler mensubuydu ve istediği zaman dehşet verici olabiliyordu. Aynı zamanda muhteşemdi, sık sık hem erkeklerin hem de kadınların takdir dolu bakışlarını üzerine çekiyordu. Şu anda bile, Fransız spor salonu fanatiklerinin ona aval aval baktıklarını hissedebiliyordum. Amerikalı bir göçmen olduğu için benim için evimden bir parçaydı. Fıstık ezmeli sandviçlere, yağlı Amerikan pizzasına ve sabah gevreğine olan sevgimizi paylaştık.

"Ve seni kolayca bırakayım mı?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Hayatta olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Kadınların senden neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "Sadistliğin sınırındasın."

Sırıttı. "Muhtemelen beni bu *yüzden* seviyorlar."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum." Sırıtmamı bastırarak başımı salladım. Bu merkeze gelen kadınlar ya Darius'un ilgisini çekmeyi umuyorlardı ya da kendilerini savunma konusunda ciddiydiler. Ortası yoktu. Ben ikinci gruptaki kadınlardan biriydim. İyi anlaşıyor olmamız ve Darius'un o geniş göğsünün altında altın gibi bir kalbi olması da işin bonusuydu.

Pozisyonunu aldı ve ben de hareketini taklit ettim. Darius bana rakibinin gözlerine bakarak bir sonraki hamlesinin ne olacağını anlayabileceğini öğretmişti. Gözlerimi ondan ayırmadan bekledim.

İşte o r a d a y d ı . Ön kol kaslarında bir seğirme oldu ve saldırdı. İçgüdülerime güvenerek ondan kaçtım.

"Evet!" "Evet!" diye bağırdım, ama çok geçmeden, çünkü tekrar hareket etti ve ben gözümü kırpamadan beni ters çevirdi. "Ah," diye homurdandım, sırtımın üzerine düştüm.

Kıkırdadı.

"Zaferini garantilemeden asla iddia etme." Elini uzattı ve beni ayağa kaldırabilmesi için elini tuttum. "Ama bu kötü değildi."

Sırtımı ovuşturdu. "Belki senin için. Benim için acı vericiydi."

"İyileşiyorsun."

Boynumu kırdım ve omuzlarımı yuvarladım.

"Sadece üç yıl sürdü." Gözlerimi antrenman minderlerinden ayırmadım.

"Tamam, tekrar," diye emretti. Derin bir nefes aldım, yavaşça nefes verdim,

ve dikkatimi tekrar ona verdim. "Şimdi bana saldır."

Başka bir şey düşünmeden ona doğru ilerledim. Darius beni yakalamak için uzandığında, bacaklarının arasına bir tekme attım. Ne yazık ki, ayağımı yakaladı ve beni ağır bir gümbürtüyle geriye yuvarladı, nefesim ciğerlerimden dışarı çıktı.

"Aferin, taşaklara nişan al," diye övdü. Gözlerim tavana kilitlendi ve ışıkların titreşimi ve uğultusu beni topraklamayı başardı. Fiziksel aktiviteden nefret ederdim ama savunmasız ve zayıf olmaktan daha da çok nefret ederdim.

Sonunda sesimi bulup, "Tartışmak için daha küçük bir adama ihtiyacım var," dedim.

Kıkırdaması havayı doldurdu. "Hoşuna gitse de gitmese de bana mahkûmsun."

Bir irkilmeyi bastırarak ayağa kalktım. Bu eğitim acımasız olabilirdi, özellikle de Darius ciddi bir tekme atma havasındayken.

"Tanrım, ben burada ölüyorum ve sen tatildeymişsin gibi görünüyorsun."

Dudakları seğirdi. "Kokuşmuş bir spor salonu mu? Pek tatil yeri sayılmaz."

Kıs kıs güldüm. "Burası senin yerin." O kadar da kötü değildi ve eminim ter kokusunun da bir faydası olmazdı. Her yerde dolgulu dövüş minderleri vardı. Ayrıca arka iki köşede kum torbaları, eskrim ekipmanları ve bir duvarın tamamı bıçaklarla kaplıydı.

Arada bir arkadaşları River ve Astor da spor salonuna gelirdi. Darius'la birlikte orduda görev yapmışlardı ve meslektaşları kadar konuşkan değillerdi. En azından bana karşı.

Telefonuma uzandım ve saati kontrol ettim. "Selfie zamanı değil," diye dalga geçti.

Gözlerimi devirdim. "Saate bakıyordum ama sen söyleyince -" Sarı saçlarından bir tutam tuttum ve hafifçe çekiştirdim, ardından bir fotoğrafımı çektim. Kocaman sırtarak Instagram'ıma yükledim ve altına "Benim tarzım erkek. Bakalım kaç kadın benden nefret edecek."

Kıkırdadı, gözleri parlıyordu. "Ya da kaç erkeğin benden nefret ettiğini," dedi sertçe. "Eminim beni yumruklamak ve saçlarımı kestirmek isteyecek bir ya da iki kişi olacaktır."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Parçalanmış bir surat ve küt bir kesimle bile iyi görünüyorsun, Darius."

"Onayladığınızı bilmek güzel."

Telefonumu bir kenara koyarken hâlâ gülümsüyordum.

"Bunu yaptığın için teşekkürler, Darius." Başımı kaldırarak bakışlarına karşılık verdim. "Bunu takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

"Biliyorum." Gözleri keskindi, beni inceliyordu. Ne için, bilmiyordum. "Yine de tüm övgüyü ben alamam."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce hafifçe gerildi. "Sana göz kulak olmam için beni başka biri tuttu."

Bu beni tamamen şaşırttı. "Kim?"

"Amon Leone." Sustum, doğru düşünebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. Üç yıllık sessizlikten sonra bu soyadı bugün ikinci kez duyuyordum. Kalbimdeki özlem zonkluyordu. Morluklar iyileşti, yara izleri soldu ama kalbimdeki acı devam etti.

Darius beni izliyordu, çok fazla şey görüyordu ya da yeterince görmüyordu, emin değildim. "Reina, bir şey söyle."

"Yani senden istediği için mi bana ders veriyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Başlangıçta sizi güvende tutmak için ajansımızı tuttu." "Ne zaman?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Üç yıl önce." Ellerimi kendime sardım, o tanıdık ağrı göğsümde zonkluyordu. "Okulda kızların sana zorbalık yaptığını gördü ve güvende olduğundan emin olmak istedi."

"Güvenli mi?" Kendimi hareketleri yapan bir robot gibi hissediyordum çünkü hissetmeme izin veremiyordum. Bu sadece daha karanlık ve acı dolu bir şeye dönüşecekti. "O kızlar endişelerimin en küçüğüydü."

"Ayrıca Brezilya kartelinin sizi ele geçireceğinden endişeleniyordu."

Acı bir kahkaha atarken büyükannemin uyarısı kulaklarımda çınladı.

"Bunda biraz başarısız oldun, ha?" O başka bir şey söyleyemeden, ben Zorla gülümsedi ve başını salladı. "Unut gitsin. Tekrar gidelim. Madem paranı alıyorsun."

Darius'un beni bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydim. "Amon'un ödemeleri son otuz aydır reddediliyor. İnatçı bir orospu çocuğu ve kendi kurallarına uymamız konusunda ısrar ediyor. Seni koruyor." Bu ifadeyle alay ettim. Korunmaya ihtiyacım olan kişi Amon'du. "Ben senin arkadaşınım. Hatta kendimi senin ağabeyin olarak görüyorum."

İncinmiş duygularıma rağmen dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Muhtemelen kardeş sayılabiliriz," diye not ettim. "Senin saçların da benimkiler kadar uzun."

Alaycı bir nefes verdi. "Ve seninki kadar sarışın."

Tüm o Noeller boyunca kuaförlüğe yaptığım hazırlıksız girişten sonra buklelerim uzamıştı. Yine de eskisi kadar uzamalarına izin vermemiştim. Neden? Çünkü bana gözlerinde galaksiler olan adamı hatırlatıyordu. Bu yüzden onları omuz hizasında tuttum. Kestirebileceğimi sanmıyordum.

"O..." Sesim titredi, ne sormak istediğimden emin değildim. sormam *gerektiğini düşündüm* ama merakıma yenildim. "Beni soruyor mu?" Cevap vermeden önce üç kalp atışı geçti. "Hayır." Ve hâlâ kırılğan olan kalbim bir kez daha kırıldı.

AMON

M Yumruğum kardeşimin karnına çarptı. Çarpmanın etkisiyle homurdandı ama hemen karşılık verdi.

Üç raunt boyunca aldığı ilk isabetti.

ve annemin ziyaretinden sonra buna çok ihtiyacım vardı.

Öğle yemeği vakti yaklaşıyordu ama bodrum katındaki spor salonunda ışıklıdırma olmadığını hesaba katarsak, gece yarısı da olabilirdi. Dışarıdan gelen hiçbir ışık bu cehennem çukuruna girmiyordu - ikimizin de ilk elden bildiği bir şey.

Vur.

Homurdandım, adrenalın içimde vızıldıyordu. Silkelenmeden önce birkaç saniye durakladım.

"Senin kışında ne var?" Ona bir sağ kroşe ile karşılık verirken sordum. Zar zor savuşturdu. "Omertà için kötü bir gün mü?"

Örgütün tüm liderleri kargaşa içindeydi, hiçbirinin ayrıntılarını paylaşmak istemediği boktan videolarla alay ediliyorlardı. Babam öldürüldüğünde Omertà masasındaki Leone koltuğuna oturduğu için Dante de buna dahildi. Bunu gösteren bir dövmesi bile vardı.

"Onun gibi bir şey." Az önce aldığı doğrudan darbeye rağmen yüz ifadesini bir parça eğlence gölgeledi.

"Başka bir videon var mı?"

Kardeşim ve Omertà'nın diğer liderleri en kötü kabuslarını ve sırlarını içeren kırılmış mesajlar alıyorlardı. Kardeşim, birinin babamın cesedini attığına dair kanıtlar içeren başka bir mesaj almıştı. Onu kimin öldürdüğünü bildiklerini göstermeye yetecek kadar ama kim olduğunu ortaya çıkarmaya yetmeyecek kadar.

Omertà liderleri Tatiana Nikolaev'den şüpheleniyordu. Onu ele geçirmeye çalışan kuzenim de öyle. Itsuki şımarık bir çocuk gibiydi, her zaman daha fazla güç elde etmenin bir yolunu arar ama asla başaramazdı. Ona asla izin vermezdim. Birincisi, Illias'a bir iyilik borcum vardı ve ikincisi, eğer Itsuki onu pis ellerine geçirirse dünya alevler içinde kalırdı.

Dante dikkatimin dağılmasından yararlanarak bir yumruk indirdi. Homurdandım ve alçak sesle küfrettim. Bu seansı neden kabul etmiştim ki? Kulüpte başkalarına ve kendime yeterince zarar vermiştim.

Castello del Mare'deki boks salonu, Dante'nin büyüdüğümüz eve yaptığı son yenilikti. Şimdiye kadar evin her bir odasını dönüştürmüştü. Bodrum, kalenin yenilenen son bölümüydü.

Anlaşılır bir
şekilde. "Evet."

Durdum, şaşkınlık üzerime çöktü. Dante şimdiye kadar videoların her ayrıntısını paylaşmıştı.

"Ve?" İsrar ettim, ter alnımdan aşağı damlıyor ve sırtımı kaplıyordu. Bir saattir ringde hayal kırıklığımızı gidermek için çalışıyorduk.

Omuz silkti, ifadesi boştu. "Ve hiçbir şey."

Babamın zamansız ölümünün ayrıntıları pek de umurumda değildi. Herif bunu hak etmişti -ikimiz de bunu biliyorduk- ama kardeşimde bir gariplik vardı.

Konuyu değiştirdi. "Ne kadar kalacaksın?"

"Şimdiden gitmemi mi istiyorsun?" Sol yumruğumla bir darbe daha indirdim. "Kahretsin Amon," diye hırıldadı, başını iki elinin arasına alıp kambur duruyordu.

Dizler.

Kıkırdadım. "Aklını oyunda tut, küçük kardeşim."

"Siktir git." Sonunda onu nefes nefese görmek güzeldi. "Romero'nun Reina için bir evlilik ayarladığını duydum. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Avrupa'ya dönmemin tek nedeni buydu. Bir süredir Romero'nun Reina'yı evlendirmek istediği söylentileri dolaşıyordu. Bu anlaşma ancak ayarladığı kocanın onu hak ettiğinden emin olduktan sonra gerçekleşecekti. Onu başka biriyle düşününce göğsüm sıkışıyor ama aldırıyordum. Artık buna alışmıştım. Üç yıl geçmesine rağmen onun bir başkasına aşık olma düşüncesi hâlâ içimi korkuyla dolduruyordu.

"Belki..."

Bana bilmiş bir bakış attı ama orada da başka bir şey vardı. Ben de ona tekrar yumruk attım. Kaburgalarının alt kısmına bir darbe indirdiğimde bir homurtu daha çıkardı ama bu, kaşlarımı çatmama gülmesini engellemedi.

"O mirasçı kız senin sonun olacak Amon," dedi. "Neden Romero'dan onu sana vermesini istemiyorsun? Sana yeterince borcu var."

Uzun bir nedenler listesi vardı, ancak bir babayı paylaştığımız gerçeğiyle başladı ve bitti.

"Evlilikle ilgilenmiyorum," diye homurdandım. Bir yumruk daha. Şimdiye kadarki en sert yumruğumdu.

"O zaman neden kaburgalarımı kırmaya çalışıyorsun?" Kazmasını görmezden geldim ve ona tekrar yumruk attım.

O kış akşamı Oba'da karşılaştığımızdan beri Reina'yı takip ediyordum. Sırf onu kontrol edebilmek, hâlâ hayatta ve zarar görmemiş olduğundan emin olmak için koca bir gözetleme şirketi kurmuştum.

Keşke Dante kız için ne kadar kötü olduğumu bilseydi.

Sağlıklı mıydı? Hayır. Kan bağımızı değiştirdi mi? Tabii ki hayır.

Ama bu sayede kafamı toparlayabiliyor ve her gün işime devam edebiliyordum. İşte buradaydım, günlük rutinimin bir parçası olarak onu kontrol ediyordum. Onu yalnız düşünmek kalbimin düzensiz atışlarını sakinleştiriyordu.

İşlerin bizim için bu kadar ters gittiğine inanamıyordum. Acının tadı asit ve kül gibiydi, beni tamamen tüketiyor ve kalbimi kara bir deliğe dönüştürüyordu.

Yumruk girişimini engelledim.

"Merak etme." Bana o çılgın sırıtışıyla baktı. "Ben ilgileniyorum o."

"Peki bu nasıl oluyor?"

Burun delikleri alevlendi ve şeytani bir şeyin parıltısı dalgalandı. gözleri. "Bu bir sır."

"Senin saçmalıklarına tahammülüm yok, Dante," dedim. "Senin terapiye ihtiyacın var, Amon."

Diğer akli dengesi yerinde olmayan pisliklerle savaşmanıza izin veren köhne, asbest dolu bir kulübe katılmak varken kimin terapiye ihtiyacı vardı ki? Dante konuşmayı seven biriydi zaten. Ona çoğu gece ne yaptığımı bile söyleyemezdim; bir sorumluluk olacağını ve bunu çok ileri götüreceğini, bu süreçte beni kovduracağını biliyordum.

"Benim hoşuma gitmeyecek kadar deliriyorsun," diye karşı çıktım.

"Hiçbir fikrin yok," dedi gülerek. "Dünya alevler içinde kalmak üzere."

"Komik."

Yumruğum çenesine değdi ve gülüşü soldu. O da ciğerlerimdeki havayı dışarı atan bir yumrukla karşılık verdi.

Birbirimizin canına okurken konuşmamız a z a l d ı , yerini homurdanmalar ve küfürler aldı.

Çocukluğumuzdan beri babam bizi birbirimize karşı dövüştürür ve yarıştırdı. Dövüş sanatlarını kullanmamız dışında, dövüş konusunda yeteneklerimiz birbirine çok yakındı. Ben ikincisinde iyiydim, Dante ise değildi. Ancak iş boksa geldiğinde, o benden daha iyiydi. Bu yüzden büyüdüğü, boks stres atmak için başvurduğumuz bir yöntem haline geldi.

Çapraz. Kay. Aparkat. Kay. Tekrarla.

İkimiz de öfkemizi yatıştırdıktan sonra yaralarımızı gözden geçirdik: onun dudağı hafifçe şişmiş, benim kaburgalarım zedelenmişti.

Daha kötülerini de atlatmıştık.

"Bunu özledim," diye itiraf etti ve ses tonundaki kırılğanlık neredeyse içimi dökmeme ve bana Reina'yı hatırlatan herkesten neden uzak durduğumu ona anlatmama neden olacaktı.

On dakika sonra ikimiz de giyinmiştik. O lacivert, üç parçalı takım elbisesini giymişti. Benim içinse baştan aşağı siyah üç parçalı bir takımdı. Gerçi ben düzenli olarak düğmeli bir blazer ceket ve kot pantolon tercih ederdim. Gözlerindeki o dengesiz ışıltının tüm izleri kaybolmuş, yerini İtalyan centilmenliğinin timsali almıştı.

Kol düğmelerine bir kaşımı kaldırdım. Safir gözlü altın aslanlar. Leone ailesinin arması.

"Gördüğüm kadarıyla tarzını yükseltiyorsun," dedim alaycı bir ifadeyle. Bu saçmalığı giysem ölürdüm. Bana berbat çocukluğumuzu hatırlatıyordu. Babam sırtımızı çiğ olana kadar kırbaçlarken aklımda kalan şey buydu.

Pırıl pırıl beyaz-siyah mermer fuayeyi geçtik. "Sana ayak uydurmak zorundayım. Sen benim yanımdayken kadınların senin Japon-İtalyan kışına bakmasını istemiyorum."

Yarım yamalak iltifatını görmezden geldim. Ya da Dante'yi tanıyorsam, hakaretini. "Marchetti neden bir d e f i l e y e ev sahipliği yapıyor ki?"

Sorguladım
onun yerine.

Bir defileye katılmak üzere özel bir uçakla Paris'e gidiyorduk. Tesadüfe bakın ki Reina'nın bugün kendi defilesini düzenlemesi gerekiyordu ama emlakçının biri son anda defilenin yapılacağı yeri iptal etti. Doğal olarak, servetini birkaç yüz milyon hafiflettim.

Ona mekan konusunda birkaç fırsat sunmuştum ama sanki bunların benden geleceğini biliyor gibiydi. Her birini reddetti.

"Bunun yasal işleriyle bir ilgisi olabilir," dedi. "Ya da belki mankenlere bakmak istiyordur. Ben nereden bileyim?"

"Ben de senin her şeyi bildiğini sanıyordum," diye kestirip attım.

"İyi yumruk atıyorsun, kardeşim." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Ve evet, her şeyi biliyorum."

Homurdandım. "Bilmediğin şeyler dışında, ki o da bir ton." Beni tersledi. "Seninki de o kadar kötü değil. Kaburgalarım yanıyor, sanki babam beni dövmüş gibi."

İşte oradaydı. Yine o bakış. Dante'nin gözlerindeki gölgeler ortaya çıktıkları kadar çabuk kayboldular.

Castello'dan çıktık. "Bu arada, annem nerede?" diye sordu.

"Hiroshi ile birlikte."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu ikisi evlenecek mi?" Omuz silktim. "Güzel, belki çifte düğün yaparız."

Tanrı bana Dante ve onun şifreli mesajları konusunda yardım etsin.

REINA

M Göğsüm sıkışıyor.
Kalbim ağır.
Yeni bir insan yaratıldıkça parçalarım hareket etmeye devam ediyor.

Ama yeni ben bile seni sevmekte ısrar ederken, kendimi senden nefret ettiğime inandırıyorum.

Günlüğümü milyonuncu kez okuyormuşum gibi hissettim. Rahatlamak için. Ondan neden nefret etmem gerektiğini kendime hatırlatmak için. Onu ne kadar sevdiğimi hatırlamak için.

Gözlerim uzun zamandır takmadığım bileziğime takıldı. Acıyla renklenmiş sayfaların arasında güvenle duruyordu. Gözden ırak, gönülden ırak. Ama işler pek de öyle yürümedi. Yin ve yang. O ve ben. Mükemmel bir aşk hikayesi gibi başladı; kusurlu bir trajedi gibi bitti.

Ona kalbimi verdiğim için sonsuza dek pişman oldum. Sinema perdeleri için yapılmış bir aşk hikâyesi olabilirdi ama trajedimiz de öyleydi. Büyükannem her zaman iz bırakanın trajik sonlar olduğunu söylerdi.

Sözümü tutmuştum ve Leone'yi öldürdüğümünden beri kendimi kesmemiştim.

O günü her düşündüğümde ellerimde bir titreme başlıyor, beni yakalayacağından endişeleniyordum. Yırtık pırtık günlüğümü kapatıp küçük dairemizin penceresinin önüne oturduğumda görüşümde siyah noktalar yüzüyordu.

Kızlar benim bir savaşçı olduğumu iddia ediyorlardı ama değildim. Yakınından bile geçmedim.

Masmavi gökyüzü aşk şehrinin üzerinde uzanıyordu ama benim tek gördüğüm camdaki soluk yansımamdı. Sahte gülümsememle alay ederek bana bakıyordu. Aptal kalbim, aşık olduğum çocuğu unutmayı reddederek hâlâ gözyaşı döküyordu.

Aradan üç yıl geçti ve ben hala onu rüyamda görüyordum. Uykumda hâlâ onu duyuyordum, sevgi sözcükleri fısıldıyordu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamadığım şefkatli düşünceleri.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, ışıklar şehrin gökyüzünde dans ediyor, elmas gibi parlıyordu.

Göğsümdeki düğüm sıkılaştı ve onu çözemeyeceğimden, onunla birlikte ölüme terk edileceğimden korktum. Bir daha asla özgür ve hafif hissedemeyecektim.

En sevdiğim anının -ne kadar acı verici olursa olsun suçlu bir zevk- özellikle kederli hissettiğimde yaptığı gibi içeri girmesine izin verdim.

Hoparlörlerden yumuşak melodiler çalıyordu. Amon Leone dans etmedi ama benimle dans etti. Bir kere değil, üç kere. Yüzen fenerlerin altında, yatında ve şimdi de dairesinde. Onun kolları etrafımdayken müzik eşliğinde sallanmayı seviyordum.

Sadece benimle dans etmesi bana değer verildiğini hissettirdi.

"Seninle olmayı seviyorum," diye fısıldadım, karanlık gözlerinde boğuluyordum.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Seninle olmayı seviyorum." Yumuşak bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissederek sırttım. "Sen ve ben dünyaya karşı," diye fısıldadı usulca.

Çatı katında hiçbir ışık yanmıyordu, sadece ayın parıltısı yakışıklı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Boyutlarımız farklı olmasına rağmen, birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk. En azından ben öyle düşünüyordum. Benden uzun boyluydu ama vücutlarımız sanki tüm hayatımızı dans ederek geçirmişiz gibi birbirine uyuyordu.

"Ölmeden önce yapılacaklar listem için yeni bir şeyim var," diye mırıldandım, onu izliyordum. "Duyalım bakalım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu kalbimi komik şeyler yaparlar.

"Gece yarısı yüzmek." Okuması zor bir şekilde beni inceledi. "Sadece sen ve ben, ay ve yıldızlar."

Klişeydi ama umurumda değildi. Ayrıca, bu onu gülümsetti.

"Bir şartla," dedi.

Sırttım. "Adını söyle."

"Bana neden hep galaksilerden bahsettiğini söyle."

Dairesindeki klimaya ve üzerimde sadece onun tişörtü olmasına rağmen yanaklarım alev alev yanıyordu.

Parmaklarımı saçlarına doladım. "Seni gördüğüm andan itibaren," diye mırıldandım, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak, "gözlerinde yıldızları ve galaksileri gördüm. Hepsini kendim için istedim."

Eğlenceli bir nefes verdi. "Galaksiler, ha?"

Kalbim sallanan bedenlerimizle birlikte dans etti. "Evet," diye fısıldadım. "Babam seni getirmediği için çok üzölmüştüm. Sadece altı yaşındaydım ama istediğimi elde etmeye alışmıştım."

Düz sesine rağmen gözlerinde duygu fırtınası vardı. "Babam kum torbalarını kaybettiği için çok üzüölürdü."

Onun ve kardeşinin maruz kaldığı kötü muamelenin ipuçlarını duyunca kalbim sıkıştı.

Ona soru soramadan gözleri başımın üstünden geçerek en sağdaki duvara kaydı. Bakışlarını büyükbabasının saatine kadar takip ettim. Kendi başına yaşamaya başladığında annesinin ona hediye ettiğini söylediği saat.

"Mayolarımızı giymek için otuz dakikamız var," dedi Amon. "Ölmeden önce yapılacaklar listenden bir maddeyi daha silelim. Gece yarısı yüzmek."

Gülüşerek ve ayağımız takılarak mayolarımızı giymek için acele ettik. "Örtüye ihtiyacım var mı?"

Elimi tutarak başını salladı. "Kimse bizi görmeyecek."

Çatı katından çıkarken onu takip ettim. Çatı katına çıkana kadar basamakları ikişer ikişer çıktık.

"Belki de daha açık konuşmalıydım," diye takıldım. "Çocuk havuzu yok."

Güldü, sesi çok güzel ve mükemmeldi. Üzerinde "Özel" yazan geniş bir kapiyı iterek çatı katına çıktık ve nefesim kesildi. Büyük bir sonsuzluk havuzu çatı katının yarısını kaplarken Paris'in parıldayan ışıkları çoğunlukla çıplak olan tenimizde dans ediyordu.

"Yeterince büyük mü?"

Kalbim yerinden fırladı. Manzarayı hayranlıkla seyrederek, "Oh, idare eder," dedim umursamazca.

Temmuz ortasında Paris genellikle cehennem kadar sıcak olurdu ama şu anda mükemmeldi.

Kalçalarımı sallayarak ve mutlu bir aptal gibi sırtarak onu kendime çektim.

Kenarda durup, "Üç deyince." dedim.

"Bir-"

Büyük bir sıçrama yaparak havuza doğru gülle attım. Hava almak için çıktığımda büyükannemin Malibu'daki evi büyüklüğünde bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

"Üç." Saçlarımı geriye doğru taradım ve gözlerimdeki suyu kırıştırdım. "Su mükemmel. Saat gece yarısını vurmadan içeri gel."

Prens."

Geniş omuzlar. Bronz ten. Şekillendirilmiş kaslar. Amon Leone bir erkekte mutlak mükemmelliği ve o tamamen benimdi.

Çok az bir sıçramayla suya daldı ve hava almak için çıktığında bana doğru yüzmeye başladı. Güçlü, atletik vücudu yanıma gelene kadar suyu yarararak ilerledi, siyah saçlarından bir tutam alnına düştü.

Elimi uzattım ve yüzüne doğru ittim. Su etrafımızda dalgalanıyor, bizi birbirimize yaklaştırıyor ve ayırıyordu.

Beni kendisine doğru çekti ve ellerimi boynuna doladım. Başını eğdi, dudakları yürek parçalayan bir öpücük için benimkileri buldu; yumuşak ve çok nazikti.

"Sanırım hayatım boyunca seni bekledim," diye mırıldandım dudaklarına.

Kıpırdamadan durdu, karanlık bakışları beni tüketiyordu. Sonra acı veren yumuşak bir sesle, "Ben de" dedi.

Elini saçlarımın arasına soktu ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdı. Onun yanında her zaman hissettiğim sıcaklık tam bir volkana dönüştü ve beni yaktı. Amon ağzımı yağmalayarak nabzımın boğazımda, bacaklarımın arasındaki hassas noktada, kalbimde sekmesine neden oldu.

Beni ilk kez bu kadar sert öpüyordu. Sert. Patlayıcı. Buna bayılmışım.

Onun kontrolü altında geliştim.

Bacaklarım beline dolandı ve ben nerede bitip o nerede başladığından emin olamayınca kadar ona doğru bastırdı. Amon kalçalarını oynatıp sertliğini göbeğime sürttüğünde boğazımdan küçük bir inilti yükseldi.

Vücudum onun uzman dokunuşu altında uysallaşmıştı. Tadı yeşil elma ve narenciye gibiydi, şimdi en sevdiğim lezzet.

Beni havuzun kenarına doğru itti, saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve ağzı beni yuttu. Dili benimkine karıştı, inlemelerim sessiz gece yarısı havasını doldurdu.

Bikini üstümden göğüs ucumu çimdikledi ve ben de dokunuşuna doğru yükseldim. "Daha fazla, Amon. Lütfen."

İnledi. "Yalvarmana bayılıyorum. Ve dudaklarında benim adım

-"

Vücudumda küçük bir ürperti dalgalandı. "Dokun bana," diye yalvardım.

Parmakları omurgamdan aşağı inip bikinimin arkasına takıldı. ve malzeme önümde gevşeyene kadar çekeştirdim. Göğüslerim serbest kaldı,

Meme uçlarım artık kaya gibi sertti. Onunla göz göze geldiğimde ve dudaklarımı ayırdığımda ürperdim.

Kaşlarını kaldırdı, sanki iznimi bekliyormuş gibi dokunuşunu sabitledi. "Durma," diye mırıldandım. Beni gövdesinin etrafında daha yükseğe kaldırdı.

meme ucumu ağzına aldı. Onu izledim, kaslarının bana manevra yaptırma hissi ve ondan yayılan sıcaklıkla tükendim. Amon meme ucumu yaladıktan sonra nazikçe ısırırken zevkle nefes aldım. Nefes verdim, zevk içime doğru bir yol açtı.

Islak bedenlerimizin sürtünmesi kıvranmama, daha fazlası, daha fazlası için itmeme ve çekmeme neden oldu. Küçük patlamalar içimde titreşiyordu. Meme ucumu serbest bıraktı, bir elini saçlarıma soktu, beni derinden öptü, dili benimkini okşadı. Ağzımı keşfetti, tadına baktı ve yokladı. İnledim ve bir öpücükle daha yuttu.

Kaygan vücudundan aşağı kayarak, şişmiş siki boyunca kendimi ovuşturdum. Klitorisim zonkluyordu, zonklama dayanılmazdı, vücudumun sürekli uğultusu serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Amon öpüşmemizi kesti ve ben de yeni şehvet düşkününü bir kadın olduğum için sızlanarak itiraz ettim. Bizi sığığa taşıdı ve çıkıntıya oturup beni kucağına çekti. Suyun belimize vurmasıyla ona sarıldım ve göz göze geldik. Göğüslerim kaslı göğsüne sürtündü ve tekrar ağzımı aldı.

Bu sefer umutsuzca öpüştük. Açlıkla. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Dillerimiz birbirine karıştı. Ellerimiz çılgınca birbirini keşfetti.

Kendimi onun sertleşmiş boyuna sürtüyordum.

Ellerim vücudunda geziniyor, dudaklarım altın sarısı teninde geziniyor ve onun tadı doğrudan içime işliyordu. Kalçalarımı kavradığını hissettiğimde ciyakladım ve dört ayak üzerine kalktım. Eli göğsümü kavradı, başparmağı meme ucumu okşadı. Damarlarımda dolaşan hislerin tadını çıkararak gözlerimi kapattım.

Elleri aşağıya doğru indi ve bikinimin alt kısmını çözüp çıkardı, beni ay ışığında çırılçıplak bıraktı. Bakışlarını vücudumda gezdirdi, gözleri beni okşuyor, bana hayranlık duyuyordu. Bu beni arzuyla tutuşturdu.

Etrafımızda dalgalanan suda, açılmış kalçalarımın arasına kaydı ve beni yüzüne oturmam için aşağı çekti. Sıcak dilini içime soktu ve ben de utanmadan kasıldım, zevkim arttıkça ona karşı sallandım. Orgazmımın omurgamda fermuar gibi açıldığını hissetmem hiç zaman almadı. Amon beni daha geniş bir alana yaydı ve öfkeyle yalamaya başladı.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı kısık sesle göbeğime doğru. "Benimsin."

Klitorisimi sertçe emdi ve orgazm bana çarptı. Zevkimi yalayıp yutarken, parmaklarını içime sokarken haykırdım. Orgazmım bir gelgit dalgası gibi içimden geçerken, kendimi onun ağzına karşı salladım. Hareketleri yavaşladı, sonra beni tekrar kucağına almadan önce tamamen azaldı.

Saniyeler içinde sikini girişime dayadı. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, beni dikkatlice kaya gibi sert aletin üzerine indirdi. Sıcaklığıma karşı ittiğinde, gözlerimizi birlikte indirdik ve uzunluğunun içimde inç inç kaybolmasını izledik.

Amon kalçalarını kavradı, amım onun sikinin etrafında titreşerek dolgunluğu kovalıyordu. Kendimi ona doğru sallamaya başladım ama o beni durdurdu.

"Henüz değil," diye kulağıma fısıldadı.

Yüzünü inceledim; kapkara gözlerini, koyu kirpiklerini, çenesindeki gerginliği, boynundaki gerginliği, göğsünü dalgalandıran kasları.

Çok güzeldi ve göğsümü tırmalayan bir çaresizlikle onu arzuluyordum.

"Amon," diye inledim. "Lütfen, sana daha çok ihtiyacım var."

Gözleri benimkilere dikildi ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan beni iterek iliklerime kadar doldurdu. Nefesim kesildi ve parmaklarım omuzlarına gömülerek ona tutundu. Hareketi tekrarladı, vücutlarımızı birbirine kaynaştırdı ve gözlerimi başımın arkasına gönderdi.

Kalçalarını kavrayışı beni harekete geçirdi, beni ona doğru sürükledi. İtiş gücü beni tamamen doldurdu. Derinlere daldı, yarın yokmuş gibi beni becerirken beni tüketti. Belki de benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı vardı, beni arzuluyordu.

"Çok iyi alıyorsun," diye övdü, ağzı kulağıma karşı ıslaktı. "Çok doğru."

"Amon." Adı dudaklarımda gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüştü. "Aman Tanrım."

"Tanrı değil, tarçın kız." Hırıltılı sesi beni çıldırtıyordu. Onun için ateş, alev ve zevkten başka bir şey değildim. "Senin amın benim için yaratılmış."

Onun iğrenç sözleri. Benim tam teslimiyetim.

İhtiyacımız. Hepsi sevişmek gibiydi.

Leğen kemiği benimkine sürtünerek erimiş ısıyı klitorisimden dışarı doğru yaydı. Her itiş dudaklarımdan başka bir inilti çıkardı.

Gözleri vahşiydi. "Lanet olası benim için yaratılmış," diye homurdandı.
Be

n. Gözleri huşu doluydu, zıplayan göğüslerime kilitlenmişti. Onun hareket ettirdi

Ellerini çıplak vücudumda gezdiriyor, okşuyor, yoğuruyor, çimdikliyordu. İticileri hızlandı, kalbim kontrolden çıktı. Vücudum kasılmaya başladı, duvarlarım onun sikişinin etrafında kenetlendi. Bir kez, iki kez soktu ve sonra ben haykırırken o da inleyerek boşaldı, siki içimde sarsılıyordu.

Ona yaslandım, alnım geniş omzuna yaslandı, nefes alış verişlerimiz ağırlaştı. Hâlâ içimdeydi, döllerini kalçalarımın altına ağağı damlıyordu. Tükenmişim, hareket edemiyor ya da bir şey söyleyemiyordum.

"Beynimi sikiş attı" düşüncesi sonunda anlam kazandı.

Amon'un güçlü pazuları etrafımı sardı ve tenime öpücükler kondurdu. Sonra yüzümü kavradı ve beni saygıyla öptü.

"Senin için bu dünyayı yakarım, tarçın kız," diye fısıldadı dudaklarıma.

O gün çatıda yalan söylemişti, uzaktaki Eyfel Kulesi her şeye tanıklık ediyordu. Benim için dünyayı yakmadı. Beni yaktı ve sonra terk etti.

Sözünü tutmadı. Beni kırdı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. Bir daha hiçbir erkeğin kalbime girmesine izin vermeyecektim.

Sevgi ve nefret arasındaki çizgi çok inceydi. Bunu hayatım boyunca duymuştum ama hiç anlamamıştım. Ta ki bana cenneti hediye edip sonra da beni cehennemde bırakana kadar.

Oda, müzik, konuşmalar... onu gördüğüm anda her şey kayboldu ve kalbim yerinden fırladı. Amon Leone. Her ne kadar yeraltı dünyası onu Amon Takahashi-Leone olarak tanısa da, Yakuza ile olan bağlantısını vurguluyordu.

Onun burada ne işi var?

Onu tamamen karanlıkta tanıyabilirim. Her yaşamda. Belki farklı bir bedende bile. Ve gökyüzündeki son yıldız da yanıp yok olana dek onu sevecektim.

O benim başlangıcım ve sonumdu.

Gerçek şu ki, böyle hissetmediğim bir zamanı hatırlayamıyordum. O küçük kız bilmeden kalbini gözlerinde galaksiler olan bir çocuğa vermişti. Keşke o kız daha akıllı olsaydı. Keşke kalbini kilitli tutsaydı.

Duvara yaslanmıştı, onu son gördüğümünden bile daha yakışıklıydı. Aradan üç yıl geçmişti ama hayatıma devam etmediğimi anlamak için ona bir an bakmak yeterliydi.

Bunu kimseye itiraf etmedim. Amon'a karşı hissettiklerim benim lanetimdi.

Bir dakika durakladım, onu içime çektim. Mavinin tonlarını taşıyan koyu renk saçlarını. Keskin çenesi. Nadiren gülümseyen o dudaklar. O kara gözler ki-

Kes şunu, Reina.

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Enrico Marchetti ve Papà olmasaydı - Omertà'nın diğer bazı önemli üyeleriyle birlikte - güvenlikten onu dışarı çıkarmasını isterdim.

Amon'u ve muhteşem kıcını sikeyim.

Her ne olursa olsun, Enrico Marchetti'yi kızdırmayı göze alamazdım. Bana zaten büyük bir iyilik yapmıştı.

Amon'a ve geçmişimize sırtımı dönerek, avuçlarımı eteğime silerek Bay Marchetti'ye doğru ilerledim. Ona hoş geldin dememek ve şahsen teşekkür etmemek kabalık olurdu.

Gümüş rengi serpiştirilmiş simsiyah saçları, hafif kirli sakalı ve kendine güvenen havasıyla yakışıklı bir adamdı. Yaşı bile işine yarıyor gibiydi.

Ciğerlerime derin bir nefes çekerek, topuklarımın siyah mermerde çıkardığı yumuşak tıkırtıyı dinledim ve her adımda ilerleyerek babamla aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Merhaba, Papa," diye selamladım onu. Onu herhangi bir etkinliğime katılırken görmek alışılmadık bir durumdu ama Omertà'nın İtalyan krallarından birinin burada olması anlamlıydı. Yanağını öptüm, sonra Marchetti'ye döndüm. "Bay Marchetti, mekânınızı kullanmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Başını onaylarcasına eğdi. "Elbette, yardım etmekten mutluluk duyarım."

Yüzümdeki bir kıvrımı ittim, sonra boğazımı temizledim. "Günü kurtardın." Gülümsedim, elim gergin bir şekilde kolyemi çeviriyordu. Marchetti'nin gözleri kolyeye kaydı, gölgelerinde karanlık bir şey titreşiyordu. Papa'nın yüzünde ise düpedüz bir hoşnutsuzluk vardı.

Kolyeden tutkuyla nefret ediyordu ama ben bırakmayı reddettim.

"Paris'teki ziyaretiniz iyi geçiyor mu?" Genelde İtalya'da ikamet ettiğini bildiğim için kibarca sordum. Bay Marchetti başıyla onayladı. "İtalya'dan genellikle uçakla mı gelirsiniz yoksa arabayla mı?"

"Uç." Cevabı sertti.

Muhtemelen hayatı boyunca hiç ticari uçuş yapmamıştı. Bu adamların Papa'dan farkı buydu. Biz büyürken o hiçbir zaman Omertà'daki diğer adamlar kadar zengin olmamıştı. Bildiğim kadarıyla, Papà'nın işi o kadar başarılı görünmüyordu.

"Büyükannemle konuştun mu?" diye sordum. İtalyanca anlamadığım bir şeyler homurdandı. Bize öğretme zahmetine hiç girmemişti ve ben de öğrenme zahmetine hiç girmemiştim. "Sana ulaşmaya çalışıyor. Acil olduğunu söyledi."

"Tamam." Sesinin tonu bana bildiğini ve umursamadığını söylüyordu. "Bu kadının dırdır etmekte üstüne yok."

Bir karşılık verecektim ama duraksadım ve ona baktım. Pek iyi görünmüyordu. Yorgun, neredeyse hastalıklı görünüyordu. Durumu üç yıl öncesine göre daha da kötüleşmiş gibiydi. Belki de çok fazla çalışıyordu ya da kendine iyi bakmıyordu. Gerçi hizmetçisi Maria'nın onun üzerine titrediğini bildiğim için ikincisi beni şaşırtabilirdi.

İçimi çektim. "Bu da işin bir parçası değil mi?"

Büyükannem dırdır konusunda mükemmel olabilirdi ama o ailedendi. Yaptığı her şey bizim içindi-Phoenix ve benim için. Onun iyiliğini düşünmüyor olabilirdi ama bizim iyiliğimizi düşünüyordu.

Dikkatimi tekrar Bay Marchetti'ye yönelttim. "İtalya'daki moda markanız harika," diye övgüde bulundum. "Üniversitede bunun üzerine bir makale yazmışım. Moda evinizi lüks ürünleri de kapsayacak şekilde genişleterek uluslararası alanda tanınan bir isim haline getirmeniz çok etkileyici."

"Öyle mi? Şimdi etkilenen ben oldum," dedi gülümseyerek ve ortamı yumuşatmaya çalıştığından şüphelendim. Öyle herkese içten gülümseyen bir adama benzemiyordu.

Isla'nın keman tınılarının ilk sesleri havada süzülüyordu ve bu benim gösterinin başlamak üzere olduğuna dair işaretimdi. "Her neyse, tekrar teşekkürler. Kulise gitmem gerekiyor."

Adam çok gergindi. Gitmek için döndüğümde Papa'nın sesi beni durdurdu. "Reina, gösterinden sonra beni bulabilir misin? Konuşmamız lazım."

Merakla onu inceledim, açıklamasını bekliyordum. Açıklamayınca başımı salladım ve hızla uzaklaştım.

Sonraki bir saat boyunca tasarımlarımın hayat bulmasını heyecanla izledim. Mankenler podyumda bir aşağı bir yukarı yürüdü, Phoenix piyano çaldı, kalabalık coştı. Hatta arkadaşlarım enstrümanlarının başına dönmeden önce birkaç parçanın modelliğini yaptılar. Gece mükemmeldi.

Küçük bir istisna dışında.

Bir zamanlar söylediği sözler benimle sessizce alay ederken, kararlılığımı sınarken gözlerinin hep üzerimde olduğunu hissediyordum.

Sen ve ben dünyaya karşı.

AMON

P Boş bir köşeyi seçerek duvara yaslandım ve mutlu bir son yaşayabileceğimiz bir dünya hayal ederken ellerimi ceplerime soktum. Akraba olmadığımız ve her şeye sahip olabileceğimiz bir dünya. Birlikte.

Sen ve ben dünyaya karşı. Hayattaki sloganımız bu olmalıydı.

Oda konuklarla, müzikle ve moda tasarımlarıyla çalkalanıyordu. Kardeşim odanın diğer ucunda Romero ve Marchetti ile konuşuyordu. O herifin söyleyeceklerini duymaya hiç niyetim yoktu.

Bunun yerine gözlerim podyuma, daha doğrusu bana yasak olan kadına takılmıştı. En sevdiği renklerle sahnede yürüyor, takım elbise giydiği için üzgün görünen küçük bir çocuğun elini tutuyordu. Çocuk belli belirsiz tanıdık geliyordu ama odaklanamıyordum. Tüm dikkatim onun üzerindeydi.

Ona o yumuşak, cesaret verici gülümsemelerinden birini sundu ve küçük çocuğu yatıştırır gibi görünen bir şeyler mırıldandı. Sağa sola döndükten ve seyircilerin onları alkışlamasına izin verdikten sonra merdivenlerden inerek gösteriyi sona erdirdi.

Ay ve yıldızlar Reina'nın ışıltısının yanında hiçbir şeydi. Onu en son kollarıma alıp öptüğümünden bu yana bin yüz altmış dokuz gece geçmişti ve hâlâ başımı yastığıma her koyduğumda onu düşünüyordum.

Gerçekle barışmıştım: Ben ona aittim. O benim dünyamdaki tek iyi şeydi ve onu unutmak imkânsızdı.

Küçük orkestra setine başlarken, Reina'nın seyirciler arasındaki yaşlı bir kadına doğru ilerleyişini, ikisinin sohbet edip gülüşmelerini izledim. Bir süre sonra

Diğer kadının kim olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Oba.

Kadınlar gülüştüler, birkaç kelime konuştular, sonra Reina çocuğun siyah saçlarını karıştırdı ve benim varlığımdan habersiz koşarak uzaklaştı.

İçimi bir kayıp duygusu kapladı ama onu ait olduğu köşeye ittim.

Yüzünde bir gülümsemeyle herkesle konuşmasını izledim. Pembe elbisesi ve bukleleriyle onu kalabalığın içinde fark etmek çok kolaydı. Seçkinlerin arasına aitti.

Yıllar sonra ilk kez tarçın kızımı bu renkte gördüğümde dudaklarımın kenarlarının yukarı kıvrıldığını fark ettim. Bazı şeyler hiç değişmedi.

Telefonumu çıkarıp işletme müdürüme hızlı bir mesaj yazdım ve Reina'nın tüm tasarımlarını satın alıp otellerimdeki butiklere dağıtması talimatını verdim. Biriktirdiğim koleksiyona güzel bir katkı sağlayacaklardı; müşterilerim onun giysilerinden oldukça etkilenmişti.

"Amon."

Aiden Callahan'a doğru dönerken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Luca DiMauro'nun Omertà'ya aracılık eden kayınbiraderi.

"Callahan."

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım," dedi sıkılmış bir ifadeyle ama gözleri dikkatle herkesi izliyordu.

"Aynı şekilde."

Omuz silkti. "Luca buna boktan bir gösteri dedi, o yüzden tabii ki görmek isteyeceğimi düşündü."

"Peki ya sen?"

Gözleri Reina'nın arkadaşlarına takıldı ve mavi gözlerinde bir şey parladı. Bir insanın bir Callahan'ı fark edebilmesinin tek bir yolu vardı: mavi gözleri elektrikliydi. Kız kardeşinde de vardı, çılgın ikiz kardeşlerinde de.

"Belki," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi ve ben de onu şaşkınlıkla izledim. Reina'nın arkadaşlarından herhangi biri için fazla yaşlı olduğunu söyleyebilirdim ama Isla'nın Enrico Marchetti'yi süzdüğünü daha önce görmüştüm, bu yüzden kızların sınır tanımadığını varsaymak güvenliydi. "Aslında seni yalnız yakaladığıma sevindim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki neden?"

Son üç yıldır Avrupa'da fazla zaman geçirmemiştim. Anlaşılan onu unutmak için Reina ile aramda koca bir kıta olması gerekiyordu. *Ve bakın bu ne işe yaradı.*

"Margaret bana, Marchetti Luca'yı yanına aldığında onu bulmasına yardım ettiğini söyledi." Sözlerine alaycılık karışmıştı. Belli ki Callahan'lar ve DiMauro'lar arasında hâlâ hassas bir konuydu bu. Luca'nın karısı Margaret, Aiden'in kız kardeşi idi. "Bunu unutmayacağım."

Yüzümü soğukkanlı tuttum. "Unutmanı tercih ederim." Marchetti bilseydi pek memnun olmazdı.

Bakışları, neyi umursadığımın umurunda olmadığını gösteriyordu. Bakışlarını tekrar sahnedeki müzisyenlere ve mankenlere çevirmeden önce bir süre benim üzerimde oyalandı.

"Bunu neden yaptın?"

Margaret DiMauro'ya yaptığım iyilik, DiMauro'nun tüm sevkیاتlarının benim limanlarıma yönlendirilmesini sağladı. Bu benim servetimi artırdı ama ona yardım etmemin asıl nedeni bu değildi. Zamanı geldiğinde DiMauro'nun ailesinin yanında olmasını sağlamaktı. Ve bu hayatta planladığım şeyin zamanı gelecekti.

Son üç yılda birçok güçlü aileden iyilikler kazandım. İnsanların size borçlu olması güç anlamına geliyordu.

"Kardeşlerin nerede?" Onun yerine ben sordum. "Seni onlar yanında olmadan gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Muhtemelen bir yerlerde sorun çıkarıyordur."

Callahan ikizlerine kasırğa ikizleri denmeliydi. Dante ve benden birkaç yaş büyüklerdi ama o kadar pervasızlardı ki Dante bile onlarla yarışamazdı.

"Romero kızlarını tanıyor musun?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Başını eğerek Phoenix'in piyano çaldığı, Isla, Raven ve Athena'nın da kendi enstrümanlarını tıngırdattığı sahneye baktı.

Ve sonra Reina kalabalığın arasında bir melek gibi parlıyordu. Bu alandaki her erkeğin gözleri ona çevrilmişti.

Dikkatimi Aiden'a verirken çenem sıkıştı. "Pek sayılmaz."

Bu yarı gerçektir. O aynı kişi değildi, ben de değildim. Ama bir şey doğrudu, unvanımın hakkını vermiş ve baştan sona acı prens olmuşum.

Gözümün ucuyla gelen pembe bir hareket dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde Dante'nin elinin Reina'nın bileğine dolanmış olduğunu gördüm.

"Affedersiniz," dedim Aiden'a ve odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Dante'nin, "Baban bizimle konuşmak istiyor," dediğini duydum.

Çenem istemsizce kilitlendi, öfke ellerimi yumruk haline getirdi.

"Onu sonra göreceğim." Parlak bir şekilde gülümsüyordu, gözleri hiçbir sorun yokmuş gibi kalabalığı tarıyordu, ama omuzlarındaki gerginlik açıktı. Benden nefret ettiği kadar kardeşimden de nefret ediyordu.

"Şimdi." Sesindeki talep karşısında gerildim.

"Dante," dedim, sesimde bir miktar uyarı vardı.

Reina'nın gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için maskemin düşmesine izin verdim. Gözleri kristal mavisi parıldıyor ve tarçın kokusu beni içine çekiyordu. Altın rengi bukleleri onu son gördüğümde daha uzundu ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Sonra sanki hoşnutsuzluğunu hatırlamış gibi gözleri kutuplardaki buzlu sulardan daha soğuk oldu ve başını çevirdi.

Kardeşim çenesini eğdi ve gözlerinde beladan bahseden o tanıdık parıltı alevlendi. Reina'nın beni kabul etmemesi gözümde kaçmadı.

"İşte buradasın kardeşim," dedi Dante. "Sen de katılabilirsin. Duyurmamız gereken büyük haberler var."

Ne sikimden bahsediyordu bu?

Bileğini Dante'nin elinden çekip aldı. "Benim için gerçekten iyi bir zaman değil, Dante," diye mırıldandı, ama bir adım atamadan babası ortaya çıktı.

"Ah, işte buradasın, Reina."

Küçük bir iç geçirdi ama gülümsemeye devam etti. Nedense gülümsemesinin arkasına saklanmakta iyi olduğunu hissediyordum. "Merhaba, baba."

Romero'nun bakışları önce kardeşime, sonra da bana kaydı. "Dante. Amon. Sanırım ikiniz çoktan konuştunuz." Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Kenara çekilelim, olur mu?"

"Sonra görüşürüz-" Sesim soğuktu ama onun yakınlığında içim ısındı. Aklımı kaybetmeden onun yanında uzun süre kalamazdım. İşte tam da bu yüzden aramızda kıtalar olmasına ihtiyacım vardı.

"Kal." Dişlerini emerken Romero'nun gözleri parladı.

Göğsümde bir öfke belirdi ve ses tonu karşısında elim titredi ama tepki vermedim. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdim.

Tereddütlü Reina'yı sola doğru itti ve biz tüm bu kargaşanın ortasında kalmayana kadar onu ileriye doğru itti. Müzik hâlâ çalıyor ve havayı sohbet sesleri dolduruyordu.

"Bu da ne demek oluyor, baba?" Sırtını bana dönerken yüz ifadesinde hayal kırıklığı belirdi. "Bu etkinlik son derece önemli. Kariyerim iyi bir izlenim bırakmama bağlı."

Öfkesi hissediliyordu, her saniye daha da artıyordu ve görünüşe göre hepimizi hedef alıyordu.

"Bunu duyamayacak kadar meşgul değilsin." Ses tonu keskindi.

Romero'yu görmekten nefret ediyordum ama *onunla bu şekilde* konuştuğunu duymak beni çılgına çevirdi. Kayıtsızlık maskemi düzelttim ve kollarımı kavuşturarak duvara yaslandım. Onu öldürme riskini göze alamazdım.

Dante eğlenerek bir nefes verdi ama gözlerindeki sert titreşim gözümünden kaçmadı.

"Pekâlâ, konu nedir?" Reina babasıyla yüzleşti, omurgası kırılabilecek kadar dikti.

"Sen ve Dante evleneceksiniz." Şok.

Şaşkınlık. Öfke.

Hepsi aynı anda bana çarptı. Yanan öfkemi yutmak için bir saniye durmak zorunda kaldım. Kanımda cızırdadı ve seslerini bozdu, kulaklarımdaki öfkeli telaş duymayı zorlaştırdı. Herkes kırmızıya bulanıncaya kadar kırmızı görüş alanıma girdi. Yumruklarımın şiddetinden parmak eklemlerim beyaza döndü.

Kardeşim her şeye ve herkese sahip olabilirdi. O hariç.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım, sonra yavaşça bıraktım. Reina'nın sesi duyuldu.

"Baba, lütfen bu konu hakkında konuşabilir miyiz?" Yüz ifadesindeki çalkantı gözümünden kaçmadı. Bir anlığına mavi gözleri benimkilerle buluştu ve beni göğsümün tam ortasından delip geçti. "Yalnız."

Dante'nin dudaklarının bir köşesi kalktı ve ona yumruk atıp yüzündeki ifadeyi silmekten başka bir şey istemedim.

"Müstakbel kocan olarak," dedi Dante, "benim yanımda her şeyi söyleyebilirsin."

Çenemi sıkarken arka dişlerim gıcırdadı.

Dante'ye kaşlarını çatı ve dikkatini tekrar babasına çevirerek bizi görmezden gelmeyi tercih etti.

"Baba, lütfen. Büyükannem asla onaylamaz."

"Onun bu konuda söyleyecek bir şeyi yok." Gözleri parladı.

Dante elini uzattı, ben de bileğini tuttum ve ona dokunursan seni öldürürüm bakışıyla onu kısırdım. Kardeş olsun ya da olmasın. Dante Dante olarak sırtıttı, Reina ise ikimize de ters ters baktı.

"Hayır." Reina omuzlarını dikleştirdi. Sağ kürek kemiğinin arkasındaki yara izi gözüme çarptı ve hatırladıkça iim burkuldu. "Bunu yapmayacağım."

İşte benim kızım.

"Reina-"

"Baba, seninle gerçekten konuşmam gerek," diye tısladı nefesinin altından.
"Yalnız."

İkisi uzaklaşırken omzunun üzerinden baktı ve ikimize de ters ters baktı.

REINA

M Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım.
On ömürlük bir ayrılık benim için yeterli olmazdı.

Dante Leone ile evlenmek için.

Hayatımın geri kalanında kendimi ona zincirleme düşüncesi, ayaklarıma beton bloklar bağlanarak okyanusa bırakılmak kadar cazipti.

Leone'lerin görüş alanından çıkar çıkmaz tısladım, "Baba, lütfen. Beni onunla evlendirmeyin."

Elleri omuzlarımı kavradı ve beni yüzleşmeye zorladı. "Reina, büyükannenin ısrarı üzerine bu konuşmayı senden esirgedim. Ama ben hastayım." Gözlerim irileşti. Zayıflamış ve sertleşmiş halini işinden kaynaklanan strese bağlamıştım. "Daha fazla yaşayamayacağım. Senin ve Phoenix'in korunmasına ihtiyacım var ve Dante Leone ile evliliğin bu korumayı sağlayacak."

Yutkundum ve fısıldadım, "Ölüyor musun?"

"Doktorlar bana en iyi ihtimalle birkaç ay daha verdiler."

Sessizlik aramızdaki boşluğu doldurdu; karanlık ve uğursuz. Yaklaşan ölüm beni sarsmalıydı. Nedense sarsmadı. Zaman içinde ilişkimizin gerilmesinden mi yoksa bir Leone'yle evlenme fikrinin beni sersemletmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Sevdiğim adamın lanet kardeşi.

"Yapabilecekleri bir şey var mı?"

"Hayır."

Bir eli pantolonunun cebinde, diğeri yanında gevşekçe sallanırken, dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ancak, ilgisizlik

dalga dalga yayılıyordu. Bana mı yoksa genel olarak hayata mı, bilmiyordum.

"Özür dilerim, baba." Serbest elini kendi elime aldım. Kilo kaybetmişti ve

Ben küçük bir kızken olduğu adamdan kilometrelerce uzaktaydı. Onu hayattan daha büyük biri olarak görürdüm ama annem öldüğünde her şey değişmişti. "Dante Leone ile evlenmek zorundasın," diye ısrar etti, sesi sertti.

Yüzü

Cılızdı ve gözleri yuvalarına gömülmüş gibi görünüyordu ama yine de ısınıyorlardı. Bu onun için önemliydi. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

Başımı salladım.

"Çok özür dilerim. İstedığınızı yapmak istiyorum ama yapamam. Bu şekilde olmaz. *O olmaz.*" Kalbim çoktan Amon'un topuğunun altında ezilmişti. Dante babalarını öldürdüğümü öğrenirse beni mahvederdi, Amon'un onlara nasıl davrandığı konusunda ağzından ne kadar kaçırmış olursa olsun. Dante Leone'yle evlenmenin hiçbir güvenli yanı yoktu, sadece tam bir yıkım olurdu. Ona son bir kez daha ulaşmayı umarak titrek bir nefes verdim. "Lütfen beni zorlama."

Yüz ifadesinde bir şey titreşti. Pişmanlık mı? Emin değildim. Beni yetiştirirken hiç parmağı olmayan bir adamı okumak zordu.

Hiçbir şey söylemeyince, "Peki ya Phoenix?" diye fısıldadım.

Onunla evlenemezdi, ama onu bu şekilde incitemezdim. Ya da onu yalnız bırakamazdım. Onun mutluluğu bulmasını istedim. İkimiz birlikte olmalıyız.

Papa yorumumu yanlış anladı ve şöyle cevap verdi: "Dante Phoenix'le evlenmeyecek. Onu eksik buluyor." Alay etti, açıkça sinirlenmişti. "Tek seçeneğimiz sensin, Reina."

Bu *ne cüret?* Bir hışımla yanına gidip suratına bir yumruk atmak istedim. Belki de o sırada boğazını sıkmak istiyordum.

Başka bir Leone'yi öldürmeyi planlamak yerine sakinleştirici bir nefes aldım. "Onun hakkında böyle konuşmasına izin vermemelisin." Bir öksürük krizine girdi ve devam etmeden önce geçmesini bekledim. "Umarım kız kardeşim hakkında böyle konuştuğu için burnunu kırmışsındır."

Bana bakışından öyle olmadığını anladım. Bunu görmezden gelebilirdi, ama bununla ilgileneceğimden emindim. Sonra görüşürüz.

"Baba, Dante Leone ile evlenmem bir hata," dedim usulca, göz göze gelerek. "Büyük bir hata." *Çünkü babasını öldürdüm. Çünkü kardeşiyle birlikteydim.* Bunların hiçbirini kabul edebilecek gibi değildim. "Phoenix ve ben güvendeyiz. Sizin dünyanızın bir parçası değiliz ve olmak da istemiyoruz. Ayrıca, unuttun mu?"

"Neyi unutayım, Reina?"

Sinirli bir nefes verdim. "Görücü usulü bir evliliği ancak bu konuda son söz bana ait olduğu sürece kabul ettim. Dante Leone'ye kesinlikle 'hayır' diyorum."

Gözleri bana kilitlendi, kargaşa doluydu.

"Onunla evleniyorsun ve bu son sözüm." Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden sözümü kesti. "*Son* dedim, Reina."

Soğuk bir his boğazımı tırmaladı ve ciğerlerimi doldurdu. Yanlış kardeş olan Dante'yle evlenmenin tadı acıydı.

Bunu kabul etmeye hazır değildim.

"Hayır." Sesim sert ve inatçıydı. *Final*. Bu oyunda iki kişi oynayabilirdi.

"Eğer bunu yapmazsan, Phoenix senin yerini almak zorunda kalacak. Onun hakkındaki yüksek düşüncelerini göz önünde bulundurursak" - bana sert bir bakış attı - "mutsuz olacak. Hayatını cehenneme çevirecek."

Sözleri göğsümü deldi geçti. Phoenix'i her zaman koruyacağımı biliyordu ama daha da ötesi, Dante'nin üvey kız kardeşi olduğu için onun benim yerimi almasına izin veremezdim. O aşağılık adamın, Angelo Leone'nin sözleri düşüncelerime sızdı. *Phoenix benim*.

Boyun eğmiş ve bunalmış bir halde Leone kardeşlere geri döndüm. Biri kalbimi kırmıştı, diğeri de bedenimi kıracaktı.

İkisini de hâlâ duvara yaslanmış, neredeyse aynı pozisyonda ve elleri ceplerinde buldum. İçinde bulunduğum durumdan duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemenin bir anlamı yoktu. Birkaç yıldır bu işin görücü usulü bir evliliğe varacağını biliyordum ama beni Dante Leone'ye vereceğini asla tahmin edemezdim.

Amon'la aramızda bir şeyler olduğunu bilen birkaç adamdan biriydi... Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir kaçamak, sanırım.

Dante bunu bile bile neden beni istesin ki? Sanki ona sorabilirmişim gibi. Şimdilik bu maskaralığı kabul edebilirdim ama başka bir Leone kardeşin beni -hayır, Phoenix ve beni- mahvetmesine izin verirsem lanetlenirdim.

Dante'nin burada başka bir oyun oynadığını hissediyordum ama nedenini ya da ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Başımı iki yana salladım. İşin aslını öğrenmek için zaman kazanmam gerekecekti.

Dante derin ve alaycı bir sesle, "Aklın başına geldi," dedi.

Boğazımdan sinirli bir ses çıktı ama onu içimde tuttum. Neyse ki babam benim yerime cevap verdi çünkü kelimeleri bulamıyordum. En azından onun ve babamın duymak isteyeceği türden değildi.

"O yaptı, Dante." Amon'un kara gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Planları yarın görüşeceğiz."

Amon'a bakmaktan kaçındım ama bakışları yanağımda bir delik açtı.

Dante'nin gözleri ise okunamayan bir ifadeyle beni inceliyordu. Onu deşifre edebilecek kadar tanıyan tek kişi kalbimi parçalamış ve çürümeye terk etmişti.

"Birbirimizi daha iyi tanımak için biraz zaman ayırmalıyız, Reina."

Boğazımı yakan kelimelerin çıkmasını engellemek için yanağımın içini ısırardım. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu fikir hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu.

"Elbette," diye homurdandım. "Sana asistanımın numarasını vereceğim."

Asistanım yoktu ama o bunu bilmiyordu. Arayabilir ve her seferinde ona ulaşmakta başarısız olabilirdi. Şaka ona kalırdı.

Babam ellerini ovuşturdu, cevabımdan memnun ve yalanımdan habersizdi.

"Mükemmel, siz ikiniz halledin. Marchetti'ye haber vereceğim ve tarihi belirleyeceğiz."

Kalabalığın arasından süzülüşünü izledim, yürüyüşünde hafif bir aksama yakaladım. Suçluluk duygusu göğsümde titreşti. Olayların bütününe baktığımda, bizi bildiği tek yolla korumaya çalıştığını biliyordum. Sadece Phoenix'in ve benim bu tür bir korumaya ihtiyacımız olmadığını kavrayamıyordu.

Geçmişimle ve geleceğimle yüzleşmek için geri döndüğümde, gözlerimi her ikisine de diktim.

"Şimdi bu numarayı bırakalım," diye tısladım nefesimin altında. "Ne istiyorsun, Dante?"

"Sen, tabii ki." Gözleri başımın üzerinde gezindi ve ben de bakışlarını Phoenix'e kadar takip ettim. "Büyük ve mutlu bir aile olacağız."

"Leone ailesinin neyin 'mutlu' olduğuna dair fikri bizimkinden çok farklı."

"Ortada buluşabiliriz," diyerek pasif agresif çıkışımı görmezden geldi. "Kim bilir? Belki aşık bile oluruz."

Bakışlarım iznim olmadan Amon'a kaydı ama hemen geri çekip Dante'nin karanlığıyla buluştum.

"Aşık olmak abartılıyor. Tecrübelerime dayanarak konuşmuyorum."

Dilimdeki yalan acıydı, çünkü o sözleri söylerken bile bu dünyadaki zamanımın sadece bir adamı sevmekle geçeceğini biliyordum.

Beni sevmeyen kişi.

Gitmek için döndüm ama sonra fikrimi değiştirdim. Sınırları belirlemek için şimdiki zaman gibisi yoktu.

Elim havada uçtu ve yanağına değdi. "Kız kardeşime bir daha 'eksik' dersen, bu söylediğin son söz olur. *Anladın mı?*"

Kız arkadaşlarımla izlediğim *Godfather* filmleri için şükürler olsun, nişanlığımın yüz ifadesine bakılırsa hiç de hoşuna gitmemişti. Dante'nin boynundaki bir kas seğirdi, yanağında el izim oluşmaya başlamıştı bile.

Amon kıpırdamadı, ben de ona bakmaya cesaret edemedim.

Bunun yerine, arkama bakmadan ikisinin yanından uzaklaştım.

AMON

I Öfke ve acı dilimi yakarken onun uzaklaşmasını izledim. Hayatım boyunca ilk kez Dante'yi gerçekten öldürmek istedim. Asla ona ait olmaması gereken bir şeyi aldığı için. Dokunmayı bırak, bak.

Dönüp kardeşime baktım, yanağında Reina'nın el izi görünüyordu ve bu bile beni kızdırdı. Çünkü bu bana değil ona dokunduğu anlamına geliyordu. Yüce Tanrım. Lanet olası aklımı kaçırıyordum.

Belki ben de Reina'nın yolundan gidip kardeşimi yumruklamalıyım. Kesinlikle cazip geldi.

"Burada olmamı istemenin nedeni bu mu?" Sesimden gerginlik ve açığa çıkmış bir öfke damlıyordu.

"Onu evcilleştirmek için yardımına ihtiyacım var," dedi Dante ama gözlerindeki hesapçı parıltı kaçırduğım bir şey olduğunu söylüyordu. Her ne sikimse artık.

"Seni öldürmesine yardım edebilirim," diye homurdandım.

Bu sadece onun daha da sırtmasına neden oldu. "Maçımızı dört gözle bekliyorum."

Elimden geldiğince kardeşimi hep korudum ama tam da o anda, ona dokunursa bu dünyadaki varlığına son vermeye karar verdim. Ondan bir ceset yapardım. Zihnim ona acı çektirebileceğim tüm yaratıcı yolları düşünmeye başladı.

Yumrukla başlamak ister miydim? Bu onun yüzündeki o lanet sırtışı silecek miydi? Eski Bratva yöntemlerine geri dönebilir ve cesedini otellerimden birinin beton zeminine gömebilirdim.

Zihnimi bir sürü şiddetli seçenek meşgul ediyordu.

"Pek mutlu görünmüyorsun." Dante bariz olanı gösterme konusunda bir ustaydı.

Gözlerimi kısmıştım. "Tüm uzuvlarının kırılmasını istemiyorsan, Dante, buna bir son vereceksin."

Baş belasıymışım gibi gözlerini devirdi, en ufak bir rahatsızlık duymadı. "Biliyor musun, sana inanıyorum ama gerçekten umurumda değil."

Tipik. İkimiz de ilgisizliği çok iyi öğrenmiştik. Gerçi genelde Dante'nin beni kızdırmak için bilerek bir şey yaptığını anlayabilirdim. Bu sefer anlayamadım.

Onunla yüzleştim. "Neden o?"

"Çünkü o videolarımın bir parçasıydı," diye cevap verdi şifreli bir şekilde. Yani onu kullanıyor muydu? "Ve kabul etmelisin ki kız muhteşem."

İkimizin de iyiliği için son yorumunu görmezden geldim.

"Ne yani, şimdi de sana video gönderen bir heriften mi öneri alıyorsun?" Birkaç ses bize ulaştı, ama ikimiz de onlara dikkat etmedik. "Onun ya da onun seninle taşak geçiyor olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Kanıtı tartışamazsın," diye kestirip attı. "Ayrıca, annemle konuştum ve Reina'yı piyasadan çekmenin en iyisi olabileceğine karar verdi. Hayatına devam etmene yardımcı olmak için."

Vücudum gerildi ve eklemlerim yandı, beni kardeşimi mekânın ortasında yumruklamaya itti.

Annemin Dante'ye Reina'yla evlenmesi için onay verdiğini bilmek içimde her türlü pislği yapma isteği uyandırdı ve bunların hiçbirini hayra alamet değildi. Hiçbirimiz için.

"İptal et, Dante," diye homurdandım, bastırılmış öfkem zehirli dumanlar gibi sızıyordu. "Yoksa onu gördüğüne pişman olursun."

Dante uyarıyı dikkate almak yerine manyak gibi sırtıttı. Öldürmek üzere olduğu adamlara verdiği türden bir gülümsemeydi bu.

"Onun tek bir gülümsemesi için tüm dünyayı yakıp kül edebilirsin, değil mi?"

Benimle alay mı ediyordu?

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum," diye homurdandım, "ama kendine dikkat etmeni öneririm, Dante."

Sanki başka bir sırtışla savaşıyormuş gibi bir elini ağzına götürdü.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi gözleri meydan okurcasına parladı.

"Reina'yla evlenmekle ilgilenmediğini söylemiştin," diye kestirip attı, muhtemelen lanet olası bir olay çıkarmaya hevesliydi. "Eninde sonunda biri onunla evlenecek. Bu ben de olabilirim."

Bu şekilde bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Çözebilirsem ne olayım. Kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırdım. Bu gece Reina için önemliydi ve bunu daha fazla mahvedecek kişi ben olmayacaktım.

"Onu alamazsın."

Söylediklerimin hiçbir anlamı yoktu, ama mantığım geçmişti. Ona sahip olamazdı. Buna izin veremezdim. Mecbur kalsaydım, rahip onları karı koca ilan etmeden önce onu kilisede öldürürdüm.

"Ben de sana iyilik yaptığımı sanıyordum."

Sesim soğuktu ama "Belki de sana bir iyilik yapıp Phoenix'in bir evlilik anlaşması için uygun olup olmadığına bakmalıyım?" dediğimde imalı bir şekilde damlamasına izin verdim.

Gözlerinde öfke parlamıyordu ve çenesi sıkıştı. "Biliyor musun, kardeşim olduğun için şanslısın. Daha azı için öldürdüm. Başkası-" diye homurdandı, cümlesini tamamlayamadı. Yüz ifadesi karanlık ve dengesizdi. Phoenix Romero söz konusu olduğunda öfkesi her zaman alevlenirdi. Kendisine bile itiraf etmek istemiyordu ama onun için yanıp tutuşuyordu. "Reina'yla nişanım pek de iyi başlamadı ama benimle uğraş Amon, ne kadar çılgın olabileceğimi göreceksin."

Eğer görüşümdeki kırmızı lekeler bir gösterge ise, Dante'nin onun adını söylemesinden yorulmaya başlamıştı.

Dudaklarımın kenarlarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Dante, senin deliliğini gördüm." Kırmızı sisin görüşümü bulandırmaması için başımı salladım. "Ama benimkini görmedin." Hiçbir şey beyninizi, önemli olan tek şeyi kaybetmek kadar mahvedemezdi. "Bitti. Buna. Şimdi."

Gitmek için harekete geçtim ama son sözü Dante söylemek zorundaydı. "Bunu nişanlımla konuşacağım."

Topuğumun üzerinde döndüm ve kendimi destekledim, sonra yüzüne bir yumruk attım ve onu biraz daha az sevimli hale getirdim. Nefesler ve dehşet dolu çığlıklar havada uçtu ama ikimiz de buna aldırmış etmedik, bakışlarımız kilitlendi. Burnundan ve dudağından kan damlıyordu ve yarın çok fena moraracaktı.

"Bu nişanı iptal et, yoksa *ben* çıldırdığımda dünyanın nasıl yandığını göreceksin," diye ısırdım.

REINA

I binadan çıkarken son modelin ardından baktı. "Sergilediğim tasarımların çoğu s a t ı l d ı ," dedim.

Sesimde coşku eksikti. "Sadece birkaç tane kaldı."

Arkadaşlarım ve kız kardeşimin ciyaklamaları ve tebrikleri birbirini izledi. gecenin başarısı üzerine fişkırıyor.

"Bunu *kutlamalıyız*," diye haykırdı Phoenix.

"Evet, hadi dansa gidelim," diye kabul etti Isla.

Havamda değildim. Papa'dan aldığım haberdan sonra olmazdı. Bütün akşamımı mahvetti ve başarıyı gölgeledi.

"Eğer hayır d e r s e n ç ı ğ l ı k atacağım," diye açıkladı Raven, ses tonu öfkeliydi. "Bu gece sevişmek zorundayım."

Athena içini çekti. "Lütfen bana bunun yürüyen, seks konuşan adamlarla, yani kırmızı bayraklarla bir ilgisi olmadığını söyleyin."

Raven sadece gözlerini devirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye kıs kıs güldü. "Kasıla kasıla dolaşırken seni bir sonraki erkek yemeğin için alışveriş yaparken görebiliyordum."

"Oh, peki ya sen?" Isla Athena'ya seslendi. Athena bir kaşını kaldırdı. "Ben romantik biriyim, aziz değil."

"Kirlili bir zihni olan umutsuz bir romantik," diye söylendi Raven.

"*Ve oldukça alaycı bir ağzı var*," diye ekledi Phoenix.

"Ağzı da pis," diye ekledi Isla.

"Kirlili bir zihne ve iğneleyici bir ağza sahip umutsuz bir romantik olmak yorucu olmalı," diye belirttim, zihnim yüzlerce farklı yönde dönerken gülümseyerek. Büyükanнем yıllar önce babamın evlenmemi ayarladığı kişinin Dante Leone olduğunu biliyor muydu? Bana Dante Leone'den bahsetmişti.

Planlar, ama o olduğunu biliyor olabilir miydi? Bunu kabul etmiş miydi? Pek olası görünmüyordu ama kesin bir şey söylemek zordu.

"Var mıyız, yok muyuz?" Athena

sordu. Gözlerimi kırptım, kafam

karışmıştı. "Ne için?"

Hepsi gözlerini devirdi. "Dışarıda bir gece. Dans."

Omuzlarımı yuvarladım, stresi azaltmaya çalıştım. "Evet, hadi yapalım. Sen önden git. Ben son birkaç şeyi temizleyeceğim, sonra size katılacağım. Marchetti bana bir iyilik yaptı, bu yüzden mekânı bulduğum gibi bırakmak istiyorum."

Kızlar şallarını giyip mekânı terk ederken bir alkış tufanı koptu ve "aferin kızıma" sesleri yükseldi. Phoenix geride kaldı.

"*Seni rahatsız eden ne?*" Beni bir kitap gibi okumayı kız kardeşime bırakın. "*Seni onunla konuşurken gördüm.*"

Amon'u kastettiğini düşündüm, Dante'yi değil.

"Beklenmedik bir şeydi," diye mırıldandım, imzalayarak. "Onu görmek." Anlayışla başını salladı. "Dante'yi her gördüğünde böyle mi hissediyorsun?"

Gözlerinde bir şey titreşti ve ona Papà'nın ne yaptığını ya da neyi kabul ettiğimi söylemekten korktum. En azından şimdilik.

"*Onu aştım.*" Unutmamıştı. Bunu biliyordum çünkü hissettiğim acı bana geri bakıyordu. "*Babam o pisliklere ne dedi?*"

Bir sonraki sözlerimin onu inciteceğini bildiğim için kalbim göğüs kafesinde acıyla çarpıyordu. Onun acısına katlanmak için her şeyimi verirdim. İkimizin de bizi koruması gereken bir adam tarafından kurgulanan bu aptalca çileye katlanmak zorunda kalmamız haksızlıktı.

"Bir evlilik ayarladı." Gözleri büyüdü ve tüm vücudu hareketsiz kaldı. "Dante ile" diye eklemekten önce bile niyetimin kim olduğunu biliyordu. Yüz ifadesinde bir dizi duygunun parlayışını izledim. Acı. Hayal kırıklığı. Öfke. Tekrar acı. "Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

Gözlerinde parılayan yaşlar göğsümü tırmalıyor ve yeniden kanamasına neden oluyordu.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Vücudu titriyordu ve ben onu daha da sıktım.

"Bunu bir şekilde düzelteceğim," diye fısıldadım, ama o beni duymuyordu. Belki de evrene bir yemin ediyordum. Bu adamlar için sadece birer piyon olmamız hiç adil değildi. İki Leone kardeş söz konusu olduğunda bu bir yo-yo oyunu gibiydi. Bizi istediler, istemediler.

Artık onları istemiyoruz.

Phoenix bir adım geri çekildi ve ben de imzaladım, "Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Bir şeyler düşüneceğim."

Titreyen eliyle bir tutam saç yüzünden uzaklaştırdı.

"Bunun bir önemi yok. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulsan bile, yine de beni istemeyecektir."

"Phoenix..." Ellerim tereddütle hareket etti. Onu Dante hakkında nasıl uyaracağımı bilmiyordum. Ondan uzak durmalıydı. Üvey kardeşine aşıktı ve bunun farkında bile değildi. "Bence Dante Leone'den uzak durman senin için en iyisi." Kulağa sert geldiğini fark ettim, sanki onu kendim için talep ediyormuşum gibi, bu yüzden hemen ekledim, "Son çaremiz kaçmak olacak. Birlikte."

"Onu istemediğin için mi?"

"Çünkü onunla evlenmek ikimizi de yok eder," diye imzaladım. Farklı nedenlerle ama yine de bizi yok eder.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti.

Telefonumun vızıltısı beni korkuttuğunda sonsuzmuş gibi görünen bir süre boyunca ona baktım.

Ona uzandım. Phoenix'ti.

Mesajı kaydırarak açtım, kendi ellerim titriyordu.

Seni seviyorum,
kardeşim.

Telefon tekrar çaldı ve başka bir mesaj geldi.

Güçlü insanlar da kırılır. Dünyanın yükünü omuzlarınızda taşımaya
çalışmaktan vazgeçin.

Ve sonra kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı kırıldı.

Mekândan çıktım, gözlerim hâlâ akmayan yaşlarla yanıyordu. Phoenix için. Bu boktan hayat için. Papa için. Düzeltemediğim her lanet şey için.

Dışarıda, serin Ekim havası ısınan tenimi rahatlatıyordu. Kızların beni beklediği kulübe doğru ilerlerken şehrin sesleri garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Sokağın sonundaki köşeyi döndüğümde sert ve sıcak bir şeyle çarpıştım.

Nefesim kesildi ve bir adım geriye sendeledim.

Yeşil elmalar ve turunçgiller. Karşımda kimin durduğunu anlamak için başımı kaldırmama bile gerek yoktu ama kaldırdığımda Paris'in kalabalık caddeleri eriyip gitti.

Kalın, neredeyse boğucu bir gerilim etrafımızı sararken birbirimize baktık.
"Kayıp mı oldun, Amon?"

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşmeden önce hafifçe yukarı kıvrıldı. Midemde uçuşan kelekleri serbest bırakma şekli hoşuma gitmemişti.

"Kutlamaya mı gidiyorsun?" diye karşı çıktı, uyluk hizasında pembe çizmelerime ve pembe uzun kollu mini elbiseme bakarak. Defilelere ev sahipliği yapmanın bir avantajıydı bu; elimin altında bolca kıyafet vardı.

Başımı kaldırıp baktığımda bakışlarının topuklarımdan kalçamdaki açıkta kalan deri parçasına doğru ilerlediğini gördüm. Sonunda benimkiyle buluştuğunda gözlerinde karanlık parıldadı.

Keskin, öfkeli bir of çektim. "Senden ve kardeşinden olabildiğince uzağa gitmeye çalışıyorum."

Ondan bir adım daha uzaklaşıp gitmek üzereyken bileğimi yakaladı. "Reina-"

Kalbim göğsümde çarpıyor, nefesimi çalıyordu. Üzerimdeki etkisinden, karnıma yumruk yemiş gibi hissetmekten nefret ediyordum ama en çok da bu özlemden nefret ediyordum. Yaptığı onca pisliğe rağmen hâlâ ondan etkileniyordum. Sahip olmadığım cevaplara rağmen.

Neden? Ne oldu da bizim hakkımızdaki fikrini değiştirdi?

Ona *o* yazı sormak istedim. Ama hayatına devam edemeyen zavallı bir kadın gibi görünmeden bu konuyu nasıl açabilirdim?

Ben ona bakıp bir şey söylemesini beklerken, o da yanıımızdaki arabaya dünyanın en ilginç metal parçasıymış gibi bakıyordu.

"En azından bana bakar mısınız?"

Ellerini ceplerine sokarken bakışları benimkileri buldu. Ağır. Karanlık. Dipsiz. Ama o karanlık derinliklerde yanan bir ateş vardı. Tenimi yalayan sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum. Ya da belki de sadece zihnim bana oyun oynuyor, onun dokunuşunu hatırlıyordum.

Etrafımı saran anılar yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum.

Bileğimi sıkıca kavradı. "Çok güzel görünüyorsun. O kadar güzelsin ki sana bakmak acı veriyor."

Gözlerimi kırpıtm, şaşkınlık üzerime çöktü. Bunu tekrar yapamazdım. Bir daha yapamazdım. Kalbimin üzerine basmış, onu paramparça etmişti.

Boğazımdan acı bir kahkaha koptu. Orada duruyordu, üç parçalı takım elbisesi içinde bir adımdan daha az mesafede, daha fazla kalp ağrısı vaat eden bir adam gibi görünüyordu.

Onu tekrar göreceğimden şüpheleniyordum; her zaman birbirimizi buluyor gibiydik. Bunun için hazırlık yapmışım, hatta ne söyleyeceğimi bile çalışmışım. Yine de bugün ona bu kadar yakın olmak çok fazlaydı. Çok bunaltıcıydı. Garajdaki karşılaşmamızdan hamile olduğumu söylemek için onu görmeye gittiğim geceye kadar üç yıl öncesine ait görüntüler zihnimden geçerken göğsüm sıkıştı. Benim önümde başka bir kadını öptüğü zaman.

Ayıldım. İhtiyacım olan tek hatırlatma buydu. Ona karşı hissettiklerimi karanlık bir köşeye ittim ve orada yok olmalarını umdum.

"Ne istiyorsun, Amon?" Acı ve burukluğa rağmen ses tonum soğuktu. Düzdü. Kendimle gurur duymalıyım ama duymuyordum. Kendimin bu halinden nefret ediyordum. "Yeterince şey yapmadın mı?"

Karanlık bizi tüketti, ışığımdan geriye kalanları söndürdü. Beni son öpüşünden beri kendimi gerçekten canlı hissetmemiştim.

Serin bir esinti sokaktan geçerek beni şimdiki zamana geri götürdü. Bazen onu geçmişte tutmak çok zor oluyordu.

"Seni görmemeyi tercih ederim," dedim açıkça, "bu dünyadaki geri kalan yıllarım boyunca."

Bileğimi onun elinden çekip aldım ve ısınmak için kollarımı kendime sardım. Elbisem bu Ekim gecesi için yeterince kalın değildi.

Ceketini geniş omuzlarından sıyrıp benimkinin üzerine geçirdi. Omuz silktim, istemediğimi belirttim ama kısa temas tenimi yaktı.

"Özür dilerim."

"Ne için?" Tükürdüm. "Gecemi daha da mahvetmeye çalıştığın için mi? Bu kolayca halledilebilir. Çekil yolumdan."

Onu atlatmaya çalıştım ama yolumu kesti.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Bakışlarında pişmanlık ve başka bir şey parıldadı. "Beni incitmek mi?" Tekrarladım.

Çılgılık atmak istedim. Kalbini sökmek istedim. Arkasında bıraktığı bu korkunç, karanlık deliği ona hissettirmek.

"Üç yıl geç kaldın." Göğsümde zonklayan acıya rağmen nefesim düzenli çıkıyordu. "Güle güle, Amon."

Ondan uzaklaştım ama göğsümdeki düğüm hâlâ duruyordu.

ZC

AMON

I Bu haftaki dövüşün olduğu depoya vardığımda. Kulüp benim tesellim olmuştu ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Benzerleri dünyanın dört bir yanına dağılmıştı, ancak ben genellikle Asya ve Amerika'da tanıdık biriyle karşılaşma riskine girmek istemedim. Son dövüşüm Tatiana Nikolaev'i güvenli bir yere götürdükten sonra New Orleans'ta olmuştu ve bu dövüş bana en azından birkaç ay yetecek kadar stres attırmış olmalıydı.

Yine de son birkaç gündür yaşananlar beni germişti ve birinin kafasını kırıp ona acı çekertmek için can atıyordum.

Çelik kapılar açılarak içeri girmemi sağladı. Kalabalığın uğultusunu şimdiden duyabiliyordum ve bu gecenin büyük olacağını biliyordum. Yıllar içinde kendime bir ün kazanmıştım ve her dövüşümle ilgili söylentiler hızla yayılıyordu.

İçeri girerken gölgelere takıldım, havada baş döndürücü bir durgunluk vardı. Burası ahlaksızlık, ölüm ve şiddet dolu bir yerdi. Çukurlar temizlenmişti ama uzun süre boş kalmayacaklardı.

"Amon." Kian Cortes'in sesi içi boş tünelde yankılandı. "Seni gördüğüme sevindim."

Arkamı döndüğümde onu kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını kaldırmış bir şekilde beklerken buldum. Onu burada gördüğüme pek şaşırmamıştım. Kian uzun zamandır yeraltı dünyasında dövüşüyordu. Daha önce de karşılaşmıştık ama hiç kafa kafaya gelmemiştik. Kardeşi boktan biri olsa da, dövüşçülüğünden dolayı ona saygı duyuyordum. Yine de bunu ona karşı kullanmadım; ailenizi seçemeyeceğinizi benden iyi kimse bilemezdi. Zaten uzun zaman önce onunla tüm bağlarını koparmıştı.

"Biraz stres mi atıyorsun?" diye sordum. Gümüş grisi sakalları yaşını belli ediyordu.

"Onun gibi bir şey."

Kian Cortes, kardeşinin aksine vicdan sahibiydi ve görevlerinden biri sırasında kaybolan küçük kız kardeşi için kendini suçluyordu. Bu onun tövbe etme şekliydi ve henüz bir dövüş kaybetmemişti. Hepimiz bir şekilde haçlarımızı taşırdık.

"Bugün kiminle savaşıyorsun?"

"Sen değil," dedim ve neredeyse onun sert yüzünde bir gülümseme yakalayacaktım.

Genellikle büyük kavgaların yaşandığı deponun arka tarafına doğru yürümeye başladım.

"Korktun mu?" dedi yanıma gelirken. "Pek sayılmaz. Ölmek mi istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Bugün değil. İş için buradayım." Ona meraklı bir bakış fırlattım. "Ve seni de içeriyor." Gözleri benimkilerle buluştu, keskin ve keskin. "Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Burada olduğunuza göre, ne olursa olsun bana söyleyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Akıllı çocuk." Çenem gerildi. Neredeyse iki katım yaşında olabilirdi ama ben çocuk sayılmazdım. İki ömür yetecek kadar boktan şey yaşamıştım. "Kuzenin ve kardeşim yine hamle yapıyorlar."

Bu açıklamaya pek de şaşırmadığım için sustum. Son zamanlarda Itsuki, o deli Sofia Volkov'la olan ilişkilerinden cesaret alarak cesur davranmaya başlamıştı. Görünüşe göre Perez Cortes de o kuruntulu suçlular çemberine dahildi.

"Tüyo için teşekkürler," dedim sonunda ona, gözlerim dövüşeceğim çukuru tararken.

Deponun dolması uzun sürmedi. Yumrukların ete çarpma sesleri havayı doldurdu. Ter ve kan kokusu her yeri sarmıştı. İnsanlar burada ya para kazanıyor ya da iblislerle dövüşüyordu. On dört yaşında ilk grupta başlamıştım ve o zamandan beri ikincisine mezun oldum.

Ne sikim bir şaka!

Angelo Leone ölmüştü ve ben hâlâ şeytanla savaşıyordum.

Her çukur dövüşçülerle doluydu. Çıplak muşta, silah yok ve ringlerde lanet olası amcıklar yok. Derme çatma arenadaki koltuklar, gladyatörlerini izleyen Romalılar gibi seyircilerle dolup taşıyordu. En çok para kazandıranlar, tek çıkış yolunun bir tabut olduğu çukurlardı.

Havada yankılanan bir ses sıranın bana geldiğini işaret ediyordu. Ceketimi ve gömleğimi çıkarıp gövdeyi çıplak bıraktıktan sonra çukura atladım. Damarlarımda bir adrenalin vızıltısı dolaşıyordu. Kanımdaki ateş kaynıyor, rakibimi yavaşça bitirmemi fısıldıyordu. Ona acı çektirmek için. Acıya olan susuzluğunu gidermek için.

Diğer dövüşçü bana dikkatle baktı. Onu tanımıyordum ama bir insan kaçakçısı olduğunu biliyordum. Dövüşmeye zorlanan adamlar her zaman damgalanırdı, bu da bir istisna değildi. Onları öldürmekten hiç çekinmedim. Aslında, bunu yapmaktan zevk alıyordum. Bu yüzden onunla alay ettim ve hamlesini yapmasını bekledim.

Kan kokusu. Sigara kokusu. Sönük ışıklar. Hepsi bağımlılığımı besliyordu.

Herif bana doğru saldırdı, ellerinde metal bir parıltı belirdi. Yerimde kaldım, yaklaşmasını bekledim, sonra son anda yoldan çekildim, elimi sırtına doğru salladım ve kaburgalarını kırdım.

Bir iniltiyle yere düştü, sonra yerde yuvarlandı. "Daha işimiz bitmedi," diye söylendim. "Ayağa kalk."

Gözleri sağa sola kayarak ayağa fırladı. "Bunu mu arıyorsun?" Bıçağı ona doğru fırlattım. "Devam et, al onu."

Niyetimden şüphelenerek gözleri büyüdü. Kıpırdamadan durdum, almasına izin verdim. Onu aldıktan sonra etrafında döndü. O saldırırken tamamen hareketsiz durdum. Bıçağı omzuma sapladı ama irkilmedim bile.

Ne de olsa acıyı bastırmak için eğitilmiştim. Döndüm, omzumdaki zonklama acımın alevlerini körüklüyordu.

Doğrulurken, içimde köpüren öfkenin serbest kalmasına izin verdim.

"Benim sıram," dedim ve yumruğumu suratına indirdim. *Çatladı*. Çenesi kırıldı. Sonra ayağı karnına çarptı ve boğazını tutarak sarsılmasına neden oldu. Dizlerinin üzerine çöktü, kan öksürüyordu.

Tam yüzünün önünde durarak uzandım ve elimi boynuna doladım. Daha sıkı sıktığımda yüzü kıpkırmızı oldu. Beni tırmaladı, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan onu kaldırdım ve çukurun karşısına fırlattım.

Bir gümbürtüyle yere düştü.

Kaslarımdaki hafif ağrıdan, ayaklarımda dibine kan döküleceği gerçeğinden dolayı aletim sertleşti.

Ben ona doğru ilerlerken o bir sürtük gibi sürünerek kaçıyordu.
"Hayır, hayır, hayır."

Elinin üzerine basıp bileğini kırarken zerre kadar pişmanlık hissetmedim.

Sonraki on dakikayı çürükler ve kırık kemiklerden oluşan bir tuval yaratarak geçirdim ve herifin ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini sağladım.

İnsanlar çığlık attı ve bağırdı. Ve hala hayatımdaki her şey çözülmemiş olarak kaldı.

Dövüş kulübünün maaşlı doktoru beni sargılarken, hayattaki ironiyi fark etmekten kendimi alamadım. Kardeşim ve ben Angelo Leone için bir yatırımdan başka bir şey değildik, bizi acımasızlığı ve gaddarlığıyla kendi malvarlığı olmamız için "eğiten" bir adam. Bunu muhtemelen konuşmayı öğrendiğim zaman öğrendim. Babam bize yatırım yapmıştı ve yatırımının karşılığını bekliyordu. Onun sözleri; benim değil. Ne anlama geldiklerini hiç anlamadım ama o bunları söylediğinde Dante ve ben başımızı sallamamız gerektiğini biliyorduk.

Ve işte yine başka bir kafesteydim.

Zihnim, kardeşimle kaçmak hakkında konuştuğumuz ilk ana geri döndü.

Şoför bizi okuldan bıraktıktan sonra Dante ve ben castellomuzun avlusunda oturduk. İkimiz de içeri girmeye hazır değildik. Bir uçta masmavi deniz, diğer uçta dağlar ve aradaki rengarenk bahçelerle burası cennete benziyordu.

Değildi.

Bu ev bizim kişisel cehennemimizdi. Trieste Körfezi parlak ışınların altında parlıyor, sarı bukleli ve mavi gözlü bir kızın görüntüsü kafamda dans ediyordu.

Kız kardeşiyle birlikte castello'dan geçerken gülüşü - kaygısız ve neşe dolu. Sık sık nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Bu kadar neşeli olmak. Bu kadar normal olmak.

"Annemi alıp kaçmalıyız," diye ağzımdan kaçırardım. "Ondan uzak durmalıyız. Kendi servetimiz olur, güçlü ve bağımsız oluruz, babamın da canı cehenneme."

Kardeşimin ve benim normal bir çocukluk geçirmediğimizi anlayacak kadar bilgim vardı. Babamız hepimizin izole olmasını sağlamıştı. Bize bu gezegende sadece ona hizmet etmek için bulunduğumuzu ve bize hayat verdiği gibi bizden kolayca kurtulabileceğini hatırlatmakta iyiydi.

Dante bana bakmak için başını çevirdi. "Neden onu öldürmüyoruz? Bu şekilde evimizi koruyabiliriz."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Kulak misafiri olursak ve babam konuşmamızı öğrenirse, fena halde dayak yerdik.

"Böyle şeyler söyleme," diye emrettim ona. "Henüz değil. İktidarı ele geçirecek kadar güçlenene kadar olmaz."

Dante'nin omuzları çöktü ve pişmanlık anında göğsüme doğru ilerledi.

Onun himayesinde şekillendiriliyorduk - başka bir kontrol biçimi. Her fırsatta direndik. Dizginlerimizin elimizden kaydığını hissettiğinde, bizi birbirimize düşürmeye çalışırdı. Ama her denemesinde başarısız oldu. Dante ve ben uzun zaman önce birbirimizin arkasını kollayacağımıza dair bir söz vermiştik.

Biz kardeşlik ve en iyi arkadaşlık. Hiç kimse ve hiçbir şey aramıza giremezdi.

Bi

z. Çenemi ev dediğimiz yere doğru uzattım.

"Eninde sonunda içeri girmemiz gerekecek." Dante'nin gözleri ön koluma kaydı,

Babamın son dayağından dolayı hâlâ siyah ve mordu. Kendisi de pek iyi durumda değildi. Babam bize nasıl dövüşeceğimizi öğretmesi için bir profesyonel tuttu - daha doğrusu bizi nasıl döveceğini ve buna "eğitim" diyeceğini.

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. Eğer annemiz etrafta olmasaydı, çoktan kaçmıştık. Ama bu durumda seçeneklerimiz sınırlıydı. Onu bırakmayı reddetti.

Onunla tam olarak yüzleştim ve ifadesini inceledim. Babamın tıpatıp aynısıydı ama tüm bunların altında daha farklı olamayacağını biliyordum. Kardeşimin gömleğinin yakasının altında gizlenen morluğa bakarken, sadece bu şekilde kalmasını umabilirdim. Babamın kendi kötülüğünü ona bulaştırmasını istemiyordum.

"Bir dayak daha yemek için gerçekten acelen mi var?" Sözleri karşısında irkildim. Bu noktada, vücudumda dokunulmamış tek bir bölge kalmamıştı. Yüzüm hariç. Babam zalimliğinin ne kadar derin olduğunu dünyanın bilmesini istemiyordu. "Eğer bu kadar hevesliysen, burada bir maç yapabiliriz."

Beni tersledi ve dikkatini denize çevirdi. Bazen sahip olduğumuz tek şey onun güzelliği idi. "En azından aramızda adil bir dövüş olacak," diye homurdandı. "Babam adil dövüşmez."

O yapmadı. Hiç olmadı ve olmayacak.

"Her zaman böyle olmayacak." Sözsüzce başını salladı.

Gözlerim suyun safir yüzeyinde gezindi. "On sekiz yaşına gelene kadar bekleyemeyiz, şimdi zemin hazırlamaya başlamalıyız. Zaten bizi yeniyordu, bu yüzden onu kendi imparatorluklarımızı başlatmak için kullanabiliriz. Metreslerinin peşinde koşmakla ve genelevlerindeki kadınlardan örnek almakla meşgul, orada burada kaybolan birkaç bini fark etmez."

Dante şüpheli görünüyordu ama benimle aynı fikirde değildi. Bunun hayatta kalmakla ilgili olduğunu anlamıştı. Kontrol. Güç. Sadece onun da kabul edeceği bir plan yapmam gerekiyordu.

"Her şey düzeldi." Doktorun sesi beni anılarımdan uzaklaştırdı. "Kazandığın için tebrikler."

Kazandık. Ne lanet bir şaka. Bektan yetiştirilme tarzımı ve peşimi bırakmayan hayaletleri unutmak için on milyon avro kanlı para kazanmıştım. O insan kaçakçılarından daha mı iyiydim?

Bıçağın dövmemi kesmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Yin ve Yang'ım. Bileğime sarılı bilekliğimdekiyle eşleşiyordu.

Yaşlı adamın gür gri kaşlarının altındaki kara gözleriyle karşılaştım. "Teşekkür ederim." Daha fazla uzatmadan oradan çıktım.

Yirmi dakika sonra, karanlık çatı katıma girdim. *Bu lanet yer.*

Kapı arkamdan kapandığında ayaklarım ağırlaştı ve beni asla kovalamaya zahmet etmediğim tek hayaletle baş başa bıraktı. Altın bukleli kadın bana musallat olmuştu ve ben de onun neden olduğu acıyı davet etmişim.

Dönüp bakmaya fırsat bulamadan bir nefes sesi kulaklarıma ulaştı. Bir eliyle ağzını kapatmış annem ayakta duruyordu ve ilk defa pembe bir kimono giymemişti. Onun yerine siyah bir pantolon ve kıpkırmızı bir bluz giymişti.

"İyi misin? Neden kanıyorsun?"

Gözlerimi robot gibi indirdiğimde gömleğimin kanla boyanmış olduğunu gördüm. Bandajın değişmesi gerekiyordu.

"Ben iyiyim." Ona tekrar baktım. "Neyin var senin? Kimonon yok mu?"

Annemi sadece birkaç kez kıyafetsiz görmüştüm. Batılı kıyafetler hiçbir zaman onun ilk tercihi olmadı.

"Kimono yok."

Her neyse. Bu gece onun için sabrım yoktu. Hiroshi bir şey olursa beni uyarırdı.

"İçeri nasıl girdin?" Tüm kilitlerimi değiştirmiştım. Ailemden olsun ya da olmasın hiç kimsenin iznim olmadan evime girmesini istemiyordum.

"Kilidi ben açtım." Alt dudağını çiğniyordu, aldığı her nefes beni kızgınlık ve öfkeye itiyordu. Daha önceki kavga bu duyguları biraz daha dengelemeliydi ama annemi burada görmek - Reina'yla evlenmesi için Dante'ye nasıl onay verdiğini hatırlamak - görüşümü kırmızıya boyadı.

"Burada olman iyi bir fikir değil."

"Dante evleniyor." Sesi kırılğanlaştı. "Onun yanında olmalısın. Kuzenine karşı bir hamle yapmanın zamanı geldi."

Ondan kaçmaya başladım ama beni engelledi, bir sonraki sözleri göğsüme görünmez bir bıçak gibi saplandı. "O senin değil, Amon."

"Gitmen gerekiyor." Sesimde annemin fark etmediği belli olan bir uyarı vardı çünkü elimi tuttu ve sıktı. "Bana gerçeği söylemeye hazır değilsen, evimden gitmeni istiyorum."

Pişmanlık duymalıyım. Keder. Yine de hiçbir şey hissetmedim. Annem benden çok fazla sır saklıyordu ve ben onun manipölasyonlarından bıkmıştım.

Bakışlarımı daha önce fark etmediğim bir sertlikle tuttu. "Ne gerçeği? Sana her şeyi anlattım."

Çenem sıkıştı ve sonraki kelimelerim doğal olmayan bir sakinlikle söylendi. "Dante ve benim bulmamı çok istediğin belgeyle başlayabilir ve Diana Glasgow'un bizi neden ailesini yok etmekle suçladığını anlatarak bitirebilirsin."

Annemin gözleri sertleşti. "Sanırım kızını bulup ona Romero hakkındaki gerçeği anlatmamdan bahsediyor. Kısa bir süre sonra kendini öldürdü."

Uzandım, ellerimi boynuna doladım ve neredeyse avucumun içinde eziyordum. Gözleri büyüdü, içlerinde bir korku titreşimi belirdi.

"Ne yaptın?"

Yutkundum, avucumun altındaki hareketi değiştirdi. "Ona Romero hakkındaki gerçeği söyledim."

"Hangisi ne?" Dişlerimi sıktım.

"Verdiği sözleri tutmuyor." Başka bir belirsiz yorum. Hiç şaşırmadım. "Ona Angelo'nun Dante'yi kızlarından biriyle evlendireceğini söyledim."

Lanet anlaşma o kadar eskiye mi dayanıyor? Orospu çocuğu.

"Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce evimden defol." Sonraki kelimeleri söylerken sesimi yükselttim.

REINA

I berbattı.

Gecenin büyük bir bölümünde babamın planladığı bu felaketi nasıl başka yöne çevirebileceğimi düşünerek çıldırmıştım.

Dante Leone ile evlilik ayarlarken aklından ne geçiyordu?

Benim fikrimi bile sormayacak kadar beni küçük mü görüyordu?

Bir günden daha kısa bir süre önce gerçekleşmiş olmasına rağmen defilenin başarısı uzak bir hatıraydı. Gece kulübü gezisi kısa sürdü. Eve döndükten sonra altı saatimi temizlik yaparak geçirdim ve arkadaşlarımla kız kardeşimin utanç yürüyüşlerinden dönmeleri için daireyi tertemiz bıraktım. Tabii ki benim azarlamam ve onların tatsız şakalarından sonra hepsi uyumaya gitmiş, beni yine düşüncelerimle baş başa bırakmışlardı.

Phoenix'in kapalı kapısına endişeli bir bakış fırlattım. Pek bir şey söylememişti ama gözlerinin etrafındaki kızarıklık gözümden kaçmamıştı. Bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Angelo Leone'nin babası olduğunu ona itiraf edemezdim. Bu onu mahvederdi.

Onu koru.

Annemin sözleri gün gibi açıktı. İşin bu noktaya geleceğini biliyordu ve sözümü yerine getirmek bana kalmıştı.

Ayaklarım parkede sessiz, koridorda ilerledim ve rahat dairemizdeki tek banyoyu geçtim. Tamamen farklı görünüyordu ama hâlâ cesedi ve ona ne yaptığımızı görüyordum. Görünüşe göre diğer kızlar tamamen yenilendikten sonra bunu atlatmışlardı ama zihnim kanlı, parçalanmış uzuvların görüntüsünü unutmayı reddediyordu.

Elim Phoenix'in yatak odasının kapı koluna uzandığında titredi. O duymadığı için kapının gıcırdamasına aldırmandan kafamı içeri uzattım ve kız kardeşimi bir topun içine kıvrılmış, omuzları sessiz gözyaşlarıyla titrerken buldum.

Kalbim acıyla çarptı ve yatağının yanına koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı ona doladım. Varlığımla irkildi, sertleşti ve gözlerimle buluştu.

"*Özür dilerim.*" Boğazım düğümlendi, tek bir kelime bile söyleyemedim, bu yüzden işaret etmekle yetindim. Tıpkı küçük bir kızken kimsenin uyanık olduğumuzu bilmesini istemediğimiz zamanlardaki gibi. "*Her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağım.*"

Bana bakan acı içimi burktu. Ruhumu parçaladı ve ağlattı.

"*Sana söyledim, fark etmeyecek. O beni istemiyor.*"

Her iki Leone kardeşin de boğazını sıkmak ve bize çektirdikleri acının bedelini ödetmek istiyordum.

"*Ama onu hâlâ istiyorsun,*" dedim usulca. "*Onu hâlâ seviyorsun.*"

Yumruklarını sıktı ve avuçlarının içine kazdığı hilalleri hayal ettim. "*Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki.*"

Devam etmesini bekledim ama sessiz kaldı.

"*Bana her şeyi anlatabilirsin.*" Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Bana ihtiyacı olduğunda ben de onun yanında olurdum. "*Yargılamayacağım ve kimseye söylemeyeceğim.*"

Tanrı bu dünyada birini yargılayabilecek son kişinin ben olduğumu biliyordu.

Leone ailesi dışında herkes.

Sonraki kelimelerini imzalarken elleri gözle görülür şekilde titredi. "*Sana söyleyemem. Bunu düşünmek bile beni kırıyor, yüksek sesle söylemek beni mahvedecek.*"

Ona inandım. Sözlerinin arkasında öyle bir güç vardı ki, göğsümün tam ortasına çarptı ve beni sarstı.

"*Sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle.*" Yüzünü okşadım, kelimeleri okuyabilmesi için yavaşça ağzımdan çıkardım. "*Bana ne yapacağımı söyle.*"

"*Benden düğününe gelmemi isteme,*" diye yalvardı. "*Onunla evlenmeni izleyemem. Seni onunla görmek benden geriye ne kaldıysa yok eder.*"

Hangi yolu seçersem seçeyim, hangi kararı verirsem vereyim, her şeyin sonunda onu kaybedeceğimi biliyordum.

Phoenix ne olursa olsun güvende kalacaktı. Bu tekrar öldürmem gerektiği anlamına gelse bile.

REINA

M Bakışlarım yüzüncü kez duvardaki saate kaydı. *Saat beşti.* Ofladım ve eteğimin dikişini çektim, kendimi tamamen **y e r s i z** hissediyordum. Phoenix ile yaptığım konuşmayı düşündüm. dün, onun gözyaşları içindeki yüzüne. *Size anlatamam.* Kendimi hiç ablamdan bu kadar kopuk, bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Benden ne sakladığını da anlayamadım.

Hayal kırıklığı midemde kabardı ve bu düşünceleri kafamdan silkeledim.

Bu adamın nesi vardı? Dante en azından dakik olabilirdi. Birbirimizi tanımamızı öneren oydu ama ortalıkta yoktu.

Red Dog'da bir şeyler içmemizi önerdi. Tam olarak, mesajında şöyle yazıyordu,

Sen ve ben. Red Dog. İçkiler. Beni tanıma zamanı.

Sorgulama zahmetine bile girmemiştim. Büyük hata etmişim. Cevabım pek de iç açıcı değildi.

Seni tanımasam da olur. Senin ucuz kışınla Red Dog'da buluşuruz.

Cevabı anında geldi.

Kışımı düşünmene gerek yok.

Sanki öyle.

Birincisi, iğrenç. İkincisi, keşke numaramı kaybetseydin.

Sanırım babam vermiş. Gerçekten vermemesini dilerdim.
Dante'nin cevabı uzun sürmedi.

Sadece orada ol.

İşte buradaydım. Burası kavga çıkmasını bekleyen bir bar gibiydi. Adında "kırmızı" geçen, keyifsiz görünümlü bir mekândan iyi bir şey çıkmayacağı belliydi. Daha öğle yemeği servisi bitmeden müşterilerin yarısının sarhoş olması çifte kırmızı bayraktı. Daha iyi bilmeliydim, yine de burada tek başıma oturmuş, iğrenç derecede pahalı Casamara Club'ımı içiyordum.

Beni bu aptalca fikri kabul etmeye zorlayan neydi?

Babasını parçalara ayırdığımı düşünerek biraz hoşgörülü olmak istedim. Pek romantik bir sebep sayılmaz ama neyse.

Ve o lanet piç beni ayakta tutuyordu.

Meraklı gözleri görmezden geldim, birden yanımdaki bar taburesine bir vücut kayd.

Gözlerim bir dizi koyu maviyle
buluştu. Dante Leone.

Yontulmuş elmacık kemikleri. Mavi gözlü. Koyu renk saçlar. Ve ben kızgınlıktan başka bir şey hissetmiyordum. Kötü çocuk kişiliği, günahkâr bir şekilde paketlenmiş paketiyle kadınların bakışlarını çekmiş olabilirdi - hem ayık hem de sarhoş, ama benim üzerimde sıfır etkisi vardı.

"Yarım saat geciktin," diye homurdandım, öfkemi zor tutuyordum. "Beşe çeyrek var dedim." Dante'nin bu rahat cevabı, onun sıkı bir ses. "Tam zamanında geldim." Ne? Bir. Pislik.

"Beşe çeyrek kala dört kırk beş," diye tısladım.

Beni görmezden geldi, taburesinde kaykıldı ve barmene el salladı. "*Bière Brune*." Koyu bir bira.

"Hemen geliyorum."

Kirpiklerini kırıştırdı, onun yanında oturduğum gerçeğini tamamen görmezden geldi. Bu siyah kalem etek ve beyaz bluz yerine imza rengimi giymeliydim. Bunun bir iş anlaşması olduğu düşünüldüğünde uygun görünüyordu.

"Amerikalılar ve onların garip zaman söyleme yöntemleri," diye takıldı.

Sağ tarafımdaki kirli zeminde bir tabure gıcırdadı. Bir grup turistin gündüz içkisini *fazla* kaçırması gibi görüldüğü köşedeki cam kırıldı. Kahkahalar, küfürler ve sataşmalar mekânı ağzına kadar doldurmuştu.

Ve bunun tek yaptığı Dante ile aramızdaki gerilimi daha da hissedilir hale getirmek oldu. Sessizlik her zaman bu kadar katlanılmaz mıydı, yoksa sadece kara kara düşünen İtalyanların yanında mı böyleydi?

Barmen eğildi ve Dante'ye içkisini uzatarak göğüs dekoltesini tam olarak görmesini sağladı.

Parmaklarının arasından sarkan kadehiyle bara yaslanmış, kayıtsızca oturuyordu. Gözleri sıkılmış bir ifadeyle onu taradı.

İçkimin geri kalanını yüksek sesle yudumlayarak bitirdim, sonra Dante'nin hayranının dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. "Bir tane daha alabilir miyim, lütfen?"

O daha yeni gelmişti ama ben şimdiden evde güzel bir kitapla kıvrılmak için sabırsızlanıyordum.

"Beni sarhoş etmeye kalkma, nişanlım." Phoenix Dante'ye aşıktı, bu doğrudu ama onda ne bulduğunu gerçekten bilmiyordum. Belki kötü çocuk çekiciliği?

"Alkolsüz," diye kestirip attım, tam o sırada telefonum çaldı. Çantama uzandım -en azından en sevdiğim renkteydi- ve onu çıkardım. Tam o sırada yeni bir mesajla aydınlandı. Dikkatimi dağıtmak için hevesle grubumuzun devam eden mesajlarını okudum.

Oba'da olduklarını fark edince dudaklarım yukarı doğru çekildi. Amon'la yaşadığım tüm bu karmaşada pişmanlık duymadığım tek şey buydu. Kızlarla birlikte neredeyse her hafta Oba'nın restoranına giderdik ve görünüşe bakılırsa Raven ilk karaokesini yapıyordu.

"Peki benimle buluşmayı kabul etmene ne sebep oldu?" diye sordu, görünüşe göre havadan sudan konuşmayı tamamen atlamıştı.

Omuz silktim. "Sen sordun."

"Eminim benim yerimde başka birinin olmasını tercih ederdin."

Boğazımı bir duygu yumağı tıkadı ama bu iğneyi görmezden geldim ve onun yerine "Haklısın. Kız kardeşimin ve arkadaşlarımın burada olmasını tercih ederim."

Kaşları havaya kalktı. "En azından bu konuda dürüstsün."

"Yalan söylememi tercih ediyorsanız, söylemeniz yeterli. Açık bir kitap gibi değilsin."

Şu anda *berbat* bir arkadaşım.

Alaycı bir gülümseme takındı.

"Ama eminim senin ve ailenin kirli çamaşırları vardır." Donuk bir gülümsemenin ve temkinli bir ifadenin arkasına saklandım. Uzakta, kapının açıldığını duydum ve omurgamın dibine bir farkındalık karıncalanması yerleşti. "Bahse girerim sen, Reina Romero, sırlarla dolusun."

"Bana *fazla* güvenme," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Başımı kaldırdım ve barın aynalı duvarından bana bakan tanıdık karanlık havuzları gördüğümde şok geçirdim. Loş barda ve kirli aynada yüz hatlarını ayırt etmek zordu.

Ne zamandır oradaydı?

Amon başka tarafa bakmak yerine bakışlarımı tuttu, gözleri okunmuyordu ve çenesi gerginlikle kaplıydı. Hava elektrikle çatırdıyor, sinirlerimi aydınlatıyordu.

"İçkiniz." Gürültülü bir gümbürtü beni irkiltti ve döndüğümde Dante ile yeni iri yarı arkadaşımızın merakla beni izlediğini gördüm. Kendimi kurabiye kavanozunda suçüstü yakalanmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, etrafıma bir göz attım. Ama o gitmişti.

Tüm bu sahneyi zihnim mi yarattı? Hayır, olamaz. Onu gördüm.

Dante'nin kahkahası dikkatimi çekti ve bir sonraki sözlerinin savaşı sözler olacağını biliyordum. "İlgini çeken bir şey mi var?" Ses tonu bu batakhane servisi edilen en alt raf cininden daha kuruydu.

İçim çalkalanırken yanaklarım ısındı. Oyuna mı getiriliyordum? Tüm bunlar Leone kardeşler için bir şaka mıydı?

"Acıktım," diye homurdandım. Ne kadar çabuk yemek yersek, bu akşam o kadar çabuk bitecekti. "Bir menü alabilir miyiz lütfen?"

Nedense barmen şaşırmış görünüyordu. "Burada yemek yemeyi mi planlıyorsun?"

Dante dirseklerini bara yasladı. "Getireceğiz. Bize menü getirin."

"Lütfen," diye ekledim. Belli ki Dante'nin hiç görgüsü yoktu.

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Bir garson hemen yanınızda olacak." Ve böylece Dante'nin cazibesine -ya da cazibesizliğine- olan ilgisini kaybetti.

Bir garsonu işaret edip bize doğru göndermesi bir dakikadan az sürdü. Başını eğdi ve tiki görünümlü yirmili yaşlarında sarışın bir adam ayaklarını sürükleyerek geldi.

"Size ne getirebilirim?"

Sırıttım ve kadehimi dudaklarıma götürdüm, Dante'nin "ilk buluşma" yemini olarak neyi düşündüğünü merak ediyordum.

"Fileto de boeuf ve buharda pişmiş yeşil fasulye." Zihinsel olarak suratımı astım. Cılız garson ona öylece baktı ve ben *bu bakışı "Bu adam gerçek mi?"* diye yorumladım. "Güzel. Burger." Dante'nin beni buraya getirme planının geri tepmesini izlemekten muazzam bir haz alıyordum. Red Dog burgerinin o kadar da iştah açıcı olduğunu hayal bile edemiyordum.

Garson başıyla onayladı, sonra bana döndü. "Ya sen?"

"Menünüz var mı?" diye sordum ve arkamdaki duvarı işaret etti. Gözlerim kara tahta menüye takıldı. Sanki 2008'den beri güncellenmemiş gibiydi. Hiçbiri cazip değildi.

"Belki sadece biraz patates kızartması," diye mırıldandım.

Heyecansızlığımı fark eden garson bir adım daha yaklaştı ve "Spesiyalleri duymak ister misiniz?" diye ekledi. Kibarca gülümsedim. "İçkilerle başlayalım. Kumsalda seks bu akşamın-"

Cümlesini tamamlayamadan Dante adamı bara çarptı ve bir raf dolusu bardak yere saçıldı. Soluk soluğa kaldım, gözlerimi kırıştırdım ve bir şeyler gördüğümü umdum. Dante kılıfından bir bıçak çıkardı ve çenesinin altına soktu, derisini boynundan aşağı bir damla kan damlayacak kadar deldi.

"Spesiyallerin mi?" diye homurdandı, ağzı vahşi bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Pantolonundaki mi demek istiyorsun?"

"Delirdin mi sen?" Sertçe fısıldadım, kolunu tuttum ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Polisler gelmeden bırak onu."

Bana bir bakış fırlattı ve ben de geri çekildim. O lacivert derinliklerden bana akli dengesi yerinde olmayan ve şeytani bir şey bakıyordu. Aramızda yüklü bir sessizlik çatırdadı ve iyi bir şekilde değil. Bana ya da ona elektrik vermek üzereydi. *Tercihen onu.*

Bıçağını kaldırdı ama ben rahat bir nefes alamadan, nişanlım olması gereken salak, zavallı adamı yumruklarıyla dövmeye başladı.

Taburemden kaydım ve barmenin şaşkın ifadesiyle karşılaştım. "Polisi ara. Bu deli sizindir."

Sonra dişlerimi sıkarak çantamı omzuma attım ve hızlı adımlarla dönerek cehennemden çıkmış bir yarasa gibi oradan çıktım.

Çünkü kesin olan bir şey vardı: Dante Leone şeytanın reenkarnasyonuydu. Onunla evlenmemin imkanı yoktu.

REINA

Mevimin girişine yaklaşırken topuklarım kaldırıma vuruyordu, kolumda beş alışveriş poşeti asılıydı.

Geri dönmeye korkuyordum.

Phoenix benden kaçtı. Isla takıldığı adamla birlikteydi. Raven görünüşe göre eski aşkına rastlamış ve onu söndürmekle meşguldü. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Athena her ne halt ediyorsa ağzını sıkı tutuyordu.

Ve ben... Dünkü felaket randevumu unutmak için sabahı alışveriş çılgınlığıyla geçirmiştım.

Binamızın lobisine girdim ve asansöre adım attım. Kapılar kapanmaya başladığında pahalı görünümlü bir çizme dışarı fırladı. Gözlerim yavaşça metal kapıların arasına sıkışmış bottan kalktı, sonra uzun, kaslı, kot pantolon giymiş bacağa takıldı. O sarhoş edici narenciye kokusu burun deliklerime ulaştı ve gözlerimi sıkıca kapattım. O botun kime ait olduğunu biliyordum.

Amon lanet Leone.

Başımı kaldırdım ve hafif hırpalanmış bir yüzle karşılaştım. Çenesinde bir kas zonkluyor ve kalın boynunu öfkeli bir kızarıklık kaplıyordu. *Vay be. Bu yeni bir şey.*

"Dün geceki randevun iyi miydi?" Sesi derindi, bakışları benimkini okşuyordu. Demek konu kardeşi ve benim hakkımdaydı.

"Öyleydi," diyerek ona tatlı bir gülümseme gönderdim. "Tekrarı için sabırsızlanıyorum." *Hiç de bile.* Bakışlarımın onu boydan boya dolaşmasına izin verdim. "Gerçi *sen* de zor bir gece geçirmişsin gibi görünüyor."

Yavaş bir gülümseme - ensemdeki tüyleri diken diken eden türden - ağzının köşelerinden çekildi. Kalbim soluksuz bir ritim ve sıcaklıkla hızlandı.

derimin altından ayak parmaklarıma kadar aktı. Asansörün kapısına doğru döndü ve ben ne yaptığımı düşünmeden bakışlarım vücudunda gezindi. Geniş omuzlar. Pürüzsüz kaslar. Hiçbir erkeğin sahip olmaya hakkı olmayan yontulmuş bir popo.

Yutkundum. Tanrı yardımcım olsun. Bu şehveti sadece o ateşleyebiliyor gibiydi.

"Kardeşimle bir daha çıkmayacaksın," diye emretti, sesi keskin ve kendini beğenmiş bir tonda çıkıyordu. Omurgam sertleşip tahta gibi oldu.

"Aslında yapacağım," diye homurdandım, ona ters ters bakarak. "Belki gözünden kaçmıştır diye söylüyorum, onunla evleniyorum."

Elbette, bu anlaşımdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum ama bu detayı bu adamla paylaşamazdım. Phoenix ve Dante arasındaki berbat kardeşlik durumu ne olursa olsun, Phoenix'i inciten kişi olmaya dayanamazdım.

"Sen. Yapacaksın. Yapmayacaksın." Amon döndü ve bana doğru bir adım attı. Küçük bir adımdı, sadece bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmeme ve ayakkabılarının ucunun benimkini öpmesine yetecek kadar. Buna dokunmak bile denemezdi ama damarlarımda yanan kolları alevlendirdi.

"Yapacağım." Çenemi meydan okurcasına eğdim, muhtemelen şımarık bir velet gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Onun yerine, beni içine çeken o sonsuz gece yarısı gözlerine odaklandım. "Hoşuna gitmiyorsa buraya gelme. Aslında sana söylüyorum, gelmemen en iyisi. Kardeşinle evleniyorum." Yıllardır bastırılmış öfke, keder ve düşmanlık ayağa kalktı ve içimdeki kırık parça onu incitmek istedi. Tıpkı onun beni incittiği gibi. O başka bir kadına sarılıp öperken ben neredeyse ölüyordum. Bana sonsuza dek söz verdikten sonra. "Seks yapmakla meşgul olacağız, hem de bol bol."

Çok iğrenç.

Seks ve Dante'yi aynı cümle içinde düşünmek kusma isteği uyandırdı ama intikamın verdiği heyecana odaklandım. Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun. Amon'un, deli kardeşiyle yakınlaşmaktansa kendi boğazımı kesmeyi tercih edeceğimi bilmesine gerek yoktu.

"Aslında, artık daha tecrübeli olduğuma göre," diye alay ettim tatlı tatlı, "çok daha zevkli olacağından eminim."

Öfke, güzel yüzüne vahşi çizgiler kazıyordu ve karnımın alt kısmındaki ateş, günaha çok yakın olduğum konusunda uyarıyordu.

"Dikkatli ol Reina," dedi kuru bir sesle, tonu karanlık ve dumanlıydı. Yüzeyin altında yatan ve gözümünden kaçmayan bir tehdit de vardı. "İt

Çok ileri gidersem geri dönüş noktasının ötesine geçebiliriz."

Bu bir uyarıydı, aşk ilanı değil. Baştan çıkarma bile değildi.

O zaman neden içimde bir cehennem yarattı?

Omuz silktim, kayıtsızmış gibi davrandım. "O çizgiyi üç yıl önce aştık," diye hatırlattım ona soğuk bir şekilde. "Hayatına devam et, Amon. Ben geçtim."

Asansörün kapısı açıldı ve geri geri yürüyerek dışarı çıktım.

Küçük bir adım attı. Ben bir adım geri attım. Bir adım daha attı ve sırtım dairemin kapısına çarptı.

"Ne yapacağın sana kalmış," diye söylendi, karanlığı etrafımızda dönüyordu. "Ama Dante'yle ilişkini kesmezsen sert önlemlere başvurmaktan çekinmeyeceğim."

Birbirimize baktık, havada asılı duran belirgin bir özlem vardı. En azından benim ruhumda. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Tehdit bu koridordaki tüm oksijeni söndürürken nefes alamıyordum.

"Bu yüzden mi buradasın?" Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa istediğin başka bir şey mi var?"

Cesaretimi alkışlarken aynı zamanda bunun ne kadar aptalca olduğunu da fark ettim. Aramızda o kadar çok düşmanlık katmanı vardı ki, yanlış bir hareket patlamasına neden olabilirdi.

"Onunla evlenirsen, sen daha 'Evet' diyemeden seni dul bırakırım, Tanrı yardımcım olsun."

Arkasını döndü ve beni şaşkınlık içinde bıraktı.

O zaman aklıma geldi ki belki de eski Amon gitmiş ve yerine gerçek bir acı prens gelmişti.

Amon'la yaşadığım küçük olaydan sonra turbo temizlik ve yeniden dekore etme moduna geçtim. Tekrar. Bu benim stres gidericimdi, kendime kesmeyi bırakacağıma söz verdiğimden beri daha da fazla.

Odamla başladım, sonra banyo ve mutfığa geçtim, ta ki kendimi oturma odasını yeniden düzenlerken bulana kadar. Tekrar.

Sen ve ben dünyaya karşı.

Neden bu sözler aklımdan çıkmıyordu? Bana sonsuza dek söz verdiğinde esintiyi hissedebiliyor, kokusunu alabiliyor ve dokunuşunu hissedebiliyordum. Bu beni yiyip bitirdi.

Gürültü kulaklarımda uğuldadı. Görüntüler zihnimde parladı. Hışırdayan çarşaflar. Karışmış bedenler, onunki benimkini örtüyordu. Çok ağır. Mükemmel.

Kapının zili çaldı ve beni X-rated düşüncelerimden kopardı.

Mutfak tezgahını silmeyi bitirdim, hızla ellerimi yıkadım ve kapıyı açmaya gittim.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. *Oh. Benim. Korkunç. Tanrım.*

Böyle bir şey olamaz. Bugün olmaz.

"Merhaba, nişanlım." İnledim. Leone kardeşlerin ikisini de aynı gün görmekle başa çıkamazdım, bu yüzden içgüdüsel olarak kapıyı üzerine kapatmaya çalıştım, ama o düz bir avuçla kapıyı açık tuttu.

Bu bana üç yıl önceki benzer bir durumu hatırlattı ve anılar beni istila edince nabzım hızlandı.

"Böyle yapma Reina," diye söylendi, gözlerindeki parıltı beni sinirlendirmişti. Dante üç parçalı takım elbisesi ve açık kalpli bir kızı kolayca mahvedebilecek tavıyla koridorda duruyordu. "Randevumuzu bir kez daha deneyebileceğimizi düşündüm."

Kapı aralığına yaslandı ve bir buket kırmızı gül getirdi. Phoenix'in onda ne bulduğunu hâlâ anlamamıştım ama bir şekilde ona aşık olması beni şaşırtmamıştı ama yaptıklarını da kolay kolay unutmayacaktım.

"Ne?" Mırıldandım. "Dün gece bana spesiyallerin listesini sunduğu için bir garsonu dövmek yeterince iyi değil miydi?"

Aynen öyle oldu. Ana yemeğe bile geçemedik. Bunun tekrarlanmasını istemedim.

Bakışları alaycı bir ifadeyle parladı. "İnsanların benim olana bakmasından hoşlanmıyorum."

Alay ettim. "Ben senin değilim. Hiç olmadım, olmayacağım da."

Daireme girdiğinde bir adım geri çekildim. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı ve bu durum şakaklarımda boncuk boncuk ter birikmesine neden oldu. Dante babasının daha genç bir versiyonuydu ve bu durum bana hiç iyi gelmemişti.

Ben geri çekilirken o da beni takip etti ve gözlerimi ondan ayırmazken baldırlarımın kanepeye sürtündüğünü hissettim.

"Henüz değil." Varlığımın her zerresi Dante Leone'ye bağlanma fikrine isyan etti. Amon'la birlikteyken bu bana doğal -doğru- gelmişti ama kardeşiyle öyle değildi. Sırtım koridorun duvarına çarptı. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Ne?" Homurdandım.

"Bana ait olmak."

Başımı salladım.

"Evet."

"Neden?" *Çünkü yanlış geliyor. Çünkü kız kardeşim seni seviyor. Çünkü kız kardeşim senin üvey kardeşin.*

"Bilmiyorum," dedim, hızla akan düşüncelerimi susturarak.

Ellerini iki yanımdaki duvara dayadı. "İşimiz bittiğinde, Reina Romero, benden sakladığın her sırrı ortaya çıkaracağım."

Sözleri aklıma beni öldüreceği kesin olan bir sırrı getirdiğinde ürperdim.

"Seninle bir randevu daha istemiyorum, Dante," dedim ölçülü bir ses tonuyla, gözlerimdeki korkuyu görmemesini umarak.

Kıpırdamadan durdum, bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledim ama sonra aniden uzaklaştı ve ben de ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Oturma odasına doğru yürüdü, bakışları daireyi içine çekti.

"Sadece sen mi geldin?" Başımı salladım, alnımdaki teri sildim. "Kız kardeşin nerede?"

Sertleştim ama yüzümü soğukkanlı tuttum. "Dışarı."

Bütün bunlar b e r b a t ötesiydi. Amon'la aramızda bir şey vardı.

Dante ve Phoenix arasında bir şey vardı. Ve şimdi... ne? Takas mı oynayacaktık? "Neden buradasın, Dante?" Oturma odasında dolaşırken sordum.

ve bir vazonun yanında duruyordum. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, onu kafatasında paramparça ederdim.

Tanrım, bir şekilde hep vazoya geri dönüyordu, değil mi?

Beni soğukkanlılıkla inceledi. Sanki bir hayvanı gözlemliyormuş gibi, ani hareketler yapmamaya dikkat ederek, klinik bir tavırla.

Dante seksi olduğunu düşündüğünü tahmin ettiğim bir sırıtışla, "Belki de kardeşim senin için tamamen yanlış," dedi. Ya da belki de beni bilerek kızdırıyordu, bilemiyordum. "Seni bekleyen başka bir gerçek aşk olabilir."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Halüsinasyon görüyor olmalıydım.

"Affedersiniz?"

"Ondan daha iyi olabilirim. Senin gerçek aşkın olabilirim, bebek yüzlü." *Ha?* Sonra, sanki dili sürçmüş gibi ekledi, "Hayır, bebek surat doğru değil. Belki de sana günışığı demeliyim?"

Tüm bu konuşma tuhaf ve rastlantısaldı. Sanki beni test ediyormuş gibiydi.

"Bana hiçbir şey dememeye ne dersin?" İnanamayarak söyledim. İki lakap da iğrençti. Leone kardeşler başımı döndürüyordu.

Bugün. "Ne diyorsun, Dante?" "Beni öpmek ister misin, günışığım?"

"Hayır, seni öpmek istemiyorum," diye tersledim. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. İğrençti.

Ellerini ceplerine soktu. "Pek emin görünmüyorsun o."

Kendine olan güveni onun çöküşü olacaktı. "Öyleyim," diye kestirip attım. "Lütfen

Hayal kurmayı bırak. Seni öpmek asla benim arzum olmayacak."

Tanrım, bu adam Phoenix'le akraba mıydı? En azından tüm iyi genleri annemizden almış. Dante'nin deli olduğu belliydi.

"Benden hoşlanmayabilirsin ama eminim hoşuna giderdi."

Öne doğru bir adım attı ve elim fırladı, avucum göğsüne inerek onu uzakta tuttu. "Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandım. "Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Aynen öyle."

"Bir adım daha atarsan, Dante, yemin ederim kafanın üstünde bir şey kırarım."

Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım yapardın. Önemli değil, zaten seni öpmek istemiyordum."

Tanrı yardımcım olsun. Bu beladan nasıl kurtulabilirim ki?

AMON

W Onu gördüğümünden beri haftalar geçmişti. Evlilik duyurusundan bu yana üç buçuk hafta. Onu dul bırakmakla tehdit ettiğimden beri bir buçuk hafta geçti. Her şeye tahammül etmeye hazırdım ama Kardeşimle evlenmek.

Bu benim cesedimi çiğnemedenden olmaz.

Kadının kız kardeşim olduğunu anladım mı? Kesinlikle. Bu, onu sikik arzularımın tek öznesi olarak görmeme engel olmadı. Becermek için başka bir kadın arama çabalarımından vazgeçtim. Bastırılmış hayal kırıklığım resmen yeni zirvelere ulaşmıştı.

Doğal olarak, düğün planlarını her açıdan sabote ediyordum. Mekan iptal edildi. Duyurular katledildi. Davetiyeler engellendi. Gelinlik yakıldı.

Ona karşı hissettiğim karmaşık duygular silinmeyi reddediyordu. Şimdi başka bir kıtadaydım, bu yüzden aptalca bir şey yapma riskine giremezdim. Umarım Japonya'daki Yakuza için halletmem gereken işler kısa süreliğine de olsa zihnimi temizler. Depolarımı ve Kanada ile Kolombiya'dan gelen sevkiyatları denetlediğim yorucu birkaç günün ardından Tokyo'daki lüks otellerimden birinde mola verdim.

Küçük butikte durdum ve Reina'nın raflarda asılı duran tasarımlarına baktım, onun içeriden geçen tüm müşterilere bir güneş ışığı gibi parladığını hayal ettim. Gülümsememi bastırarak birinin onlara hayranlıkla bakmasını izledim. Onun kıyafetleri tüm mağazalarımın en hızlı satılan ürünlerdi; ne Patek Phillipe saatleri, ne Tiffany mücevherleri, ne de Berluti deri ürünleri.

Bunlar onun bir yansıması, onun bir uzantısıydı. Yaratıcılığı, tasarımlarını oluşturan neşeli renkler ve karmaşık desenlerle parlıyordu. Sahip olduğum her otel onun markasını taşıyordu. Bu onun Asya'daki kariyerine başlamasına yardım etmenin küçük bir yoluydu.

Telefonum çaldı ve bakışlarımı ona çevirdim. Mesajın Illias Konstantin'den geldiğini ve bir toplantı talep ettiğini görerek kaşlarımı çattım.

Yeni gelini Tatiana Nikolaev'i koruduğu için bana birkaç iyilik borcu olan Pakhan da dahil olmak üzere kimsenin saçmalıklarını dinleyecek havada değildim.

Sanki evren benimle dalga geçmeye karar vermiş gibi, lobide bir kargaşa olduğunu fark ettim. Kuzenim ve beraberindekiler otelimün lüks kuvars zemininde sallanarak yürüyorlardı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diyerek Itsuki'yi selamladım.

Patlamam, benden görmeye alışık olmadığı bir şeydi, özellikle de yasal işyerlerimden birinde. O ve adamları kendilerini toparlamadan önce bir an için donup kaldılar.

"Kartellerle ilgili-" diye başladı Itsuki.

Hırlayarak sözünü kestim. "Umarım Brezilyalılar değildir." Öne doğru bir adım atarak ona doğru yükseldim. "Ve onlarla herhangi bir anlaşma yapmasan iyi edersin."

Kuzenimle olan ilişkim son yıllarda evrim geçirmişti. Evet, teorik olarak onun sağ koluydum ama aramızdaki güç değişmişti. Yakuza'ya sürekli olarak sonuç veremediği için artık daha da az güce sahipti; bunda benim de doğrudan etkim olabilirdi.

Sonuç olarak, kendi organizasyonu onu bir sorun olarak görmeye başlamıştı, ben de mükemmel bir zamanda devreye girdim. En savunmasız olduğu anda.

"Merak etme patron. Onlarla buluşmadık." Bunu söyleyen Itsuki'nin komutasındaki beşinci adamdı. Yoksa altıncı mıydı? Fark etmez, kuzenimin ona attığı bakışa bakılırsa o da yakında tarih olacaktı.

"O patron değil," diye tersledi kuzenim. Kuzenimin yine ortalığı karıştırdığını duymak beni şaşırtmıştı. İyi olduğu tek şey buydu. "Romero'nun kızıyla kardeşinin evleneceğini duydum."

Bacaklarını omuz genişliğinde açarak daha dik durmaya çalıştı. Aynanın önünde çeşitli duruşlar üzerinde çalıştığına gerçekten inanıyordum. Yine de gözlerinin iyi çalışmadığı belliydi, çünkü ne kadar aptal görüldüğünü göremiyordu.

"Burada olmanın gerçek bir nedeni var mı Itsuki, yoksa sadece zamanımı mı harcıyorsun?" Perez Cortes ve arkadaşlarını kontrol etmek için zihnime bir not düşerken dedim ki

erkeklerin hareketleri. Brezilya'dan nadiren ayrılır, genellikle emirlerini yerine getirmeleri için yardımcılarını gönderirdi. Son üç yıldır çoğunlukla sessizdi ama bu stratejik de olabilirdi.

Yakuza hala et ticareti yapıyordu - benim ve Dante'nin dehşete düşmesine neden olacak şekilde - ama silah ve uyuşturucu ticareti de vardı. İnsan kaçakçılığı ve uyuşturucu, kartelle tek ortak noktasıydı. Yasadışı işlerimi silah ve uyuşturucuyla sınırlandırdım ve bu geliri kumarhaneler ve oteller gibi yasal mekânlarım aracılığıyla akladım.

"Kardeşinin neden senin artıklarını istediğini bilmem gerekiyor." Itsuki açıkça sinirli bir ruh halindeydi. "O ve kız kardeşi karteller tarafından aranıyor. 'Elleme' kuralını desteklememin tek nedeni onun sana ait olduğunu iddia etmendi."

Yani içgüdülerim haklıydı, herif Romero'nun kızları için açık sezon istiyordu.

"Romero'nun kızları için endişelenme," diye kestirip attım. "Yoksa bu dünyada yapacağın son şey olabilir."

"Milyonlar değerindeler!" *Yeni bir şey değil.* Bir şeyin beni rahatsız etmesi dışında. Kartel hiçbir zaman Reina'ya odaklandığı kadar tek bir kişiye odaklanmamıştı. Romero ve kızları söz konusu olduğunda görünenden daha fazlası olduğuna dair içimde hep bir his vardı. Sadece ne olduğunu anlayamıyordum.

Avrupa'ya döndüğümde güvenlik ekibimle bu dosyayı tekrar açmak için aklıma bir not aldım. O zamana kadar poker suratımı korumak zorundaydım.

"İzninizle. Seninle dedikodu yapmaktan daha önemli işlerim var." Onu uyarmak için gözlerimi kısmıştım. "Dokunma. Dokunma. Onlara dokunma. Eğer onlarla ilgili bir anlaşma yaptığını duyarsam, başına geleceklerden hiç hoşlanmayacaksın."

Ona sırtımı dönüp uzaklaşırken, telefonum Konstantin'den gelen bir başka mesajla yeniden çaldı. Kontrol ettim ve borcunu nakde çeviriyor olması beni şaşırtmadı.

Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksiniz.

Ben de bir mesaj yazdım. Onunla Rusya'da buluşmamın imkânı yoktu. Benimle kendi bölgemde buluşmak zorundaydı.

Filipinler'deki evimde buluşalım.

Illias'ın geniş kaynakları sayesinde beni tam olarak nerede bulacağını bildiğinden emindim.

Kristal mavisi sular ufkun altında parıldıyordu. Bu ada benim için cennetten bir parçaydı.

Malikânemin ön sahanlığında durmuş, arabanın bana doğru gelişini izliyordum. İçinde hiç şüphesiz Pakhan ve güvenilir yardımcısı Boris vardı.

Araba durdu ve içinden iki figür çıktı. Tam tahmin ettiğim gibi, Boris Illias'ın arkasındaydı ve saldırmaya hazırdı. Neden? Hiçbir fikrim yoktu çünkü beni görmek isteyen Konstantin'di, tam tersi değil. Az çok arkadaşlık, suç dünyasında olabildiğince dosttuk.

İkisi bir adım öne çıktı. "Sadece sen," dedim Pakhan'a. Boris hemen itiraz etti. "Ben de geliyorum."

"Hayır."

Boris silahına uzandığında tepki vermedim. Mülkün güvenliğini sağlayan iyi eğitilmiş keskin nişancılarımın bununla bir ilgisi olsaydı, daha dokunmadan ölmüş olurdu ama Konstantin olay büyümeden onu durdurdu. "Burada kal."

Arkamı dönüp içeri girdim. Illias'ın benden bir şey istemesi gerekiyordu, bu yüzden beni sırtımdan vurmayacağına güveniyordum.

"Ölmeni isteseydim silahına el koyardım," dedim tereddüt ettiğini hissettiğimde. "Ve sen de arkamda duruyor olmazdın."

Ayrıca, ölümün hoş bir erteleme olup olmayacağını merak ettiğim günler oldu. Dante Reina'nın parmağına yüzüğü taktığı an savaş başlayacaktı. Her taraftaki tüm ilişkileri sikeyim.

"Bildiğim iyi oldu," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Yine de insanları sırtından vurmak gibi bir alışkanlığım yok."

Konstantin'in adımlarını gölge gibi takip eden çatımda konuşlanmış adamları fark ederek yukarı baktım.

Evin karşı tarafına geçtikten sonra terasa çıktık. Okyanus evin üç tarafını çevreliyordu ve hava sıcaktı ama dayanılmaz değildi. Buradayken Yakuza'yı, Omertà'yı ve diğer tüm sıkıntıları unutabilirsiniz.

"Kendinize cennetten bir dilim almışsınız."

"Yine de nefret ediyorsun," dedim kuru bir sesle.

Omuz silktilti. "Ne diyebilirim ki? Ben karı ve Sibirya sıcaklarını tercih ederim."

Elimi uzatarak oturmasını işaret ettim. Altın bukleler ve mavi gözler zihnimde oynaşırken sessizlik uzadı. Dante'nin birkaç hafta önce Reina'nın dairesine yaptığı ziyaret hakkında bilgi almıştım. Orada yarım saat geçirmişti ve o zamandan beri aklım bana iyi davranmıyor, mide bulandırıcı görüntülerle alay ediyordu.

Hayatın neden bizimle böyle berbat bir oyun oynamak zorunda olduğunu biliyordum.

Arkama yaslandım, ellerimle kolçağı kavradım. Reina'yı kontrol edebilmek için Illias'la olan görüşmemi bitirmeliydim. Dante'nin lanet olası deli kışının onunla kaçacağını düşünmezdim.

"Yakuza konusunda size yardımcı olamam," dedim, sesim soğuktu.

Gözlerinin ellerime kayması gözümünden kaçmadı. "Belki birbirimize yardım edebiliriz."

Gözlerimiz kilitlendi, dudaklarım soğuk bir gülümsemeye dönüştü. Kimse bana yardım edemezdi. Beni kan bağından kurtarmadıkları sürece.

"Peki bunu nasıl anladınız?"

"Bu saçmalığı kesmeye ne dersin?" Gözümü kırpmadım.

"Buyurun," dedim hafifçe sinirlenerek.

Artık kimsenin oyununu oynamayı reddediyordum. Dünya yansa umurumdaydı ve ben altın bukleli kızı kurtarmak için sadece parmağımı oynatırdım.

"Leone ve Romero'nun hazırladığı ve ailelerinizi birbirine bağlayan anlaşmayı ele geçirdim." Eğer bir insan bir bakışla ölebilseydi, Illias Konstantin bir ceset olurdu. "Bir açık buldum ve Reina'nın kardeşinle asla evlenmemesini sağlayacak bir B planım var."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir nefes vererek söyledim. "Ve dur tahmin edeyim, tüm bunların ortasında beni öldürteceksin. Marchetti tarafından değilse bile kuzenim tarafından." "Kuzenini öldüreceğim. Yakuza'nın başına sen geçeceksin. Zaten bunu hedefliyorsun. Muhtemelen birkaç ay hızlandırıyorum." İfademi bir maske gibi sakladım. "Romero ölüyor. Ölümünü daha da hızlandıracağım.

katlanılabilir ve hızlı. Masada onun yerini alacaksın."

"Eğer Marchetti bunu duyarsa, Rusya'ya dönene kadar ölmüş olursun," diye söylendim, yemi yutmama izin vermeyerek.

O kadar kolay olsaydı, üç yıl önce yapardım. Düşmanı öldürün. Romero'yu öldür. Yine de Reina'yı almazdım.

"Bundan asla haberi olmayacak çünkü benim sayemde Reina Romero kardeşinle değil seninle evlenecek." Bir zarf çıkardı ve masaya doğru uzattı. "Ve bu da Marchetti'nin fikrini değiştirmesini sağlayacak kanıt."

Zarfa uzandım ve Konstantin'in dikkatli bakışları altında açtım.

Gözlerim sayfaları karıştırdı. Leone ve Romero aileleri arasındaki anlaşma Angelo Leone tarafından imzalanmamıştı. İmza Dante tarafından taklit edilmişti. Bunu o kadar çok yapmıştık ki hemen fark edebildim.

"Bunun doğru olduğuna emin misin?" Illias'a sordum.

"Elbette, eminim." Illias'ın kendine güveni çok açıktı ve kendimi kaybetmeme beş saniye kalmıştı. Dante bu anlaşmayı Romero ile yapmıştı. Öyle olmalıydı, yoksa sahte imzası neden bana baksındı ki? "Bir sonraki belgeyi kontrol edin."

Öfkem boğazımda düğümlendi ama onu derin, karanlık bir köşeye ittim. Şimdilik.

Bir sonraki belgeyi okumaya başladım. Reina'nın doğum belgesi ve işte o anda kalbim durdu. Öfke boğazımı yaktı. İki kez, üç kez okudum. Ellerim titremeye başladığı için kâğıdı okumak imkânsız hale gelmişti.

Reina Romero, Angelo Leone'nin kızıydı. Gayrimeşru kızı. En önemlisi, o benim üvey kardeşim değildi. Akraba değildik.

Görüşümde kırmızı noktalar yüzüyordu. Kendimi toparlamak için kağıda gereğinden uzun süre bakarken kanımda ateş yanıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra başımı kaldırıp Illias'ın gözleriyle buluştum.

"Bunu kim biliyor?" Boğazımı yakan bir öfkeyle ısırdım.

Dudaklarının köşesi kalktı. "Romero kızlardan birinin ondan olmadığını biliyor. Grace ile Angelo Leone arasında bir şey olduğunu bilmediğinden şüpheleniyorum, yoksa üvey kardeş olduklarını düşünürsek Reina'nın Dante ile evlenmesini kabul etmezdi. Angelo'nun bildiğinden şüpheleniyorum, ancak neden Romero'nun çocuklarından biriyle bir sözleşme anlaşması yapmayı kabul ettiğini anlamıyorum. Tabii Phoenix'in kendisinden olduğundan şüphelenmediyse." Gözleri sertleşti. "Ölü adamı sorgulamadan bunu söylemek zor."

Gerçekten de öyle. Ama ben bile Angelo Leone'nin tüm acımasızlığına rağmen Dante'yi üvey kız kardeşine bağlamayacağına inanmak zorundaydım. Gerçi o imzaya bakılırsa, evliliği ayarlayan kişi Angelo değildi zaten.

Kahretsin, Dante! Ne haltlar karıştırıyorsun?

Bir sonraki belgeye geçtim. Annemle Romero arasındaki evlilik cüzdanı ve kendi doğum belgem.

Bu benim meşru oğul ve Reina olduğum anlamına geliyordu.

Kahretsin, Reina ve kız kardeşi gayrimeşru kızlarıydı. Romero ve annem evlenmiş ve hiç boşanmamışlardı.

Annemin peşinde olduğu belge bu muydu? Bunca zamandır biliyor olmalı. Biz hep Hana Takahashi'yle evlenmek istemeyenin Angelo Leone olduğunu düşündük, oysa tam tersi oldu. Annem evlenemezdi çünkü zaten evliydi.

Hiroshi'yle ilişkilerini resmiyete dökmemiş olmalarına şaşmamalı.

"Anlaştık mı?" Illias, bu bilginin benim için pek çok açıdan ne kadar değerli olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, muhtemelen kendini beğenmiş bir şekilde konuştu. Yine de umurumda değildi. Tarçın kız benim olacaktı ve bu sefer asla bırakmayacaktım.

"Bir anlaşmamız var." Krallığımı geri alacağım. "Ama bunu benim yöntemimle yapacağız."

Başını salladı.

Yapacak tek bir şey kalmıştı. Kraliçemi kaçırmak.

REINA

D Aylar gerildi. Geceler işkence.

Nişanın ilan edilmesinden bu yana geçen haftalar bir kasırğa gibi geçip gitmiş, artık ne günler ne de geceler kalmıştı. Noel'e birkaç hafta vardı, ancak tatil ruhu hiçbir yerde bulunmuyordu.

Isla evlenmiş ve İtalya'ya taşınmıştı, Raven ve Athena kendi sorunlarıyla meşgul görünüyorlardı ve Phoenix de tatil konserleriyle meşguldü. Maestro Andrea ile yaptığım konuşmanın faydalı olduğu ortaya çıktı. Yine de aramızdaki gerginliği sadece gizledi.

Prova yemeğime sadece birkaç gün kalmıştı, ardından hala bir çıkış yolu bulamadığım düşünüm gelecekti.

Büyükannemin bu felaket trenini durdurmasının hiçbir yolu yoktu. Davetiyelerin postada kaybolması, gelinliğimin kaybolması ve her şeyin yolunda gitmemesi gibi birkaç engelle karşılaştık. Yine de benden şikayet yok. Dante'den çok. Adam işi hızlandırmak için her şeyi yapıyordu.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Farklı, daha önemli bir işimiz vardı.

-Elimizde bir sorun var. Angelo Leone'nin kalıntılarından yakarak kurtulmak.

"Sana söylüyorum," diye itiraz etti Isla zayıf bir sesle, hepimiz dairemizin oturma odasına yığılmıştık. Athena dizüstü bilgisayarını açmış, editörü daha fazla peşine düşmeden önce yazacaklarını yazıyordu. Raven ve ben kucağımızda eskiz defterlerimizi açmıştık. Isla ve Phoenix konuya odaklanmış olan tek kişilerdi. "Sasha Nikolaev ve kardeşi sadece cesedi yakmanın DNA izlerini yok edeceğini söyledi."

Isla yorgun ve iyileşmiş olsa da iyi görünüyordu. Paris'e kocasıyla birlikte dönmüştü, gizemli adamı Enrico Marchetti'den başkası değildi. En azından biri aşkta şanslıydı. Birkaç engelden sonra, Enrico Marchetti'nin onun masal erkeği olduğu ortaya çıktı.

"Bu bir tür tartışma konusu değil mi?" Athena, apartmanın içinde sadece beşimiz olmamıza rağmen fısıldadı. Isla'nın kocası onu bırakmış, sonra da güvenliğini sağlamak için koridora iki, binanın önüne de dört adam yerleştirmişti. "Aletini ailesine gönderdik."

"Yani onu aramamaları gerektiğini biliyorlardı," dedi Raven öfkeyle. "Alet yoksa hayat da yok."

Geriye dönüp baktığımda, yaptığım aptalca bir şeydi.

Athena mojitosundan büyük bir yudum alıp bardağı yeniden doldururken, "Teknik olarak, bence siksiz de yaşayabilirsin," dedi. "Kitaplarımdan biri için bunu araştırdım." Biz ona boş boş bakınca savunmaya geçerek ekledi: "Ne? Bir kadının kocasının penisini kestiği bir senaryom vardı. Bilmem gerekiyordu."

"Tanrım, sana Lorena Bobbitt mi demeliyiz?" Raven mırıldandı.

Athena onun yorumunu umursamadan elini salladı. Eğer bir erkeğin aletini kesecek biri varsa, Raven bu kişiliğe uyuyordu. Athena kesinlikle uymuyordu.

Biramdan bir yudum aldım, sonra dikkatimi balo elbisesi tasarıma verdim. Son zamanlarda iyi gidiyor gibi görünen tek şey buydu. Tasarımlarımın her biri distribütörlerim tarafından asıldığı anda satılıyordu. Tatiana Nikolaev için ayrı bir sipariş almak zorunda kaldım.

Ne diyordu o? Hayatınızın bir alanı iyi gittiği anda, diğeri boka mı sarar?

Ve olan da tam olarak buydu. Isla gidip o lanet cesedi alıp yakmamız gerektiğini düşünüyordu. Alkolü bile reddetti, o kadar ciddiye. Kızların geri kalanı bütün gün mojitolarını yudumlamıştı. Sadece romun düzeltebileceği o günlerden -belki de haftalardan- biriydi.

"Cinayet romanları yazmak için romantizmden uzaklaştınız mı?" Ses tonum biraz alaycı bir şekilde sorguladım.

Gözlerini devirdi. "Hayır."

"O adamın penisi olmadan ve iki taşla nasıl yaşadığını bilmek istiyorum," diye mırıldandı Raven.

Isla, "Bu gerçekten bilmem gerekmeyen bir şey," dedi.

"Dalga geçecek bir erkek daha eksildi," diye imzaladı Phoenix, omuzları kıs kıs gülererek titriyordu. *"Her erkeğin siki kesilmeli."*

Kız kardeşim cesur bir yüz ifadesi takındı ama acı çektiğini biliyordum ve içinde bulunduğumuz çıkmaza bir çözüm bulamamak beni öldürüyordu.

"Hmm, bunu Google'da aratmam lazım," dedi Raven, cep telefonuna uzanarak.

Isla elini salladı. "Penisleri ve taşakları unutun. Asıl konuya geri dönelim."

Homurtular dairemizde yankılandı. Kimse yeraltı mezarlarına geri dönmek istemiyordu; cehennem gibi ürkütücüydüler.

"*Bunu nasıl yapacağız?*" Phoenix sordu. "*Kocanızın korumaları var ve siz hâlâ iyileşme sürecindesiniz.*"

Bir ay önce Isla İtalya'dayken Sofia Volkov tarafından kaçırıldı. Çılgın özentisi Pakhan ona gerçekten bir numara yaptı ve arkasında iyileşmekle meşgul olduğu yaralar bıraktı. Bu durum kocasını aşırı korumacı yaptı, onu suçlayabileceğimden değil.

"Bunu tek başıma yapmak zorundayım," dedim kesin bir ifadeyle. Korumalar olmadan bile Isla, Paris'in yeraltında hendek açabilecek gibi görünmüyordu. Geriye dönüp baktığımda, keşke cesedini dünyanın en büyük tarihi mezarlığına koymasaydık diyorum. O zamanlar dahice bir fikir gibi görünse de

-Cesedi diğer cesetlerin yanına koyun, piç kurusu huzur içinde yatmasın... Artık lojistik bir kâbusa dönüşmüştü.

Şaka bizim üzerimizdeydi.

"Kimse bulamadı," diye mırıldandım ve aynı anda imzaladım. "Çürümeye bırakmak daha akıllıca değil mi? Paranoyaklaşıyorsun."

Dört çift göz üzerime dikildi.

Isla inatla, "Eğer onu yakarsak, hiçbir kanıt kalmayacak," dedi.

"*Onu bırakmalıyız,*" diyerek kız kardeşim de benimle aynı fikirdeydi. "*Yakalanmamızın ve hapse gönderilmemizin nedeninin o pislik olmasını mı istiyorsun? Kimse o yeraltı mezarlarında gömülü kemiklerin DNA'sını kontrol etmiyor.*"

Phoenix'in haklı olduğu bir nokta vardı. Tüneller ve yeraltı mezarları on yedinci yüzyılın sonlarında kullanılmış ve tahminen altı milyon ceset tünellere yerleştirilmişti. Bir tane daha ne olabilirdi ki?

"Oraya geri dönmek konusunda emin değilim," diye homurdandım. Hep birlikte gidersek yakalanma ihtimalimiz daha yüksekti. Kollarımı ovuşturdum, Lou & Grey kazağımın normalde yumuşak olan malzemesinin şimdi tenime nasıl sert ve kaşındırıcı geldiğini fark ettim. "Peki cesedi nerede yakacağız? Yeraltı mezarlarının içinde mi?"

Yeraltı mezarlarının ziyaretçilere açık sadece bir bölümü vardı. Bunun ötesindeki tünellere ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Geçen sefer bizi durdurmamıştı ama dikkatsizliğimiz yüzünden şanslıydık ve Yeni Yıl Günü'nün sabah erken saatlerinde şehrin hayalet bir kasaba olması da buna yardımcı olmuştu.

Athena da planımızdan memnun görünmüyordu. "Aşağıda hava çok ince. Hiç bu kadar midem bulanmamıştı." Gözle görülür bir şekilde titredi ve burnunu kaşıdı.

Raven da biraz solgun görünmesine rağmen, "Bütün o ölü insanlar yüzünden olmalı," diye düşündü.

Kolyemi бүktüm. "Yalnız gitmeliyim." "Kesinlikle olmaz," diye itiraz etti Raven.

"Sikeyim hayır," diye tısladı Isla. "Kafayı mı yedin sen?" *"Aklından bile geçirme."*

"Ya birlikte gideriz ya da o cesedin orada çürümesine izin veririz," dedi Athena. Yeraltı mezarlarındaki cesetlerin zaten çürümekte olduğunu belirtmenin bir faydası yoktu. O drama modundaydı. "Kocasını birinci sınıf bir sapık olduğu için Isla bir istisna." Buna hepimiz kıs kıs güldük. Enrico Marchetti karısına takıntılıydı ve bu durum onu rahatsız etmiyor gibiydi. "Bir daha düşündüm de, ceset konusunu kapatalım ve Isla'nın seks hayatını tartışalım mı?"

Raven omuz silkti. "Hayır, benim seks hayatım daha iyi."

Başlar ona bakmak için döndü. "Ne seks hayatı?" diye sorduk hep bir ağızdan. Raven kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ben öpüşmem ve anlatmam."

"Bu son olmayacak," diye imzaladı Phoenix. *"Bahse girelim mi?"*

Bu, Isla mantığın sesini getirene kadar tüm kızları kızdırdı. "Ciddi olun hanımlar. Kanıtlardan kurtulmak zorundayız. Özellikle de şimdi."

Özellikle de öldürdüğüm adamın oğluyla evleneceğim için.

"Evleneceğinize inanamıyorum," diye mırıldandı Athena. "Ya onu da öldürürsek?"

Phoenix'in nasıl irkildiği gözümde kaçmadı. Dante'yi sevdiği kadar ondan nefret de ediyordu. Bu ailemizin laneti olmalı. Yanlış adamları sevmek.

Dante'nin üvey kardeşi olduğunu düşünürsek, onun için *gerçekten de* yanlış biriydi. "Kimseyi öldürmüyoruz," dedim. "Şimdi beni bir dinle. katakomb şeyi."

"Oh, bu iyi olmalı," diye haykırdı Raven. "Durun, Reina bize saldırmadan önce içkilerimizi yeniden dolduralım."

Kanepedeki yerinden kalktı ve içkilerimizi yeniden doldurdu, hatta bana bir bira daha uzattı. Sehpanın üzerine koydum. Aklıma ihtiyacım olacaktı

kız kardeşimi ve arkadaşlarımı ikna etmek için. Alkol daha sonra gelebilirdi.

"Tamam, hazırız," diye duyurdu Raven, tekrar yerine oturarak. "Söyle bize Çetemenin en genç üyesinin bu işi tek başına halletmesine neden izin verelim ki?"

"Ölü insanlar umurumda değil," dedim ve Athena'nın boğulup öksürmesine neden oldum. Gözlerim pencereye kaydı ama sadece sonsuz karanlığı görebiliyordum. Bazen kendimi yaşayan, nefes alan bir yeraltı mezarıymışım gibi hissediyordum.

"Ölü insanlar umurunda değil mi?" Athena tekrarladı, etkili olması için her kelimenin altını çizerek. "Ya da ölü bir adamın kemikleriyle şenlik ateşi yakmak?"

Omuz silktim, gözlerine baktım. "Hayır, istemiyorum. Sadece benim yakalanmam hepimizin yakalanmasından daha iyi."

Phoenix, "*Bunun hiçbir anlamı yok*," diye iddia etti.

"Çok mantıklı," diye karşı çıktım. "Eğer yakalanırsam, siz beni çıkarırsınız. Bir dedektifi ya da başka bir şeyi baştan çıkarın."

Herkesin gözü üzerimdeydi.

"Neden bizden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum?" Isla belirtti. Kendime birkaç saniye kazandırmak için içkimden bir yudum aldım. Annemin ölümüyle başlayıp Angelo Leone'nin son sözleriyle biten sırlar hızlı ve ağır bir şekilde birikiyormuş gibi hissediyordum. Onlara gerçeği söyleyemezdik, çünkü bununla ne yapacaklarını bilemezlerdi. Sırlarımı panik ataklarımı saklar gibi sakladım.

Elimi salladım. "Senden hiçbir şey saklamıyorum." "Ya saldırıya uğrarsan?" Raven karşı çıktı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Sonra da onlara hatırlatmak için ekledim: "Lisedeyken beni taciz etmeyi bırakmayı reddeden Steve Jones'a beyzbol sopasıyla saldırmıştım. *Ve* üniversitede Phoenix'e zorbalık yaptığında Melanie'nin kışına tekme basmıştım. Bunu hatırlayan var mı?"

Ardından mırıltılar ve teşekkür konuşmaları geldi.

Ellerimi çırpıtım. "Harika. Yani hepimiz aynı fikirdeyiz." Söylemeye gerek yok, kimse aynı fikirde değildi.

Phoenix, "*Hepimiz gideceğiz ve bu son söz*," diyerek sözlerini tamamladı.

Öfkeli bir nefes verdim. "Aslında, yeraltı mezarlarına geri dönüp cesetle uğraşmak daha riskli değil mi?" Bunu belirttim. "Birinin tüm parçaları bulma olasılığı yok denecek kadar az." Elim saçlarımın arasından geçirdim ve saç tellerimi çekiştirdim. "Bu ceset parçaları neredeyse üç yıldır çürüyor. Yakacak ne kalmış olabilir ki?" Korumacılıklarına sinirlenerek sorguladım. "Parçalarını dağıttığımız için her parçayı bulmanın zor olacağından bahsetmiyorum bile."

İyi niyetliydim ama bana bebek gibi davranmayı bırakmalarının zamanı gelmişti. Kendimi koruyacak ve kendi hatalarımın bedelini ödeyecek kadar güçlüyüm.

"Sasha Nikolaev DNA'yı temizlemenin tek yolunun cesedi yakmak olduğunu söyledi," diye mırıldandı Isla, yüzünü ıstırap kaplamıştı.

"Neden birdenbire bu konuda endişelenmeye başladın?" diye sordum. Üç yıl boyunca o gece konusundan vebadan kaçır gibi kaçmıştık. Birdenbire her şey onun etrafında dönmeye başladı.

"Enrico'nun öğrenmesini istemiyorum."

"Seni öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Athena ağzından kaçırdı.

Boğuk bir kahkaha attı. "Hayır, ama tekneyi sallamamızı tercih ederim. Hepimizin Omertà'dan ve yeraltı dünyasının geri kalanından güvende olmasını istiyorum. Görünüşe göre suçlular kanıtlardan bu şekilde kurtuluyor."

"Eminim Sasha neden bahsettiğini biliyordur," diye düşündüm. Ne de olsa, Rus mafyasıydı. "Ama bu ceset parçaları halkın erişemediği yeraltı mezarlarında. Muhtemelen şimdiye kadar diğer binlercesiyle birlikte bir kemik yığınına dönüşmüştür."

"Muhtemelen," diye gönülsüzce kabul etti.

"Peki neden yapıyorsun?" Gözlerim arkadaşlarımın üzerinde gezinirken ısrar ettim. "Neden ifşa olma riskini alalım?"

"İyi bir noktaya değindi," dedi Phoenix. "Artık Isla Marchetti'yle evli ve Papà'nın da bize fazladan bir gözü var, birileri her zaman bizi izliyor." Kaşlarım şaşkınlıkla saç çizimle buluştu. Papà'nın gözünün üzerimizde olduğunu bildiğini yeni öğrenmişim. "Muhtemelen yeraltı mezarlarına girip şenlik ateşi yakamayız ve fark edilmeyiz."

"Affedersiniz," diye araya girdim. "Kemik ateşi demek istediniz."

"Bütün bu planı unutalım," diye önerdi Raven. "Başarısız olması kaçınılmaz." Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama haklıydı.

"Peki, peki," diye yumuşadı Isla, mantıklı düşündüğü belliydi. "Kemik ateşi yok. Şansımızı deneyeceğiz ve eğer biri sırrımızı öğrenirse, elimde bir koz var." Ona meraklı bir bakış fırlattık. "Enrico."

Kaşlarımı çattım. Marchetti ailesinin reisi acımasızlığıyla tanınırdı, bu yüzden örgütünün üyelerinden birini öldürmek hafife alınmazdı.

Enrico Marchetti Isla'nın ası olabilir ama bizim sonumuz olur.

AMON

I Filipinler'den doğrudan Paris'e gitmek yerine, tarçın kızımın evlenme planımı hayata geçirebilmek için annemle konuşmam ve her şeyi ayarlamam gerekti.

İşte burada, Trieste, İtalya'da, Miramare Kalesi'nin önündeydim. Bu lanet yer hiç evim olmamıştı.

Bu cehennem çukurunda kendimi hiç güvende ya da rahat hissetmemiştim.

Sadece bu yüzden değil

bir müze olması gerekiyordu ama sözde babam burayı Dante ve benim için cehenneme çevirdi. Annemin de burada işi kolay değildi, bu da onun ölümünden sonra bile burada kalma nedenini sorgulamama neden oldu.

Deniz kenarındaki bir uçurumun kenarında yer alan Miramare Kalesi, on dokuzuncu yüzyılda Trieste Körfezi'nde inşa edilmiştir. Üç tarafı yemyeşil bahçelerle çevriliydi ve arazisi, dünyanın dört bir yanındaki uzmanların yıllar boyunca mülke sınırlı erişimleri sayesinde saygı duydukları ulusal bir mücevherdi.

Ben değil.

Buraya baktığımda gördüğüm tek şey, kendine babamız diyen adamın elinde yıllarca süren sadist işkence ve hapsedilmeydi.

Yine de buradaydım. Leone ailesine ait bile olmaması gereken bir kalenin eşiğindeydim. Müze olarak kalmalıydı, insanlar ziyaret etmeli, eğlenmeli ve sonra ayrılmalıydı.

Arkamda hayaletlerle kalenin fuayesine -aslanın inine- doğru ilerledim. Bu cehennem çukurunda gerilim dolu atmosfer hâlâ devam ediyordu. Annemi bulduğum yer oryantal mobilyalarla döşenmiş Çin ve Japon misafir odasıydı. Tüm şatoda en sevdiği odaydı.

Gözleri dikiş işinden kalktı ve şaşkınlıkla benimkilerle buluştu.

"Amon!" Ayağa fırladı ve bana doğru koştu, ayakları kalın halıların üzerinde sürünüyordu. "Seni beklemiyordum."

Sarı çiçeklerle işlenmiş pembe kimonolarından birini giyyordu. Bu rengin beni nasıl olup da kızdırmadığına şaşırılmışım. Illias Konstantin bana umut etmek, istediğimi elde etmek ve bu kez ona tutunmak için bir neden vermişti.

"Bu doğru mu anne?" İçim öfkeyle dolup taşarken soğukkanlı bir tavırla sordum.

Gülümsemesi bozuldu ve beni tereddütle izledi. "Doğru olan, *musuko*?"

Ceketimin içinden evlilik cüzdanımın ve doğum belgemin kopyalarını çıkarıp ona uzattım.

"Bu," diye homurdandım, belgeleri beyaz parmak eklemlerimle kavradım.

Gözleri onlara kaydı ama hareket etmedi. Onun yerine gözlerini kaldırdı ve benim bakışlarımla buluştu. "Onları buldun mu?"

Alaycı bir nefes beni terk etti. "Onun gibi bir şey."

"Kızgın olmalısın," dedi sonunda, sesinde ağır bir duygu vardı. Bakışlarını tutarak yorum yapmadım. Hayatım boyunca koruduğum kadın benden hayatımı değiştirecek sırlar saklamıştı. "Sorularınız olmalı."

Evimi terk etmesini istediğim günden beri onu görmemiştim. Hâlâ öfkeliydim ama benden bir sır daha saklamış olması beni şaşırtmamıştı. Muhtemelen daha da fazla sırrı olduğundan şüpheleniyordum.

"Onun gibi bir şey," diye tekrarlardım, bu kez alay ederek. Yumruğumu cebime soktum. "Neden bir şey söylemedin?"

"Evli olduğumuzu gösteren hiçbir kanıtım yoktu," dedi sonunda ellerini iki yana açarak.

"Ben olsam hiç istemezdim," diye kestirip attım.

"Kanıtım olana kadar sır olarak kalmalıydı." Ses tonu çaresizlikle renklenmişti. Bahaneler. "Bizi korumak için. Sizi korumak için."

"Gayrimeşru bir oğul olmak, meşru bir oğul olmaktan daha kötü bir durumdu," diye açıkladım. "Yine de erkekler konusundaki zevkinizi sorgulamalıyım."

"Küstahlaşma," diye tükürdü. "Ben hâlâ senin annenim."

Bir kıs kıs gülme beni terk etti. "Öyle misin?" diye sordum. "Bu noktada bu da değişirse hiç şaşırmam."

Gözlerinde acı parladı ve anında söylediklerimden pişman oldum. Onu incinmiş görmekten nefret ediyordum. Ama o kadar çok kötü karar vermişti ki. Beni karanlıkta bırakmıştı.

"Seni korumak için Angelo'nun senin onun oğlu olduğuna inanmasına izin vermek zorundaydım." Sesi yumuşaktı ama özür dilemiyordu. "Tomaso evliliğin feshini hızlandırdı, ama avukatına suikast düzenlediğimi ve evrakta sahtecilik yaparak evliliğin gerçekleşmiş gibi görünmesini sağladığımı bilmiyordu. İkimizi korumak için."

Bir vuruş. Sahte evraklar. Bu kadını hiç tanıyor muydum?

Beni doğuran kadını inceledim. Dante ve benim tüm hayatımız boyunca yanımızda olmuştu. Ona karşı hissettiğim bu öfke haklı olabilirdi ama bu onun yıllarca katlanmak zorunda kaldığı acıyı silemezdi. Yanlış bir hareket yaptığını bilerek yıllarca aşığılanmasını.

"Angelo Leone ile nasıl birlikte oldun?"

"Onu arayıp buldum," diye mırıldandı. "Angelo her zaman Tomaso'nun sahip olduğu şeyi istedi. Karısının hasta olması ve hamile kalamaması da buna yardımcı oldu. Her şeyi ben hallettim."

Bütün bu olanlar midemi bulandırdı. "Sanırım Hiroshi sana yardım etti."

Kadın başını salladı. Onu uzun zamandır seviyordu ve büyük kişisel bedeller pahasına bile olsa ona her zaman yardım edecekti.

"Angelo senin Romero'nun oğlu olduğunu bilseydi bizi öldürtürdü."

"Ojisan'a geri dönebilirdin," diye işaret ettim. "Ojisan'a geri dönebilirdin. beni Japonya'da büyüttü."

Başını iki yana salladı. "Kardeşim oğlu doğar doğmaz seni ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurdu."

Her şey için bir cevabı vardı. "Peki ya Romero?"

Aramızda uzun bir sessizlik uzanıyor, buz gibi parmaklarını havada gezdiriyordu. Saatin her tık takı saatler gibi hissettiriyordu. Annemin ellerinin titremesini izledim.

"Eğer senden haberi olsaydı, seni benden alırdı," diye fısıldadı. "Seni de kaybedemezdim."

Onu kaybetmişti. Beni elinde tutmak istedi. Angelo Leone'nin işkencesi pahasına bile olsa. Ondan nefret etmeliydim ama edemezdim çünkü tüm bu boktan şeylere rağmen kardeşimi seviyordum. Kan bağımız olmayabilirdi ve o küçük pislik kadınımı çalmaya çalışıyor olabilirdi ama ben yine de onu seviyordum.

Basit bir doğum belgesiyle geçmişimizi silmek zordu.

"Reina'dan haberin var mıydı?" Onunkini incelerken yüz ifademi korudum.

"Peki ya o?" Yüz hatları boş kaldı. Gerçekten bilmiyor muydu? Ona güvenmek zordu ve altıncı hissim beni bu konuda uyarıyordu.

kartlarım kalbime yakın.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Neden Leone? Hepimize cehennemi yaşattı."

"Böylece Omertà hakkında bilgi edinebilirsin." Koltuğuna doğru ilerledi ve sırtını dik ve gergin tutarak kendini koltuğuna bıraktı. "Böylece ona yakın olabilir ve bir gün hak ettiğin yeri alabilirsin."

Alay ettim. "Ben de her şeyin Yakuza'yla ve orada hak ettiğim yeri almakla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Sen her ikisine de hükmetmek için doğmuşsun Amon," diye duyurdu ses tonu yüksek perdeden. "İkisini de hak ediyorsun."

Annemin bu güce aç yanını hiç görmemiştim. Gerçekten görmemiştim. şu ana kadar. Evet, bana her zaman prensim derdi ama bunun bir sevgi ifadesi olduğunu bilirdim. şimdi o kadar emin değildim.

Her zaman güce aç olduğundan ve beni tahta ulaşmanın bir yolu olarak gördüğünden şüphelenmeye başladım. Hem Dante hem de ben onun kuklalarıydık. Koltuęunda taç giymeye hazır bir kraliçe gibi oturuyordu. Tek dezavantajı neydi? Yeraltı dünyasının çoğu bir kadının hüküm sürmesine asla izin vermezdi. Ne Yakuza, ne de Omertà.

Belki de başından beri hükmetmek, beni oyununda bir piyon gibi kullanmak onun son oyunuydu. Ama Romero'nun oğlu olduğumu söylediğinde benimle olan bağını kaybetti. Yirmi yıl çok geç.

"Angelo öldükten sonra neden bana Romero'yla evlendiğini söylemedin?" diye sordum. "Hepimizi koruyacak kadar güçlüydüm. Dante de ben de öyleyiz."

Bir anlık sessizlikten sonra bana baktı, gözleri sert ve sırlarla doluydu.

"Emin olamadım."

"Sen paranoyaksın." Bakışlarımdan kaçarak diğer tarafa baktı. "Ve daha fazla sır saklıyorsun," dedim sakince. Bundan emindim.

Bir elini kaldırdı. "Bu konuyu başka bir zamana bırakalım. Bugün sizinle tartışacak enerjim yok."

İstemedenden de olsa annem şüphelerimi doğruladı. Onun sırlarının her birini tek tek ortaya çıkarmaya ve bir kasırğa gibi içlerinden geçmeye niyetliydim. Ama artık benim de sırlarım olduğunu ve bunları onunla paylaşacak kadar ona güvenmediğimi bilmiyordu.

"Eğer bunun için enerjiniz yoksa, söyleyecek bir şeyimiz kalmadı."

"Yakuza tahtına odaklanmalısın," diye tersledi. "Omertà masasında yerinizi aldığınızda. Bu seni dünyanın en güçlü adamı yapacak.

dünya."

"Ya istemezsem?" Sırıttım. "Belli ki uzun zamandır bir planın var. Ama uyarayım, *anne*." Çok uzun zamandır anne olmamıştı. "Planını paramparça edeceğim, parça parça. Bundan sonra sadece *benim planlarım* önemli."

Bunların başında da kadınım geliyordu.

AMON

T Ertesi gün Paris'teydim, gecenin pelerinine bürünmüş ürkütücü bir deponun önünde duruyordum.

Yıllar önce yaptığımız anlaşma devam ediyordu. O yardım ediyordu insan kaçakçılığına bir son vermemizi istiyordu. İçeriden bilgi ve bağlantı edinmenin en iyi yolu buydu. İnsan kaçakçılığı çetesini yavaş ama emin adımlarla sona erdiriyorduk.

Tomaso Romero'ya göre burası Brezilyalılara aitti ve onlar da etlerini taşıyorlardı. Perez Cortes inatçı bir orospu çocuğuydu. Kian'ın kardeşini öldürüp hepimizi kederden kurtarmaması çok kötüydü.

Romero öksürdü, kendi tükürüğünde boğuldu. Yuvarlak karnı titriyor ve kara gözleri acıyla parlıyordu. Bırakın kan bağı, bu adamla aynı kıtayı paylaşmaktan bile nefret ediyordum.

Gerçi bu kavramı kavramak hâlâ çok zordu. Tek tesellisi Reina'nın biyolojik kızı olmamasıydı.

Romero, "Bu benim aracılığımla alacağınız son ipucu," dedi. "İleride başka yollardan çalışmanız gerekecek."

Dante ve ben yıllardır insan kaçakçılığı hücrelerini çökertiyorduk, ancak çabalarımızda etkili olan adamla profesyonel ilişkimizin sona ermek üzere olduğunu biliyorduk. Yolun sonuna gelmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

"Düğün planlarında neler oluyor?" diye sordu, gözleri Dante'ye dikilmişti.

Belgede yazılanları okuduğumdan beri hissettiğim hafifliği inkâr edemesem de içimde bir hoşnutsuzluk vardı. Artık gizli bir avantajım vardı ve doğru zaman geldiğinde bunu kullanmak niyetindeydim.

"Kızınla konuşmalısın," diye tısladı Dante. "Oyalamak için yeni bahaneler bulup duruyor."

Romero bir öksürük nöbeti daha geçirirken, "O zaman meseleye kendin el koy," diye emretti. "Bu saçmalık için zamanım yok."

Kaybetmek üzereydim.

"Peki, ihtiyar," diye tısladı Dante. "Prova yemeği ve düğün için tarih belirledim. Sen de kızının gelmesini sağla."

İkisini de eşek sudan gelinceye kadar dövmek şu anda kulağa mükemmel geliyordu.

"Belki de seninle evlenme fikrini nasıl daha cazip hale getireceğini öğrenmelisin, böylece o da gelmek isteyecektir, Leone."

Dante kıs kıs güldü. "Oh, güven bana, onu hemen etkisi altına alacağım."

Parmaklarımı silahıma doladım ve Dante'nin boynu olduğunu hayal ettim. Ya da belki Romero'nun. Siktir et, ikisi de olsun. Dante ve Reina'yı birlikte her düşündüğümde hissettiğim öfke görüşümü kızartıyordu. Gülümsemeleri ve şefkati zihnimin karanlık köşelerinde ağır çekimde oynuyordu.

"Siz ikiniz çenenizi kapatıp dikkatinizi verir misiniz?" diye tısladım, Reina onu bir daha istemesin diye kardeşimi öldürme dürtüsüyle savaşıyordum.

"Çok hassas lan," diye mırıldandı Dante, ama bana saatli bir bombaymışım gibi bakıyordu. Çok da uzakta değildi.

Romero'nun enleme vuran bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. "Kardeşinin nesi var?" diye sordu Dante.

"Bilmiyorum, ben onun terapisti değilim." Silahımın şarjörünü kontrol ettim ve yerine oturttum. "Ona sor."

"Eğer kendini toparlayamazsan, Amon, bunu bu gece yapmamız akıllıca olur mu?" Terk edilmiş bir depo olması gereken yerin dışındaydık. Vücut ısı sensörleri istihbaratımızın kötü olduğunu gösteriyordu.

Onunla yüzleştim, gözlerinin içine baktım. "Tanrı seni rahatsız etmekten korusun." Ona karşı duyduğum öfke ve nefreti hissetmesini umuyordum. Ama o herif sadece kendini korumaya inanıyordu. "Kendinden başka kimseyi sikine takmıyorsun."

"Sadece düşündüm ki-"

"Sadece bundan kurtulabileceğini düşündün." Zavallı göt. Bu sperm donöründen iğrenerek üst dudağımı hırıltı şeklinde kıvırdım. "Belki de seni oraya koyup nasıl sevdiğini görmeliyiz."

"Senin derdin ne lan?"

"Sen, Romero. Benim sorunum sensin. Şimdi kapa çenen ve işini yap."

Dikkatimi tekrar binaya verdim, gerginlik şiddetli ve hissediliyordu. Ruh halim kötüye gitmek üzereydi.

"Bir sorun mu var?" Dante fısıldayarak yanımda belirdi. "Ve hayır, Romero hakkında konuşmuyorum."

Dante, Tomaso Romero'yu hiç umursamıyordu. Aslında bir süredir ondan nefret ediyordu, bu yüzden Romero'nun da ondan yayılan kızgınlığı hissedememesi beni şaşırtmıştı.

"Hayır," dedim. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gözlerini kıstı. "Çıkar ağzındaki baklayı, Dante."

"Reina konusunu açmadığına şaşırdım." Ciğerlerimde hava kaldığı sürece Reina asla onun olmayacaktı. "Geçmişini ve tüm bunları düşünürsek. Gerçi eminim sana bir kurşun sıkmak istiyordur." Beni bilerek kızdırmaya mı çalışıyordu? "Onunla randevular eğlencelidir," dedi tembel bir ses tonuyla.

Onunla randevulaşmış olması gözümü kıpkırmızı yaptı.

"Yemin ederim Dante, eğer çeneni kapatmazsan seni vuracağım ve çimlerin üzerinde kan kaybindan ölmeye terk edeceğim."

Bana baktı, çenesi gerildi ama başka bir şey söylemedi. Son üç yıldır birbirimizden uzaklaşmıştık ama onu hâlâ seviyordum. Kanlı ya da kansız.

"Bildiğim iyi oldu," dedi sonunda. "Ama bir şeye dikkat çekme ihtiyacı hissediyorum."

"Ne?" Tersledim.

"Saplantılı bir erkek gibi davranıyorsun."

Onunla, konuşulmamış olarak kaldı. Kısa bir süre önce Reina'ya karşı böyle duygular beslemek küfür sayılırdı ama artık değil. Şimdi, onu benim yapmak için can atıyordum.

Dikkatini başka yöne çekmek için yarım yamalak bir girişimde bulunarak, "Bu göreve odaklan," dedim. Başımı binaya doğru eğdim. "Bir terslik var."

"Ne gibi?" dedi, yüzünü tekrar binaya dönerek.

"Muhafızlar."

Düşünce tarzımı anladı. "Hiç yok."

Başımı salladım. Binanın dışındaki alanı algılayan sensörlerimiz yoktu ama deneyimlerimizden biliyorduk. "Gizlenmişler ama buradalar. Sanki bizi bekliyorlarmış gibi."

Dante'nin kafası Romero'ya doğru döndü. "Birine mi söyledin lan?"

Başını bir kez salladı. "Hayır. Bunu neden yapayım ki?"

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. İkisini görmezden gelerek, parmaklarım sıkıca silahın üzerinde, etrafı inceledim. Ayrılmak bir seçenek değildi ama ölmek de öyle. Seçeneklerimi düşünmek için ancak zaman bulabilmişim ki yüksek bir patlama sesi havada yankılandı ve yeri salladı.

Üçümüz de yere düştük ve bir an için hareket etmedik.

Zaman durdu, kulaklarım uğuldadı. Sessizlik.

Sonra kargaşa başladı. Muhafızlar etrafımızı sardı. Lanet olası bir tuzaktı.

"Bu bir tuzak," diye seslendi Dante, düşüncelerimi yankılayarak.

Dumanla dolu binadan enkaz yağarken depo alevler içindeydi. Çığlıklar ve feryatlar gece havasını yırttı. Vücut parçaları-uzuvlar -Dağınık.

"Hayatta kalanları arayın. Başka kim varsa öldürün" diye bağırdım ve depoya doğru sürünmeye başladım. Hâlâ hayatta olan tek bir kadın varsa, onu dışarı çıkarmalıydık.

Kafam berraktı, bedenim içgüdülerimle hareket ediyordu. Patlama ve silah seslerini duymazdan gelerek -bom, bom, *bom*- yanmayan en yakın ağaca doğru ilerledim. Üniforma giymiş ilk muhafızı gördüm. Düşünmek için durmadım. Tetiği çekerek ateş etmeye niyetlendim. Tam gözlerinin ortasına.

Sonra bir sonrakini fark ettim.

Klik. Nişan al. Ateş et.

Tekrar ettim. Tekrar ve tekrar.

Etrafımda bizi hedef alan silah sesleri duydukça lanet ettim.

-İtalyanca, Japonca, İngilizce, hatta Fransızca. Siktiğimin piçleri.

Çömelerek, Dante'nin hâlâ zarar görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Yere yatmış, depoya odaklanmıştı.

Genellikle her zaman içgüdülerimi takip ederdim; bu beni birkaç kereden fazla kurtarmıştı. Ve şu anda içgüdülerim buradan siktir olup gitmemiz gerektiğini söylüyordu.

Görmezden geldim.

Çünkü Cortes kartelinden Reina'yı gözlerine kestirdikleri için nefret ediyordum ve et ticaretinden de nefret ediyordum. Bu nedenle, hiçbir şeyin yanlarına kâr kalmasına izin veremezdim. Suçlular vardı ve bir de kuzenimle aynı kovada olan Cortes karteli vardı.

Bir elmanın iki yarısı.

Deponun kapısının yanındaki gölgelerde gizlenen pisliğe nişan aldım. Klik.

Kahretsin, şarjörüm boşalmıştı. Mermim bitince bıçağımı açtım ve adamlardan birine doğru koştum. Göz açıp kapayınca kadar arkasına geçip boynunu kestim. Sonra onun silahını kullandım ve siyah maske takan diğer adamlara ateş etmeye başladım.

Dante'nin arkamda belirmesi uzun sürmedi. Onlarla birlikte savaştık, hareketlerimiz senkronize olmuştu. Romero silahıyla bazı adamları indirirken biz girişe doğru ilerledik.

Girişe ulaştığımızda oracıkta bir adam öldürdüm. Depoya girdiğim anda duman, pis koku ve inilti beni çarptı. Dizlerimin üzerine çökerken nefesimi tuttum, bu kadınları kurtarma görevimizin başarısız olduğunu hissediyordum.

Yine de binanın içine doğru ilerledik. Hayatta kalan bir kişiyi bile bulabilirsem, bu fedakârlığa değecekti.

Hareketlerim yanmış deponun ortasında durdu, alevler ve duman duvarlardan geriye kalanları yalıyordu. Ceset yığınları -genç, yaşlı, orta yaşlı kadınlar- kan gölleri içinde sıırsıklam yatıyordu.

Yanlarına koştum, teker teker nabızlarını kontrol ettim. Bazılarının gözleri arkaya kaymıştı, bazıları ise hiçbir şeye bakmıyordu, tamamen hayattan yoksundu. Bazılarının gözleri mavi, bazılarının ki kahverengiydi. Saniyeler geçtikçe ve her nabız yokluğunda midem daha da kötüleşiyordu. Hepsinde ortak olan bir şey vardı.

"Ne oluyor lan?" Dante dumandan çılgınca öksürerek homurdandı. "Neredeyse-"

Reina gibi.

Yere yayılmış kadınların her birinin kıvrıcık, altın sarısı saçları vardı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Çok, çok yanlış.

REINA

I Yumruğumu boks mankeninin yüzüne indirdim, onun Dante'nin olduğunu hayal ettim ve kolumu sarsan keskin acı patlamasından zevk aldım. Vücudumdaki her kas ağrıyordu ve ter şakağımdan aşağı damlıyordu.

Darius'un eğitim merkezine geri dönmüştüm ama bu sefer Onunla antrenman yapmak için değil, stres atmak için. Merkez Perşembe günleri kapalıydı, bu yüzden Darius ofisinde saklanırken burası bana kalmıştı.

Her yumruk kararlılığımı daha da güçlendiriyordu. Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu Phoenix'le birlikte toparlanıp ortadan kaybolmaktı.

Isla evliydi ve Enrico Marchetti'nin koruması altında güvendediydi. Raven ve Athena iyi olacaktı. Kimse onları Angelo Leone'nin cinayetiyle ilişkilendiremezdi. Hem Phoenix'in hem de benim payıma düşen on iki aylık kirayı ödemiştım, böylece başlarını sokabilecekleri bir çatıları olacaktı. Bir yıl içinde onlara nasıl yardım edeceğimi bulacaktım.

Phoenix ve benim kendi başımıza hayatta kalmayı başardığımızı varsayarsak. Büyükannem yok.

Babam yok. Arkadaş yok.

Zavallı antrenman ekipmanını yumruklamayı bitirdiğimde, ağrı ve ter içinde kalmıştım.

"Hayal kırıklığını gidermek için çalışıyorsun." Darius'un kuru sesi arkamdan geldi ve döndüğümde onu elinde bir havlu ve su şişesi tutarken buldum. "Şimdi kim ter kokuyor, ha?"

Bez parçasını çekiştirdim, sonra yüzümdeki teri sildim. "Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

Kıkırdadı, belli ki endişelenmemişti. O, kızların peşinden koştuğu özel biriydi.

Bir göz devirme izledi. Onu etkiliyordum. "Birini özel hissettirmek için kelimelere ihtiyacım yok."

"Tamam, Kazanova. Egon biraz daha büyürse patlayabilir." "Hey, Reina." Arkamdan gelen başka bir ses beni irkiltti. Benim elim göğsüme gitti.

"Tanrım, River! Ödümü kopardın."

Sırıttı. "Darius'un kendini rezil etmesini izliyordum."

Sudan bir yudum aldım ve ona baktım. Uzun boylu ve tıknazdı, güçlü bir yapısı vardı ama her nasılsa içten içe onun bir oyuncak ayı olduğunu düşündüm. Koruyucu. Tatlı. Ve çok seksi. Onunla görücü usulü bir evliliğe katlanabilirdim.

Öte yandan Dante'ye bunu yapamazdım. "Nasılsın, River?"

"Güzel, Reina." Gözleri beni boydan boya dolaştı. "Gittikçe güçleniyorsun."

Sırıttım. "Müstakbel kocamı öldürme alıştırmaları yapıyorum," dedim yarı şaka.

"Büyük olasılıkla başaracaksın," diye gözlemledi Darius, bu da ona bir gülümseme kazandırdı. "Peki düğün ne zaman?"

Asla.

Omuz silktim. "Yakında. İkinizden biri prova yemeğime gelmek ister mi?"

"Ne zaman?" River bu fikri ortaya atarak bile beni şaşırttı. "İki gün içinde."

River özür dileyen bir gülümseme sundu. "Yarın sabah uçuyorum."

"Müsaitim," diye yanıtladı Darius. "Yola çıkacağını sanıyordum Ama ondan önce."

Çok uzakta değildi ama şüphesini doğrulamak yerine sıkıca gülümsedim. "Sana mekanın adını mesaj atarım. Orada olsan iyi olur, Darius-"

Havada hırıltılı bir ses duyulduğunda sözlerim kesildi. Birden vücudum yere çarptı, manken üzerime düştü.

Bir el ateş edildi ve River'ın koluna saplanan kurşunu dehşet içinde izledim. Ağzım çığlık atmak için açıldı ama bir el beni susturdu.

"Sakin ses çıkarma." Darius'un sesiydi. "Saldırı altındayız."

Etrafımızda kurşunlar uçuşmaya başladı. Darius ve River bir yerlerden silah çıkardılar ve bize ateş eden adamlarla yüzleştiler. Nişan aldılar ve tetiği çektiler, neredeyse tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

şok içinde önümdeki manzaraya baktım. Sayıca bizden çok fazlaydılar ama ikisi de korkmuş görünmüyordu. Beni aralarına sıkıştırdılar ve saklanmam için yerden çekip aldılar. Spor salonunun ortasında keklik gibiydik.

Durum korkunçtu.

Arka ofiste siper aldık, bölme duvarı çoktan parçalanmış, cam kırıkları yeri kaplamıştı. River bir savaş ılığı atarak döndü ve ateş etmeye başladı. Darius da ona katıldı ama benim tek yapabildiğim aptal aptal bakmaktı.

Sonunda kendimi toparlamam üç kalp atışımı aldı.

"Yardım edebilirim," dedim sonunda.

Darius bana bir silah fırlatırken ikisi de teklifimi sorgulamadı. Hissedilebilir duygular -korku, endişe ve öfke- kafamın içinde çınladı ama hepsini görmezden geldim. Bunun yerine yer değıştirdim ve ateş etmeye başladım.

Darius ve River'ın seslerini bastırarak en sağ köşedeki iki adama odaklandım. Nişan aldım, sonra tetiğı çektim ve birini vurdum. Sonra hareketi tekrarladım ama sadece diğeri ni yaraladım.

"Siktir," diye mırıldandım.

Darius'un gözleri benimkileri buldu. "İyi misin?" Başımı salladım. "Onu omzundan vurdum."

"Bu iyi bir şey. Onu sorgulayabileceğiz."

Sonrasında olan her şey ağır çekimde gerçekleşti. River ve Darius siperimizi terk edip ileri atıldılar. Biri sola, diğeri sağa nişan aldı. Bedenler domino taşları gibi devrildi. Nefesim kesildi ve nabzım kulağımda gümbürdedi, ta ki sağır edici bir sessizlik ortalığı kaplayana kadar.

Bu-bum. Bu-bum.

Kalp atışlarım o kadar yüksekti ki birinin duymasından korktum. Kendimi gözden uzak tutarak sert bir şekilde dururken savaş alanına benzeyen spor salonuna baktım. Sessizliğin güvende olduğumuz anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum.

"İyi misin?" diye sordu biri. Bir ılık attım, elim nişan almak için havaya kalktı. "Vay, vay. Benim."

Darius ellerini kaldırmış, her şeyin bittiğini mırıldanıyordu. "Güvende miyiz?"

Başını salladı. "Evet. Birini hayatta tuttuk. River onu sorguluyor."

"Oh, tamam."

"Gelmek ister misin?"

Ağzım kurumuşt u. Kalbim hala hızlı atıyordu.

"Hiç sanmıyorum. Kim olduğunu biliyor musun... ne..." Ellerim titredi ve sert parmaklarımı silahtan sıyrarak silaha uzandı. "Biliyor musun," dedim sonunda hissetmediğim bir sakinlikle.

"Cortes karteli," dedi sonunda. "Senin için buradaydılar."

Dizlerimin üzerine çöktüm, sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Babamın bahsettiği anlaşmanın bu olduğunu biliyordum. Yanlış giden anlaşma buydu. Bu yüzden beni evlendirmesi gerekiyordu.

REINA

B Kanıt: Kontrol edin.
Duş: Kontrol.

Ortadan kaybolmayı planla: Yarım kontrol. Phoenix tarafından tekrar kontrol edilmeli.

Prova yemeği sabote edildi: Kontrol edilmemiş.

"Kahretsin," diye mırıldandım içimden, vitrinde atkuyruğu topuzumu düzeltirken. "Nasıl görünüyorum?"

Athena alaycı bir ifadeyle, "Pembe fırırlara sarılmış sıcak pembe bir şeker gibi," dedi. "Çok fazla pembe var, senin için bile." Haksız da sayılmazdı. "Yine de arka tasarımına bayıldım."

"Teşekkürler," diye gülümsedim. "Bunu kendim ayarladım."

Bu partiye kolsuz, sıcak pembe, fırırlı tül bir elbiseyle gitmek babamı pek mutlu etmeyecekti.

"Yırtmaçlar çok seksi," dedi Raven. "Ve o altı inçlik Valentino topuklular muhtemelen seni bir gelin adayından çok pahalı bir eskort gibi gösteriyor."

Sırıttım. "Tam olarak istediğim şey buydu." Dolabımda daha iğrenç bir şey bulabilseydim, onu giyerdim.

Dönüp aynı aynada arkadaşlarımızın kıyafetlerini hızlıca kontrol eden kız kardeşime baktım. En saçma renkleri seçmiştik ve 70'lerin hippie grubu gibi göründüğümüzü biliyordum. Phoenix, güneş gözlüğü olmayan herkesi kör edeceği kesin olan parlak sarı kolsuz bir mini elbise giymişti. Athena turuncu tüllü bir elbise giymişti. Raven neon yeşili tercih etmişti. Ve Isla'nın elbisesi gökkuşağı rengindeydi.

Athena, "Dante'nin düğünü iptal etmesinin nedeni bu elbiseler değilse, iptal edeceğini hiç sanmıyorum," dedi.

"Umalım da renk körü olmasın," diye açıkladı Isla, dönüp bana bakarak. "Öyle mi?"

Omuz silktilim. "Nereden bilebilirim ki?"

Felaket randevumuzdan ve ardından daireme yaptığı ziyaretten sonra, ondan tüm kalbimle uzak durmuştum. Dante Leone benim tipim değildi ve asla da olmayacaktı.

Tamam, kişiliği bir yana, çok da kötü görünmüyordu. Aslında onu çiz. Öyleydi. Babasına benziyordu ve ben babasını hiç sevmezdim. *Onu öldürecek kadar*, diye aklımla alay ettim.

Sinirli bir nefes verdim. Bunu düşünmekten nefret ediyordum.

Yoga ve kendini savunma derslerim anksiyetemi, panik ataklarımı ve kendime zarar verme eğilimlerimi bastırmaya yardımcı oldu, ancak her şeyin anahtarı belirli tetikleyicilerden kaçınmaktı. Beni milyonlarca parçaya ayıran çocuğu düşünmek gibi. Ya da işlediğim cinayeti ve o gece ortaya çıkan ifşaatları düşünmek gibi.

Bar 228'deki prova yemeğime doğru ilerlerken topuklarımız kaldırıma vuruyordu.

Tam girişe doğru ilerlemek üzereydik ki yolumuz kesildi.

"İsminiz?" diye sordu kendini beğenmiş fedai, hepimize buraya ait olmadığımızı söyleyen bir bakış atarak. Burada olmak *istemediğimize* dair bir yorum dilimin ucundaydı.

"Isla Marchetti." Yeni soyadına hâlâ alışamamıştım. Diğer kızların ona bakışlarına bakılırsa, hiçbirimiz alışamamıştık.

"Bu gelin adayı," diye fedaiye çıkıştı Raven. "Eğer girişimizi engellemek istiyorsan, partinde sana iyi şanslar. Damada da bunu açıklarken iyi şanslar."

Gözlerimi devirdim, ancak omurgamdan aşağı inen ürpertiye engel olamadım. Bir kızın hayatındaki en neşeli an, benim korktuğum bir andı. "Ne yapıyorsun, lanet olası bir prova yemeğinde polislik mi yapıyorsun?"

Papà ve Dante'nin beni bulup saçlarımdan tutarak buraya sürükleyeceklerine ikna olmasaydım, tek başıma gelmezdim. Bu haliyle, tedbirli davranıyordum. Düğün bir gün içindeydi. Phoenix ve ben bu gece toplanıp ortadan kaybolmak zorundaydık.

Gözleri arkama kaydı. "Peki ya bu kızlar?"

"Onlar benim artı dörtlerim." Kollarımı kavuşturdum ve ona yan yan baktım. "Hadi ama dostum. Ya bizi içeri al ya da git babama düğünün

kapalı."

İşte bu komik olurdu. Özellikle de Isla bana konuk listesinin çoğunlukla kayda değer suçlulardan oluştuğunu söylediğinden beri.

"Zor bir gün geçirdik," diye mırıldandı Athena ve aynı anda imzaladı. "Ya bizi içeri alın ya da almayın, sadece karar verin ki yolumuza devam edebilelim."

"*Gitmeye tamamen hazırım*," diye kabul etti Phoenix.

Onu suçlamadım. O burada olmak istemiyordu çünkü sevdiği/nefret ettiği adamı benim yanımda otururken görmek zorunda kalacaktı ve ben de burada olmak istemiyordum çünkü sevdiğim/nefret ettiğim adamı kardeşinin yanında otururken görmek istemiyordum.

Fedai yüzlerimizde bir şey fark etmiş olmalı ki sonunda kenara çekildi.

"Bu çok kötü," diye fısıldadı Athena. "Eve gitmeye hazırdım."

Bir tur anlaşma. "Aynen."

Koridordaki aynada son bir kez saç ve makyaj kontrolü yaptıktan sonra uzun giriş yolundan geçerek kalabalığın birbirine karıştığı geniş alana girdik.

Kapı açıldı ve oda birkaç kademe daha sessizleşti. Herkesin gözleri bize kaymış, sanki Geçmiş Noel'in Hayaletlerini görmüş gibi bakıyorlardı. Ama özellikle bir çift göz içime işledi ve bu damat adayına ait değildi.

Yavaşça odaya girdiğimde kalp atışlarım daha da hızlandı, arkadaşlarım ve kız kardeşim arkamdaydı, hepimizin yüzünde parlak gülümsemeler vardı.

Tüm bu durumdan duyduğum rahatsızlığı belli etmemeye kararlı bir şekilde gözlerimi barın üstündeki noktaya diktim. Neşeli bir gelin istiyorlardı, bir tane alacaklardı. Ta ki ben kaçak bir gelin olana kadar.

"Ne oluyor lan burada?" diye gürledi biri solumdan. Neredeyse takılıp düşüyordum, burnum çok havadaydı. "Hepiniz ne giyiyorsunuz?"

Gözlerimi indirdim ve babamın bakışlarıyla karşılaştım. Büyükanнем odanın diğer tarafında yüzünde donmuş bir gülümsemeye dururken, kocası muhtemelen tansiyonunu düşürmeye çalışarak elini okşuyordu.

Neyse ki gülümsememi hâlâ koruyordum. Bir elimi firfırlarımın üzerinde gezdirerek onları düzelttim.

"Beğendin mi?"

"Hayır." Arkamdan yumuşak bir kıkırdama geldi ama başımı çevirme dürtüsüne direndim. Bunun yerine, babamı bile kızdıracağını bildiğim için üzölmüş gibi yaptım.

Daha fazla. "Lanet olası bir gökkuşağına benziyorsun. Ve iyi anlamda değil. Tanrım, bu kıyafetlerle içmek için biraz ot ister misin?"

Bir parmağımı çeneme vurdu. "Bunun bir ucube gösterisi olduğunu düşünürsek, ona göre giyinmemiz gerektiğine karar verdim."

"Reina-" Sesi öfkeden titriyordu. "Bugün sabrımı sınama. Git üstünü değiştir." Gözleri Phoenix'e ve arkadaşlarımıza kaydı.

"Hepinize." "Hiç sanmıyorum," diye kestirip attım.

"Git. Değiş. Şimdi."

"Çok özür dilerim," dedim tatlı bir sesle ve ona kocaman gözlerle baktım. Oda o kadar sessizdi ki, sanki tüm alışverişimiz ilgi odağı haline gelmişti. Belli ki herkes gösterinin tadını çıkarıyordu. "Evlilik anlaşmanızda gelinin kıyafetlerini seçmek de var mıydı?"

"Hayır, ama etrafta palyaço gibi dolaşmaman gerekiyor," diye tısladı.

Alt dudağımın titremesine izin verdim. Hatta sanki sözleri beni üzmüş gibi ellerimi bükmeye başladım. O anda aklıma geldi ki belki de anneannem ve annemden birkaç oyunculuk özelliği miras almıştım.

"Palyaço mu?" Fısıldadım, gözlerimi hızla kırıştırdıktan sonra bu kadar tiyatrunun yeterli olduğuna karar verdim. Ona yeter artık diyen bir gülümseme fırlattım. Ben onun ya da bir başkasının patronluk taslayabileceği küçük bir kız değildim. "Tüm bunların bir şaka olduğunu düşünürsek uygun olduğunu düşündüm."

Gözlerinde bir şey parladı -şaşırdı ya da uyardı, emin değildim- ama nutku tutuldu. Arkamdan "atak kız" ve "sen söyle ona" fısıltılarını duyabiliyordum ve Phoenix'in sırtımda duran elinin sıcaklığı bana dik durmam için gereken gücü verdi.

Babam başka bir şey söyleyemeden, büyükannem yaklaştı ve ben öfkeyle iç çektim.

"Merhaba canım." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Asi olmak için ilginç bir zaman seçmişsin." Gözlerimi ona diktim ama sessiz kaldım. Onunla girişeceğim her mücadele dikkatle hazırlanmış olmalıydı. "Seni bir kameranın objektifinin önüne koymamız gerektiğini biliyordum."

Alay ettim.

Isla boğazını temizledi. "Ben kocamı görmeye gidiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Athena. "Ah, kahretsin. Benim bir kocam yok. Gidip başkasınıkini göreyim."

Raven tabiri caizse odayı okudu ve oradan ayrıldı.

Büyükannemin gözleri Phoenix'in üzerinde dolaştı, sonra bana döndü. "Şimdi bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlatmak ister misin?"

"Evet, lütfen kızımın kendi prova yemeği için neden rezil gibi görüldüğünü açıklayın." Papa imza atarken en az beş kelime atladı ama mesajı açık ve net bir şekilde anlaşıldı.

Phoenix dudaklarını birbirine bastırırken ben de ellerimi yumruk yaptım. Hayatımızın büyük bir bölümünde ortalıkta olmadığımız için bizden hizaya girmemizi ve her dediğini yapmamızı bekliyordu. Ama işler öyle yürümedi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, o etrafta olsaydı bile, varlığının her zerresi Dante Leone'yle evlenme fikrine direnirdi.

Gözlerim onun yanından geçip bizi merakla inceleyen odadaki diğer insanlara kaydı. Hepsini terslemek için çok istekliydim. Bunun yerine bakışlarımı Papa'ya çevirdim ve gülümsedim.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Biz her gün böyle görünüyoruz."

Sonra kız kardeşimin elini tuttum ve onu bara doğru çektim.

"Sert bir şeyden iki shot," dedim, gözlerimi sırtımda hissettim ve onları görmezden gelmeyi seçtim.

"Tekila olsun. Hepimiz için duble olsun," diye solumdan duyurdu Raven. O ve Athena bu partiyi terk etmeye hazır görünüyorlardı. Onları suçlayamazdım. Raven'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Seni sevdiğim için çok şanslısın."

"Ben de seni seviyorum."

Barmen shotlarımızı doldurdu ve tek seferde mideye indirdik. "Ah, sıvı cesaret," diye mırıldandı Athena.

"İyi gitti," diye imzaladı Phoenix. *"Bu partideki en istenmeyen kadınlar biziz."*

Athena kıs kıs güldü. "Amacımız buydu, değil mi?" Hepimiz başımızı salladık. "Şimdiden iki erkek bana asıldı ve biri külotumu eritti."

Üçümüz de senkronize bir şekilde ona döndük. "Hangisi?"

Boynunun sallanışını ve hafif bir kızarıklığın boynuna doğru süzülüşünü izledim. "Seksi adam. Köşede." Üçümüz de başımızı çevirmek istedik ama o "Bakmayın" diye bağırdı.

"O zaman kim olduğunu nasıl anlayacağız?" Phoenix öfkeyle imzaladı.

"Onu senin için tarif edeceğim," diye yanıtladı Athena. "Yap. Bakma. Bakma."

Onları bilmiyordum ama bu daha da fazla bakma isteği uyandırdı bende.

"Neye bakmıyoruz?" Isla birden ortaya çıkarak sordu.

"Kocam çok seksi görüldüğümü söyledi."

"Kocan sana yalan söylüyor," diye mırıldandı Raven. "Pamuk şeker gibi görünüyorsun."

"O da aynen böyle söyledi," diye gülümsedi. "Yani daha sonra beni de pamuk şeker gibi yiyecek."

"İğrenç."

"TMI."

"*En azından birileri birileriyle yatıyor,*" dedi Phoenix, başımın etini yemeye son vererek. "Athena bize seksi birini göstermek üzere," diye fısıldadım.

Arkadaşım işaret etti.

Isla'nın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Ohhh. Böldüğüm için özür dilerim. Can kulağıyla dinliyorum."

Hepimiz Athena'ya bakıp bekledik. Bacaklarının üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözleri etrafta gezindi ve biz de onun bakışlarını takip ettik. Ama tek bir adam için bile duraksamadı.

"Hadi ama, bizi merakta bırakma," diye ısırdı Raven.

"Ortadan kayboldu," diye mırıldandı. "Tam oradaydı ama artık yok." Ağır bir iç geçirdi. "Belki de kıyafet seçimim onu korkutup kaçırdı."

"*Muhtemelen,*" diye imzaladı Phoenix, hafifçe homurdanarak. "*Isla'nın kardeşini ve karısını gördün mü? Sanki bir dergiden fırlamış gibiler.*"

"Reina Romero tasarımlarının izniyle," dedi Isla gözlerini devirerek. "Ama hey, en azından göze çarpıyoruz."

"Bu kıyafetlerle kesinlikle biriyle yatamayız," diye homurdandı Raven, barmene el sallayarak. "Bir tur daha içki içmeliyiz."

"Isla hariç," diye düzeltti Athena. "O da şeker babasıyla çılgınlık yapıyor."

"*Sanırım gümüş tilki demek istedin,*" diye düzeltti Phoenix onu.

Utangaç bir şekilde gülümsedim, girişimizin nasıl karşılandığına pek de şaşırmamıştım. Babamın bizi çağıracağını düşünmemiştim ama neyse. Omzumun üzerinden baktığımda onu ve büyükannemi tartışırken buldum ya da en azından öyle görünüyordu.

Bakışlarım onların üzerinden tanıdık bir avuç insana kaydı. Manuel Marchetti, Enrico Marchetti'nin seksi ve ateşli amcası. İkisinin yaşları birbirine yakındı ve kardeş gibi davranıyorlardı. Marchetti'nin oğulları Enzo ve Amadeo el sallıyor, geniş geniş sırıtıyor ve küçük zarif İtalyanlar gibi görünüyorlardı. Babalarına bir şeyler söylediler, o da başıyla onayladı, sonra ikisi birden bize doğru koştular.

"Merhaba hanımlar," dediler. "Çok seksi görünüyorsunuz."

Dördümüz de onların flört etme çabalarına kıkırdadık. Enzo ve Amadeo'nun bir gün kalp kıracaklarına şüphe yoktu.

"Siz de hiç fena görünmüyorsunuz," dedim onlara. Babalarının mini versiyonları gibi görünüyorlardı, takım elbiseleri kusursuzdu.

"Randevu almak için yeterince iyi görünüyor muyuz?" Enzo meydan okudu.

Önümüze bir tur içki geldi. Onları içmek için durakladık, sonra boş bardakları bar tezgahına çarptık.

Enzo'ya bir bakış fırlattım. "Üzgünüm, korkarım pas geçmek zorundayım," dedim. "Yaşın küçük olduğu için. Ancak, sana küçük bir sır vereceğim. Seninle çıkmayı tercih ederim-"

Bir el omzuma indi ve kaskatı kesildim. "Eğer 'nişanlımdan' dersen, bunu kişisel olarak algılayacağım."

Yutkundum, kaşlarını çatmış bardağına bakan Phoenix'e baktım, omuzlarındaki gerginlik açıkça belli oluyordu.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirdiğimde ona tatlı bir gülümseme fırlattım. "Beni çok iyi tanıyorsun. Ben de tam olarak bunu söyleyecektim."

Tepkisini ölçmeden gözlerim odanın karşısındaki karanlık bir figüre takıldı ve Dante'yi tamamen unuttum.

Onun yerine tek görebildiğim, takım elbisesi içinde yıkıcı derecede yakışıklı görünen kardeşiydi. Saçlarını elmacık kemiklerinin keskin hatlarını vurgulayacak şekilde şekillendirmişti. Kömür karası gözleri gözlerime dikilmişti ve gülümsemem yüzümden eriyip gitmişti.

Thud. Thud. Thud.

Dünya kaybolup bizi kalabalık odada yalnız bırakırken onun karanlık galaksilerinde boğuldum.

7c

AMON

I barda oturmuş altıncı tekilasını yudumlarken ona baktım. Evet, saymıştım. Burada gördüğüme şaşırdığım Oba bana onaylamayan bakışlar fırlattı. Daha önceki sözleri hala beynimde yankılanıyordu. *Kız için savaş. O senin, sen de onunsun.*

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerim tekrar Reina'ya kaydı. Çok gülünç, sıcak pembe bir elbise giymişti ama öyle bir parlıyordu ki başka tarafa bakmak imkânsızdı. Paçavralar giyse yine de başka tarafa bakmak imkânsız olurdu.

Bakışlarımız her çarpıştığında kalbim kendi ritmine takılıyordu. Beni görmezden geldiğinde, gözlerimle yüz hatlarını takip ettim, vücudunun yemyeşil kıvrımlarını içime çektim.

Dakikalar geçiyor. Yakında benim olacaktı. Benim yatımda. Benim evimde.

Benim bölgemde.

O ve arkadaşları prova yemeğine bir saat geç gelerek ve çok... parlak ve renkli görünerek oldukça heyecan yarattılar.

Umurumda bile değildi. Reina hâlâ nefes kesici görünüyordu ve diğerlerinin onun pürüzsüz tenini fazlasıyla ortaya çıkaran kalçasındaki o yarıkları görmesi beni kızdırıyordu.

Daha önce onunla göz göze geldiğimde kaslarım acı verecek kadar gerilmişti. Prova yemeği olması gereken yerde, kardeşimin yanında durup onu görmezden gelmesi gözümünden kaçmamıştı. *İyi* oldu. Belki de onu dövmek zorunda kalmayacaktım.

Göz göze geldiğimizde kalabalığı tarıyordu.

Omurgamda sıcak kıvılcımlar parladı ve gülümsedim - gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst, tam bir *gülümseme*. Ona doğru fırlama, onu omzuma atma ve onunla aynı havayı soluyan herkesten uzaklaştırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Gün batımına doğru. Kahretsin, kulağa çok dandik geliyordu. Sikimde bile değildi.

Şimdi Dante hiçbir yerde yoktu ve o hâlâ barda, yanında duran başka bir puшта gülümsüyordu. Darius. Onu kim davet etmişti ki? Tabii ki yalnız gelmişti. Onun için artı bir yoktu. Ama Reina'ya bakışı... Evet, hiç hoşuma gitmemiştir.

Ellerimi ceplerime soktum. Neden ona bu kadar tatlı gülümsüyordu? Göğsümde yükselen ateşi dindirmek birkaç dakikamı aldı.

Dante ortaya çıktı, biraz tedirgin görünüyordu ve bu sefer hangi Romero kız kardeşinin onu kızdığını merak ettim. Elinde biri meyveli, diğeri bira olmak üzere iki içki vardı. Yol boyunca bir yerlerde viskiyi bırakmıştı.

Reina'nın Darius'la kaynaştığını görmekten de memnun görünmüyordu. Kız kardeşi bir metre arkasında, her nasılsa ASL bilen Giovanni Agosti ile sohbet ediyordu. Hayret bir şey. Reina'nın kız kardeşinin onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar geniş sırtıttığını görmemiştir.

Aslında, kardeşimle beni gördüğünde kaşlarını çatır ve ters ters bakardı. Bu yıllar öncesine dayanıyordu, Reina'yla birlikte olduğumuz aylara bile.

"Alkol zevkinin geliştiğini görüyorum," dedim kuru bir ifadeyle.

Sanki elinde iki içki olduğunu unutmuş gibi gözlerini içkilere dikti ve kaşlarını çatı. "Sadece o içkinin içindeki renkler bile kendimi gözümde bıçaklamak istememe neden oluyor." Başını kaldırdı ve yüzündeki fırtınalı ifade ipin ucuna geldiğini gösteriyordu. "O herifi öldürmemeye çalışıyorum."

"Burada bir sürü puşt var," diye söylendim. "Daha açıklayıcı olman gerekecek."

Sanki bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi bana baktı ama sonra vazgeçerek elini salladı.

Onun yerine "Sağdıcım olmaya hazır mısın?" diye sordu. Koşullar farklı olsaydı cevap hazır bir "evet" olacaktı. "Yüzükleri sana vermek zorundayım. Reina çok meşgul olduğunu söylediği için kendi yüzüğümü kendim almak zorunda kaldım." İşte bu küçük bilgi beni mutlu etti. "Annem ve Hiroshi yarın kiliseye gelecekler ama kalmamaya karar verdiler."

"Anlaşılabilir."

Durdu, tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. Sanki bana bir şey söylemek ister gibiydi.

"Giydikleri o elbiseler..." diye devam etti sıkıntıyla. "Çok iğrençler. Bir de Reina'nın dünyaca ünlü bir tasarımcı olduğunu düşünürsek." En azından onları fark etmek kolaydı. "Umarım düğün için daha iyi bir şey seçmiştir."

Ondan bir başka sivri bakış daha. Bilerek beni dürtmeye mi çalışıyordu? Sanki küçük yorumlarıyla beni kırmak ister gibiydi.

Omzuma bir tokat attı. "Bir düğün, kardeşim." İşte yine oldu. O küçük yumruk. Gözlerindeki o parıltı.

Bu lanet düğünün asla olmayacağını biliyordu. Buna izin vermeyeceğimi biliyordu. Ayrıca, bir planım vardı ve harekete geçmeye hazırdı. Bekleyemezdin.

Beni endişelendiren tek şey kardeşimin ona dokunup dokunmadığıydı. Bu nişan saçmalığına karşı hislerim ne olursa olsun, ikisinin de benim yaşadığım cehennemi yaşamasını istemiyordum.

"Annem ve Hiroshi ile konuştun mu?" Dante rastgele sordu.

Başımı salladım. "Onu bu neşeli partiye davet etmedin mi?" Kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Aradım ama gelmek istemediler." Olabilir.

Kontrol edebildiğim şeylere odaklandım ve gözlerimin kalabalığın üzerinde kaymasına izin verdim. Romero'nun Reina'nın ön kolunu tuttuğunu ve parmaklarının yumuşak etine battığını görmek için tam zamanında Reina'ya indiler.

Tam ileri atılıp ellerini kızın üzerinden çekmesini isteyecektim ki Dante'nin sesi beni durdurdu.

"Romero'nun kızları üzerinde hiçbir kontrolü yok," diye kestirip attı ve endişelenmesine neden olacak kadar sert olmasa da onu öne doğru çekişini izledi.

Göğsümde bir hırıltı titreşti ve Dante bana meraklı bir bakış fırlattı ama Romero ve Reina bize yaklaşırken hiçbir şey söylemedi.

Duygularım sımsıkı sarılmıştı ama hepsini sakarın bir gülümsemenin arkasına sakladım. Tarçının hafif kokusu burnuma süzülüp ciğerlerime yayılırken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Dante eğilip onun yanağına bir öpücük kondurarak, "Ah, işte nişanlım," dedi.

Kanım damarlarımda hızla akıyor, önüne çıkan her şeyi yakıp kavuruyordu. Kulaklarım öfkeyle uğulduyor, göğsüme çarpan her gümbürtü benim kelimesini haykırıyordu. *Lanet olası benim. Benim. Benim.*

Reina'nın omuzları gerildi, gözlerini Dante'den ayırmıyordu. Kanım alev aldı.

Bu kıskançlık beni öldürecekti. Tanrı aşkına, *onun* üvey kız kardeşiydi ve bu Dante'nin tek kurtarıcı lütfuydu. Ama kan bağları olduğu bilgisi bile kontrolümü parçalamakla tehdit eden bu yeşil canavarı sakinleştiremiyordu.

"Parti hoşuna gidiyor mu?" Dante kaşları seğirerek sordu. Reina kirpiklerini kırıştırarak ona gülümsedi. Ne oluyor *lan*?

"Hem de nasıl," diye mırıldandı, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanarak. "O kadar mükemmeldi ki bir daha asla tekrarlamak istemiyorum."

"Reina-" Romero uyardı ama kadın onu duymazdan geldi.

Önünden geçen tepsiden bir kadeh şarap aldı. Zavallı garson, babasından yediği ters bakışlar yüzünden altına işeyecekmiş gibi görünüyordu.

Dudaklarına götürdü ve yuttu, bir, iki kez yutkunduktan sonra kuruttu. Yemyeşil pembe dudaklarından bir damla yalarken onu izledim. O dudakların beni ne kadar iyi emdiğini hatırlayarak sikim pantolonuma yapıştı. Dilinin beni yalayışını, tadıma bakışını.

Siktir!

Dante kuru bir sesle, "Büyük gününüzden önce sarhoş olmak akıllıca değil," dedi.

Masumca göz kırptı. "İki gün. İyileşmek için bolca zaman var." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekledi: "Tabii öncesinde içmeyi bırakırsam." Şimdi çok iyi gidiyordu. "Ve ben seninle evlenmeye büyük bir gün demezdim. Daha çok kıyamet günü gibi."

Sırıtmamak için yanağımın içini ısırdım. Bu düğünü istemediği açıktı ve kraliçem ne isterse onu alacaktı. Her ne kadar tam olarak onun tercih ettiği şekilde olmasa da.

"Reina, artık alkol yok."

Omuz silkti. "Su içiyordum," diye utanmadan yalan söyledi, ama sonra bir hıçkırık kaçtı ve boynuna çekici bir kızarıklık yayıldı. "P-p-" Yine hıçkırdı. "Söz veriyorum." Hepimiz onun kirpiklerini kırıştırmasını ve babasına dönüp "Prometto" diye eklemekten önce ayaklarının üzerinde biraz daha sallanmasını izledik.

Yaşlı Romero ağzını açtı, sonra kapattı. Ve tekrar açtı. "İtalyanca bildiğini bilmiyordum."

Gözlerini kırıştırdı.

"Öyle mi?" Lanet olsun, kafası iyiydi. Bu planlarımı biraz sekteye uğrattı. Bu kadar sarhoşken onu beceremezdim. Sonra, birdenbire

elini salladı ve şarap kadehini havaya uçurdu, birkaç metre öteye gürültülü bir kırılmayla düştü. Mavi gözleri irileşti. "Bunu ben yapmadım."

"Ne yapmadın?" Romero tıslayarak gözlerini odanın içinde gezdirdi. Yüzü şimdi domates kırmızısıydı, utancı elle tutulur gibiydi.

"Ben onu kırmadım." Tekrar hıçkırdı. "O ben değildim."

Dante elini cebine soktu, topuklarının üzerinde sallanıyordu. "Umarım düğün gecemizde bu kadar sarhoş olmazsın."

Ona ters ters baktı, sonra küçük avucunu göğsüne götürdü. "Düğün gecesi mi? Rüyanda görürsün," diye mırıldanarak adamın göğsünü okşadı. "Sik kafalı."

"Fahişe," diye tükürdü Dante.

"Dante." Hırıltıyı sesinden uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım.

"O ve arkadaşları lanet olası prova yemeğine sirk fahişeleri gibi giyinerek geldiler," diye homurdandı Dante. "Bu arada Reina, lanet olası düğün provasını kaçırdın."

"Kızlar, bizim fahişe gibi giyindiğimizi düşünüyor," diye anons etti Reina sarhoş bir şekilde işaret ederek tüm bara. Babası dirseğinden kavrayarak onu dik tuttu. Anlaşılan sarhoş Reina'nın hiç utanması yoktu.

Phoenix arkadaşlarıyla birlikte hışımla yanımıza geldi ve iki elini birden kaldırarak bize bir değil iki kuş çevirdi. Görünüşe göre hepimiz suçluyduk.

"Ben de tam olarak böyle hissediyorum. Teşekkür ederim kardeşim," dedi Reina. Dante'ye ve bana yaklaştı, tarçın kokusu sarhoş ediciydi. "Siktir. Sen. Hepinizi. İkinizi de."

Sonra sütyeninin içine uzandı ve telefonunu çıkardı. Telefona baktı, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Başını bara çevirdi ve kendisine aval aval bakan barmenin gözleriyle karşılaştı.

"Her neyse," diye mırıldandı ve kız kardeşine döndü.

İkili, bela kokan türden bir bakışmayı paylaştı. Babalarının onları büyükannelerinin büyütmesine izin vermesine şaşmamalı. Onlar üzerinde hiç otoritesi yoktu.

"Siri," dedi Reina, sanki bir insanla konuşuyormuş gibi. "Carrie'yi çal. 'Church Bells.'" Bir saniye sonra bardaki her bir hoparlörden dünyayı sarsan bir gümbürtü yükseldi. Şarkı o kadar gürültülüydü ki kristal tüm mekânı salladı. Arkadaşlarına sıırttı. "Barmen şeyini şeyimin içine koydu."

O ne?

Bakışlarım barın arkasında müziğin sesini kısmak için çabalayan ve darmadağınık görünen barmene kayınca çenem kilitlendi. Kaskatı kesildi,

Muhtemelen gözlerimdeki tehdidi okudu.

Ellerimi yumruk yaparak ona doğru hışımla yürüdüm. Kalabalık meşhur Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. Barın üzerinden uzandım ve yakasından tutarak kafasını tezgâha çarptım.

Ağzımı kulağına götürdüm ve hırladım, "Yaptın. Sen. Dokundun mu? Dokundun mu?"

Sesim alçaktı ama söylenmemiş tehditlerle doluydu. İçimde sakladığım öfke nihayet kükreyerek canlanmıştı ve bu pislik buradan, bu şehirden gitmezse bunun acısını çekecekti -kanım bu kadar kaynarken muhtemelen ancak başka bir kıtada güvende olabilirdi. Ve tüm bunlar olurken, Reina'nın çok sevdiği country şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu.

"Ne?" Sesi iniltiye dönüşmüştü. Başını salladı, pantolonundaki leke her geçen saniye daha da büyüyordu. Gerçekten de altına işemişti.

"Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum," diye homurdandım

Fransızca. "Ne yaptın sen?" Gerildi. "Telefon numarasını aldım."

"Bunu sana o mu verdi?"

Başını iki yana salladı. "Benden onu hoparlörlere bağlamamı istediğinde, onun numarasından kendime bir mesaj gönderdim."

Ona tekrar yumruk attım ve burnundan kan akması bir saniyeden az sürdü.

"Amon, kartlarını açıklamak için iyi bir zaman olmayabilir," diye uyardı Illias'ın arkamdaki sesi, sakın ve mantık dolu.

Tabii ki onu görmezden geldim. Onun yerine, Piss-Pants'in suratına yumruk attım. Barın üstünden atladım ve bu sırada eline bastım, kemiklerinin çatırdadığını duydum. Saçından bir tutam yakalayarak ona tekrar vurdum ve parmak eklemlerimin yanmasından zevk aldım.

"Onu yoluna gönder, sonra da planını uygula." Illias'ın sesi bana ulaşmayı başardı ve durakladım.

Benim planım. Yarisını bile bilmiyordu.

Planım Reina'nın hayatının gidişatını geri dönüşü olmayacak şekilde değiştirecekti. İtibarı zedelenecek ve ona tek bir seçenek bırakacaktı: benimle evlenmek.

Evet, belki biraz gergindim. Bu lanet prova sirki. Düğün planları. Entrikalarım. Reina'nın "benim tarzım erkek" Instagram paylaşımı aklımda oynadı.

Evet, sosyal medya platformlarını takip ettim. Dava et beni.

Bir de bu barmenin o tipe benzediği gibi rahatsız edici bir gerçek vardı.

O lanet yazıyı ve Darius'un kendini beğenmiş yüzünü hatırlayınca sırtımda bir kızgınlık belirdi. Yine de önemli değildi. Onun kaderi benim içindi ve kimse bizi ayıramazdı. Ne babası. Ne de Dante. Ve kesinlikle bu lanet herif de.

Kendini Reina gibi biriyle birlikte olmaya layık gören adamlarla göz hizamda olacak şekilde eğildim. Benim kraliçem.

"Vücudundaki her kemiği kırmadan önce kaybol." Onu iterek yolumdan çektim. "Numarasını sil. Seni onun yakınında görürsem, ölürsün."

Tuzaktan kurtulmuş bir fare gibi koşarak uzaklaştı. Arkamı döndüğümde Illias ve Marchetti'nin arkamda durduğunu gördüm. Marchetti'nin gözleri Reina ve arkadaşlarının üzerindeydi, hepsi sarhoştı ve görünüşe bakılırsa Dante'ye saldırıyorlardı. Aslında bunu izlemek oldukça eğlenceliydi. Ayrıca, olay çıkaran tek kişinin ben olmadığımı bilmek de güzeldi. Şaşırmamalıyım; bu insan kalabalığı pek de ağırbaşlı sayılmazdı. Barmenle karşılaşmam muhtemelen radarlarına takılmıştı. *Güzel.*

Marchetti, "Bu kesinlikle ilginç bir prova yemeği oldu," dedi. "Şükürler olsun ki benim yoktu."

Karısını nasıl izlediğini incelerken kaşlarım kalktı, alışılmadık derecede yumuşak bir ifade hakim oldu. Kör bir adam bile Isla'nın onu küçük parmağında oynattığını görebilirdi.

"Görünüşe göre tek ayık olanlar eşleriniz," diye belirttim. "Tatiana hamile. Isla'nın bahanesi ne?"

Marchetti bana doğru bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını karısına çevirdi. "Reina'nın her zaman onları güvenli bir şekilde eve götürmekten sorumlu olduğunu söyledi," diye açıkladı sonunda. "Sanırım Isla bu gece yürüyüşe çıkmağa karar verdi."

"Sanki bir yere yürüyorlar da," diye kıs kıs güldü Manuel.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Marchetti söyledi.

Manuel, Marchetti'nin sorusunu tamamen görmezden gelerek kuru bir sesle, "Romero ve Dante çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor," dedi. Yine de haklıydı. Kızlar dikkatlerini Dante'den başka yöne çevirmişlerdi ve şimdi Romero'nun yüzüne doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyorlardı.

Reina'nın büyükannesi yere kadar uzanan leylak rengi bir elbise giymiş ve kendi hayatının yıldızı gibi görünerek önümüze geçti. Kocasını selamlamak için çenesini uzatırken, soğuk mavi bakışları küçümseyerek üzerimizde gezindi. Ta ki gözleri bana dikilene kadar. Durakladı, yürümeye devam etmeden önce dudakları hoşnutsuzlukla inceldi.

"Kahretsin, dostum. Bu bakış... Ejderha kadın *seni* seviyor." Manuel bu gece gözlemleriyle çok yardımcı oldu. "Yerinde olsam tek gözüm açık uyurdum."

Hepimiz Romero'nun kayınvalidesinin hoparlöre doğru yürüdüğünü ve kabloyu duvardan çekerek Reina'nın müziğini durdurduğunu izledik.

"Bu parti sona ermiştir," diye duyurdu, sesi gümüş takımları şingirdatacak kadar yüksekti.

"Kahretsin. Tam da güzelleşmeye başlamıştı," diye yakındı Raven, sesi bulanıklaşmıştı.

Reina hepsinin kıs kıs gülmesine neden olan bir şey mırıldandı.

"Reina Amora Romero!" Donup kalmasını, sonra yavaşça arkasını dönüp odanın öbür ucundaki büyükannesinin gözleriyle buluşmasını izledim. "Sen bundan daha iyisin."

Gözlerini kapattı, uzun sarı kirpikleri yanaklarında duruyordu. Onları tekrar açtığında, inatçılıkla parladılar. "Haklısınız. Bir açıklama yapmamın nedeni de bu."

"Reina, bu davranış kabul edilemez," diye tısladı Romero.

Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Katılıyorum. Bu çağda yirmi bir yaşında biriyle evlenmek kabul edilemez."

Arkadaşları öfkeyle başlarını sallayarak onayladılar. Hatta Athena dengesini kaybetti ve Raven'in elini tutmak zorunda kaldı ya da düşme riskini göze aldı.

Reina yanından geçen tepsiden bir bardak daha aldı, ama bardağı dudaklarına götüremeden Dante bileğini yakaladı.

Yeterince görmüştüm.

Bir sonraki nefesimde onun yanındaydım. "Çek elini onun üzerinden." Sesim doğal olmayan bir şekilde sakindi, yüzüm şimdi onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Bileğini tuttu, teni dolaşım kaybından dolayı biraz daha soluklaşmıştı. "Şimdi," diye homurdandım.

Hava duruldu, aramızdaki irade savaşı sakin ve ölümcüldü. Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Vahşi sarı bukleler. Pürüzsüz fildişi ten. Ve çok fazla pembe

-Pembe topuklar, pembe elbise, pembe tırnaklar.

"Yoksa ne olur, kardeşim?" Alaycı bir şekilde soluduğu nefesi bana hata yaptığımı anladığını söylüyordu ama sözleri geri almak için artık çok geçti. Beklemekle işim bitmişti.

Planımı harekete geçirmek zorundaydım. Bu gece.

REINA

M Nabzım boğazıma sıçradı.
Sarhoş halimle bile gerginliğin tadını alabiliyordum. Kulaklarımda kan uğulduyordu. İtalyanca kelimeler birbirini izledi. Tıslayan, öfkeli tonlar.

Babamın. Büyükanneimin. Dante'nin.

Herkes bizi izledi, bazıları ters ters baktı, bazılarının gözlerinde ise eğlence vardı. Umurumda bile değildi. Önüme ne koyarlarsa koysunlar kabul etmeyecektim. Phoenix de kabul etmezdi. Hepsi siktirip gidebilirdi.

Kalbim yüksek sesle çarparak her şeyi bastırırken, tüm seslerin arasında Amon'un bakışlarını buldum.

Bu-bum. Bu-bum.

Atan kalbim sessizliği dolduruyor, kulaklarımda sürekli uğulduyordu. Yeterince oksijen bulamıyordum, bakışları beni boğuyordu. Kendimi yeniden kalp kırıklığımın başlangıcında bulmadan önce etrafımızda örülen bu büyüü bozmalıydım.

Bir saniye, iki saniye.

Gözlerindeki bakış çalkantılı ve içimde alevler çıkaran başka bir şeyle titriyordu, sıcaklık ona karşı hissettiğim soğuk öfkeyle çatışıyordu.

Dante'nin sesi o anı böldü. "Bu bakışmalar ne kadar sürecek?"

Phoenix mesafeyi kapattı, yüzüne yaklaştı. "*Kapar mısın şu lanet çeneni!*"

O ve kız kardeşim sözsüz bir şekilde kavga ederken Dante'nin neşesi yavaş yavaş kayboldu. "Benimle derdin ne senin?" diye tükürdü.

Phoenix acı ve öfkeli bir kahkaha attı. Dudaklarını mı okumuştı yoksa söyledikleri umurunda bile değil miydi, bilmiyordum. İkincisi daha muhtemeldi.

Dante'nin karanlık bakışları bana doğru kaydı, sonra Phoenix'e döndü, Phoenix çok kızgındı. Haklı olarak.

Phoenix hiçbir uyarıda bulunmadan dizini Dante'nin kasığına çarptı ve arkasını dönerek ona arkasını döndü.

Bunu soluk soluğa kalmalar ve kıs kıs gülmeler izledi. Gerçekten kıkırdamış olabilirim. Emin değildim ama ruhumun derinliklerinde güldüğümü biliyordum.

"Çocuk sahibi olamayabilir," diye imzaladı Phoenix. "Ya da öngörülebilir bir gelecek için orgazm."

O uzaklaşırken hepimiz kıs kıs güldük, Dante arkasından bakakaldı.

"Onun sorunları var." Dante kambur pozisyonundan sıyrıldı ve Phoenix'in geri çekilen figürü. Hafifçe güldüm ve gözleri bana dikildi. "Ve sen, Reina, berbat bir sarhoşsun."

Ona doğru döndüm. "Sen... sen bir-" Bir kelime aradım ve bulamadım. Ben uygun bir hakaret bulana kadar ortama sessizlik çöktü. "Tanrı'nın orta parmağı icat etmesinin sebebi sensin, sık kafalı."

Dante bana ters ters bakarak, "Sen şımarık bir veletsin," diye tükürdü.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, öfkem hızla açığa çıkıyordu. "Sen bir yalancısın, hilekârsın ve-" *Babana benziyorsun.*

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bok suratlısın, bu yüzden sana bir şans vereceğim."

Raven gürültülü bir kahkaha attı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Lütfen, *biatch*. Gözleri kapalı kıcını tekmeleyebilir."

"Sana hediye olarak ne alacağımı biliyorum," dedim şeytani bir sırıtışla.

Dante kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Ağrı kesici bir krem."

Bana boş bir bakış attı. "Ne için? Acı çekmiyorum. Phoenix'in hareketi beni zar zor gıdıkladı."

"Hayır, ama kıcını tekmeledikten sonra olacaksın."

Böyle esprili bir cevap verdiğim için kendimle gurur duyarak yanaklarım acıyana kadar güldüm. Arkadaşlarım da kıs kıs gülüyor, Dante'ye kötü kötü bakıyorlardı.

Darius bir anda ortaya çıktı ve başını salladı. "Ayıkken kimseyi yenemezsin. Eğer onun kıcını tekmelemeyi planlıyorsan, içkiyi bıraksan iyi edersin."

Ona bakarak usulca gülümsedim ve sarılmak için eğildim.

"Ahhh, Darius. En sevdiğim adam." Amon taş kesilmiş bir şekilde bana baktı. "Bana olan güvenini ya da güvensizliğini seviyorum," dedim şakacı bir şekilde, o oniks gözlerin içimi yaktığının farkındaydım.

Üç yıl önce ve o zamandan beri her gün hissettiğim acının bir zerresini bile yaşamasını istiyordum. *Bir şeyler yap, lanet olsun!* Ama o inatla hareketsiz ve ilgisiz kaldı.

Ben beklerken... umut ederken hava kalp atışlarımla senkronize bir şekilde titreşiyordu.

Zaman gerildi. Tüm kasları gergindi, boynundaki damar gözle görülür bir şekilde zonkluyordu.

Sorun çıkarmadan ya da onu öldürtmeden Darius'un yanağını gagalamaktan kurtulabilseydim, kesinlikle yapardım. Ama bunu ona yapamazdım. Darius'un beni küçük kız kardeşi olarak gördüğünden bahsetmiyorum bile.

"Çılgın bir gece, ha?" Darius'un sesi beynimdeki bulanıklığı delip geçti ve beni gerçeğe döndürdü. Amon'un kardeşiyle evlenip evlenmediğimi umursamadığı geceye.

Ona göz kırptım. "Yeterince vahşi değil."

"Seni prova yemeğime kim davet etti?" Dante'nin sesi bir kez daha sinirlerimi bozarak içeri süzüldü.

"Ben yaptım." Ateş ve meydan okumayla ona baktım. Sonra Amon'a bakmak için döndüm. "İnsan ilişkilerindeki becerilerin berbat, Dante. İki kardeş, ikisi de sık kafalı. Aileden geliyor olmalı."

Dante bana neredeyse dehşet verici bir gülümseme fırlattı. "Sen bilirsin, değil mi?"

Kalbim kendi kalp atışlarına takıldı. İçimde yavaş ve acı veren bir titreme oldu çünkü Dante'nin gözlerinde beni geren bir şey vardı. Bana başka bir dizi korkunç gözü hatırlatıyorlardı.

Babasının.

Göğsüm sıkıştı ve aniden her nefes ciğerlerimi kesen cam gibi hissettirdi. Alkol, fazla mesai yaparak her hücremi alarma geçiren korkudan buharlaşmış olmalıydı ama kılımı bile kıpırdatmadım.

Arkadaşlarım ve kız kardeşim o kadar taşkınlık yaptılar ki Enrico Marchetti ve Manuel onları dışarı çıkarıp eve götürmek zorunda kaldı. İsla kışını salladı, kapıdan çıkarken kocasına gözlerini kırptırdı, Manuel ise nefesinin altında mırıldanarak kışını yuvarlamaya devam etti.

Muhtemelen onlara iğrenç muhabbet kuşları diyordum, kendi kendime kıs kıs güldüm.

Gözden kaybolduklarında Papà'ya baktım, ancak onun Dante'yi okunamayan bir ifadeyle izlediğini gördüm. Söylenmemiş bir şey hissetmiş olabilir miydi?

damadından gelen bir tehdit mi? Bunu kan dolaşımda yüzen alkol gibi hissedebiliyordum. Babam bu evlilik anlaşmasını duyurduğu anda, yaklaşan yıkımı hissettim.

Damarlarımdaki kan dondu. *Ya babasını öldürdüğüm gibi o da beni öldürürse?* Uyarı kafatasımın içinde zıpladı.

"Kardeşin Reina'yı eve bırakabilir mi?" Papa'nın sesi çınladı ve içime bir korku düştü. Gözlerim onunla Dante arasında gidip geldi. Kardeşine değil de Amon'a baktığını fark etmem bir anımı aldı. "Dante ile konuşmam gereken düşün planlarım var."

"Düşün tartışmalarının bir parçası olmam gerekmiyor mu?" Ben sordum.

"Gelinliğinizin bugün geldiğini ve siyah olduğunu düşünürsek, hayır." Sesi bana bunun tartışmaya açık olmadığını söylüyordu. "Tüm düşün düzenlemelerini biz halledeceğiz."

"Ama-"

"Amon, Reina'yı eve bırakabilir misin?"

"Elbette, kızınızı gezdirmeyi çok isterim." Amon'un sesi karanlıkla doluydu ya da belki de intikam vaadiydi. Ama beni kıran oydu, tam tersi değil.

"Tamam, Reina," dedi Papà sakın bir şekilde, beni kırbaçlayan duyguların iniş çıkışlarından habersiz. "Amon'la git. Büyükannen ve ben sabah ilk iş seni görmeye geleceğiz."

Eskiden beni büyüleyen adama baktım ve düşüşümün bana baktığını gördüm.

Beni dirseğimden çekiştirerek, kişisel alanımı ihlal edecek kadar yakınımaya eğildi. "Hadi gidelim."

Kıpırdamayı reddederek ona baktım ve içimdeki sıcaklık kıvrıldı. "Bana ne yapacağımı söyleme," diye tısladım.

Tabii ki beni görmezden geldi ve restoran alanından çıkarıp karanlık koridora götürdü. Kendinizi eski bir sevgiliyle bulmak için en kötü yerdi.

Üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş olan Amon yıkıcı derecede yakışıklıydı. Koyu renk gözleri kanımı yakacak şekilde gözlerimin içine bakıyordu. Koyu renk saçları düzgün bir şekle sokulmuştu, parmaklarım dokunmak için kaşınıyordu. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken çekiştirmek istedim.

Bana yaşattığı onca acı ve aşağılanmaya rağmen hâlâ onun yörüngesine girmek istiyordum. O benim olduğu gibi ben de onun evreninin bir parçası olmak istiyordum.

Yanımızdan bir grup kadın geçti, gözleri onun elmacık kemiklerinin keskin hatlarına ve uzun, korkutucu gövdesine takılmıştı. İçimdeki kıskanç taraf gözlerini oymak istiyordu.

Ama Amon'un gözleri hiç şaşmadı, tüm dikkati benim üzerimdeydi. Aramızdaki havada bir şeyler değişti.

Gözleri vücudumda geziniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyordu.

"Güzel elbise. Işığını özledim." Benimle alay mı ediyordu? "Pembe giydiğin tek renk olmalı, tarçın kız."

Kalbim sıkışmıştı. O zamandan beri bana böyle seslenmemişti-

Bunu düşünmek acı veriyordu ama ihtiyacım olan tek şey hatırlatıcıydı.

"Artık bana böyle hitap edemezsin." Gözlerimi kısmıştım.

"Beni kim durduracak?" Tanrım, ondan nefret ediyordum. Sevgi ve nefret arasında kesinlikle ince bir çizgi vardı.

Beni şefkatine ve sevgisine aç bıraktı ve bunun için ondan nefret ettim. Beni bu şekilde hissettirdiği için. Onu arzuladığım için.

"Seninle bir saniye daha geçirmek istemiyorum." Bileğimi tuttuğunda gitmek için döndüm. Belki üç yıldır bana ilk kez dokunulduğu için, belki de o olduğu için. Tutuşu kan dolaşıma sızan bir ateş şeridi gibi hissettirdi. "Sen tarih oldun. Ben geleceğe bakıyorum."

Dişlerini sıktı. "*Bu... Biz...* Asla bitmeyecek. Sen ve ben, yıldızlar ve ay gibi birbirimize aitiz. Okyanustaki gelgitler gibi."

Ciğerlerim sıkışmıştı. Yıllardır bu kelimelere hasret kalmıştım ve şimdi onları bana sunuyordu. Aynen böyle.

Ama artık çok geçti. Artık onun kardeşiydim. Tamam, pek sayılmaz ama görücü usulü evliliği unutamazdım. Kalbimi nasıl kırdığını da.

"O zaman bana nedenini söyle?" Nefes aldım. "Bana iyi bir sebep söyle. Sadece bir daha asla senin olmayacağımı bil."

Son üç yılda hayatıma devam ettiğimi hissettiğim zamanlar oldu, ama sonra onun gülümsemesini ve sözlerini hatırladım ve ona yeniden aşık oldum. Artık o naif, romantik kız olmayı göze alamazdım.

Koyu renk gözlerinden yumuşak ve iç burkan bir şey geçti. Bu, aynaya her baktığımda kendi gözlerimde gördüğüm bir şeydi. Ama buna inanmaya cesaret edemedim.

Beni bir kere kandır.

"Yapamam," diye homurdandı. "Ama istediğim tek kadının sen olduğunu söyledimde bana inan."

Göğsümün içinde ağır bir şey mayalanırken birbirimizin gözlerini tuttuk.

"Üç yıl çok geç kaldın Amon," diye fısıldadım. "Beni kırdın ve şimdi beni düzeltemezsin." Döndüm, artık ona bakamıyordum, gözlerine uzun süre bakarsam çökeceğimden korkuyordum. Ama o beni bırakmayı reddetti. Yaklaştı, ceketi çıplak koluma değdi. "Senden nefret ediyorum."

Küçük bir adım geri attım.

"Bana ne kadar olduğunu söyle, tarçın kız." Dudakları yukarı doğru eğildi. Tanrım, bu lakap. Nefret ediyordum.

Nefret *etmeliydim*.

"Sana katlanamıyorum."

"Çok yazık."

Bir kızarıklık boynumu ısıttı. "Peki neden?" "Yapmak üzere olduğum şey yüzünden."

Şaşkınlıkla göz kırptım.

"Ne yapacaksın?" Tersledim. "Beni kaçıracak mısınız?" İnanmayarak homurdandım. Enrico Marchetti ve Illias Konstantin'in tam olarak yaptığı şey olması dışında neden aklıma geldiğini bilmiyordum. "Çünkü bu sizin çevrenizde çok orijinal."

Gözlerinde bir şey parladı ve bu saçma durum karşısında başımı salladım. Buradan defolup gitme zamanım gelmişti.

Orada durduk, göğüslerimiz birbirine değiyordu, kara gözleri içimi yakıyordu.

"Aynen öyle."

AMON

"Y Beni kaçırıyor musun?" diye yavaşça tekrarladı. Cevabım kararlı olmayan bir gülümsemeydi. Özellikle Illias'ın beni uyardığı şeyi yapmıştım ama ona elimi çok erken göstermiş olmam benim suçum değildi-

Etrafında ancak bir dakika durabildim ve dikkatim dağıldı.

Karanlık bir kahkaha attım, aramızdaki boşluktaki sıcaklık birkaç derece düştü. "Baban planları tekrar değiştirmeden önce buradan gidelim."

Kolunu tuttum ve benden uzaklaştı. Ben bir şey söyleyemeden, tek kelime etmeden ya da bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gitti, omuzları kaskatı kesilmişti. Peşinden gittim, beni baştan çıkaran kıvrımlarına hayranlıkla bakarken sağ omzundaki yara izi benimle alay ediyor, önümde ne kadar çok sürünmem gerektiğini hatırlatıyordu.

Restorandan çıktık ve dönüp bana baktı. "Açık konuşalım, seninle hiçbir yere gitmiyorum." Onu görmezden geldim ve valeye arabamı getirmesi için işaret ettim. Pembe topuklarına sabırsızca vurdu. "Beni duydun mu?"

Bakışlarım onunkileri yaktı. Kalın, çelik duvarların arkasına saklanmıştı ama ben onları yıkmayı kendime görev edinmiştim.

"Bağırdığınızı düşünürsek, bunu yapmamak zor olurdu. Bütün sokak seni duyabilir."

Beni görmezden geldi ve valeye bir bakış fırlattı. "Bana bir taksi çağırın lütfen."

Dirseğini kavradım ve parmaklarımı yumuşak tenine geçirdim. Temas içimi yaktı ve doğruca kasıklarına vurdu. Yüce Tanrım. Ona dokunmak cennet gibiydi.

Ona dokunmayalı uzun zaman olmuştu, tam olarak bin iki yüz altmış dokuz gün ve şimdi ona dokunduğumda, alışkanlığına geri dönmüş bir bağımlı gibiydim.

"Sarhoşsun, tarçın kız," diye homurdandım. "Ve benimle eve geliyorsun."

Gerçek anlamda söylediğimi bilmiyordu.

"Ne için?" diye meydan okudu ama gözlerinde hüznü bir şey parlıyordu.

"Bu benim partim, benim prova yemeğim ve istediğimi yapabilirim." Onu öpme ve bu şekilde susturma isteğimle savaşıırken çenemde bir kas seğirdi. "Akşam yemeğini neredeyse kaçırdığını unutmayalım," diye belirttim. "Çok olgun."

Cevap vermedi ama içimden bir ses öfkesinin bu şehri yakıp kül etme noktasına geldiğini söylüyordu.

"Davetiniz iptal edildi," diye tersledi. "Gelecekteki tüm etkinlikler için. Şimdi cehenneme git."

Tik. Tock. Tik. Tik. Tock. Patlamayı ve bildiğimiz hayatımızı değiştirmeyi bekleyen bir bombaydım. "Ben damadın kardeşiyim. Her zaman buralarda olacağım."

"Sen bir-" Beni rencide edecek bir kelime aradı ama bulamadı. "Hiç kimse." Eğlenceli bir yanı olmamasına rağmen alaycı bir şekilde kıkırdadım. "Kalbini söküp hayvanat bahçesindeki hayvanlara yedirmek istiyorum."

Alaycı bir nefes verdim. "Çok kötü niyetli," dedim usulca, son üç yıldır yaşadığım öfke onun yanında geçirdiğim her saniyede yavaş yavaş azalıyordu.

Reina bana doğru bir adım attı ve parmağını göğsüme sapladı. "Henüz hiçbir şey görmedin. Senden nefret ediyorum, Amon Leone. Ve seni görmeden geçireceğim bir ömür yeterince uzun olmaz."

Bakışlarım onun başının yanından geçip arabamın yanaştığı yere kaydı.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm tarçın kız," dedim. "Çünkü hayatımızın geri kalanında beni her gün görmek üzeresin."

Kaşlarını kaldırdı, bana bakarken gözleri parlıyordu. Ellerin yumruk haline gelmesi gözümünden kaçmadı. Dudakları somurtarak öne doğru itildi.

"Sikkafalı." Bugün en sevdiği kelime bu olsa gerek.

Yumrukları şimdi kalçalarında ve bu da beni teşvik etmek için yeterliydi. Bir adım öne çıktım ve onu omzuma attım. Cebimden küçük iğneyi çıkarıp dişlerimle ucundaki kapağı yırttım.

Çıplak kışının derisini deliyordu. Pistonu aşağı doğru sıkıp sakinleştiriciyi ona enjekte ederek arabama doğru yürürken, arka koltuğun kapısını açıp onu içine kaydırduğım da küçük bir gıcırta çıktı.

On saniyeden daha kısa bir sürede bayılmıştı.

Vale ve diğer konuklar ya olanları görmemiş gibi yapıyor ya da umursamıyorlardı. Arabanın etrafında dönüp sürücü koltuğuna geçtiğimde her bir göz başka yere bakıyordu.

Arabayı sürerken gözlerim arka camdaydı ama kimse beni takip etmedi. Reina'ya tekrar baktığımda, bir topun içinde kıvrılmıştı, başının tepesine tutturulmuş topuzlar hafifçe dağılmıştı ve saçları şakaklarının etrafında çılgınca kıvrılmıştı. Bir tanesini parmağıma dolamak ve ipeğini tekrar hissetmek için can atıyordum.

Bunun için daha sonra zamanım olacaktı. Şimdilik yola, yanımızdan hızla geçen ve bizi birlikte geleceğimize yaklaştıran şehir ışıklarına odaklandım.

REINA

Inlaşmalı bir evliliğin görünmez prangalarından Amon'un tutsağı haline geldi.

Bazen hayat berbattı. Beni şeytanın merhametine bırakmıştı. Daha çok Dante olarak biliniyordu ve tam ondan kaçmaya hazırlanırken, kader benimle dalga geçmeye ve beni acı prensin yanına geri götürmeye karar verdi. Bana Dante Leone'den daha fazla zarar verebilecek tek adam.

İşte buradaydım, Amon'un yatına dönmüş, her şeyi sorguluyordum. İnançlarımı. Amacımı. Planlarımı. Tüm varlığımı.

İlk uyandığımda ağzım kuru, zihnim halsizdi ve şakaklarım zonkluyordu. Bir bardak su ve iki hap beni bekliyordu. Bu bir tuzak olabilirdi ama başım bu kadar ağrırken riske girmeye hazırdım.

Hapları aldım ve suyu yuttum, sonra gözlerimi kapattım. Kendime geldiğimde baş ağrım geçmişti ve ne kadar geç ya da erken olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen ay hala gökyüzündeydi.

Ayaklarımın altındaki sabit sallantıyı hissedebiliyordum ve çoktan hareket ettiğimizi biliyordum. Bakışlarımın karanlık odada dolaşmasına izin verdim, tanıdıklığı omurgamı ürpertiordu. Amon'la bekâretimi kaybettiğim odaydı.

Dalgalar yata çarptıkça anılar sel gibi akıyordu. Ayağa kalkmadan önce sonsuza kadar oturmuş gibi göründüm ve kapıdan başlayarak odanın her köşesini kontrol ettim. Kapı kilitliydi.

Çok fena sıçmıştım.

Kesin olan bir şey vardı. Amon'un devasa yatı bu gece üç yıl öncesinden farklı bir çekiciliğe sahipti. Yelken açtıkça, anlaşmalı evliliğim daha da uzak bir anı gibi geliyordu.

Bu kötü oldu. Denizdeyken Amon'dan nasıl kaçabilirdim ki? Yüzebilirdim ama kilometrelerce değil. Pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım ama tek görebildiğim karanlık sudan yansıyan aydı.

Kıyı şeridi yok.

Keşke yaklaşık olarak nerede olduğumuzu ve çevremizi bilseydim!

Göğsümü sıkıştıran ağır bir iç çekiş beni terk etti, ama kendime acımaya başlayamadan odamın dışında ağır ayak sesleri duyuldu.

Kapı açıldı ve o oradaydı. Kalp kırıklığım. Yıkımım. Mahvoluşum.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve yumruklarımı göğsüne indirdim. "Beni evime geri götürmeni talep ediyorum. Karaya geri. *Burası* dışında herhangi bir yere."

"Hayır."

"Ama-"

Gözünün kenarından bana ürpertici bir bakış fırlattı. "Beni terk etmekle ilgili tek kelime etme."

Kim olduğunu sanıyordu?

Ona çok yakın olduğumu, sıcaklığının beni kokusuyla koza gibi sardığını fark ederek bir adım geri çekildim. Sonra bir adım daha. Onun yanında nefes almak çok zordu.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ailem seni yok *edecek*." Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı. "Ayrıca, Darius-"

Bir an orada duruyordum ve sonra güçlü parmaklar boğazımı sarıp beni tavandan tabana pencereye çarpınca nefesim kesildi.

Amon'un yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, adama karşı duyduğum açık hoşnutsuzluğa rağmen ciğerlerim bağımlılık yapan kokusunu açgözlülükle içime çekiyordu. Bana bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu.

"Bana bir daha ondan bahsetme Reina, yoksa yemin ederim onun işini bitirir ve sana dokunanların başına neler geldiğini herkesin görmesi için cesedini bu tekneden aşağı sarkıtırım."

Vücudundaki gerginlik buharlaşırken burun delikleri şişti ve çenesi sıkıştı.

Yutkundum, aşık olduğum çocuğun gittiğinin her zamankinden daha çok farkındaydım. Gerçi vücudum bunu fark etmemişti çünkü bacaklarımın arasında zonklayan ağrı endişe vericiydi. Bu cinsel arzu aptalca bir şey yapıp beynimin önüne geçmeden önce ondan uzaklaşmalıydım.

"Çek ellerini üzerimden," dedim, sesim ürkütücü derecede sakindi. Durum bu kadar vahim olmasaydı, zihinsel olarak kendime beşlik çakardım. "Bana dokunma hakkını kaybettin." Ve sonra, açıkça ölmek istediğim için, "Artık kardeşininim ve bana sadece o dokunabilir" diye ekledim.

Zihinsel kusmuk. Dante ve benim aramda sıfır kimya vardı, buna rağmen bolca düşmanlık vardı.

"Ne dedin sen?" Ses tonu yeterli olmalıydı.

"Dante'yi sana tercih ettiğimi söyledim," dedim aptalca bir kabadayılıkla.

Bu hiç hoşuna gitmemiş olmalı çünkü boğazımı sıkıca kavradı.

"Sana dokundu mu?" Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona cevap vermemeye kararlıyım. Soru sorma hakkını da kaybetmişti. "Dante sana dokundu mu?" diye tekrarladığında sesi düştü.

Sesinin koyulaşmasıyla tenimde bir ürperti savaşı başladı.

İrade savaşı bakışlarımıza yansıyor, kendi direncim onun karanlık gözlerinde bana geri bakıyordu.

Çenemi kaldırdım. "Seni ilgilendirmez."

"Bu beni çok ilgilendirir." Kavrayışı sıkılaştı. Bu ne cüret. "Cevap ver yoksa cezanı çekeceksin."

"Tartışılır. Ailem seni ele geçirdiğinde muhtemelen ellerini kaybedeceksin," diye alay ettim korkuma ve kalbimin doğal olmayan bir şekilde titremesine rağmen. Korku içinde kendimi ikna ettim. "Şimdi, son kez söylüyorum, ellerini üzerimden çek. *Bu* her neyse, ben o oyunda değilim."

"Sen..." Kısa bir süre için gözlerini kapatarak konuşmasını sonlandırdı. Yüz hatlarını görmek için yeterliydi. Çok yakın ama çok uzaktaydı.

Artık o masum kız değildim. Beni mahvetmişti. Babasını öldürmek işi bitirmiş, ışığını söndürmüş ve onu sonsuza dek ulaşılmaz kılmıştı.

Gözleri tekrar açıldığında, isteğim dışında onların uçuşumuna sürüklendim.

"O halde bana başka seçenek bırakmıyorsunuz," dedi karanlık bir ses tonuyla.

Ciyaklamam havada yankılandığında sözlerini sindirecek zamanım bile olmamıştı.

Bir günden kısa bir süre içinde ikinci kez beni ayaklarımdan çekip omzuna attı. Dünya tersine dönmüştü, Amon adımlarını emin ve kendinden emin bir şekilde atarak odanın içinde ilerledi ve beni hiç çekinmeden yatağın üzerine fırlattı.

"Senin derdin ne?" Dirseklerimin üzerinde doğrulmak için ayak sürüyerek nefes aldım. Bir an için birbirimize baktık, bu yatakta son kez birlikte olduğumuz anların anıları havada dans ediyordu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hatırlıyordu.

Hızla çarpan kalp atışlarımı ölçülü nefeslerle kontrol etmeye çalıştım. Ceketini çıkarışını izlerken Amon yatağın ayak ucunda duruyordu, açığa çıkarma a beyaz gömlek bu kalıplanmış karşı onun Kaslar. O kol düğmelerini açıp kollarını dirseklerine kadar kıvrırken fark ettim.

Bir an için dünya elimden kayıp gitti. Üç yıl önce ona hediye ettiğim bileklik -yin ve yang eşleşmemiz- bileğine sarılmış, deri bandı incelmışti. Japon değildi, ikimizin de kökeniyle hiçbir ilgisi yoktu, sadece ikimizin hikâyesine uyuyordu. En azından ben öyle düşünüyordum.

Bakışlarımı takip etti ve gözlerimiz buluştuğunda onlarda tüm güneş sistemini gördüm.

"Hiç çıkarmıyorum."

"Benimkini attım," diye yalan söyledim.

"Ama kolyeyi hâlâ takıyorsun," diye işaret etti. "Sadece annemin kolyesinde olduğu için," diye tükürdüm.

"O zaman sana ekstra ceza," dedi ama sesinde hiç sıcaklık yoktu. Tanrım, tüm bu duyguların geçip gitmesini diledim. Onların silinip gitmesini ve unutulmasını istedim.

"Ne cezası?" Boğazımı temizledim. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Sen yaptın."

"Soruma öyle ya da böyle cevap vereceksin." Sözleri yanan tenimde bir kış ısırtığı gibi hissettirdi.

Kemerini çözdü ve yavaşça çıkarırken gözlerim güçlü damarlı ellerine kilitlendi.

"Bu ne tür bir ceza?" Sesimin boğuk ve nefes nefese tonundan hoşlanmamıştım. Ona verdiğim bu tepkiden nefret ediyordum. Tüm vücudum tüylerim diken diken olmuş, baktığı her yeri alevler sarmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Bana dokunursa hareketlerimden sorumlu tutulamazdım. Çok uzun zaman olmuştu.

Avının etrafında dönen bir yırtıcı gibi yatağın etrafında döndü ve uzandığı anda irkildim, sırtım yatak başlığına çarptı.

"Bunu istediğin zaman durdurabilirsin," dedi. "Sadece soruya cevap ver." Yutkundum. "Soru mu?"

"Dante sana dokundu mu? Öptü mü?"

Neden bilmek istediği hiç mantıklı değildi. Son üç yıldaki günahlarını sorgulamıyordum. Birlikte olduğu kadınları bilmek istemiyordum.

"Siktir git." Sesimde hiç sıcaklık yoktu.

"Pekâlâ." Kemerin ucunu güçlü elinin etrafına sardı ve nefesim daraldı.

Ürperti vücudumda dolaştı ve bacaklarımın arasında toplandı.

Lanet olsun. Islak mıydım?

Hayır. Olamaz. Vücudumun kafası karışık, aşırı duyarlıydı. Yoksunluk ve yalnızlık beni dezavantajlı duruma düşürdü ve vücudum cinsel olarak hüsrana uğramak için tam da bu anı seçti.

Amon zahmetsizce iki elimi de kavradı ve temas anında içime bir elektrik şoku yayıldı.

Bana bu kadar yakından dokunulmayalı üç yıl olmuştu. Bileklerimi başımın üstündeki yatak başlığına bağlarken bu çekimin gücü beni sakinleştirdi.

Rahatlamış bir nefes bıraktı beni. Kemer oyunu ya da başka bir şeyle ilgilendiğimi düşünmemiştim. Bunu düşündüğüm an kendimi azarladım.

Bu adamla hiçbir şekilde oyun oynamam.

Deri beni tahtaya sabitledi, kollarımı gerdi ve hareket etmemi engelledi.

"Amon, ben ciddiyim," diye homurdandım, sinirlenmişim. "Bağlarımı çöz yoksa buradan kaçtığımda seni öldürürüm. Senin saçmalıklarınla işim bitti."

Beni görmezden geldi ve işaret parmağını bileğimden koluma doğru kaydırarak yanağıma getirdi. Dehşete kapıldım, dudaklarım aralandı ve tenim onun dokunuşunun altında cızırdadı.

"Benimle işin asla bitmeyecek, tarçın kız." Bu şerefsizin cüreti.

"Bırak beni." Aptal bağları çekiştirdim, ayaklarımın üzerinde daha hızlı düşünemediğim için kendime lanet ettim.

Ama her şeyden çok, onu hâlâ arzuluyor olmam, onun yakınlığında tüm varlığımın ışıldaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Burun deliklerim onun narenciye kokusuyla doldu, sıcaklığı gözeneklerimden sızdı. Elbisem çıplak kalçalarımın sürtünüyor, vücudumun her santimi aniden turbo moduna geçmiş gibi görünen hormonlarla yükseliyordu.

Meme uçlarım sert ve ağrılıydı.

Alkolü suçlamak isterdim ama içten içe bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum. Amon'un parmakları elbisemin altına girdiğinde dudaklarım aralandı. Uyarılmışlığımın kanıtını bulmasına izin veremezdim, bu yüzden kalçalarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Parmakları uyluklarımın üzerinde gezinerek içime ürperti gönderdi. Neredeyse oradaydı, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde. Onu arzuluyor ve ondan korkuyordum.

Ona izin verme, diye uyardı beynim.

Hepsini al, vücudum istedi. Uzun zamandır bekliyordum.

Üzerimde geziniyor, neredeyse dokunuyor ama tam olarak dokunmuyordu. Tenimin her santimini uyarıyor, çaresizlikle bir erteleme arzulamama neden oluyordu. Parmakları sıırsıklam külotuma değdiği anda sırtım yataktan kalktı.

"Bazı şeyler asla değişmez," diye mırıldandı.

Tüketen bakışları, benimle tatlı bir zaman geçireceğini söyleyen yavaş, tembel bir şekilde uzunluğumu inceledi. Bu düşünce beni hiperventilasyona sürükledi.

Elbisemi sıyırdı, şaşırtıcı bir kolaylıkla parçaladı. Sanki kağıttan yapılmış gibi.

Bu Amon'un tatlı bir yanı yoktu. Daha yoğun, bir şekilde daha karanlıktı. Yüzü daha sert, çenesi daha köşeli görünüyordu. Artık onda belli bir tehlike vardı.

"Dante sana dokundu mu?"

Bir parçam ona boyun eğmek, teslim olmak istiyordu. Ama inatçı yanım dudaklarımı birbirine bastırarak cevap vermeyi reddetti.

"Seni ilgilendirmez. Amon, yemin ederim-"

Sütyenimin kopçasını açıp göğüslerimi serbest bıraktığında kelimelerim boğazımda düğümlendi. Sonumun nereye varacağını bilseydim, kesinlikle kolay erişimli push-up sütyen yerine daha karmaşık olan arkadan kopçalı sütyeni tercih ederdim.

Elimin kolumun bağlı olması ve hiçbir şey yapamamam, zonklayan göbeğime sapkın bir çentik ekledi.

"Elbette, cevabı benden esirgeyin," dedi karanlık bir sesle. "Ve bunu bütün gece yapacağız. Buna değecek bir şey yapacağım, söz veriyorum."

İri eli vücudumda geziniyor, amıma ulaşana kadar karnımın üzerinde tembelce geziniyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes aldım, bedenimin tepkisine karşı koyarak.

Ağzı benimkinin üzerinde gezindi. "Kendine yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin."

Burnunun ucuyla bana sürtündü ve aēzını tadını alabileceēim kadar yaklaştırdı. Gözlerimi kapattım, tırnaklarım istediklerini yapmak yerine avuçlarına battı ve siyah saçlarına dolanmak için uzandı.

pcēēu yumuşak ve zlem doluydu. Vücudu benimkini aēır bir battaniye gibi örtüyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye bir kez daha aēzına doēru nefes aldım. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki."

Beni daha sert öptü, sert bir hırılı tı gēsnde titreşti ve beni sıcak sıvıya dönüştürdü.

Akıl saēlıēımı korumak için çaresizce mantıēıma sarıldım. Nefretimi.

Bir an sonra külotumu yırttı, etime deēen keskin acı beni irkiltti.

"Tekrar söyle," diye hırladı, aēzı benimkine doēru hareket ediyordu.

Ne sorduēunu hatırlayamadıēım için başımı salladım. "Ne?" "Benden nefret ettiēini söyle," diye fısıldadı.

"Senden nefret ediyorum." Beni daha sert-daha derin-neredeysel ruhumu emerek öptü. pcēēe karşılık verdim, duygularım yüksekti ve içimde daireler çiziyordu. Dudakları dudaklarımı işgal etti, bana hükmetti ve en kötüsü de buna izin vermemdi.

Çünkü onu hiç hafiflemeyen bir acıyla özlemiştim. O tamamen giyinikken ben onun altında çırılçıplak yatıyordum, o ne isterse yapıyor, bir harita gibi zevkimin parçalarını çiziyordu. Kalçalarım kemerli, sürtünme arzusuyla onunkilere sürtünüyordu.

Sonra, cinsel sisin içinden, hiç de mücadele etmediēimi fark ettim. Aksine, tam da onun eline oynuyordum. Bacaklarım ayrılmıştı ve ona yaslandım.

Bir an bile tereddüt etmeden dizimi ona geçirdim. Beni dehşete düşüren bir şekilde bacaēımı yakaladı, bacaēımı sıkıca kavradı.

Daha fazla kırılmadan önce bunun bitmesine ihtiyaım vardı.

Avuçları nazıkçe, hatta sevgiyle okşadı. Bana yle bir baktı ki-

Hayır, hepsi yalandı. O sadece kıskanç bir pislikti. Parmaklarını içime soktu ve boēazımda bir inilti fokurdadı ama hemen yuttum. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Parmak eklemleri klitorisime sürtündü ve beni parmaklarıyla becerirken kalçalarım yataktan kalktı.

Çok sıcak hissettirdi. Çok erotik. Daha hızlı, daha sert itti. Birikim patlamak ve beni altına çekmekle tehdit ediyordu.

"Kes şunu, lütfen," diye baēırdım, bir yandan da avucuna bastırıyordum.

Ter tenimi kapladı, titremeler vücudumu sarstı ve meme uçlarım ağrıyordu. Birlikte geçirdiğimiz son zamandan beri hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve bedenim sınırlarına dayanmış, serbest kalmak için çığlık atıyordu.

Tamamen onun merhametine kalmış olmaktan nefret ediyordum.

Parmaklarıyla klitorisimi okşarken Amon'un sert ifadesi benimkiyle buluştu, uyarılmışlığımın kokusu odayı dolduruyordu.

"Sadece soruma cevap ver Reina, ben de seni boşaltayım."

Nefeslerim daha sertleşti ve tenim daha koyu bir kırmızıya büründü, kalçalarım istemsizce sarsılırken her santimim ısındı.

"Siktir. Çekil," diye homurdandım.

"Seni becermeyi tercih ederim," diye hırladı. "Ama bana karşı koyarsan, seninle sadece oynarım. Seni zirveye çıkarırım ama asla ulaşmana izin vermem. Bana istediğimi verene kadar olmaz."

Ve sonra tam olarak bunu yaptı.

Yorgunluk beni yavaş yavaş altına çekmeye başladığında, Amon başımın üstünü öptü.

"Sen ve ben dünyaya karşı, tarçın kız."

AMON

I teslim olmamak beni neredeyse mahvediyordu.

Aletim pantolonuma doğru gerilmiş, onun içinde olmayı talep ediyordu. Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey yapmak istemiyordum.

Bu yüzden uyuyakaldığında, bunu kılık değiştirmiş bir lütuf olarak kabul ettim, çünkü

Ona daha fazla karşı koyamayacağımı biliyordum. Bileklerini çözdüm, yorganı çıplak bedeninin üzerine çektim ve sonra kontrollü adımlarla banyoya doğru ilerledim. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Bu azgın ereksiyonu düzeltecek tek şey buydu. Yine de mastürbasyon yapamazdım. Tarçın kızımı zevkten mahrum bırakırken olmazdı.

Dondurucu duşumun ardından aynadaki yansımama baktım, içimde yanan alevler hala mevcuttu. Bana bakan adam, onu atlıkarıncaya bindiren ve fenerlerle dolu bir gökyüzünün altında onunla dans eden adamdan farklıydı. Daha öfkeliydim, berbat bir enerji ve bir kıtayı yerle bir edebilecek kadar bastırılmış bir öfkeyle doluydum.

Bu öfkeyi sadece kapının diğer tarafındaki kadın dindirebilirdi ve o da benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Üzerime bir eşofman altı ve beyaz bir tişört geçirdikten sonra odaya geri döndüm.

Reina parçalanmış elbisesinin üzerinde ortada yatıyordu, çıplak teni uyarılmışlıktan kızarmıştı. Derin bir uykudaydı, göğsü inip kalkarken ağzı hafifçe ayrılmıştı.

Bu kadar inatçı olmasını, kımıldamayı reddetmesini beklemiyordum. Azıcık bile. Belki de bu onun yeni bir yönüydü, ya da başından beri oradaydı ama ben onu hiç göremedim.

Yatağa tırmandım ve kolumu onun hareketsiz bedenine doladım. Uykuya dalmaya çalıştım ama beynim kapanmayı reddetti. Sikim de öyle, daha sert atıyordu.

Boğazımdan alçak bir inilti yükseldi, Reina'yı harekete geçirdi ve içimden kendime lanet ettim.

"Şşşt," diye mırıldandım usulca ve yumuşak bir iç çekişle içime gömüldüğünde göğsüm sıkıştı.

Birdenbire dünyada her şey yoluna girmiş gibi göründü.

Gözlerimi kapattım ve ikimizin de kalbini paramparça ettiğimden beri ilk kez gece boyunca uyudum.

Hafif bir tarçın kokusuyla uyandım ve bir bacak benimkinin üzerine atılmıştı. Sanki bir hak iddia ediyormuş gibiydi. Ben de bu durumdan gayet memnundum. Ben onundum; o her zaman benim olmuştu.

Parmağımı uyluklarındaki pürüzsüz derinin üzerinde gezdirdim, ta ki derinin kabardığını hissedene kadar. Gözlerimi kısıtım ve daha iyi inceleyebilmek için yer değiştirdim.

Onlar-

Hayır, olamaz.

Yine de... başka bir şeyden kaynaklanamayacak kadar mükemmel görünüyorlardı. Yakın zamanda oluşmuş gibi görünmüyorlardı ama yine de Reina'nın kendini incittiği düşüncesi göğsümü burktu. Bu. Olmazdı. değildi.

Dalgın bakışlarımı ufka geri çevirdim.

Gün doğumu canlı renkler yayıyor, denizin üzerine turuncu bir palet döküyordu. Dün onu kaçırdıktan sonra, hazır bekleyen helikopterime gittim, sonra da bizi yatımın demirlediği Monako'ya uçurdum.

Ve işte buradaydık.

Yeni bir gün. Yeni bir sayfa. Tek yapmam gereken Reina'nın bana tekrar güvenmesini sağlamaktı, sonra ikimiz dünyaya karşı savaşıacaktık. *Birlikte*.

Uyurken onu izledim, altın sarısı saçları yastık kılıfının üzerinde dalgalanıyordu. Bir tutamını yüzünden uzaklaştırdım ve parmağımı narin çene çizgisinde gezdirdim.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadım.

Beynimde bir uyarı çanı çaldı, ama görmezden geldim. Mecbur kalsaydım, kendi özgür iradesiyle kalana kadar onu kilitleyip anahtarı atardım. Bir gün

Yalanlardan ve aldatmalardan önce olduğum adam yaptığımın yanlış olduğunu biliyordu ama yine de durmadım. Onu özgür bırakırsam beni affetmesi ve bana-bize-bir şans daha vermesi için onu zorlayamazdım.

Ayrıca, onu ve Dante'yi onları bekleyen gerçek kâbustan kurtarıyordum.

Hafifçe kımıldadı ve sağ omzundaki yara izini görmemi sağladı. O yara izinin temsil ettiği suçluluk duygusunu hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım.

Telefonuma uzandım ve iş anlaşmalarımı kontrol ettim. Her şey yolunda gidiyordu ama nabız tutmayı seviyordum. Kuzenimin sevkiyatının özet raporuna geçtiğimde dudaklarım yukarı doğru çekildi. Bazı federallere ödeme yapmış ve sevkiyatlarından birini daha sekteye uğratmıştım. Daha doğrusu Perez Cortes'in bir başka sevkiyatını.

Kuzenim ve Cortes'le olan bu sürekli saçmalık beni rahatsız ediyordu. Yakın zamanda bulduğumuz Reina'nın klonları olan kadınların cesetleri içimi kemirmeye devam ediyordu. Bir şeyler oluyordu, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Bir de kuzenim vardı ki, onu fırlatabileceğimden daha fazla güvenmiyordum, ama şimdi daha da az güveniyorum. Itsuki'nin elleri Sofia Volkov'un saçmalıklarına, Cortes'in et kaçakçılığına ve kim bilir daha nelere bulaşmıştı.

Onu bitirmenin zamanı gelmişti ama vezirimi kazanmadan önce değil.

Tam telefonumu kaldıracaktım ki kaptanımdan bir mesaj geldi.

Paketleriniz gemide.

Bir inilti dikkatimi telefonumdan çekti ve Reina'yı çarşafaların içinde kıvranırken buldum.

"Hayır, hayır, hayır." Sesi dehşet içindeydi ve kaşları çatılmıştı. "Anne, lütfen."

Ter üst dudağını kaplamıştı ve narin yüz hatları acıyla doluydu, çırpınırken bacakları can havliyle tutunuyormuş gibi gövdemi kavırıyordu. Anlaşılmaz kelimeler fısıldıyordu ama tek odaklanabildiğim şey onu acı içinde görmenin içimi nasıl parçaladığıydı.

Onu omuzlarından tuttum ve sarstım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve mavi irisleri en derin okyanuslar kadar karanlıktı. Dante'ninki gibi. Benzerlik o kadar güçlüydü ki, içime bir yumruk yemiş gibi hissettim. Bunu daha önce nasıl görmemiştim?

Derin lacivert yavaşça akuamarine dönüştü ve geriye bana bakan paramparça masumiyetten başka bir şey bırakmadı.

"Nefes al." Omuzlarını sıktım ve ancak o zaman hafifçe gevşedi. Bir ciğer dolusu hava çekti içine. "Rüyanda ne görüyordun?"

Dişlerini alt dudağına gömdü ve gözlerim bu hareketi takip etti. Sonra yavaşça nefesini verdi, dudakları büzüldü ve gözleri kısıldı.

Göğsümü iterek beni tersledi.

"Neden benimle aynı yataktasın?" Bana kızdığında, gözlerinde nefretle bana baktığında bile, bu kadın bana bir bok yapmadı. Çarşaf vücudundan aşağı kayarak belinin etrafında toplandı. Gözleri büyüdü ve kendini örtmek için acele etti.

"O benim de yatağım."

Alay etti. "Ne? Bu gemide yeterince yatak yok mu?"

Karanlık bir kahkaha attım. "Çok var ama ben senin yanında yatmayı tercih ederim." "Siktir git." Kararlıydı. "Senin hiçbir yerde olmamanı tercih ederim yanımda."

Benden iğreniyormuş gibi davranıyordu ama vücudunda belli belirsiz bir titreme olduğunu görebiliyordum.

"Neden?"

Gözlerini kırptırdı, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. "Neden ne?"

"Neden beni yanında istemiyorsun?" Ne kadar sürdüğü önemli değildi, aramızdaki bağı yeniden canlandıracaktık. Kendimizi her şeyin başladığı yerde bulacaktık. "Bana karşı koyamayacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır."

Gözlerini devirdi ama yanaklarını kaplayan pembe bir renk vardı. Hâlâ benden etkileniyordu, hâlâ beni istiyordu. Bu bir başlangıçtı ve kara kalbimin derinliklerinde er ya da geç pes edeceğini biliyordum. Ve bunun er ya da geç olmasını sağlayacaktım.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye kestirip attım. "Yoksa neden benden kaçasın ki? Senin yanında gayet iyi uyudum." Aslında bir bebek gibi.

Bana intikam vaat eden tatlı bir gülümsemeden önce ters ters baktı.

"Bana bir iyilik yap, Amon. Odamdan defol git. Giyinmek istiyorum ve yanlış kardeşin bana çıplak aval aval bakmasını istemiyorum."

Ona manyakça bir sırıtış attım.

"Kardeşim asla ama asla sana sahip olamayacak." Tanrı yardımcım olsun. "Özellikle de seni parmaklarımla becerirken altımda kıvranışının videosunu ona gönderdiğimde."

Ağzını ayırdı ve sikim hemen karşılık verdi.

"Yemin ederim Amon, eğer bunu yaparsan seni öldürürüm."
Bana ters ters bakışı, onun da ciddi olduğunu gösteriyordu.
Evlenmek üzere olduğum kadın da en az kardeşi kadar inatçıydı.

REINA

M Sabah oldu ve beraberinde ilk ve tek sevgilimle başlayan ve biten yeni sorunlar geldi.

Her şeyin nerede yanlış gittiğini bilmiyordum, ama acı verici bir şekilde açıldı

Amon'un sandığım kişi olmadığını anladım. O benim kurtarıcım değildi. En azından artık değil.

Bu da kendi halime bırakıldığım anlamına geliyordu.

Büyükannem ve babam beni arıyorlardır. Kaçtığımı mı düşüneceklerdi? Kahretsin, buradan gitmeliydim. Phoenix'in hatamın bedelini ödemediğinden emin olmalıyım. Bu felaket olurdu. Amon'un bizi kaydetmesi daha da büyük bir felaket olurdu.

"Sana inanmıyorum," dedim sonunda, blöfünü yüzüne vurarak. "Telefonun yanında değildi. Nasıl bir şey kaydetmiş olabilirsin?"

Gülümsedi, kendinden o kadar memnundu ki. "Kanıt mı istiyorsun?"

"Evet."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi ve bir zamanlar kalbimi durdurabilecek bir gülümsemeyle bana baktı. Oysa şu anda tek yaptığı beni kızdırmaktı. Komodinin üzerindeki telefonuna uzandı ve kaydırarak açtı.

Fotoğrafta kendimi gördüğümde nabzım titredi, yumuşak bir inilti havayı doldururken bileklerim yatak başlığına sabitlenmişti. Orada, Amon'un yatağında çırılçıplak yatıyor, onun ellerine sürtünüyordum. Gözlerimin önünde oynayan ekrana baktım, tiksinti boğazımda yükseliyordu.

Bu gerçek değildi. Bu benim başıma geliyor olamazdı.

Eğildi ve sesi kulağımda gümbürdedi. "Sadece söyle, ben de babana ve Dante'ye göndereyim. Böylece ilk ve son kez kim olduğunu bilecekler.

aittir."

Panik ciğerlerimde genişledi, kaçmak için pençeliyor ve ısırıyordu.

"Lütfen yapma," diye yalvardım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. Birinin videoyu izlediğini düşünmek utanç vericiydi.

"Bana bilmek istediğimi söyle." Kimdi bu adam? Alaycı ve sert, evet, ama zalim de miydi?

Durumun imkânsızlığı karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Dante ve ben hiç bir şey yapmadık," diye sızlandım. "Bir öpücük bile."

Yüzünde saf bir rahatlama ifadesi belirdi. Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve başparmağını dudağıma sürttü, bir parmağını yavaşça boynumdan aşağıya ve saçlarımin arasına soktu.

"Seni bir daha kaybedemem," dedi usulca, yüzünü saçlarıma yaslayıp bir tutamı parmağının etrafında döndürürken. "Bunu bilmelerini istiyorum." Parmağını bir kez bastırmasıyla, gönderilen bir mesajın sesi kulaklarıma çarptı. Kalbim kurşun gibi düştü. "Artık benimsin," diye mırıldandı kulağıma, sesi tekinsizdi.

Asit ve öfke boğazımdan yukarı tırmandı. Tenime baskı yapan ve ne kadar düştüğümü hatırlatan iki kolye dışında çırilçıplak yatıyordum. Kalbim göğüs kafesime çarparken bakışlarını üzerimde tuttum.

Avazım çıktığı kadar bağırdım, tüm hüsrânımı dışa vurdum.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye çıkıştım ve ona kafa atmaya çalıştım. Çok hızlıydı, ulaşamayacağım şekilde geri çekildi. "Beni eve geri götür, seni lanet olası pislik."

"Hayır."

Sakin sesi beni daha da öfkelendirdi. "Bırak beni." Çaresizlik boğazımda düğümlendi. "Yemin ederim, Amon." Yumruğumu göğsüne vurdum. "Seni asla affetmeyeceğim." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Phoenix'e gitmem gerek."

"Dairende güvende."

"Beni kırbaçlıyorsun," dedim ona tehditkâr bir şekilde bakarak. "Hayatıma geri dönüp istediğini yapabileceğini sanıyorsun." Acı bir kahkaha attım. "Sen benim için tarih oldun." Cevap vermeyince, büyük bir öfkeyle bağırdım. "Beni duyuyor musun? Sen lanet olası bir tarihsin."

Gözleri dehşet verici bir şeyle parladı.

"Dikkat etsen iyi olur, Reina." Bana doğru uzandı ve irkildim. Korktuğum için değil, bana dokunduğunda ne olduğunu bildiğim için.

"Beni zorlarsanız yanıldığınızı kanıtlayabilirim."

"Kaybol," diye nefes aldım, çarşafı göğsüme bastırdım ve bu kadar zayıf olduğum için kendime her zamankinden daha fazla öfkelen dim. "Giyinmem lazım ve açlıktan ölüyorum. Burada yemek olsa iyi olur. Yoksa kendimi denize atacağım."

"Kaçmaya çalış, tarçın kız. Seni her seferinde yakalayacağım." Sesindeki ince tehdit damarlarıma işledi, kanımı içten dışa dondurdu. "Üstünü değiştir ve benimle üst güvertede buluş. Yolu biliyorsun."

Kapı arkasından kapandığında yataktan fırladım. Serin bir hava akımı çıplak tenime dokundu ve içimi bir ürperti kapladı.

Giyecek bir şeyler aramak için etrafta koşuşturdım. Ayaklarım pelüş halıda yumuşarken şifonyere ulaştım ve açtım. Gözlerim açıldı ve dudaklarımdan yumuşak bir nefes geçti. Her mevsim için tasarım kıyafetlerle doluydu. Givenchy. Prada. Benim tasarımlarım.

"Bu kadar kolay etkilenme," diye mırıldandım kendi kendime. "Adam pisliğin teki. Üç yıl önce ne yaptığını hatırla. On dakika önce ne yaptığını hatırla."

Kendimden nefret etme duygusu bir hışımla geri geldi. İç çamaşırı, tozluk, pembe bir Givenchy kazak gibi giyecek bir şeyler seçmek için acele ederken güneş vücuduma vuruyordu ve sonra duşa doğru yöneldim.

Suyun sıcak bir şekilde tenime çarpmasına rağmen, yaptığım tüm yanlışları düşündükçe içimi soğuk bir ürperti kapladı. Her şeyi berbat etmeyi başarmıştım. Phoenix'i alıp kaçmam gerekiyordu, nişanlığımın erkek kardeşinden başkası tarafından kaçırılmamam değil. Farklı kaçış olasılıkları aklımdan geçerken endişe omurgamdan aşağı süzüldü.

Yüzüyordum. Sahil güvenliği aramak için kaptanın kamarasına gitmek. Yatı çalmak. Başka bir tekneye bayrak çekmek. Bir sürü fikir ve hiçbirini nasıl uygulayacağıma dair bir ipucu yok.

Cildimin her santimini kıpkırmızı olana kadar ovdum ve dakikalarca akan suyun altında durdum. Duştan çıktıktan sonra giyindim, önce tek parça elbisemi giydim.

Bu Allah'ın belas ı yattan kurtulmak için bir plana ihtiyacım vardı. İyi bir plana.

Gözlerim ufka kaydı, kıyı şeridi artık görüş alanımdaydı. Bir tekne çalabilir ve onu kıyıya sürebilirdim. Onu suya indirmek ve motoru çalıştırmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Soğuk su düşüncesi tüylerimi diken diken ederken yüzmeye karar verdim. Aralık ayıydı ve suya dalmak için pek de uygun bir zaman değildi.

Deniz.

Üst güverteye doğru ilerledim. Hatırladığımdan daha büyüktü. Güneş lekesiz ahşabın üzerinde parıltıyor ve deniz geniş pencerelerden yansıyor. Amon'un oturmuş bir adamla konuştuğu masaya yaklaşıırken babetlerim ahşap zeminde sessizdi. Üniformasına bakılırsa kaptan olmalıydı.

Tek kelime etmeden masanın karşı tarafına, Amon'un yanına oturdum.

"Tatlı zamanını aldın." Sözleri çikolataya yeni batırılmış bir çilek gibi alaycılıkla damlıyordu. Sesi boğuktu, koyu ipek gibi üzerime dökülüyordu. Baştan çıkarıcı. Dumanlı.

"Kimse senden beklemeni istemedi." Ona kuru bir bakış attım ve bana sırtıttığını gördüm. "Ne?" Tersledim.

"Sana bir hediyem var."

"İlgilenmiyorum." Daha önce yaptığı saçmalıklardan sonra olmaz. "Beni en yakın limana bırakmadığı sürece olmaz."

"Korkarım öyle değil."

Onu görmezden gelerek tepside bir simit aldım ve üzerine krem peynir sürdüm. Dün akşam yemeğini kaçırmıştım ve ısırdığım anda açlığım alevlendi.

Kızgınlığımı ve bakışlarımı görmezden gelerek sandalyeleri değiştirdi ve yanıma oturdu. Ona bakmamaya çalışarak yemeye devam ettim. Simidimi çiğnedim, sonra beni bekleyen portakal suyuyla yıkadım.

Amon önümdeki masaya üç kutu koydu ve ona doğru bakmak zorunda kaldığım için dişlerim sıkıldı. "Nedir bu?"

"Hediyeleriniz."

"Senden hediye istemiyorum." Ona karşı duyduğu bu öfke bir isilik gibi yayıldı. "On metrelik bir sopayla bile dokunmazdım onlara."

"Fikrini değiştireceğim." Alınmış gibi görünmüyordu. Neden alınmamıştı ki? "Tavrın bana birini hatırlatıyor."

Daha dik oturdum. "Umurumda bile değil. Benimle konuşmayı kes."

Gözleri parlıyordu, içlerinde eski yıldızlar ve galaksiler dans ediyordu. Lanet olsun ona.

"Olayı bilmek istemiyor musun?" diye sordu, meydan okumama aldırmadan.

"Hayır."

"Bunlar senin doğum günün için hediyeler," diye devam etti.

"Bugün benim doğum günüm değil," diye mırıldandım. Şerefsiz herif gerçek doğum günümü bile hatırlamıyordu.

"Kaçırdığım doğum günleri, tarçın kız."

Kalbim çırpındı ama hemen sertleşti. "Bana öyle demeyi kes," diye hırladım. "Bu hakkını uzun zaman önce kaybettin. Ve bana verebileceğin, istediğim hiçbir şey yok."

Çenesi gözle görülür bir şekilde seğirdi. "Hediyelerini aç, Reina. Reddetmek kabalık olur."

"Sanki yaptıklarından sonra umurumdaymış gibi." Hemen dudağımı ısırđım ve kendime lanet ettim. Acı çektiğimi bilmesini istemiyordum. "Pislik," diye mırıldandım, saçımı savurdum ve dikkatimi simidime verdim.

"Bir şey mi dedin?"

Gözlerimi kapattım ve simidin tadına ve serin kış havasının tenime verdiği hisse odaklandım. Doğrusu, bu soğukta geçirdiğim her an, kıyıya yüzmekle ilgili daha önceki kararlılığımı sarsıyordu.

Hipotermisinin ne kadar sürede etkisini gösterdiğini hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Okulda gerçekten daha dikkatli olmalıydım. Uzaklara baktım. O kadar da zor olamazdı. Sadece atlamam gerekiyordu ve sonra belki, eğer şanslıysam, başka bir tekne beni alacak ve kısa sürede Paris'e dönecektim.

Kışın ortasında mı? Beynim alay etti. Belki de ihaleye girmeye çalışırdım ve yüzmek son çarem olabilirdi. Evet, iyi plan.

Onu ve hediyelerini görmezden gelerek simidimi yemeye devam ederken sessizlik oldu. Zamanımı bekledim, çevreyi inceledim ve ihalenin nerede olacağını düşündüm.

"Neredeyiz biz?" Sonunda sordum. Güney Fransa'ya benziyordu ama bunu söylemek zordu.

"Bir hediye aç ve sana söyleyeyim."

Yumruğumu sıktım, simit baskının altında parçalandı. Bir gümbürtüyle tabağa düşmesine izin verdim, parmaklarımı sildim ve sonra ilk parlak pembe paketi yırtarak açtım. Siyah kadife bir kutu. Yumuşak bir tangirtıyla kutu açıldı.

Gözlerimi yakan yaşlarla ona baktım. Düşmelerine izin vermeyi reddettim. Üzerinde yin ve yang sembolleri olan platin bir bileklik, opalesan ve siyah elmaslarla kaplanmış, birbirlerini bir bütün olarak tutuyorlar. Ayrı ama birlikte.

Hareket etmeyi, dokunmayı reddettim. Neden bana sürekli mücevher veriyordu?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, bir sonraki sözleri kalbimi ikiye böldü. "Sen güneş ve aysın. Elmaslar sadece senin etrafında dans eden yıldızlardır. Böylece daha parlak parlayabilirsin ve ben seni her zaman bulabilirim."

Lanet olası Amon Leone ve onun aptal tatlı sözleri. Onları istemedim. Onu istemedim.

Elini uzattı, sonra elimi tuttu ve bileğimden kavradı. Parmaklarının temas ettiği bileğime odaklandı, dokunuşu ve hediye sinirlerimin kenarlarını yıprattı. Bana dokunmasına izin vererek tehlikeli bir bölgeye yaklaşıyordum.

Elimi geri çektim. "Neredeyiz biz?"

"Güney Fransa. Başladığımız yere geri dönüyoruz."

Adama baktım -kalpsiz bir canavara- ve onu artık tanımadığımı fark ettim. Belki de hiç yapmadım.

42

AMON

S çenesini ufka doğru eğerek etrafına bakındı. "Peki kıyıda ne kadar uzaktayız?"

Sesi çok soğuktu ve anında içimde bir alarm oluştu. Buna altıncı his ya da onsezi diyebilirsiniz ama kaçmaya çalışacağını biliyordum. Bir şekilde. Bir şekilde.

Gözleri bir bıçağa takılana kadar güvertede rahatça dolaştı ve vücudunun gerilmesini izledim. Ayağa fırladı ama bıçağa hamle yapmak yerine bana doğru bir bakış fırlattı.

"Domatesli sandviç istiyorum."

"Sen bilirsin." Telefonumu çıkardım, acil ilgilenmem gerekenleri yanıtlamak için e-postalarımı aşağı kaydıldım.

Göz ucuyla masamızın diğer tarafına geçip bir ejder meyvesi ve bir domatese uzanışını izledim. Belli ki dikkat etmiyordu çünkü kimse ikisini karıştırmazdı.

Bıağa uzandığında ağzımın kenarı kalktı. O kadar tahmin edilebilirdi ki, neredeyse sevilecekti.

Rzgr st güverteden esiyor, vahşı buklelerini kalp şeklindeki yüzünün etrafına savuruyordu.

Domatesi yavaş ve düzenli bir şekilde dilimlere ayırdı. Parmaklarının sapın etrafında esnemesini izledim ve neredeyse zihninin çalıştığını, seçeneklerini tarttığını duyabiliyordum.

"Senin yerinde olsam yapmazdım," diye mırıldandım usulca.

Başını bana doğru çevirdi. Aramızdaki boşlukta gerginlik vardı, dudakları ayrılıyor ve parmakları titriyordu. Kolunu kaldırmak için bir hamle yaptığı anda ayağa kalkıp arkasına geçtim ve bileğini kavradım.

Bıçak büyük bir gürültüyle masaya çarparak yere düştü ve boğazından hüsrân dolu bir çığlık koptu. "Senden nefret ediyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Öyle deyip duruyorsun. Gerçi iniltilerin dün gece beni kandırabilirdi."

"Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldanarak benden uzaklaştı ve kendini en uzaktaki sandalyeye atarak denize bakmaya başladı.

Çömelerek bıçağı aldım ve kirli bulaşık sepetine attım, sonra da ona bir sandviç hazırladım.

Yemeği önüne koydum ve ona biraz yer açarak tekrar oturdum. Sözsüz bir şekilde, beni biraz fazla iyi görmezden gelerek yemeye başladı.

Artık kardeşimin ona dokunmadığını bildiğim için içimdeki öfke hafiflemişti. Yine de, onun yumuşak inlemelerini duyan, siklerinin etrafında kenetlendiğini hisseden başka biri olup olmadığını bilmek istiyordum. İsimlerini öğrenmek istiyordum ki onları bulup öldürebileyim.

Her şeyin bir zamanı var.

Ben e-postalarımın geri dönerken onun iştahına şaşırarak rahatça yemesine izin verdim. Yemeğini bitirdiğinde telefonumu yere bıraktım ve göz göze geldik.

"Sana kendini savunmayı öğretmeliyiz," dedim.

"Ne? Ölmeye mi heveslisin?" diye kıs kıs güldü. Bir zamanlar olduğu kaygısız, masum kızı özlüyor ve bunu yok ettiğim için nefret ediyordum. Ama itiraf etmeliydim ki onun bu yönü sikimi kaldırıyordu. Onun omurgasını seviyordum. "Ayrıca, nasıl dövüşüleceğini zaten biliyorum. Bana Darius öğretti."

Dişlerimi sıktım.

Darius.

Bir daha asla duymak istemediğim bir isim. Çenem gerildi ve gidip o sarışın pisliği bulma, güzel saçlarını kesme ve yüzünü parçalama dürtüsüyle savaştım. Kendimi toparlamam ve aklıma gelen yaratıcı cinayet fikirlerini durdurmam birkaç dakikamı aldı.

"Bugün gezmeye gitmek ister misin?"

Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Ne gezisi?"

"Sahiller, mağaralar, şehirler. Gönlnüzden ne geçiyorsa." Cevabımı belirsiz tuttum. Eli boynuna gitti ve kolyeleriyle oynadı. Benimkini sakladığına hâlâ inanamıyordum. Bu bana hayatımıza devam edebileceğimiz ve yeni bir başlangıç yapabileceğimiz umudunu veriyordu.

"Telefonumu istiyorum. Kız kardeşime mesaj atmak istiyorum." "O iyi."

Gözlerindeki ateş alevlendi. "Bunu bilmiyorsun," diye tısladı. "Ondan haber alana kadar seninle hiçbir şey yapmayacağım."

"Telefonumu kullanabilirsin," diye teklif ettim.

Tereddüt etti, seçeneklerini tarttı. Hiçbir seçeneği yoktu. Onu kaybetme riskini göze alamazdım, sonsuza dek benim olduğunu kabullenene kadar olmazdı. Telefonu ve debriyayı kasamda güvendeydi.

"Peki." Elini uzattı ve sabırsızca ayağını yere vurdu. Kızgın Reina oldukça eğlenceli olabiliyordu. Parmakları telefona dokunduğu anda sinirli bir nefes verdi. "Kilitli."

"Ve?"

"Ve onu açmak için şifreye ihtiyacım var," diye tersledi. "Bugün senin doğum günün."

Gözleri değişken duyguların karışımıyla alev alev yanıyordu ama bir şey söylememeyi tercih etti. Rakamları yazdı ve ardından kız kardeşine FaceTiming yapmayı denedi. Riiing. Riiing. Riiing.

Cevap yok.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sıkıntısı sesinden belli oluyordu. "Ona mesaj atacağım."

Parmakları ekranın üzerinde kayıyordu ve sonra bir mesajın gönderilme sesi kulaklarına çarptı. Bekledi, gözleri ekrana yapışmıştı, ışığın yanmasını istiyordu.

"Cevap yok mu?"

"Hayır," diye homurdandı ve isteksizce telefonumu geri verdi. "Beni sonsuza kadar tutsak tutamazsın."

"Bahse var mısın, tarçın kız?" Tembel bir gülümsemeyle çizdim.

Ayağa fırladı. "Dur. Aramayı. Bana. O."

Bir kaşımı kaldırdım ve boyum kadar yükseldim. "Peki beni kim durduracak?"

Bukleleri omuzlarının etrafında uçtu ve ben daha iyi düşünemedim elim dışarı fırladı ve onları parmağıma doladı. Ağzı açılmış, bana bakıyordu. Onları bıraktım, ensesinden tutup kendime çektim.

Kendini sabitlerken parmakları pazularımın etrafında kıvrıldı. Nefes alışları hızlandı ve yanlarımdaki tutuşu sıkılaştı.

Sesimi alçaltarak ve kelimeleri baştan çıkarıcı bir şekilde bağlayarak, "Sen benimsin, tarçın kız. Bunu kafana sok, çünkü seni bir daha asla bırakmayacağım."

"Artık senin değilim." diye fısıldamadan önce yüzünde öfke savaşları vardı. Bunu kafana sok, acı prens."

Daha yakına eğilerek dudaklarımı kızarmış yanaklarında gezdirdim. "Asla."

Kendini geri çekti, sonra arkasını döndü ve beni tekrar onun peşinde bıraktı. Gözlerim açmaya zahmet etmediği diğer iki hediyeye takılınca bir şey beni takip etmem konusunda uyardı. Kaçırdığım her doğum günü için bir tane, her biri kolyesine eklemek için başka bir kanji kolye.

Reina pes etmemeye kararlıydı ama en azından bileziğini çıkarmadı. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Parmağına yüzüğü ne kadar çabuk takarsam, o kadar çabuk benim olacaktı.

Yarın, kendime hatırlattım. Venedik'te uyanacak ve orada kaçacaktık. Mucizelerin Aziz Meryem Kilisesi'ni ayarlamıştım. Daha önce her Romero'nun evlendiği kilisenin aynısı. Umurumda mıydı? Sikimde bile değildi ama Reina'nın hatırı için hoş bir dokunuş olacağını düşündüm.

Masayı iterken bir şeylerin ters gittiğini hissettim. İçgüdülerime güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Ben de onu aramaya çıktım.

Artık mesafemi korumaya dayanamıyordum. Her geçen dakika paranoyam daha da artıyordu. Ta ki bir altın yansıması gözlerime takılana kadar.

İhalenin yanındaydı.

"Dur," diye bağırdım, ayaklarım çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı.

Gözleri bana doğru kaydı, mavisi denizi yansıtıyordu. Küpeşteye doğru koştu ve ben ona ulaşamadan atladı.

Ben adamlarım için çığlık atarken dünya sonsuz bir saniye boyunca hareketsiz kaldı. Kenara doğru koşarken, onun yüzeye çıktığını gördüm. Sonra tekmeliyor ve kıyı şeridine doğru yüzüyordu. Başarmasına imkân yoktu.

Hipotermiden ölmeden önce değil. Benimle kalmaktansa ölmeyi tercih ettiğine inanamıyordum.

Dileğim reddedildi. Hayatının geri kalanını sağlıklı ve mutlu yaşayacaktı. Benimle ve sadece benimle.

Hiç düşünmeden onun peşinden suya atladım. Vücudum suya çarptı, soğukluk nefesimi kesiyordu. Dalgalar sertti ama onun peşinden yüzmeye başladım. Bacaklarıma sertçe vurarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Sörf yaptığı yıllar onu güçlü bir yüzücü yapmıştı, ancak hiçbir şey insanın kaslarını ele geçiren kutup sıcaklıkları için yeterli hazırlık değildi.

Durakladı, arkasına baktı. Bir dalga ona çarptığında göz göze geldik. Çırpındı, boğuk bir nefes kaçtı. Başka bir dalga ona çarptı ve başı aşağı düştü.

Kolundan tuttum ve onu kendime çektim.

"Hayır," diye bağırdı, ben onu sıkıca kavrayarak yata doğru geri yüzerken kurtulmaya çalışıyordu.

"Kes şunu, Reina," diye emrettim. "Yoksa ikimiz de boğulacağız."

Bir an dondu kaldı, sonra vücudu gevşedi. Onu sabitledikten sonra turuncu şamandıraya doğru yüzdüm ve şamandırayı üzerine kaydurdum, ardından adamlara bizi yukarı kaldırmaları için işaret verdim.

İkimizin de güverteye çıkarılması birkaç dakika sürdü.

"Battaniyeler," diye bağırdım. Kaptanın battaniyeleri bana uzatması otuz saniye sürdü ve onu battaniyelere sarmak için acele ettim. "Islak giysilerini çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Başını salladı, dişleri takırdıyordu ve parmakları kazağının eteğini tutamayacak kadar titriyordu. Ellerini tuttum ve parmaklarını battaniyeye doladım. "Tut şunu." Sorgusuz sualsiz tuttu. "Yüzbaşı, üzerinizde bıçak var mı?"

Sorgusuz sualsiz bana uzattı ve gömleğini kesip açtım, sonra aynısını pantolonuna yaptım, kıyafetlerinin altındaki pembe külotu ve sütyeni fark ettim.

"Bir daha böyle pervasızca bir şey yaparsan seni dizime yatırırım," diye bağırdım, adrenalin hala damarlarımda pompalanıyordu. Onun boğulma düşüncesi bile beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetmişti.

Gözlerini devirdi. *Lanet gözlerini devirdi.* "Sen de atladın."

"Boğulabilirdin," diye gereksiz yere işaret ettim.

Yüz ifadesinden ve gözlerinde parlayan kızgınlıktan anlaşıldığı kadarıyla hiç de endişeli değildi.

İkimiz de aynı anda ağızımızı açtık, muhtemelen atışmaya devam edecektik ki kaptanın sesi araya girdi. "İkinizin de boğulmasına izin verirdim."

Sonra arkasını döndü ve bizi terk etti.

"Gördüğüm en kırmızı bayraklardan biri o," diye mırıldandı.

"Katılıyorum." Ama o dünyanın en iyi kaptanlarından biriydi ve korsanları birden fazla kez başarıyla atlatmıştı. Mürettebatın geri kalanı ikimizi yalnız bırakarak dağıldı.

Reina'yı güvenle battaniyeye sardıktan sonra kendi giysilerimi çıkardım ve bir tanesine uzandım ki yumuşak bir nefes sesi beni duraklattı. Arkamı döndüm ve

Reina'yı sırtıma bakarken buldum.

"Sırtımda köpekbalığı ısırığı mı var?" Dehşete düşmüş yüz ifadesiyle eğlenerek sordum.

"Dövmen."

Gözleri benimkilerle buluştu, aramızda söylenmemiş bir anlam asılı duruyordu. Yaşanan onca şeyden sonra sol kürek kemiğime, tam onun yara izinin olduğu yere bir yin ve yang dövmesi yaptırmıştım.

Hatırlamak için.

Bunca zaman sonra bile suçluluğumun acı tadı hala dilimdeydi.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle, tarçın kız." Kendi battaniyeme uzandım ve onu etrafıma sardım. "Benim yanımda olmaksansa boğulmayı mı tercih ediyorsun?"

Beni gözlerinde kalplerle izleyen kızıdan çok farklıydı.

REINA

I onu anlamadı. Hem de hiç.

Kalbimi kırdı ama sonunda ona beni hatırlatacak bir dövme mi yaptırdı? Hiç mantıklı değildi.

"Kız kardeşimin yanına dönmek istiyorum," dedim sonunda. "Kız kardeşimi almasına izin veremem.

"Benim yüzümden kardeşinle birlikte düştün."

Kurulamaya devam etti, sonra bana bir bakış attı. "Güven bana, Reina. O senden daha iyi."

Sonra dün gece bana yaşattıklarını hatırladım ve öfkem alevlendi. "Neden? Benimle işinin bitmediğine karar verdiğin için mi?" Yumruğumu kıvırdım ve ikimizi de şaşırtarak karnına bir yumruk attım.

"Siktir, Reina." İçimi tatmin duygusu kapladı ve bir yumruk daha atmaya hazırlanırken onu engelledi. "Hiç sanmıyorum."

"Cehenneme git," diye tükürdüm.

"Oradaydım. Üç yıl boyunca her gün. Sensiz geçen her gün."

Umut zaten hissettiklerimle karışmıştı. Bu, içinden iyi bir şey çıkamayacak bir kısır döngüydü. Leone ailesine karşı beslediğim umut ve empati, tıpkı anneme olduğu gibi beni de yok edecekti.

"Bana pek zorlanmış gibi gelmedin," diye mırıldandım, hâlâ ona kızgındım. Şımarıkça ve çocukça olabilirdi ama başka biriyle öpüşmesinden ve daha da kötüsü bizim şarkımızda başka biriyle dans etmesinden nefret ediyordum. Sonra da ikimizin bir kaydını gönderdi.

Utançtan titremeye başladım. Onu tekrar öldürmek istemem için hatırlamam gereken tek şey buydu. "Kıyıya çıkarılmak istiyorum."

Soğuk bir şekilde gülümsedi, yüzündeki sırıtış bana atışmamızdan zevk aldığını söylüyordu. "Hayır."

Tanrım, o sırıtışı yüzünden silmek için neler vermezdim! Battaniyeyi kavrayışım sıkılaştı ve gözleri göğüslerime kayd. Bakışları alev aldı ve vücudum anında karşılık verdi. Lanet olsun ona.

"Sanırım bol bol yüzeceğiz," dedim kayıtsızca ve topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaştım. Suratına bir yumruk atmadan önce ondan uzaklaşmalıydım.

"Bir daha yüzmeye kalkarsan başına geleceklerden hiç hoşlanmayacaksın." Amon'un sesi tam arkamdan geldi ve beni irkiltti. Hareket ettiğini bile duymamıştım.

"Beni takip etmeyi bırak," dedim adımlarımı hızlandırarak. "Ben içeri giriyorum tuzlu sudan arınmak ve ısınmak için odamda duş alacağım."

"Ne harika bir fikir. Önerilerinizi her zaman sevmişimdir. Özellikle de yapılacaklar listeni." Sesi derinleşt, bedenimi sardı.

"Artık yapılacaklar listesi fikirleri için başvuracağım kişi değilsin." Sırıtışı kayboldu ve ben de kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Bunun için başka biri var."

O kadar hızlı hareket etti ki başka bir nefes alma şansım olmadı. Beni boğazımın arkasından tutup kendine doğru çekerken hava bir anda kaçtı. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve denizin içinde neredeyse donmak üzere olmama rağmen aniden yanmaya başladı.

"Kim o?" diye hırladı, sesi daha da sertleşmişti. "Darius, değil mi?" Nefesimi tutmaya çalışıyordum. Korktuğum gibi, vücudumun her santimi onun hâkimiyetine karşılık veriyordu. "Onu öldüreceğim."

Cevap vermeme beklemedi. Ağzını ağızma yapıştırdı ve tüm planlarım bir anda yok oldu.

Her şeyi tüketen sıcaklık damarlarımda orman yangını gibi hızla ilerledi ve tam bir volkana dönüştü. Kalbim başımı döndüren bir güçle gümbürdüyordu. İçimde nasıl hissettiğini hatırladıkça amım zonkluyordu.

"Sana dokunan her erkeği öldüreceğim," diye fısıldadı boğazıma doğru.

Amon ağızımı yağmaladı - sert ve kaba - ve ben buna bayıldım. O yalnız günlerde, haftalarda, aylarda, yıllarda arzuladığım şey buydu.

Ellerim boynuna dolandı ve battaniyelerimizin yere kaymasına izin verdik. Beni daha da yakına çekti, göğsüm onunkine bastırıyordu. Kalçalarını oynattı, boyunu bana doğru sürttü. Boğazımdan küçük bir inilti yükseldi. "Sen benimsin." Fısıltısı dudaklarımın üzerinde gezinirken

Saç.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve karnımın alt kısmındaki zonklama şiddetlendi. "Bu sadece seks," diye tısladım.

Alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sertçe çekti. İçimde acı ve zevk sarmalları oluştu. Süite nasıl geri döndüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şehvete yenik düşerken dünya da düşüncelerim de kayboldu.

Öpüşmelerimiz çaresizdi, dillerimiz birbirininkiyle dans ediyordu. Parmaklarıyla ıslak külotumu ve sutyenimi vücudumdan sıyırdı. Ben de onun boxer'ını çıkardım ve bizi çırılçıplak, göğüslerimiz kabarmış bir halde bıraktım.

Öpüşmeyi kesti, boğazında alçak bir hırıltı titreşiyordu. Birbirimize bakarken kalplerimiz hızla çarpıyor, onun bakışlarında kor gibi yanıyordu. Her santimim uyarılmayla kızarmıştı ama bakışlarımın altında büyüyen ve sertleşen şaftına bakarken o da etkilenmişti.

"Emin misin?" Seslendirmesem de kalbim onayladığını haykırıyordu. Her zaman o olmuştu. Nefes almayı bırakmadığım gibi onu sevmeyi de bırakamazdım. "Pişman olmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım." Işıklar ve güneş ışınları parlıyordu, kalbim de öyle. Bedenim onun yakınlığıyla titreşiyor, vücut ısısı tenimin altında kendine bir yol buluyordu. Beklentiyle dudaklarımı yaladım, gözleri hareketimi takip etti. Gözlerinde öyle şefkatli bir bakışla beni izliyordu ki göğsüm ağrıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum, tarçın kız." Hava o kadar ağır ve yoğundu ki gözlerimin arkasına baskı yapıyordu. *Ah, seni romantik aptal*, diye fısıldadı zihnim.

"RİA'm var," diye nefes aldım, kalbimle bu şehvet arasına biraz mesafe koymaya çalışıyordum. Bazı sınırlara ihtiyacım vardı.

"Ben temizim. Kimseyle birlikte olmadım..." Sesi kesildi ama onun yerine cümlesini tamamlamaya cesaret edemedim. Sonra ağzı benimkine o kadar yumuşak dokundu ki buna öpücük denemezdi.

Tepkimi gizlemek için zorla "Konuşmak istemiyorum." dedim. Sadece hissetmek istiyorum. Bu ateşi. Bu arzuyu. Ama bu hisleri değil.

Sanki beni anlamış gibi, "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök" diye emretti.

Onun sert emri karşısında tüylerim diken diken oldu, kontrolünü zar zor dizginleyebildim. Ve bir aptal gibi -ya da zevkinin peşinden koşmaya niyetli bir kadın gibi- emrettiği şeyi yaptım.

Yatak ağırlığının altında eğildi. Buklelerim yüzüme doğru düştü ve omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. Amon arkamdan yaklaştı, bir elini bacaklarımın arasına soktu ve şişmiş klitorisimi ovdu.

Zevkin sarsıntısı boğazımdan yüksek sesli bir inilti çıkardı.

"Bu doğru," diye mırıldandı. "Sesini duymama izin ver."

Başparmağını klitorisimin üzerinde tutarken bir parmağını içime soktu, kızırdı ve hassas noktama vurdu. Benimle oynadı, sadece geri itmek için dışarı sürükledi.

Başım arkaya düştü.

Nefes alış verişi sertleşti. Kalçalarım titriyordu. Uzun süre dayanamazdım, bu şekilde olmazdı. Göğsü derin, düzensiz nefeslerle kabardı. Aleti sıırıslıklam olmuş girişime sürtünüyordu ve tüm bu süre boyunca omzumun üzerinden onu izledim, onu görmeye ihtiyacım vardı. Pencereleden sızan güneş ışığı yüzüne keskin gölgeler düşürüyordu. Zaten diz çökmemiş olsaydım, gözlerindeki şehvet ateşi beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi.

"Amon." Adı bir inilti halinde ağzından kaçtı. Kalçalarındaki ıslaklık kayganlaştı ve parmak eklemlerinin çıplak amıma her dokunuşunda zevkim arttı. Vücudum şiddetle titredi.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye homurdandı, saçlarımı yumrukladı ve ağzı kulağıma yaklaşıp kadar başımı geriye doğru salladı. "Şimdi çığlık at."

Şiddetli bir hamleyle arkamdan bana çarptı ve adı bir çığlıkla boğazımdan yırtıldı. Büyüktü, cüssesi beni acı çekecek kadar geriyordu. Ondan alışık olmadığım bir sertlikle içime girerken gözlerimden yaşlar fışkırdı.

İt. "İşte benim tarçın kızım." *Thrust.* "Bu amcık kime ait?"

Dişlerimi sıkacak kadar aklım vardı ve aptal, romantik bir aptal gibi onun derinliklerine düşmekten korktuğum için cevap vermedim.

Saçıma bir yumruk daha attı. "Bu kime ait?"

"Konuşmayı kes," diye nefes nefese kaldım, orgazma çok yaklaştım. "Ve sadece beni becer ki boşalabileyim."

Karanlık kıkırdaması süitte, hatta belki de tüm yatında yankılandı. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni sırtüstü çevirdi. Elini boğazıma götürerek beni yatağa bastırdı.

Aletini zonklayan amcığıma dayadı ve ben sırtımı dikleştirdim, bunu bitirmesine ihtiyacım vardı. Beni bitirmesi için. Sikiinin ucu girişime doğru bastırdı. Boğazımdan bir inilti koptu, avucuna karşı titreşti.

"Sikimi mi istiyorsun?" Sert şaftının ucunu içime indirdi ve muhtaç bir şekilde inledim. "Bunun için yalvar." Neden bu kadar erotik ve aşağılayıcı hissettiriyordu? Daha da kötüsü, neden hoşuma gidiyordu? "Kukun sikimi arzuluyor."

Onun iğrenç sözleri karşısında içim daha çok zonkluyordu. "Lütfen Amon," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen sik beni."

Bacaklarımdan birini kaldırdı ve kendine daha iyi bir açı sağlamak için omzunun üzerinden geçirdi, sonra itmeye başladı. Beni akılsız bir kadına dönüştüren noktalara vurdu.

"Sikim amını mahvedecek," diye homurdandı. "Başka kimseyi hatırlamayacak." *İtme*. "Hem de hiç!"

İçime girerken adı dudaklarımda bir iniltiye dönüştü. Beni daha sert sikerken tırnaklarım pazılarına batıyor, iniltilerimiz çarpışıyor, bedenlerimizin tokatları boşluğu dolduruyordu.

Bu adam beni mahvetti. Hayatıma tekrar girmesine izin vermemeliydim. Onu durduracak iradeyi kendimde bulamadığımdan değil. Kalçalarımı yuvarladım, daha fazlası için açgözlüydüm. Bu sadece fiziksel bir çekim ve karşılanan bir ihtiyaçtı. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Üç yıl önceki Amon çok tatlıydı. Bu Amon vahşi, kaba ve o kadar lezzetliydi ki, beni ele geçirilmiş bir adam gibi becerirken, nefesimi çalarken etrafında ürperdim.

Teni terden parlıyordu ve gergin kasları boynunu sarıyordu. O tatlı noktaya vurmaya devam etti, içime zevk fişkırttı. Orgazmıma doğru gittikçe yükselirken görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

"Oh Tanrım... Ben... Evet." Nefes nefese kaldım, içimde bir elektrik hissi oluştu. İnlemelerim etrafımızda yankılanana kadar geri çekildi. Tüm enerjimi tükenene kadar itişleri daha vahşi ve daha vahşileşti.

"*Oh lanet olsun!*" Zevk içimde parıldarken çılgılık attım, görüşümde yıldızlar dans ediyordu.

Her şey -hatıralar, endişeler, düşünceler- yok oldu, ardında sadece zihni uyuşturan bir zevk bıraktı. Amon orgazmım boyunca beni sikmeye devam etti, amım onun uzunluğunu sıktı, sonunda vahşi, gırtlaktan gelen bir sesle boşalana kadar.

Üstüme yığıldı, hala içimdeydi. Beni doyamıyormuş gibi öptü. Sanki bana *ihtiyacı varmış* gibi.

Boşalması beni doldurdu ve bir sonraki hareketi beni o kadar sıcak ve rahatsız etti ki tekrar orgazm olabilirdim. O benim kedi içine geri itmeden önce onun cum ile benim klitoris ovuşturdu.

Nefes alış verişimiz hafifleyip zevk yavaş yavaş azalırken, yaptığım şeyin gerçekliği şaşırtıcı bir netlikle yüzüme çarptı.

Ama ben daha çıldıramadan Amon'un parmakları boynuma daha sıkı sarıldı ve "Sen benimsin ve başka kimse sana sahip olamaz" diye fısıldadı. Ben aptal aptal ona bakarken yanağımı okşadı. "Yapmak üzere olduğum şey konusunda bana güvenmeni istiyorum."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı.

"Ne yapmak üzeresin?" Cevap vermedi. Onun yerine ayağa kalktı, gri bir eşofman altı çekti - kahretsin, içinde çok iyi görünüyordu - ve sonra kapıya yöneldi. "Amon, neler oluyor?"

Durdu, eli kapının kolundaydı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Her şey üç yıl önce olması gerektiği gibi olacak. Güven bana."

Sonra odadan kayboldu.

Tıklayın.

Bacaklarım hafifçe titreyerek yataktan fırladım ve kapıya doğru koşarak tokmağı çektim.

Lanet olası piç beni odaya kilitledi.

REINA

A Duş aldıktan, odanın etrafında yirmi bir tur attıktan ve kapıya vurduktan sonra nihayet biraz kestirmeye karar verdim.

En son ne zaman kestirdiğimi bile hatırlamıyordum. Zihnim bir sürü düşünceyle dolup taştı. Düğünü erteleyecekler miydi yoksa hızlı bir eş değiştirme operasyonu mu yapacaklardı? Phoenix'in bunu yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi boğazıma düğümlendi.

Angelo Leone'nin bana anlattıklarıyla ilgili gerçeği babama söylemeliydim. Ve lanet olası Dante... Kız kardeşimin kalbini kırdığı düşüncesi bende Leone ailesinin bir üyesini daha öldürme isteği uyandırdı.

Ne olacaksa olsun... Hepsini öldürelim.

Yemeklerim, boğulmama izin vermekte hiçbir sakınca görmeyen kaptan tarafından teslim edildi, bu yüzden onu tedirgin etmemeye özen gösterdim. Yemeğimi yere koyup bırakmasını ve arkasından duyulan bir klik sesiyle ortadan kaybolmasını izledim.

Ertesi gün, tam kafamı duvara vurmaya başlayacakken kapı tekrar açıldı. Kaptanı görmeyi beklerken, dizlerim altımda kıvrılmış ve gözlerim güzel ufuk çizgisine sabitlenmiş halde, küçük koltuğumdaki yerimden başımı bile kaldırmadım.

İleride parıldayan şehrin ana hatlarını görebiliyordum. Tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. Binaların herhangi bir özelliğine odaklanmak için hâlâ çok uzaktaydık.

"Ne? Bir merhaba bile mi yok?"

Yerimden öyle hızlı fırladım ki neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım. Dengemi sağlayarak döndüm ve Amon'a baktım. Smokin giymişti ve kalbimi durduracak kadar şık görünüyordu.

Arkasındaki birine başıyla işaret etti ve adamlardan biri elinde on, belki de on beş tasarım giysi çantasıyla içeri girdi.

Hâlâ doğru kelimeleri bulamıyordum. "Ne... Neden...?"

Adam çantaları bıraktı ve Amon'a kısa bir selam verip kapıyı kapatarak çıktı. Onları görünce kafamda farklı olasılıkları gözden geçirdim.

Amon elimden tuttu ve beni sehpa ile kanepenin üzerinde dağınık bir şekilde durdukları yere götürdü.

"Ne istediğinden emin değildim, bu yüzden birkaç seçenek seçtim," dedi.

Ona delirmiş gibi baktım. Bu Amon'un bu versiyonu için bir açıklama olabilir.

"Neyin birkaç seçeneği?"

"Elbiselerden. En sevdiğim elbisenin hangisi olduğunu söylemeyeceğim ama umarım onu seçersin. Bugün evleniyoruz."

Ne?

Çenem yere düşmüş bir halde delinin yanından sendeleyerek uzaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

Bugün Dante ile evlenmem gerekiyordu, Amon ile değil. Açıkçası, ikisiyle de evlenmek istemiyordum.

"Evleniyoruz," diye tekrarladı sabırla. "Romero ailesinin kilisesinde."

"Romero aile kilisesi mi?" Her kelimeyi yavaşça söyleyerek tekrarladım. Başını salladı. "Ve bu..."

"Mucizelerin Aziz Meryem Kilisesi." Amon'un eli belime dolandı ve bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirdi. "Koşulların ideal olmadığını biliyorum ama her zaman sen vardın, tarçın kız."

Beynim hâlâ tüm bunları algılamayı reddediyordu. Amon elini cebine attı ve siyah kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı ve biri sade, diğeri elmaslarla kaplı iki alyans bana baktı.

Yüzüğü çıkardı ve bana uzattı. "Kazınmış."

Dokunmaya cesaret edemedim, merakıma yenik düşerek şöyle bir baktım ve üzerindeki yazıyı okuduğumda kalbim duracak gibi oldu. *Sen ve ben dünyaya karşı.*

"Sen ve ben dünyaya karşı."

Gözlerim ona kaydı ve bir an için kalbim tıpkı daha önce olduğu gibi çarpmaya başladı.

Ama sonra olanları hatırladım. Tüm o gözyaşları, acı, *ölüm*. En kötüsü de bunun Phoenix için ne anlama geleceğiydi. Bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım ve inanamayarak başımı salladım.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Gözlerini bana dikti. "Ben pek şakacı bir tip değilimdir." Ondan bir adım uzaklaştım ama beni olduğum yerde sabitledi, gözleri karardı. "Reina, beni bu konuda zorlama."

"Sen delisin! Seninle evlenmeyeceğim. Sen... biz... birbirimizi *sevmiyoruz!*"

Gözlerinde bir şey kırıldı, ama ben daha ne olduğunu anlayamadan maskesi tekrar yerine oturdu. "Benimle evleneceksin."

Gözlerimde yaşlar toplanırken içimde hayal kırıklığı kabardı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

"Hayır." Başımı tekrar salladım, reddettiğimi yüksek sesle ve açıkça belirttim. "Burada durup bütün gün tartışabiliriz ama sizinle evlenmeyeceğim."

Gözleri parladı. "Reina, *beni zorlama*." Bu sözleri ikinci kez duymak kollarımı titretti.

Omurgam dikleşti.

"Yoksa ne olur?" Tüm gücümle onu ittim, sonra da göğsüne bir yumruk attım. "Beni kaçırarak mısın? Bunu zaten yaptın. Beni evliliğe mi zorlayacaksın?" Acı bir kahkaha attım. "Bil bakalım ne oldu? Daha kötüsü olamaz." Parmağımı göğsüne götürüp söylediğim her kelimeyle onu dürttüğümde kulaklarım öfkeyle çınladı. "Siz suçlular biraz daha yaratıcı olmayı öğrenmelisiniz. Kadınları kaçırıp zorla evlendirmek son moda."

Bu onu eğlendiriyor gibiydi, dudaklarının kenarları çekiştiriyordu. Adamın kafadan çatlak olduğu belliydi. Tanrım, bir sopam olması için neler vermezdim. Kafasını ezerdim ve-

İç çektim. *Kimi kandırıyorum ben?* Amon'un acı çektiğini düşünmek bile göğsümün zonklamasına neden oluyordu.

"En azından bunun hakkında konuşmalı ve ağırdan almalıyız."

Yüzünde kapalı bir gizem vardı. "Konuşsak bile, reddini kabul etmeyeceğim. Bugün olacak."

Omuzlarım çöktü ve kendimi bir sonraki gerçeğe teslim ettim.

"Eğer benim reddetmem senin için yeterli bir sebep değilse, o zaman bu olmalı." Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Seçeneklerim tükeniyordu.

"Babam dedi ki eğer

Dante'yle ben evlenmem, kız kardeşim evlenmek zorunda kalırdı ama o ikisi evlenemez."

"Bu ikisi birbirini sandığından daha çok seviyor," diye kestirip attı, dirseğimi tuttu ve onu silkelemeye çalıştığımda parmaklarını derime batırdı. Sinirlenmişti. Güzel! Bırakalım da kendi ilacının tadına baksın.

"Onlar üvey kardeş," diye ağzımdan kaçırdım. "Evlenemezler."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve gözlerimdeki gerçeği görmesi için dua ettim. Bu saçmalığa bir son vermesi ve beni geri alması şarttı, bu gerçekten Dante Leone ile evlenmem anlamına gelse bile. Evliliği feshetmenin bir yolunu bulacaktım... ya da öyle bir şey.

"Phoenix Dante'nin kız kardeşi değil." Amon'un sesi sakindi, fazla sakindi ve yüzündeki ifade beni gerdi.

"Amon, lütfen," diye nefes aldım. "Güven bana. Bu kadar önemli bir konuda yalan söylemem. Kız onun üvey *kardeşi*."

"Öyle değil," diye iddia etti, kendinden emin bir şekilde.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Tükürdüm.

"Çünkü *sen* Dante'nin üvey kardeşisin."

Sessizlik.

Zar zor odaklanabildim. Sanki hayatımı değiştirecek bu tür haberleri duymak son derece normal bir olaymış gibi, bombayı bana çok kolay bir şekilde bırakmıştı.

Kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama o beni daha sıkı sardı. "Bırak beni."

"Şimdi ne olacak?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" Çılgılık attım. "Eğer Dante'nin üvey kardeşiysen, bu demek oluyor ki..." Midem çalkalandı ve nefesim kesildi, ikimizin görüntüleri kafamda oynuyordu. Amon'un çıplak vücudu, bana güç veriyordu. Saçlarını, çarşafı kavırıyordum. Boğazıma kadar yükselen safra midemi boşaltmakla tehdit ediyordu.

"Biz kardeş *değiliz*." Amon yüzümü tuttu ve eğildi, sözleri aynı anda hem yumuşak hem de sertti. "Reina, dinle. Ben bir Leone değilim."

Rahatlama bir tsunami gibi içime çarptı, sonra bir annenin sallaması gibi yatıştırdı. Bir damla gözyaşı dudaklarıma ulaşana ve ağzımı tuzla doldurana kadar yanağımdan aşağı yavaşça yuvarlandı. Sonra, tüm bu rahatlamanın ortasında, bir düşünce beni zorladı.

Bir gözyaşını daha kırıştırdım. "Bu yüzden mi-" Hope kaltağın tekiydi ama bilmem gerekiyordu. "Kardeş olduğumuzu ve bu yüzden-"

Başparmağını alt dudağımın üzerine koydu. "Evet, bu yüzden çekip gittim. Akraba olduğumuzu sanmıştım."

Üç yıl. Üç lanet yıl.

"Neden bir şey söylemedin?" Nefes aldım.

"Az önce verdiğin tepkinin aynısını vermemek için." Kelimeler sert ve ısırap doluydu, sanki kendi acısını yeniden yaşıyormuş gibiydi. İtirafı mantıklıydı ama yine de anlamakta zorlandım. "Üvey kardeşim olduğunu öğrenmek beni öldürdü. Midemi bulandırdı ve yine de... İliklerime kadar işleyen duygulardan kaçamadım. Kalbime."

Göğsüm özlemle doldu. Boğazım düğümlendi ve midem bulandı. Etrafımızı saran sırların daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Baban kim?" Çenesindeki kaslar ve gözlerindeki kaos, cevabın hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Sesi alçak olmasına rağmen sert ve kontrollüydü. "Seni kendimden uzaklaştırmak istemedim. Buna güven."

Kalbim neredeyse umutla göğsümden fırlayacaktı ve sorum geçici olarak unutuldu. "Ama sen onu öpüyordun-"

Yüz ifadesinden pişmanlığa benzer bir şey geçti. "Hayatıma devam etmeye, üvey kardeşime aşık olduğumu unutmaya çalışıyordum."

O tanıdık ağrı geri döndü ve bana zar zor hayatta kaldığım acıyı hatırlattı. Bunu neden yaptığını anlıyordum ama yöntemine katılamıyordum.

"Beni rahat bırakabilirdin." Sesim ancak fısıltı halindeydi. "Bir kızın kalbini kırmanın daha iyi, daha nazik bir yolu olmalıydı."

Hâlâ yüzümü kavrayan elleri beni daha da yaklaştırarak burnunun benimkine değmesini sağladı. "Çok özür dilerim. Her şey için. Bilmeliydim-" Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Kan bağı yüzüme vurulduğunda bile, senin benim diğer yarım olduğundan şüphe etmemeliydim."

Yap. Yapma. Affetme. Zihnim uyarıları fısıldıyordu ama kararlılığımın azaldığını hissedebiliyordum. Bunu öylece kabul edemezdim. Değil mi? Onun başka bir kadınla olan görüntüleri zihnimde yanıp sönmeye devam ediyor ve acıyan, korunaklı kalbimi besliyordu.

"Sen benim lanet olası bir videomu benim-" diye kestirip attım. Ona hâlâ baba diyebilir miydim? Sözlerini hatırlayarak sertçe yutkundum. Hangimizin ondan olmadığını öğrenmek istemiyordu çünkü bununla başa çıkamayacağını düşünüyordu.

İkimizi de severdi ve kendisininmişiz gibi görürdü. Ben de aynısını yapardım. "Babama! Çok utandım. Bunu görmezden gelmemi nasıl beklersin?"

Telefonuna uzandı ve kilidini açtı.

"Kendin kontrol et." Ona bağırma isteğine karşı koydum. Bu kadar özel bir şeyin, bırakın babamı, herhangi birine gittiğine dair kanıt görmek istemiyordum. Direncimi hissederek mesajlarını gözden geçirdi. "Ben kimseye göndermedim." Nefesim kesildi, gözlerim onunkilerle buluştu. "Seni çıplak görmelerine izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Doğrusu, bilmiyordum. Eski Amon'un gittiğini düşünmeye başlamıştım ama belki de hâlâ oradaydı. Yine de benden bu kadar kolay uzaklaştığı bilgisiyle mücadele ettim. Bu beni her şeyi sorgulamaya itti - bağlılığını, sadakatini, sevgisini.

"Bilmiyorum Amon," diye cevap verdim. "Artık kim olduğundan emin değilim."

"Ben her zaman tanıdığın kişiyim."

Başımı üzüntüyle salladım. "Hiç sanmıyorum. Benim tanıdığım çocuk beni asla kaçırmazdı. Bana cehennemini yaşatmazdı." Boğuk bir hıçkırık dudaklarımı yırttı. "Birlikte dedin ve sonra bana sırtını döndün." Nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerindeki acı parıldadı. "Sadece on sekiz yaşıyordum. O yaşta olduğumu öğrendiğimde ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

."

Hamile. Hâlâ yüksek sesle söyleyemediğim tek kelimeydi. Yıllardır kendimi bunu düşünmemeye, "ya olursa "ları unutmaya zorluyordum çünkü bu yarayı deşiyor, kan kaybından ölmeme tehdit ediyordu. "Beni terk ettin. Sana bir daha güvenmemi nasıl beklersin?"

Yüzündeki acı dolu ifade kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Kendi acısını ima ediyordu ama bir parçam şefkatli olmak için mücadele etti. Hayatına nasıl bu kadar kolay devam edebildiğini anlamak için bir özürden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ona inanmak *istiyordum* ama bir kırık kalple daha baş edemezdim.

"Daha fazlasına ihtiyacım var Amon," diye fısıldadım.

Yutkunurken adem elmasının hareket edişini izledim. "Lütfen benden vazgeçme," dedi kısık sesle. Gözlerini kısa bir an için kapattı, sonra açtı, ağır bir iç geçirdi ve bir adım daha yaklaştı. "İzledim, biliyorsun." Ona şaşkın bir bakış attım ve o da açıkladı: "Ailen gelene kadar hastanede seninleydim. Büyükkannen yanında olmamı istemedi ama seni izledim. Hastaneden ayrıldığında. Paris'e döndüğünde. Darius ile her savunma dersinde. Seni çay içerken gördüm.

binanın köşesindeki kafede kruvasan yedim." Sözleri göğsümde bir gümbürtüye yol açtı. "Üç yıl boyunca seni izledim, gitmene izin veremedim. Senin ve bebeğimizin yanında olmalıydım."

Sesi kesildi ve göğsümü taze, zonklayan bir ağrıya deldi. Saçlarımı nazik dokunuşlarla okşadı. "Daha önce bir hata yaptım. Muhtemelen daha fazlasını da yapacağım ama seni bırakmak bunlardan biri olmayacak. Sen ihtiyacım olan ışıksın, benim kilit parçamsın. Senin için de öyle olmama izin ver." Tüm vücudum titredi.

Geri çekildim ve yanağını hafifçe okşadım.

"Sana karşı koymayı zorlaştırıyorsun." Ben onundum. O da benim. Korku ve şüphe hâlâ oradaydı, yüreğime saplanmıştı ama ona tutunmak imkânsızdı. "Evlenme teklifimi tam olarak böyle hayal etmemiştim, biliyorsun."

Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. Gözlerindeki fırtınalı karanlık gökyüzü benimkilere bakarken dudaklarında ender rastlanan bir gülümseme kıvrıldı.

"Reina, benim tarçın kızım, lütfen karım olur musun? Seni seviyorum. Sensiz hayatı tattım ve istemiyorum. Hiçbir şey ve hiç kimse beni yakamaz. Senin gibi değil. Sensiz ben bir hiçim. Hayatımızın geri kalanında kendimi kanıtlamam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Üç yıl önce bana kalbini verdin ve ben onu geri vermeyeceğim."

Yutkundum. "Yanılıyorsun."

Avucumu dudaklarına götürüp öperken karanlık bakışları ıstırapla doluydu. "Benim için başka kimse olmadı, tarçın kız," diye yemin etti. "Senden sonra başka bir kadına katlanamazdım. Kalbim başından beri senindi. Lütfen onu kırma."

Boğazım kapandı. Hareket edemiyordum, kelimeleri oluşturamıyordum.

Kırıldığımda sonsuza kadar birbirimize baktık. İfadesindeki samimiyet, daha önceki umudumu gerçek bir şeye dönüştürdü. Doğru olduğunu bildiğim şeyi ruhumun derinliklerinde aradım ve bir karar verdim.

"Kalbimi sana üç yıl önce vermedim," diye mırıldandım. "Ondan çok daha önce senindi."

Amon'un gözleri beni uçuruma sürüklemeye yemin etmiş bir karanlıkla parlıyordu. "Sadece sen ve ben. Birlikte. Dünyaya karşı." Başımı salladım, kalbim her atışta titriyordu. "Sana karım deme onurunu bana verir misin?"

Ve böylece affedildi. Üç yıllık acı ve ıstırap bu kadar basit kelimelerle silindi. Bencilce ve yanlış, ama o anda

O an Dante ve Phoenix'i tamamen unuttum.

Yanaklarımdan mutluluk gözyaşları süzüldü.

"Evet."

Aman Tanrım. Amon'la evleniyordum. Acı prensim kralım olacaktı.

REINA

I Venedik'teki boş kilisenin koridorunda yürürken kilisenin güzelliğinden habersizdim. Tüm dikkatim siyah smokini içindeki Amon'daydı ve tam bir Pazar kıyafeti içindeki rahibin önünde duruyordu. Gözlerindeki şaşkınlık ve huşu, kapıyı kapatırken bana yol gösteren ışık oldu.

Aramızdaki mesafeyi.

Ulaşabildiğim anda elini belime doladı ve beni kendine çekti, göğsü göğsüme değıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesinde ağır bir duygu vardı. "Bu dünyadaki en güzel örnek."

Göğsümde dans eden onca duygu yüzünden nefesim boğazımın dibinde tıkanıdı.

"Elbise mükemmel," diye mırıldandım usulca, boşta kalan avucumla yumuşak kumaşı yumuşatırken. "İyi bir zevkin var."

"Evet," diye onayladı ama gözlerindeki ifadeden elbiseden bahsetmediğı anlaşılıyordu.

En sevdiği gelinlik olarak seçtiğı -benim de favorim olan- Valentino gelinlik göz kamaştırıcıydı. Kendim dikmeyi tercih ederdim ama bunu inkar edemezdim: Amon'un seçimi her açıdan mükemmeldi. Dantel ve saten bolluğı içinde yere düşerken malzeme belimi sarıyordu. İncilerle süslenmiş uzun kuyruğı arkamda süzölüyor, kendimi eskiden çok sevdiğim peri masallarından birinin kahramanı gibi hissetmeme neden oluyordu. Amon mavi dantelli bir jartiyer bile düşünmüştü.

-Ve eski bir şey, büyükannesine ait antika bir bilezik.

Saçlarım inci süslemeli bir taç şeklinde toplanmış ve duvak takılmıştı.

"Başlayabilirsiniz," diye emretti rahibe, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. Rahip töreni başlattı ve ağır bir İtalyan aksanıyla konuştu, ama şikayet etmeyi aklımdan bile geçirmedi.

Bakışlarımı Amon'un derinliklerinde parlayan cinsel sahiplenmeden ayıramıyordum. "Bunu atla," diye talep etti.

Onun hevesi karşısında bir kahkahayı bastırdım.

"Sen, Amon Leone, Reina Romero'yu, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana kadar, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde her zaman seninle birlikte olmak üzere yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Amon'un dikkati benimkinden hiç ayrılmadı. "Evet."

Rahip onun hazır cevabı karşısında kıkırdadı.

"Reina Romero, Amon Leone'yi, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana kadar, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde her zaman seninle birlikte olmak üzere yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Midemin çukurunda kelebekler patladı ve tüm vücuduma yayıldı. "Seviyorum."

Amon elimi tutup evlilik yüzüğünü parmağıma takarken gözleri şiddetle parlıyordu. O kadar kötü titriyordum ki bana da yardım etmek zorunda kaldı.

Rahibin bizi karı koca ilan etmesini beklemedi.

Parmaklarını enseme dolaştırarak, en saf haliyle tahakkümü haykıran tutkulu bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ve buna hiç aldırmadım, hem de hiç. Başından beri onun olmuştum ve sonuna kadar da onun olacaktım.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Prensım kralım oldu.

4c

AMON

M *Karın. Benimkini sikeyim.*

Tüm dillerdeki en tatlı kelimeler.

Reina artık benim karımdı, yasal bir birliktelikle bana ömür boyu bağlıydı.

Illias bana o belgeleri verdiğinden ve gerçeği öğrendiğimden beri planladığım bir şeydi bu. Ona istediğinden çok daha fazlasını borçluydum ama tüm silah sevkiyatlarını onun bölgesinden geçirme taahhüdümü yerine getirecektim. Illias, Tatiana konusunda ona yardım etmeden önce bile bana hep destek olmuştu. Belki Yakuza'ya erişmek istiyordu, belki de sadece -Önemli değildi. İyi bir ittifak yaptık.

Reina'nın gözleri benimkilerle buluştu. İçimi karanlık bir sahiplenme duygusu kapladı ve nefesim yettiği sürece bu duygunun benimle kalacağından hiç kuşum yoktu.

Elbise üzerine tam oturmuş, yumuşak kıvrımlarını sarmış ve belirginleştirmişti. Karımın yanaklarını renklendiren kızarıklığı ve şişmiş pembe dudaklarını inceledim. Nefes kesiciydi.

"Daha romantik bir düğün hayal edemezdim." Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu ve bakışlarımı ondan ayırmak için çaba sarf etmem gerekti. Sıcak bir ifadeyle rahibe baktı. "Çok teşekkür ederim."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hepsini kocan yaptı." Reina'nın eli benimkine kaydı ve hafifçe sıktı. "Fotoğrafınızı çekmemi ister misiniz?"

Cebimden telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Öpüşürken birkaç fotoğrafımızı çekti, Reina dudaklarına gülümsüyor ve parmak uçlarına basarak kollarını boynuma doluyordu.

"Ah, çok güzel," diye bağırdı rahip.

"Seninle bir taneye ne dersin?" Reina teklif etti. "Böylece herkes rahibimizi tanır."

Gülümsedi. "Babanla evlendim." Romero'dan bahsedince kaskatı kesildim. Onunla ve annemle evlenmişti, Reina'yla değil. Hay sikeyim!

Yüz hatları hassas bir şekilde çatıldı. "Gerçekten mi? Amerika'da mı?"

Başını salladı, ama başka bir şey söyleyemeden onu durdurdum, parmaklarını benimkilerle kenetledim ve ekledim, "Hızlı bir selfie çekelim, sonra karımı gondola bindireceğim."

Ona henüz tüm gerçeği söylememiştim. Artık nihayet hayatıma geri döndüğüne göre, burada kalıcı olduğumu kanıtlamak niyetindeydim. Eninde sonunda gerçeği paylaşmam gerekeceğini biliyordum ama onu kaybetme riskini göze alamazdım. Zaten aramıza çok fazla şey girmişti.

"Ne kadar romantik. Sabırsızlanıyorum." Reina'nın mutluluğu parlak ve umut dolu gözlerinden yansıyor. Başımı salladım ve sııttım, bu anı ölümsüzleştirmeyi her zamankinden daha çok istiyordum.

Rahibin elinden telefonumu aldı ve bana uzattı. "Senin kolların en uzun, fotoğrafı sen çek." Rahibe döndü. "Tamam, Peder, sadece kırmızı noktaya bak ve-"

Çabuk.

"Ah, mamma mia, hazır değildim." Peder Mario güldü.

Reina başını geriye attı ve şakacı bir şekilde inledi. "Ben de öyle. Tekrar kocacığım."

Kalbim durdu. "Tekrar söyle," diye fısıldadım, başının üstünü öptüm ve başörtüsünün aradan çekilmesini diledim. Aramızda herhangi bir engel olmasını istemiyordum.

"Koca."

Elimi uzattım ve fotoğrafı çektim.

Kameraya bakan tek kişi rahipti.

Gondolcumuz Ponte di Rialto'daki şapelin dışında bizi bekliyordu. Şapelin Japon kar çanlarıyla süslenmesini rica etmişim ve Reina'nın yüzündeki büyülenmiş ifadeden doğru kararı verdiğimi anladım.

"*Congratulazioni per il matrimonio,*" dedi gondolcu selamlayarak.

Reina tereddütle gülümsedi. "Evliliğimiz için bizi tebrik ediyor," diye açıkladım.

Gondola binmesine yardım ederken, "Evlendiğimize inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Buna inansen iyi olur." Onu takip e t t i m ve ince belinden kucağıma çekerek oturdum. "Çünkü bu ömür boyu sürecekt."

Masumca göz kırptı. "Ne? Sizin dünyanızda boşanma yok mu?"

Yüzüm boynuna değene kadar onu sıkıca kavradım ve hafifçe ısırdım.

Şimdiye kadar kokladığım ya da tattığım en sarhoş edici şeydi. "Söz konusu sen olunca boşanma kelimesinin hiçbir anlamı kalmıyor. Sen Artık benimsin ve gitmene asla izin vermeyeceğim." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve çenesini parmaklarımın arasına alıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Hayatımın geri kalanında sana olan bağlılığımı kanıtlayacağım."

Üzerinden bir gölge geçer gibi oldu. "Ne oldu?" diye sordum.

Dişlerini alt dudağına gömdü. "Phoenix için endişeleniyorum." Gözleri benden uzaklaştı. "Benim hatalarım yüzünden onun acı çekmesini istemiyorum."

"Doğumunuzu çevreleyen koşullar sizin hatanız değil. Sen hiç hata yapmadın."

Titreyen bir nefes verdi ve kirpiklerinin kısa bir an için yanaklarının elmalarına yaslanmasına izin verdi. "Evet," diye fısıldadı boğazı düğümlenerek. Sonunda başını kaldırıp gözlerimle karşılaştığında yüzü soldu. "Onu ben öldürdüm."

İtirafı karşısında şaşırılmış bir halde kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun, Reina? Kimi öldürdün?" Gondolcumuz konuşmamızı duyamayacak kadar uzakta oturuyordu, bu yüzden sesimi onunkine uydurmak için alçaltmaya zahmet etmedim. Zaten zerre kadar İngilizce bilmediğini biliyordum.

Çenesini inatla dikleştirdi, tüm vücudu kaskatı kesildi. "Angelo Leone'yi öldürdüm," diye açıkladı sakın bir ses tonuyla ve bu sefer yanlış anlaşılma olmadı.

"Onu sen öldürdün," diye tekrarladım. "Evet."

"Neden?" Kafamda düşünceler dönüp duruyordu ve etrafta gizli kamera arama dürtüsüne karşı koydum. Karşımdaki bir metre boyundaki kızın yetişkin bir adamı *öldürdüğüne* nasıl inanabilirdim ki?

"Anneme zarar verdi. Daireye geldi ve-" "Ne zaman?"

"Yılbaşı gecesi. Kazadan sonra, Paris'e döndüğümde." Kıpırdamadan durdum, bir şey hafızamı dürtüyordu. Reina'nın morarmış boynu, kırılmış dudağı. Bilgi almak için şehrin altını üstüne getirmiştım ama tam olarak ne olduğunu asla öğrenememiştım. Suçlunun Brezilyalılar olduğunu düşünmüştüm, bu da beni öfkeye sürüklemiş, onları teker teker avlamama neden olmuştu. "Yılbaşı gecesi evime zorla girdi." Vücudundan küçük bir ürperti geçti. "Sonra bana saldırdı ve Phoenix hakkında boşboğazlık etmeye devam etti ve ona sağır ucube dedi. Ona zarar verecekti. Ben... bilmiyorum. Kendimi kaybettim. Onu öldürdüm."

Sadece üç kelime duydum. *Bana saldırdı.* Oba'nın restoranında birbirimizi gördüğümüzde onun üzerinde gördüğüm morlukları hatırladım. Lanet olası Angelo sebep olmuştu. Anneme yaptığı onca şeyin korkunç görüntüleri kötü bir polaroid gibi zihnimden geçti.

"Sana zarar verdi." Ses tonum ölümcül bir sakinlikteydi. O lanet olası piç ona ellerini sürmüştü. Annemi ve kardeşimi dövdüğü anılar su yüzüne çıktı ve yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Onu daha çok incittim." *İşte benim kadını.* Onun kararlılığını sevdim. Sevdiklerini şiddetle korumasını.

"O..." Eğer ona dokunursa, cesedini bulur ve onu hayata döndürürdüm, ancak onu tekrar öldürmek için. "Sana ne yaptı?"

"Bana tecavüz etmedi. Dairemize geldiğinde sarhoştı. Bana sert davrandı ve ben... panikledim. Kızlar dışarıdaydı ve ne zaman döneceklerine dair hiçbir fikrim yoktu... Yapayalnızdım. Phoenix hakkında konuşuyor ve annemiz hakkında korkunç şeyler söylüyordu. Silahını gördüğümde tepki verdim. Onu vurdum ve mutfağımın zemininde kanlar içinde yatarken bana Phoenix'in ona ait olduğunu söyledi." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Ayak uydurmakta zorlanıyordum ama Reina'nın bu gerçeği söylediğini duymak önemli olan tek şeyi doğruluyordu: O tanıdığım en güçlü kadındı.

"Yani onun sikini bana mı gönderdin?"

Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Ona küçük bir baş selamı verdiğimde, utangaç bir şekilde gülümsedi. "Biraz fazla vahşiceydi, biliyorum."

"Bayıldım buna." Alnımı onunkine yasladım. "Eğer hâlâ hayatta olsaydı, onu lime lime ederdim."

Ona takıntılı olma noktasını geçmiş olabilirdim, ama onu koruma ihtiyacı, bu dünyayı seve seve parçalayacak ayrı, öfkeli bir canavardı.

ayrı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı haykırıyordu. Morarmış yüzünün görüntüsü, başarısızlığımın kanıtıyla benimle alay ediyordu.

"O zaman seni zaman ve emekten kurtardım." Bir anlık sessizlikten sonra bana baktı, bakışlarındaki ağırlık yaşının çok ötesindeydi.

Hatta bana Dante'yi o kadar çok hatırlattı ki nutkum tutuldu. Kafatasımı delip geçen tek bir düşünceyle birlikte. *Video klipler*. Dante onları aylardır alıyordu. O biliyor muydu? Evlilik anlaşmasını kabul etmekte bu kadar acele etmesinin nedeni bu muydu? Mantıklı olabilirdi.

Hay sikeyim! Dante hiçbir şeyi alttan alacak bir tip değildi. Daha önce birden fazla kez savaş kaybetmiş ve her zaman düşmanlarını yok etmenin bir yolunu bulmuştu. Bu da beni gizli bir amacı olduğuna inandırdı. Reina'yı düşmanı olarak mı görüyordu? İntikam mıydı?

"Bunu başka kim biliyor?" Kulaklarıma kan hücum ederken ona sordum. "Angelo Leone'yi öldürdüğünü kim biliyor?"

Yutkundu. "Hiç kimse." Yalan söylüyor olmalıydı. Reina ve kızlar birbirlerinden böyle büyük sırlar saklayamayacak kadar güçlü bir bağ paylaşıyorlardı. Ayrıca, Leone'yi öldürdüğünde yalnız olabilirdi... ama cesedini ne yapmıştı? Onu soru bombardımanına tutmak yerine sabırla devam etmesini bekledim. "Ya Dante öğrenirse? Ya da Omertà üyelerinin geri kalanı?"

"Kimse sana dokunmayacak," diye güvence verdim. "Dante dahil." Pek çok konuda başarısız olmuşum ama bu konuda başarısız olmayacaktım. "Cesedi ne yaptın?"

Büyük Kanal'dan aşağı doğru ilerledik, etrafımızda gülen insanların uğultusu gondolumuzun üzerine çöken ağırlığı kaldırdı. Reina'nın gözleri rüya gibi Venedik manzarasında gezinirken dönüp bana baktı.

"Onu kestim ve sonra yeraltı mezarlarına götürdüm. Cehennemde çürüsün." Gerçekten de cehennemde çürüsün.

REINA

W Büyük Kanal manzaralı lüks bir restoranda yemek yedik. Her ne kadar Amon'un tüm restoranı rezerve etmiş olmasının bir etkisi olsa da, personel ü z e r i m i z e titriyordu. onunla birlikte. Büyüleyiciydi. Şefler elli kişiye yetecek kadar yemek hazırladılar -antipasto, limone tavuk, risotto, kurutulmuş etler, Raffaello ve Ferrero Rocher çikolatalarından oluşan bir kule ve tabii ki gözlerimi yaşartan bir düğün pastası.

"Böylece birbirimizi her galakside bulabiliriz," diye mırıldandı Amon, gece gökyüzünü temsil edecek şekilde tasarlanmış ve yıldızlar gibi parlayan minik peri ışıklarıyla kaplı gök temalı bir pastanın önünde dururken. "Gözlerimde yıldızlar olduğunu sanıyordun ama yanılmışsın. *Sen* benim yıldızım, ayım ve güneşimsin. Benim her şeyimsin. Onlar sadece sana baktığımda varlar."

Duygular boğazımda düğümlendi. Bir günün bu kadar fark yarattığına, var olmaktan yaşamaya geçtiğime hâlâ inanamıyordum. Hatta gelişmeye. Bir kasırga hızında ilerliyorduk ve ne kadar mutlu olsam da bir yanımda diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu.

Bir şey olması için.

Belki de o üç küçük kelimeyi bir daha söyleyemememin nedeni tam olarak buydu. Henüz değil. Bana nedenlerini söylemişti ama bir şey beni engelliyordu. Yaralarım hâlâ tazeydi ve en derin yaralarımı iyileştirmek için birkaç romantik jestten çok daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bu yüzden bir şey söylemek yerine ellerimi beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Onsuz hayat dayanılmazdı ve geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissettiğimde değil. Yeniden *yaşayabileceğimi*.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşmam için yönlendirdi. O kadar büyük bir şefkatle doluydular ki midem beklentiyle alçaldı. Bir anlık sessizlikten sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Buna güven." Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi. Ya da belki de beni özüme kadar tanıyordu.

"Biliyorsun, bir balayı planlamalıyız," dedim konuyu değiştirerek. "Bütün bunları sen yaptığına göre sanırım ben planlayacağım."

"Ne istersen."

Kıkırdadım. "Ne istersen, ha?"

"Karım ne isterse onu alır."

"Bunu kızlara söyleyene kadar bekle." Ağır bir nefes verirken yüzümün düştüğünü hissettim. "Telefonumu bana geri vermeye ne dersin?"

Sırıttı. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Elini cebine attı ve daha uzatmaya fırsat bulamadan kaptım. Kıkırdadı ve şöyle dedi: "Seni mutlu etmek çok kolay. Yine de Instagram'ında sadece tek tip bir erkek olsa iyi olur."

Yanaklarım yandı. "Bunu gördün mü?"

Başını salladı. "Bu bende Darius'u öldürme isteği uyandırdı," diye itiraf etti. "Hâlâ boynunu kırmak istiyorum."

Kıskanmıştı. Aptalca bir nedenden ötürü, zihinsel olarak yüzümü yelpazeliyor ve bir kız öğrenci gibi ciyaklıyordum. "Darius benim için bir ağabey gibidir."

Telefonumdaki mesajlara göz atmaya başladığımda bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu, her yeni konuyla birlikte şaşkınlığım daha da artıyordu. "Sorun nedir?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. "Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Sadece garip." Başımı salladım. "Babamdan, büyükannemden ya da arkadaşlarımdan nerede olduğumu merak eden tek bir mesaj bile yok. Phoenix'ten bile. Ve son mesaj prova yemeğinin olduğu geceye ait."

Amon'un kaşları çatıldı. "Resepsiyonunuz var mı?"

"Hmm, yapmalıyım. Hepsine bir mesaj göndereceğim." Parmaklarım klavyenin üzerinde uçarak herkesin güvende ve... *mutlu* olduğumu bilmesini sağladı. Hem de evli! "Onları özlüyorum," diye iç geçirdim. "Keşke..."

Kelimeleri bulamadım. Düşünümüz mükemmeldi ama yine de burada olmalarını isterdim.

"Daha sonra herkesle birlikte kutlarsınız," diye söz verdi ve telefonumu saklaması için ona geri verirken gülümsemem genişledi. *Belki ben tasarlarım*

Cekli bir gelinlik, diye düşündüm. "Ailenle, arkadaşlarınla ve benimkilerle," diye ekledi.

İsteksizce annesini düşündüm. Yıllar boyunca benden hoşlanmadığı izlenimini edinmiştim. Onu çok gördüğümünden değil. *Belki de kırdığım vazo yüzündendir*, diye düşündüm kendi kendime.

Ve sonra Dante vardı.

"Dante akraba olmadığınızı biliyor mu?" Başını salladı. "Üzülmez mi?" Nefesim kesildi.

"Kan bağımsun ya da olmasın, onu bir kardeş olarak görüyorum. Umarım o da aynı şekilde hisseder."

Ne düşüneceğimden ya da ne söyleyeceğimden emin değildim. Angelo Leone'nin kızı olduğumun ortaya çıkmasıyla hâlâ mücadele ediyordum ama belki de Amon haklıydı. Kan bağımsun ya da olmasın, fark etmezdi. Ne de olsa babam da babalık testi yapmasına gerek olmadığını söylerken benzer kelimeler kullanmamış mıydı? Ne olursa olsun ikimizi de eşit seviyordu.

"Peki senin soyadın ne-" Sözümsü yarıda kestim ve kendimi düzeltmeden önce dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "-soyadımız?"

İfadesinde bir şey titreşti ama bir sonraki anda maskesi tekrar yerine oturdu.

"Soyadını almam konusunda ne hissediyorsun?"

O ne şimdi? Cevap vermeden önce birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Bu senin için sorun olmaz mı?" Başını salladı. "Neden soyadını almamı istemiyorsun?"

Pek geleneksel sayılmazdı ama Amon hiçbir zaman öyle olmamıştı.

"Hayır, umurumda değil. Özellikle de Leone isminin neyi temsil ettiğini düşünürsek." Neden altıncı hissim beni uyararak bu işte başka bir iş olduğunu söylüyordu? Bu başka bir günün konusu olabilirdi. Bugün mahvedilemeyecek kadar mükemmeldi.

"Amon ve Reina Romero," diye mırıldandım, dudaklarımda tadına bakarak. Dudaklarımsın kenarındaki gülümsemeye engel olamadım. "Hoşuma gitti."

"Eve gidelim mi Bayan Romero?" Geniş gülümsemesi neredeyse kalbimi durduracak ve tüm düşüncelerimi silerek beni kör edecekti. "Sonsuzluğun geri kalanına başlayalım, hayatımsın aşkı."

Bu sözler benim felaketim oldu.

Amon beni yataın eşiğinden geçirdi ve süitimize varana kadar beni indirmeyi reddetti.

Ayaklarım yere değene kadar beni vücudundan aşağı kaydıldı. Gülümsemesi ipekten ve hınzırcaydı, unutulmayacak bir gece vaat ediyordu.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti günahkâr ve karanlık bir sesle.

Onun karanlık emriyle bacaklarımın arasında zonklamalar başladı.

"Bunun senin işin olması gerekmiyor mu, kocacığım?" Yumuşakça alay ettim. "Daha yeni 'Evet' dedik ve sen şimdiden bana patronluk taslıyorsun."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Buna alışsan iyi olur. Asla durmayı planlamıyorum."

"Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?"

"İkisi de."

Omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti yayıldı.

Saten elbise baştan çıkarıcı bir hışırtıyla vücudumdan aşağı düşene kadar, elimi uzatıp önce ilk düğmeyi, sonra diğerini çekerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Üzerimde sadece beyaz dantel tangam ve ona uygun sütyenim kalmıştı, bana verdiği mavi jartiyer süt gibi kalçalarımnda duruyordu.

Kavurucu sıcaklık gözlerindeki gölgeleri yaktı ve beni alevlerinin içine çekti.

Kasıklarına bir bakış attım, uyarılmışlığı pantolonunu zorluyordu ve ağzım birden beklentiyle kurudu.

"Külotunu da. Hepsini çıkar, ama topukların kalsın."

Sütyenimin klipslerini açıp usulca yere düşmesine izin verdiğimde tüylerim diken diken oldu. Sonra külotumu çıkardım ve çıplak bedenime bakışının sıcaklığı beni tepeden tırnağa ısıttı.

Bir sonraki emrini beklerken arzum her nefeste kreşendo yapıyordu. Göbeğim zonkluyordu, ıslak ve ağrıyordu.

"Yatağa gir."

İtaat etmek için acele ettim ve yatağın ağırlığının altında kaldığını hissettim. Amon masanın etrafından dolaştı ve komodinin içine uzandı. "Sen ne..." Elinde tuttuğu şeyi gördüğümde sözümü yarıda kestim.

"Uzan," diye emretti gözlerinde karanlık bir parıltıyla. Kulaklarımdaki uğultu sesini bastırdı ve sözlerinin ardındaki anlama zar zor odaklanabildim. Gözlerindeki bakış günah ve cinsel zevk fısıldıyor, beni derinliklerine çekiyordu. Onunla olduğu sürece ben de varım.

İtaat ettim ve üzerime çıkıp ellerimi ipek bağlarla yatak başlığının direklerine bağladığında keskin bir nefes aldım. Kalbim küt küt atıyordu.

Çılgınca ve midem kendi üzerine yuvarlandı.

Smokininin malzemesi acı verici bir şekilde sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezinirken ve sularım kalçalarımı kayganlaştırırken, zihnimde X-rated görüntüler oynadı - bağlı ve tamamen merhametine kalmış görüldüğüm şekilde.

Vücudumda aşağı doğru hareket etti, sertliği bana sürtündü ve uyluklarımı birbirine sürterek küçük bir inilti çıkardım. Klitorisim şişmiş ve zonkluyordu, uyluklarım uyarılmayla ıslanmıştı.

Daha başlamamıştı bile ve ben çoktan bir su birikintisine dönüşmüştüm. Bacaklarımı ayırıp ayak bileklerimi kalan direklere bağladığımda içimden küçük bir çığlık koptu.

Amon yataktan kalktı ve beni kartal gibi açıkta bıraktı. Vücudumdan sıcak bir kızarıklık geçti ve tenimi açık pembe bir renge boyadı. Komodine uzandı ve sert yüzeyin üzerinde durduğunu fark etmediğim bir vibratör aldı.

Tüm vücudum alevler içinde kaldı ve alnımda boncuk boncuk terler oluştu.

Yutkundum. "Daha önce hiç oyuncak kullanmadım."

"Eğer durmak istiyorsan, bana söyle." Sesi yumuşaktı ama gözlerinde ateş parlıyordu. "İstediğin zaman."

"En azından kıyafetlerini çıkarabilir misin?" Çıldırıcı bir şekilde tahrik olmuş bir halde yalvardım.

"Yakında."

Vibratörü açtı, yumuşak vızıltı sesi aramızdaki boşluğu doldurdu, sonra ucunu klitorisimin üzerinde sürükledi, sadece içimde bir his fırtınası gönderecek kadar hafifçe. Uсталıkla bağlanmış bağlara karşı sarsılırken tırnaklarım avuç içlerime battı, etimde hilal ayları bıraktı.

"Damlatıyorsun, karıcığım." Bir parmağını içime kaydırды ve bir inilti tutamadım. "Çok güzel." Sesi gırtlaktan gelen bir homurtuydu. "Ve hepsi benim."

Kalçalarım titriyordu ve orgazm ulaşamayacağım bir yerde gizleniyordu. İkinci bir parmağını soktu, beni o kadar gerdi ki tek hissedebildiğim ve odaklanabildiğim oydu. "Senin her parçana sahibim."

"Ben de sana sahibim." Gözleri, bakışlarımı ayıramayacağım kadar güzel bir fırtınayla parladı.

"Öyle," diye onayladı. "Böyle çok güzel görünüyorsun, bağlanmış ve sikimi bekliyorsun."

Dilini benimde gezdirirken nefesi boynumda geziniyordu. Köprücük kemiğindeki hassas noktayı öpüp alay ederken vibratörü yavaşça içime itti.

"Amon," oyuncağın son santimini içime soktuğunda nefesim kesildi, vibratör içimden boğuk bir çığlık çıkardı. Oh Tanrım. Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

Yoğun, yakıcı zevk odaklanabildiğim tek şeydi, vücudumda zonkluyor ve beni serbest kalmama yaklaşıyordu.

Rahatlamak için çaresizce ona yaslandım ama bu yeterli değildi. Tek yapabildiğim bu işkenceye katlanmak, Amon'un beni uçurumun kenarına götüreceğine güvenmekti. Ama o benimle alay ediyor, en nefis dokunuşlarıyla beni tahrik ediyor ve ben saf bir ihtiyaç birikintisine dönüşene kadar orgazmımı benden uzaklaştırıyordu.

"Bundan asla bıkmayacağım." Şehvet sesini zorluyordu. Bakışlarıyla karşılaştım ve o da benim kadar işkence çekmiş görünüyordu. "Altımda kıvrandığınızı görmek, benim sana ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyaç duymak."

"Lütfen, Amon." Artık nefes nefese kalmıştım. "Artık dayanamıyorum. Bırak geleyim."

"Sikim amının içindeyken boşalacaksın," diye homurdandı.

"Sana ihtiyacım var," diye hıçkırdım. "Lütfen... Lütfen... Sana içimde ihtiyacım var." Kalçalarım yataktan kalktı, utanmazca ona sürtünüyor, sert siki pantolonunun içinden beni tahrik ediyordu. "Kıyafetlerini çıkar ve beni becer."

Vibratör durdu ve sırlıslık olmuş giriş yerimden çıkardı. Kocamın daha önce hiç görmediğim bir etkinlikle kıyafetlerini çıkarmasını kapüşonlu göz kapaklarının arasından izlerken gerildim. Yatağın ayak ucunda durdu ve sikini avuçladı, boştaki elini ayrılmış bacaklarımın üzerinden geçirip girişime doğru ilerlerken gözleri etimde alev alev yanıyordu. "Beni hemen şimdi sikmezsen öleceğim," diye inledim,

bağlara karşı kıvranıyordu. "Lütfen, kocacığım."

Bir kez daha üstüme çıktı, yatak onun ağırlığının altında alçalıyordu. Göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarımı sıktı, sert tepelerini sert parmaklarının arasında yuvarladı. Sonunda başını eğdi ve onları sıcak ağzına alarak vücudumdaki alevleri körükledi.

"Bana koca demeni seviyorum," diye homurdandı. "Beni sevdiğini söyle." Kıpırdamadan durdum, gözlerim büyüdü. "Kelimeleri söyle," diye tekrarladı, kadife sesi dokunuşunun sertliğiyle tezat oluşturunuyordu.

Onu seviyordum, gerçekten seviyordum ama kelimeleri dudaklarımdan çıkaramıyordum.

"Sorun yok, tarçın kız," diye fısıldadı, göğüslerimi birbirine bastırdı ve dizlerinin üzerine yükseldi. Aletini göğüslerimin arasına yerleştirdiğinde keskin bir nefes aldım. Gözlerimi tutarak ve güvence arayarak iterken pre-cum tenime damladı. Vücudum titredi ve dudaklarımı yalayarak iyi olduğumu onaylamak için çenemi eğdim. İyiden de öte. Sertliği, uyarılmışlığının yardımıyla kolayca kaydı, göğüslerimin yumuşaklığına karşı erotik sesler bizi ayıran tek şeydi. Hızını artırdıkça nefes nefese kaldım, sikinin başı her itişinde çenemi sıyırırken dilim dölünün tadına bakmak için fırladı. Acı dolu bir inilti çıkardı ve göğüslerimi daha hızlı sikti.

"Aşkını geri kazanacağım," diye homurdandı. "Sadece bekle ve gör."

Daha sert pompaladı ve gözlerimi tutarak beni tekrar kontrol etti. Parmaklarım yatak başlığını kavradı ve öfkeyle başımı sallayarak, "Bırak beni Amon," dedim.

Neredeyse anında yüzüme ve boynuma kalın bir sperm fişkırdı. Amon yavaşladıkça göğsüm kabardı ve içim zonkladı, başparmakları göğüslerimin kenarlarına şefkatle sürtünüyordu. Beni serbest bıraktı ve bir parmağını çenemdeki dölün içinden geçirip ağzımın içine soktu. Bana baktı, yüzü arzuyla gerilmişti ve ben ona özgülü tuzlu tadı hevesle emiyordum.

İçime girerken gövdesi vücudumdan aşağı kaydı, tek bir yumuşak hamlede kendini kabzasına kadar gömdü. Az önce beni serbest bırakarak ortalığı karıştırmış olması ama tekrar yapmaya hazır olması beni şaşırtmamıştı ve uyarılmamı alevlendirme şekli gözlerimin başımın arkasına fırlamasına neden oldu.

"Siktir." Durdu ve elleri kalçalarımın altına sıkıştı. "Senin amın benim cennetim. Sadece ve sadece benim için yaratılmış."

Yavaş ve sakın bir ritimle içime girip çıkmaya başladı. Beni öperken dokunuşu nazikti, beni daha yükseğe çıkardı. Zevkin karıncalanmaları omurgamın tabanından başladı ve tırmandı. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve tek yapabildiğim nefes nefese kalmak oldu.

Orgazmım içime bir yük treni gibi çarptı. Keskin bir çığlıkla yatağa doğru eğildim, içim onun uzunluğunun etrafında kenetlendi. Amon hızını artırdı, orgazmım boyunca bana vurdu ve denemeye bile gerek kalmadan benden ikinci bir tane çıkardı.

Beni acımasızca sikerken pantolonum çığlıklara dönüştü.

"Benim için çığlık at, karıcığım." Aramıza uzandı ve başparmağını muhtaç, şişmiş klitorisime bastırdı. "Kocan için çığlık at."

Vücudum onun altında gevşeyip uysallaşana kadar tekrar tekrar yaptım.

"Bu iyi bir eş." Gırtlaktan gelen sesi bana göz kamaştırıcı, ayak parmaklarını kıvıran orgazmlarla yarışacak şeyler yaptı. Hızını tekrar yavaşlattı ve usulca mırıldandı, "İkimize de yetecek kadar seveceğim. Sen beni tekrar sevene kadar."

Sonra ağır bir iniltiyle içime boşaldı, alnı benimkine değiyordu ve dudaklarımız birkaç santim ayrıydı.

Bacaklarımı ve bileklerimi çözmek için yer değiştirdi, içimi ısıtan ve bana değer verildiğini hissettiren övgü dolu sözler fısıldadı. Elini tembel bir şekilde kolumda gezdirip kalçama dayadığında tüylerim diken diken oldu.

"Evliliğimizi tamamladık, Reina." Uyuşukluk uzuvlarıma ve beynime kadar yayıldı. "Resmen benimsin. Sonsuza kadar."

Gözlerimi kapattım ve ona sokuldum.

"Sonsuza kadar," diye mırıldandım uyku beni altına çekmeden önce.

AMON

M Ona olan aşkım nefes almak gibiydi. O yanımda olmadığında ciğerlerim yanıyor ve göğsüm sıkışıyordu... Sanki o yokken nasıl nefes alacağımı unutmuş gibiydim.

Ama artık o benimdi. Lanet olası benim. Karımdı. Benim hayatım. Geleceğim.

Sabahın ilk ışıkları parlak bir şekilde süitimize süzüldü. Reina'nın saçları bir ayçiçeği tarlasını andırırcasına yastık kılıfının üzerine yayılmıştı. Venedik'ten ayrıldığımızdan beri, son iki gündür böyleydi.

Dinlenmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Onu sabahın erken saatlerinde daha fazla dayanamayana kadar becerdim. Nefes nefese kaldı, ağladı ve beni her zaman mağlup eden o yumuşak sesiyle yalvardı, erteleme için yalvardı. Onu güvenli bir şekilde kollarımın arasına aldığım an, "Sana sahibim" dercesine bacağını benimkinin üzerine attı.

Sanki hiç şüphe varmış gibi.

Yasal birlikteliğimizin bilgisi içimdeki huzursuzluğu yatıştırdı ama yine de yaklaşan kıyamet hissinden kurtulamıyordum. Telefon mesajlarımı kontrol ettim ama bekleyen tek bir mesaj bile yoktu. Romero'dan değil. Kardeşimden de. Annemden bile. Belki de sadece paranoyaklaşıyordum, kafamdaki berbat düşüncelerin onu tekrar kaybedeceğime dair alay etmesine izin veriyordum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ipeksi hissinin tadını çıkardım. Artık omuzlarını geçmişti, eskisi kadar uzun değildi ama buklelerini parmağıma iki, üç kez dolamaya yetiyordu.

Onu kaçırmak Omertà'da ortaya çıkan sorunlar için en mantıklı çözümdü ama en iyisi değildi.

Özellikle de kuzenimin Sofia Volkov ve Perez Cortes ile olan ilişkilerini öğrendikten sonra. Reina ile evlenmek ve onun karım olduğunu tüm dünyaya duyurmak Sofia ve kuzenim Itsuki'nin sorun çıkarmasına neden olabilirdi ama ben bunu yapmazdım.

-Daha doğrusu Perez Cortes için endişelenmemeliydi. Brezilya'yı terk etmekten çok korkuyordu.

Ama bu evliliği duyacak ve onun hasta piç için sonsuza dek ulaşılmaz olduğunu bilecekti.

Kuzenim daha büyük bir tehdit oluşturuyordu ve bu tehdidi çözmeye yaklaşmıyordum çünkü kurnaz piç saklanıyordu. Ona en yakın insanların bile onu nerede bulacaklarını bilmedikleri haberini almıştım.

Bu beni endişelendiriyordu. Aslında, kardeşimi de bu işe dahil etmeyi düşünecek kadar endişeliydim.

Reina'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydım ve kaptana bizi Filipinler'e götürmesi için mesaj attım. Orada daha güvende olacaktı. Venedik'ten ayrıldığımızda ona uzun ve yavaş bir rota izlemesini söylemiştim ama şimdi bunun akıllıca olduğundan pek emin değildim.

Gözlerim karıma takıldı ve bu görüntü anında göğsümdeki gerginliği hafıfletti.

Yanakları pembeydi. Dudakları öpücüklerimden pürüzlenmişti. Yüzük parmağındaki yüzüğüm.

Elimi boynunun altından geçirerek siyah saten çarşafı aldım ve beline kadar çekerek göğüslerini ortaya çıkardım. Başımı eğip ağzımı hafıfçe göğüs uçlarına götürdüğümde yatak ağırlığım altında kaydı.

Bacaklarını benim için ayırdığında sikim sarsıldı, içine girmeyi talep etti.
On

u. *Bırak dinlensin*, vicdanım bunu istedi.

Ama görmezden geldim, başımı eğerken kokusunu içime çektim, onun uyarılmışlığı bana afrodizyak gibi vuruyor.

Dilimi daireler çizerek döndürdüm, onun tadını çıkardım, onu tattım, onunla alay ettim. Dudaklarından yumuşak bir inilti koptu ve sikim acı verici bir şekilde sertleşti.

Parmakları saçlarımı kavradı ve ağır göz kapaklarının arasından beni izlediğini görmek için yukarı baktım. Bakışlarını tutarak dudaklarımı klitorisinin etrafına sardım ve sertçe emdim.

"Amon." Sesi nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

İki parmağımı kaygan sıcağının içine kaydurdım, iç kısımları parmaklarımın etrafında kenetlendi ve kalçaları her hamleyi karşıladı. Tempoyu artırarak, onu becerdim

Gözlerimi ondan ayırmadan dilimle ve parmaklarımla. Başı geriye düştü ve ağzıma karşı sallanırken parmakları saçlarımda sıkıştı.

"Oh... Oh... Tanrım, lütfen..." Dişlerimi klitorisinin üzerinde gezdirdim ve bir çığlıkla yataktan kalktı. "Amon, oh... Yapacağım..."

Saçlarımı okşuyor, yüzüme sürtünüyor ve ben onu son yemeğimmiş gibi yerken zevkinin peşinden koşuyordu.

Orgazm olurken ve parmaklarımı ıslatırken attığı çığlıklar bir günahkârın melodisiydi.

Hassas tenine öpücükler kondurdum ve sonra dizlerimin üzerine çökerek vücudunu bir battaniye gibi sardım. Sikim ağırdı, ön sperm sızdırıyordu ve onun incelemesi altında acı verici bir şekilde sertleşmişti. Yumruğumu etrafına doladım ve onun dikkatli bakışları şehvetle dolarken birkaç kez pompaladım.

"Seni tatmak istiyorum." Yumuşak talebi neredeyse dökülmeme neden oluyordu ve o bir sonraki nefesini alamadan sikimi onun sıcak ağzına yerleştirdim. Hevesle yutkundu, boğazını gevşetti ve beni olabildiğince uzağa götürdü.

Sonra çekildi, uzunluğumu boğazının derinliklerine kaydırmadan önce yaladı ve emdi.

Zevkinin yankıları odayı doldurdu ve omurgamdan aşağı bir titreşim gönderdi.

"Daha derine sok, karıcığım." Sesim şehvetle titriyor ve zorlukla kontrol altına alınıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve hızını artırdı, hayatı buna bağlıymış gibi beni okşayıp emerken parmakları taşaklarımı kavradı. Kalçalarım devraldı, ona daha hızlı ve daha sert itti. Hevesle yutkundu, sikimi alabileceğini bildiğim gibi aldı.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ağzından çıktım ve vücudundan aşağı kayarak kendimi tek bir hamlede dar amının derinliklerine gömdüm.

"Siktir," diye homurdandım, sonra da delirmiş bir adam gibi onu becermeye devam ettim. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

Zevkten titreyerek etrafımda dönene kadar ona vurdum. O orgazmını yaşarken, sırtı şilteden kalkarken ve çığlıkları çiğleşirken hassas noktasına vurarak itmeye devam ettim.

Bir elimle onu kaldırarak kucağıma oturttum ve alttan daha sert ve daha hızlı ittim. Bu açı daha derindi, her itiş ondan yumuşak bir inilti koparıyordu. Dudakları açık ağızlı bir öpücük için benimkileri buldu. Kıçı

Ritmime uyarak kasıklarına vurdu ve ben farkına bile varmadan döllerimi içine boşaltıyordum.

İkinci orgazmını kovaladı, kalçalarını yavaş, baştan çıkarıcı bir ritimle yuvarladı ve beni daha derine itti. Orgazmının kalıntılarını sıkarak, amcığı etrafımda bir mengene gibi kenetlenerek kendini boyum boyunca yukarı ve aşağı kaldırırken tüm vücudu titredi.

Sonunda bana doğru sarktı, başı boynuma yaslandı. Avuçlarını göğsüme dayadı, nefes alış veriş yavaşça düzleşti. Hafifçe yer değiştirdim ve banyoya gidip onu temizlemek için ıslak bir havluyla döndüğümde gözlerinin beni takip ettiğini hissettim.

Onu kaldırdım ve kalın yorgana sardım, sonra yarı kapalı gözleriyle beni izlerken döllerimden ve uyarılmasından ıslanan çarşafları kaldırdım. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş, teni terden kayganlaşmış ve sert dokunuşlarımdan izler kalmıştı ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Yatağımızı hazırladıktan sonra ona katıldım ve sanki benim onunkine ihtiyacım olduğu kadar o da benim dokunuşumu arzuluyormuş gibi bana doğru eğildi.

Yorganı üzerinden attı ve kollarını benimkilere doladı. Parmaklarımı ipeksi buklelerinin arasında gezdirdim, tenime değmelerinin tadını çıkardım.

Onun içine gireli bir saat olmuştu ama karımdan duyduğum çekincenin göğsümde yarattığı tuhaf acıyı bir türlü atamıyordum. Hâlâ o üç küçük kelimeyi söylememişti.

Onu zorlayamazdım, zorlayamazdım. Tüm bunlara alışması gerekiyordu ve içten içe onun benim olduğunu biliyordum. Parmakları karın kaslarımda üzerinde geziniyordu ve onun huzursuzluğunu kendi huzursuzluğum gibi hissedebiliyordum.

"Seni endişelendiren bir şey var," dedim sonunda.

Gözlerimle buluşmak için başını kaldırarak gerildi. "Nereden biliyorsun?" Alaycı bir nefes verdim. "Buna sezgi diyebilirsin."

"Kız kardeşim cevap verdi mi?" Başımı salladım. "Kimse sana bir şey mesaj attı mı?"

Düşünce süreçlerimizin bu kadar senkronize olması tuhaftı. "Hayır, bir şey yok." "Mesaj attım. Ben de herkesi aradım. Büyükanne, kız kardeşimi, babamı

Arkadaşlar. Büyükbaba Glasgow'u bile aradım. Cevap yok. Aramadım. Hiçbir şey yok."

Reina'ya göre bu hiç olmamış. Bu sadece bir şeylerin döndüğüne dair korkutucu hissi arttırdı. Hiroshi'den sadece bir cevap ve telefon almıştım.

"Merak etmeyin. Bu konuda bazı bağlantılarım var." Kian Cortes ve Darius bunlardan ikisiydi, ama şimdilik bunu atladım. Adamı hâlâ kıskanıyor olmam mantıklı mıydı? Tabii ki hayır. Ama elden bir şey gelmezdi. Üstelik e-postayı daha dün göndermişim ve hâlâ cevap bekliyordum, gerçi düşününce Kian'ın cevap vermesi hiç bu kadar uzun sürmemişti.

"Teşekkür ederim." Elleri sırtımda dolaştı, avuç içleri sırtımda yumuşacıktı. "Bana bu dövme hakkında daha fazla şey anlatacak mısın? Ne zaman yaptırdın?"

Kendimi gevşemeye zorlamadan önce içimde bir gerginlik oluştu.

"Sen hastaneden taburcu olduktan sonra." Bu yaptığım ilk şeydi, yüreğimin yettiği tek şeydi. "Kürek kemiğindeki yara izini gördüm ve aynı noktaya bir şey yaptırmak istedim. Asla unutmamak için."

Parmakları enseme okşadı, saçlarımı rahatlatıcı bir şekilde fırçaladı. "Bu senin hatan değildi."

"Öyleydi. Kötü idare ettim. Yapmalıydım..." Bunu nasıl ele almam gerektiğinden tam olarak emin değildim ama benim yöntemimin doğru olmadığını biliyordum. Bu kadarını ona itiraf edebilirdim. "Dediğin gibi, seni nazıkçe yüzüstü bırakabilirdim. Belki arkadaş kalabilirdik. O zaman bana güvenebilirdin. Seni koruyabilirdim."

Gülümsedi ama bu hüznü bir gülümsemeydi. "Belki de her şey olması gerektiği gibiydi. Geçmişini yeniden yaşamamanın bir anlamı yok. İlerlemeliyiz."

Başını göğsüme yasladı ve ben de nefesi derinleşip tekrar uykuya dalana kadar saçlarını okşadım.

"Yeni bir başlangıca, tarçın kız."

REINA

T Ertesi gün yeni yıl arifesiydi.

Bu yılı bitirmek ya da yeni bir yıla başlamak için daha iyi bir yol hayal edemezdim. Kapanış ve yeni bir başlangıç vaadi gibi hissettirdi.

Ben

kıvrılmış, Amon'un kokusunun tadını çıkarıyordum. O kendine özgü kot pantolonunu ve siyah tişörtünü giymişti, ben ise onun benim için seçtiği pembe elbiseyi giymiştim.

"Yatınızda bir kütüphane olduğunu bilmiyordum," dedim kocama, yüzümü göğsüne bastırarak.

Benim kocam.

Kelimenin kendisi gerçeküstü görünüyordu. Hâlâ söylemediğimiz pek çok şey vardı ama bunları söylemek için hayatımızın geri kalanına sahip olacaktık.

"Misafirlerim olduğunda kapalı tutuyorum çünkü aynı zamanda ofisim olarak da kullanıyorum." Ağzımda sessiz bir O harfi oluştu. "Hatta özel bir romantizm bölümü bile var."

Başımı kaldırıp gözleriyle buluştuğumda boğuk bir kahkaha attım. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Çok ciddiym. Arkadaşının da birkaç kitabı var." Genişçe sırtımama rağmen küçük bir nefes aldım. "Tam bir şeffaflık olsa da, onları okumadım."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Athena duyduğunda ölecek."

Amon sırtıttı. "Bunu küçük sırrımız olarak saklamaya ne dersin? Korumam gereken bir itibarım var ve romantik bir okuyucu olmak bana hiçbir fayda sağlamayacak."

"Tamamdır." Ona doğru yaslandım, gözlerim ufka kilitlenmişti. Yıldızlar gece gökyüzünde elmas gibi parlıyor, gösteriyi bekliyorlardı. Amon gece yarısı havai fişek gösterisi sözü vermişti. Önce aklım doğrudan sekse gitti, yatakta her zaman sunduğu havai fişeklere hazırdım. Ama benim için çok

Dehşet içinde, bahsettiği türden değillerdi. "Karaya ne zaman döneceğiz?" Merakla sordum.

"Bir ya da iki hafta. Tekneden inmeye hevesli misin?" diye alay etti.

Başımı salladım. "Hayır ama sanki gerçeklikten kaçıyormuşuz gibi geliyor," diye itiraf ettim.

"Öyleyiz," dedi. "Ama buraya gelmek için yaşadığımız onca saçmalıktan sonra bunu hak ettiğimizi düşünüyorum." Titrek bir nefes verdim. Ona katılıyordum ama evrende bir şeylerin mayalanmakta olduğu hissinden de kurtulamıyordum. Dudakları başımın tepesine dokundu ve derin bir nefes aldığını duydum. "Tanrım, tarçın kokunu özlemişim."

Titreyen bir nefes göğsümde titreşti. "Bunca yıl sonra bile mi?"

Saçlarıma gülümsediğini hissettim. "En sevdiğim üç şey; tarçın aroması, pembe renk ve sen. Bu sırayla değil. Tarçın ve pembe renk senin alametifarikan olmalı, karıcığım."

"Bana böyle hitap etmeyi gerçekten seviyorsun, ha?"

"Bayıldım amına koyayım." Sözleri hafifti ama gözleri özlem ve suçlulukla doluydu.

O tanıdık gerilim aramızdaki ipliği örerken Amon'un bana olan tutuşu sıkılaştı. Geçmişten bahsetmekten uzak durma eğilimindeydik ama acı devam ediyordu. İkimiz de acı çekmiştik. İkimiz de zor dönemlerden geçmiştik.

"Neredeydin?" Boğazımdaki yumru büyüyerek hırıldadım. Hamilelik ve beraberinde gelen ihanetle ilgili duygularımı gizleyerek iyi bir iş çıkarmıştım. "Son üç yıldır."

Cevap vermeden önce iki kalp atışı geçti. "Çoğunlukla Güneydoğu Asya'da kaldım. Amerika'da biraz zaman geçirdim." Kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Seninle aynı kıtada olmaktan çok korkuyordum. Sana karşı hissettiklerim yanıltı ve her gün bana işkence ediyorlardı ama seninle karşılaşırsam pes edeceğimi biliyordum." Tutuşu gevşedi. "Kendimi suçladım.

Her şey için."

Başımı salladım ve gözleriyle buluşabilmek için yer değiştirdim. "Bu senin hatan değildi. Bilmiyordun."

"Ama annem yaptı," diye tükürdü, ses tonunda açık bir öfke vardı.

Başımı düşünceli bir şekilde eğdim, zihnimin arkasında bir şey beni dürtüyordu. "Annen biliyor muydu? Nasıl biliyordu?"

Serbest eli benimkini tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Annemi biliyordu." Gözlerimi kırıştırdım, zihnimin ön tarafını zorlayan anıları ayıklamak için çaresizce çabalıyordum. "O da biliyor olmalıydı.

bana hemen söyledi." Sesindeki ıstırap apaçık ortadaydı. "Hamileliğin-"

"Her şey bitti ve geride kaldı," diye fısıldadım, gözümü ondan kaçırarak. Omurgamdan aşağı hafif bir titreme yayıldı, annesini tamamen unutmuştum. Kalbime hücum eden acı serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Amon yanaklarımı avuçlayarak beni ona bakmaya zorladı. "Öyle ama hiç olmamış gibi davranamayız." Koyu renk gözlerine baktım ve kendimi onlarda gördüğüm duygulara teslim ettim. "Bunu telafi etmek istiyorum. Sana zarar vermenin asla benim niyetim olmadığını göstermek istiyorum. Seni kendimden uzaklaştırarak koruduğumu sanıyordum."

Yutkundum. "Biliyorum, ben sadece..." Alt dudagımı dişlerimin arasında sertçe ısırdım. "Bunu düşünmek hâlâ acıtıyor. Bebeği."

"Seni itmemeliydim."

Dürüst olmak gerekirse, başka bir seçeneği olduğuna inanmıyordum. Hiçbir şey ikimizi de kan bağımızla ilgili gerçekle yüzleşmeye hazırlayamazdı. Bir bebek acıyı çok daha dayanılmaz hale getirebilirdi.

Tek bir damla gözyaşı aktı ama bu eskisi gibi sadece üzüntü değildi. Umuttu, iyileşmeydi, birlikte geleceğimiz için bir sözdü.

"Eğer yapmam gerektiği gibi doğum kontrolü yaptırmış olsaydım, bu bizim için bir trajedi daha az olurdu. Çok gençtik. Hâlâ da öyleyiz."

"Çocuk istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Yakın zamanda değil. Daha yirmi bir yaşındayım. İkimiz de hâlâ genciz. Evliliğimiz zaten aceleye geldi."

"Başka bir aptal seni benden çalmaya çalışmadan önce seni kilitlemek zorundaydım," diye hırladı.

İtirafı karşısında kıkırdadım. "Ama artık acele etmemize gerek yok. Baştan başlayalım ve ağırdan alalım. Bir süre birbirimizin tadını çıkaralım. Zaten ailelerimizi aynı noktada buluşturmak bizim için biçilmiş kaftan."

Başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Akraba olduğumuz düşüncesiyle yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Alnı benimkiyle buluştu ve nefeslerimiz çarpıştı. "Seni uzaktan izledim, biliyorsun," diye mırıldandı. "Seni takip etmek için bir gözetleme şirketi kurdum. Sonunda hayatına devam edeceğin zaman için kendimi hazırlamaya bile başlamıştım. İçim parçalandı ama senin mutlu olmanı istedim." İstırap dolu alaycı bir nefes verdi. "Yine de Darius'tan ve onunla yaptığın seanslardan nefret ediyordum."

Kaşlarını çatıldı. "Ama onu senin kiraladığını söyledi."

"Yaptım, ama sonra herif senin arkadaşın olduğuna karar verdi ve senin yanında olmak istedi. Ve sana kendini savunmayı öğretti."

"Ama bu iyi bir şey." Cevap vermeyince ekledim, "Değil mi?"

Kıkırdaması karanlıktı. "Öyle. Öyleydi. Daha çok kıskanıyordum çünkü sana tüm bunları öğreten ben değildim. Benim tek yapabildiğim seni uzaktan izlemekten o seninle vakit geçirebildi."

İkimiz de boktan şeyler yaşadık ve hayatta kaldık.

"Seni düşünmeden edemiyordum," diye itiraf ettim usulca. "Denedim. Gerçekten denedim. Ama sen hep geceleri aklıma geliyordun. Rüyamda dönme dolaba bindiğimizi gördüm. Yüzen fenerler ve o gün tuttuğum dilek hakkında."

"Dileğin neydi?"

"Sonsuza dek benim olman için," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Ve bu gerçek oldu." Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz havai fişekler patladı ve ikimiz de irkildik. "Mutlu yıllar kocacığım."

"Ah, benim tarçın kızım. Yeni yılın kutlu olsun." Kalbimin duygularla dolup taşmasına neden olan aç bir öpücük için dudakları benimkini buldu. "Birlikte çok daha fazlasını yaşayacağız. Sana söz veriyorum."

Alt dudağını hafifçe ısırdım.

"Bu sözünü tutacağım." Kanepeden kayarak dizlerinin üzerine çöktü, ben ise gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordum, dudaklarım hâlâ gülümsüyordu. "Umarım tekrar evlenme teklif etmezsin."

Ellerini yavaşça bacaklarımdan üzerinde gezdirerek dizlerime ulaştı ve dizlerimi araladı. Gözlerimiz kilitlendi, havai fişekler gökkuşağının tüm renklerini onun karanlık yüzüne yansıtıyordu.

"Yeni hayatımıza bir patlama ile başlıyorum," dedi. Sonra alçak bir iniltiyle yüzünü girişime bastırdı. "Senin için öleceğim. Senin için öldüreceğim. Senin için dünyayı yakarım. Sadece seni tatmama izin ver." Ağzı amımı öptü, külotumun ince malzemesi çoktan sıırıslam olmuştu. "Ve beni *asla bırakma*."

"Yapmayacağım. En azından isteyerek değil," diye yemin ettim. Sonra bileziğine gözüm iliştiği için ekledim: "Onu atmadım, biliyorsun." Bana şaşkın bir bakış attı, ben de açıkladım: "Bilezik. Onu atmadım."

Üst baldırına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Fark etmezdi, çünkü sen sonsuza dek benim diğer yarım olacaksın. Karanlığımın ışığı. Yapmadığım tüm dualarımın cevabı."

Sonra kumaşı çıplak bacaklarımdan aşağı kaydırarak dikkatsizce attı. Dili göbeğimi bulduğunda ağzının ve vücudunun sıcaklığı geçmişi silip süpürdü.

Belki de *bu*, başından beri yıldızlarda yazılı olan yolculuğumuzdu. Mutlu sona ulaşmak için sadece acıyı deneyimlememiz gerekiyordu.

Amon'un kollarında güven içinde, zihnim yüzlerce farklı yöne koştururken uyanık yatıyordum.

Filipinler'deki hayat hakkında. Kız kardeşim ve arkadaşlarım hakkında. Büyükanne.

Papa.

"Cinnamon" yatıyla denize açıldığımız son birkaç gün hayatımın en güzel günleriydi. Yemek yedik. Güldük. Film izledik. Oyunlar oynadık. Ve en sevdiğim: seks yaptık. Çok ama çok fazla seks.

Amon'un uyuyan yüzünü görmek için döndüğümde ay odaya ışık ve gölgeler saçıyordu. Uyurken yüz hatları daha yumuşaktı ama ben hâlâ o çocuğu görüyordum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, alyansımdaki elmaslar yakın karanlıkta bile parlıyordu ve kalbim sıkıştı.

Benimkini.

Bir rüya gibiydi ama aynı zamanda eve dönmek gibiydi. O benim evimdi, tıpkı kız kardeşimin her zaman olduğu gibi. *Phoenix*. Endişe içime işledi. Neden geri aramamıştı? Papa onu benim yerime Dante'yle evlenmeye mi zorlamıştı? Çok fazla sorum vardı ve cevap almamın hiçbir yolu yoktu.

Neden kimse telefonlarıma cevap vermiyordu? O kadar kötü mü batırdık?

"Yine endişeleniyorsun." Amon'un derin sesi dikkatimi tekrar ona çekti. "Yüz mil yarıçapındaki herkes senin fazla düşündüğünü duyabilir."

"Etrafımızda sadece deniz canlılarının olması iyi bir şey o zaman," diye kestirip attım, dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Yine de beni kızdırmaya devam edersen kendini balıklarla yüzerken bulursun."

Boğuk boğuk kıkırdadı. "Kocanızın dünyanın en güçlü adamlarından biri olduğunun farkında mısınız?"

Dalga geçen düşüncelerime rağmen kendimi şakacı hissederek umursamazca omuz silktim. "Dün dizlerinin üzerindeyken beni kandırabilirdin,

"Beni bir kez daha tatmana izin verirsem benim için öleceğine söz veriyorsun."

Gülümsedi ve bunun etkisi o kadar yıkıcıydı ki nefesimi kesti. Kalbimi ona kaptırmama şaşmamalı.

Parmak eklemleri yanaklarımı okşadı, uyku gözlerinden yavaşça kayboluyordu. "Touché, tarçın kız." Eli boynuma dolandı ve beni kendine çekti.

Bana yaklaştı ve ağzıma bir öpücük kondurdu. "Günaydın, karıcığım." "Günaydın, kocacığım."

Gözleri benimkileri yaktı. "Bu benim en sevdiğim kelime olabilir." "O zaman bir şey istediğimde bunu kullanacağımdan emin olabilirsin."

Alt dudağımyı ısırdı ve kendi dudağıyla çekiştirdi. "Gerek yok. İste ve alacaksın."

"Ah, işte yine söz," diye takıldım. "Ve tadına bakmaya gerek yok mu?"

Durakladı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Kukunun tadına bakarsan çok memnun olurum."

Gözlerimi devirdim ama yanaklarım onun iğrenç sözleri karşısında ısındı. Nedense ona duyduğum bu özlemin, yaşlandığımızda ve zayıfladığımızda bile dineceğini hiç sanmıyordum.

Çenesini pencerelere doğru eğdi. "Saat çok erken. Seni uyanık tutan ne?"

"Gerginim," diye itiraf ettim. "Ve endişeliyim." "Ne hakkında?"

Omuz silktim. "Her şey. Hiçbir şey. Bilmiyorum." Yanağımyı okşadı. "Pasaportum yanımda değil," diye mırıldandım aptalca. "Saçma ama her şey için endişeleniyorum. Neden kimse evliliğimizi kutlamak için bizi aramıyor? Sınırı geçme konusunda endişeliyim. Ailem için. Sen."

Kaşlarını çattı. "Ben mi?"

Başımı salladım. "Ya babam seni gördüğünde öldürürse?" Doğrudum ve ona baktım. Şimdiye kadar kaçtığımız haberini almışlardı. Ne de olsa Amon bunu bir sır olarak saklamaya çalışmamıştı bile. Tüm sosyal platformlarımızda patlattı ve hatta toplu bir mesaj bile gönderdi. *Çok incelikli*. Ailemi tanıyorum, muhtemelen bizi takip ediyorlardı. Bir de Omertà vardı. Kahretsin, çok fazla bilinmeyen var. "Üvey kardeşi olduğum için Dante'yle evlenmemin bir seçenek bile olmadığını ona nasıl söyleyeceğiz? Bu da neden *seninle* evlendiğimi merak etmelerine neden olacak? Tabii onlara bir Leone olmadığını açıklamaya hazır değilsen?"

"Çok fazla endişe var," diye kabul etti, doğrulup otururken. "Yatta geçirdiğimiz süreyi kısaltmakla başlayarak her şeyi adım adım ele alalım." Hiç düşünmemiştim

Bu adamı daha çok sevebilirdim. "O zaman diğer her şeyi çözmeye çalışabiliriz."

"Bir planın var mı?"

Sırıttı. "Seviyorum. Seni bu kadar endişeli görmekten hoşlanmıyorum." Her zaman biraz fazla endişelenmişimdir. En kötüsü de Amon'un mürettebatının yatı tertemiz tutmasıydı ki bu da beni temizlikten mahrum bırakıyordu. "Helikopterimle karaya çıkacağız, sonra da uçağımla Filipinler'e gideceğiz," diye devam etti. "Ama şimdilik biyolojik babalarımızın sırlarını saklayalım."

Herkesin kız kardeşimi kurtların önüne attığını düşünmesine izin verme fikri bile kalbimi sıkıştırıyordu. Onu seviyordum; onu korumam gerekiyordu.

"Bu konuda pek heyecanlı değilim," diye itiraf ettim. "Phoenix'ten zaten çok şey sakladım ve bir sır daha saklamak istemiyorum."

"Sadece birazcık." Yüzümü avuçladı, sonra usulca devam etti: "Hâlâ kendi babamla hesaplaşmam gerekiyor ve kuzenimin ilişkilerinin temeline inmem gerekiyor. Bu ailelerimizi koruyacak. Onu ortadan kaldırdıktan sonra herkese anlatacağız."

Dudaklarım yakıcı bir öpücükle onunkileri yakaladı. "Ailelerimiz güvende olduğu sürece." Henüz kelimelerle ifade etmeye cesaret edemediğim tüm sevgimle öpücüğü derinleştirdim.

Kalbimi kırmış olabilirdi ama yavaş yavaş tamir ediyordu.

50

AMON

W ıbrıs'a helikopterle gittik ve bizi orada karşılayacak özel uçağım için sıraya girdim. Oradan Filipinler'in Jolo kentindeki küçük bir özel havaalanına uçtuk.

Göğsümdeki gerginlik hafiflemeyi reddetti. Bir şeyler ters gidiyordu. Çok yanlış.

Yeraltı dünyasında boktan şeyler oluyordu. Çok fazla kadın ortadan kayboluyordu, hepsi de sarışındı. Aptal kuzenim Itsuki, yol boyunca Sofia Volkov ile bağlantı kurmuştu ve iş anlaşmalarını güçlendirmek için ona güveniyordu.

Ona bir son vermemin zamanı gelmişti.

Her şey ayarlanmıştı. Tam yerini öğrendiğimde, onu bulup öldürecektim.

Tıpkı Reina gibi ben de kardeşim ve Omertà üyeleri için endişeleniyordum. Reina'yı kaçırdığım günden beri Dante'den ya da Hiroshi'den başka kimseden haber alamamıştım. Sağ kolum Omertà'nın bu haberi hafife almadığını ilettili. İtalya'ya dönüp hepsiyle yüzleşene kadar tüm ilişkim kesilmişti.

Siktir et. *Siktir et onları!* Karım önce huzur bulurdu. Ailesiyle ve arkadaşlarıyla konuşurdu. Sonra ben onlarla ilgilenirdim.

Elbette Hiroshi bana ulaşabildiğine göre annem de ulaşabiliyordu çünkü hep onun yanındaydı. Hayal kırıklığını gizlemedi. Dante'nin sıkıntısı için beni suçladı. Ailemize utanç getirdiğim için beni suçladı.

Reina yanımda huzursuzca uyurken, Hindistan üzerinde bir yerlerde uçuşumuz sırasında onunla yaptığım konuşmayı hatırladım.

"O hiç kimse." Annemin sesi hiç duymadığım kadar tiz çıkmıştı. "Gayrimeşru kızı."

Bir an nefesimi içime çekip sonra bıraktım. Az önce Reina'nın Romero'nun kızı olmadığını bildiğini teyit etmişti. "Dünyaya karşı benim gayrimeşru bir evlat olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

"Arada büyük bir fark var. Sen piç değilsin ama o öyle," diye bağırdı. Neyse ki burada değildi çünkü elimde bir cinayet olacaktı. "Onun için her şeyi bir kenara atıyorsun."

"Senin için bir şey ifade etmiyor olabilir ama o benim her şeyim." Eğer onu kabullenemezse, artık bir ilişkimiz olmazdı. Bu kadar basit. "Ya ikimiz de hayatında oluruz ya da ikimiz de olmamız."

Annemin nefesi telefon hattını aştı. "Beni bir kenara mı atacaksın? Onun için mi?"

"O kadar da dramatik değil." Hayal kırıklığı içimde kaynadı ama onu zapt ettim. "Bu senin seçimin. Ya onu kabul edersin ya da ikimizi de kaybedersin."

Reina'nın vücudu sarsıldı, nefes alış veriş i zorlaştı, dudaklarından küçük bir inilti çıktı ve ben annemle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim.

"Şşşt," diye onu rahatlattım, parmaklarımı buklelerinin arasından geçirdim. Gözleri yavaşça açıldı ama mavisi boştu, sanki hâlâ rüyalarında kaybolmuş gibiydi. Ya da bir kâbusun içinde. "Güvendesin," diye mırıldandım.

Bu onu rahatlatmış olmalı çünkü gözleri dalgalanarak kapandı ve nefes alış veriş i yavaşça normale döndü.

Onu güvenli bir şekilde kendime çektim, battaniyeyle üzerini örttüm ve dudaklarım alnına değdi. "Her zaman seni seçeceğim, tarçın kız."

Annemin seçiminin ne olacağını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Benim yaptığım gibi o da kendi seçimini yapacaktı. Ayrıca, affetmeye ve unutmaya istekli değildim. Bana hâlâ bir sürü açıklama borçluydu.

Sonuç olarak bunların hiçbir i - Yakuza, Omertà, güç, zenginlik -Bana mırıldandı. Ondan başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ciğerlerimin havaya ihtiyacı olduğu gibi. Ayın yıldızlara ihtiyacı olduğu gibi. Dünyanın güneşe ihtiyacı olduğu gibi.

Bir de kardeşim vardı, ama Dante yola gelecekti. Bundan emindim. Bunu neden yaptığımı biliyordu. Ona Reina'nın ailesiyle ilgili tüm kanıtları ve benim ailem hakkında konuşmamız gerektiğini açıklayan bir mesaj gönderdim. Babamın kim olduğu haberini yüz yüze vermek istiyordum. Artık top onun sahasındaydı.

Bu lanet sessizlik berbattı.

İki saat sonra Filipinler'e indik.

Reina ve ben gümrükte yolumuza devam ettik. Şimdiye kadar belgelerimizi kontrol etme zahmetine bile girmemişlerdi. Reina'nın elini sıkıca tutarak binadan çıktığımızda annem ve Hiroshi'nin bizi beklediğini gördük.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında, şoförümün iri gözlerle baktığını görmek için yanlarından geçtim.

Filipinler'in Jolo kentinde bir evim olduğunu sadece en yakınımındaki insanlar biliyordu. Hiroshi ve annem bunlardan ikisiydi ve şu anda bundan pişmanlık duyuyordum. Ama havaalanında beni böyle pusuya düşürecekleri kimin aklına gelirdi ki?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Ne de olsa onlarla sadece birkaç saat önce konuşmuştum ve ikisi de Jolo'da olduklarından bahsetmemişti. Bilseydim uçağımın rotasını değiştirirdim. "Bugün burada olacağımızı nereden biliyordunuz?"

"Uçağınızın kontrol merkezine girdim," diye cevap verdi annem. "Seyahat programını çözmek zor olmadı."

"Gizlilik senin için hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi?"

"Musuko." Annem dilini şaklattı, gözleri sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi Reina'nın üzerindeydi. Karım sinmedi ama fark etse de etmese de elimi sıkıca kavradı. Annemin bakışlarını kaçırmak herkes için zordu. "*Onun* hakkında konuşmalıyız..."

Kimden bahsettiği konusunda hiçbir hata yoktu. Reina'nın tırnağının elime batışına bakılırsa o da anlamıştı.

"Anne. Hiroshi." Annem ses tonum karşısında sertleşti. "Karımla tanış. Sanırım bu kadar yolu onu ailemize kabul etmek için geldiniz."

Annem sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Hiroshi bunu daha iyi karşıladı, kolunu anneme doladı ve omzunu okşayarak onu rahatlattı.

"Tebrikler, Amon." Hiroshi'nin gözleri Reina'ya kaydı ve hatta gülümsedi. "İkinize de."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Reina, sesi yumuşak ve küçüktü.

"Dante'den Amon'a, sen meşgul bir genç bayansın." Elimizi uzatıp annemin boynunu sıkmak istedim. Romero'yu Reina'nın annesine kaptırdığı için acı çektiğini anlıyordum ama bu Reina'nın suçu değildi. Ailesinin günahları kendilerininindi.

"İkinizin de burada olmasının bir nedeni var mı?" Gerçekten istediğim gibi saldırmak yerine sordum. "Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Yakuza'dan haberlerim var," dedi Hiroshi. Ona ölümcül bir bakış attım. "Kuzeniniz bir hamle yapıyor ve Endonezya'daki limanınızı öğrendi. Bir sevkiyatı yönlendiriyor-" Sözüünü kesti, gözleri Reina'ya kaydı. "Bu senin dokunmaman gereken bir ürün. Seni baltalamaya ve Omertà'nın onaylamadığı bir işle ilişkilendirmeye çalışıyor."

"Kulağa bir tuzak kuruyormuş gibi geliyor," diye kestirip attım. Itsuki benim yokluğumda biraz taşaklanmıştı, şüphesiz Sofia Volkov'un etkisiyle. Aptal, onun kendisini kullandığını göremeyecek kadar kördü. "Sevkiyat ne zaman limana varacak?"

"Yarın."

Gözlerim Reina'ya kaydı. Onu bu kadar erken bırakmak istemiyordum ama bu önemliydi ve kuzenimi ne kadar çabuk ortadan kaldırırsam, o kadar çabuk güvende olacaktı. Hepimiz güvende olurduk.

"Karımı güvende olacağı yerleşkeme götürmeliyim, sonra da uçup gideceğim."

"Ben de seninle gelebilirim," diye teklif etti Hiroshi. Bakışlarım anneme kaydı. "Annen ve ben otelde kalıyoruz," diye ekledi, sanki itirazımı bekliyormuş gibi.

Teşekkürler.

"Sevkiyatın yarın ulaşacağından emin misin?"

"Evet."

"Onun için bile pervasızca görünüyor," dedim. Hiroshi başıyla onayladı. "Beni kalıcı olarak ortadan kaldırmak dışında, amacını biliyor muyuz?"

Başını iki yana salladı.

"Şimdi görevi devralmak için mükemmel bir zaman olabilir," diye araya girdi annem. "Uğruna çalıştığın her şey elimizin altında. Onun -ya da herhangi birinin- yoluna çıkmasına izin veremezsin."

Reina annemin patavatsız sözleri karşısında yanımda kaskatı kesildi. Tanrım, o hep böyleydi de ben mi kaçırmıştım?

"Yarın seninle temasa geçeceğim anne."

"Amon, konuşabilir miyiz?" İncilerini sıkıca kavradı, gözleri bir zamanlar kendisine ait olan kolyeyi takan Reina'nın boynuna kaydı.

"Hayır, bugün

değil." "Ama-"

"Bugün olmaz dedim. Karımı eve götüreceğim." Sanki reddedilmem onun suçuymuş gibi Reina'ya ters ters baktı.

Hiroshi ve annemin arkasında bekleyen şoförüm bizi bekliyordu ve buradan siktir olup gidebilmemiz için ona yolcu kapısını açmasını işaret ettim. Reina'yı arkasından takip etmeden önce içeri kayması için teşvik ettim. Reina'ya dönmeden önce araba uzaklaşmaya başlayana kadar bekledim.

"İyi misin?"

Omuzları çöktü. "Annen benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor," diye ona güvence verdim. "Ona zaman ver."

Dudağını çiğnedi. "Ya herkes bizden nefret etmeye başlarsa?"

"O zaman dediğimiz gibi olacak: sen ve ben dünyaya karşı." Telefonumu çıkardım. "Hadi aileni tekrar deneyelim."

İç çekti. "Çoktan yaptım. Birkaç kez. Cep telefonum çekmiyor olmalı. Sürekli çalışıyor da çalışıyor. Sesli mesaja bile düşmüyor."

Ona telefonumu uzattım. "Benimkini kullan. Kız kardeşini ve arkadaşlarını dene. Babanı bile."

O ilk numarayı çevirirken arkama baktım, Hiroshi ve annemin arabalarıyla hemen arkamızda olduklarını fark ettim.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Büyükannemi ve babamı aramayı denedim." "Arkadaşlarını dene," dedim.

İndiğimizde kardeşime ve Omertà'nın her bir üyesine ulaşmaya çalıştım ama nafile. Bu pek hayra alamet değildi, ancak bunu karıma söyleyemezdim. Kız kardeşi ve ailesi için endişelenmekten zaten yeterince stresliydi.

"Phoenix'e FaceTiming yapmayı deneyeceğim," dedi. Kimsenin cevap vermeyeceği belli olana kadar zil sesi devam etti.

"Ona mesaj attın mı?"

Yutkundu, endişesi yüzünün çizgilerine kazınmıştı. "Evet, ama bunu şimdi tekrar yapacağım."

Her zaman içgüdülerimin sesini dinlemiştim ve şu anda da içgüdülerim derimin üzerinde örümcekler gibi geziniyordu. Arabayı geri çevirmem ve hızla yata dönmem için çığlık atıyorlardı.

Kafamın içinde işaret fişekleri patladı.

İlk kurşun arabamıza isabet ettiğinde bunu emretmek için ağzımı açtım. Artık çok geçti. Reina'ya uzandım ve bedenini yere ittim.

"Yere yat," diye emrettim.

Silahımı çekerken dehşet içindeki gözleri benimkilerle buluştu. Bir kurşun daha ön cama isabet etti, sürücünün alnını deldi ve kafalığundan çıktı. Vücudu öne doğru yığıldı ve araba kontrolden çıktı.

Neden camlar kurşun geçirmez değildi? Bütün arabalarım zırhlıydı. *Kahretsin.*

Havada daha fazla mermi uçuştı, ses kulakları sağır ediyordu. Araba nihayet durduğunda biri makineli tüfekle üzerimize ateş açtı.

Göğsümde bir acı patladı ve Reina'nın çığlıkları silah seslerini bastırdı.

Hareket etmeye başladı. "Hayır, yerde kal!"

Görüşüm bulanıklaştı, kırmızı bir sisle doldu. Acıyı görmezden gelerek arabadan atladım ve kapının arkasına sığındım.

Göz ucuyla bir hareket gördüm ve başımı çevirdim. Makineli tüfekli herif arabanın arka kapısına nişan almıştı.

Reina'ya o açıdan vurabilirdi.

Hiç düşünmeden ondan kaçmaya başladım. Daha iyi bir açı bulmaya ve herifi vurmaya çalışırken daha fazla mermi uçtu.

Ve sonra yer sallandı.

REINA

"Amon!" Çığlık attım, sesim çığdı.
Tüm sahne ağır çekimde ilerliyordu ama beynim hâlâ bunu algılayamıyordu. Amon neden benden kaçıyordu?
ve mermilerin yönünde?

Arabadan sürünerek çıktım, tam o sırada daha fazla mermi uçuşmaya başladı, bir tanesi omzumu sıyırdı. Derimde acı patladı ama sonra yer sallandı ve acımı tamamen unuttum.

Amon'u ararken duman havayı boğdu ve gözlerimi yaktı.
Onu gördüğümde kalbim neredeyse tamamen duracaktı.

Bedeninin yere düşüşünü izledim. Uzuvarım titredi. Zihnim olayları işlemeyi reddetti. Vurulmuş olamazdı. Patlama onu öldürdü mü?

Bu bir kabus olmalıydı. Uyanmak zorundaydım. Lütfen, Tanrım, bu bir rüya olsun. Gerçekten kötü bir rüya.

Ama kulaklarımdaki uğultu gerçektir.

Bu bir kabus değildi. Gerçekten oluyordu.

İçgüdülerimle hareket ettim ve kurşunlar uçuşmaya devam ederken kendimi yere attım. Amon'un gözleri kargaşanın içinde beni bulana kadar sürünmeye başladım.

"Kıpırdama," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım, tırnaklarım çakılları kazıyordu. Bağrıışmalar, patlamalar, çığlıklar. Gözlerimi kocama kilitlediğimde hepsi havayı dolduruyordu.

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. "Kımıldama." Ağzının kelimeleri oluşturmasını izledim ve hıçkırarak ağladım. O kadar yakındı ki, keşke ona ulaşabilseydim. Bu son olamazdı. Hikâyemiz daha yeni başlamıştı.

"Geliyorum," diye karşılık verdim.

Başını salladı ama ben yerimde durmayı reddettim. Ona ulaşmak zorundaydım. Nefeslerim titriyordu. Ona doğru sürünürken dizlerim çakıllara sürtündü.

Birçok dilde bağırış çağırış vardı ama ben anlayamayacak kadar kafamın içindeydim. Sadece kocama ulaşmam gerekiyordu.

Dizlerim yanıyordu, her hareketimde taşlar etimi kesiyordu. Kurşunun isabet ettiği yerden derime ılık bir sıvı birikti.

Ona ulaşmak çok uzun sürüyordu. Başı kaldırıma düştü ve gözlerinin kapandığını gördüm. Vücudu çarpık bir şekilde yayılmıştı ve kan beyaz tişörtünü ıslatmıştı. Mide bulantısı midemde çalkalanırken, safra boğazımda yükseldi ve dökülmekle tehdit etti.

Lütfen ölme. Lütfen ölme. Her şeyle başa çıkabilirim ama bununla değil.

"Amon," diye bağırdım çılgınca, ona ulaşmaya çalışırken hissettiğim acıyı görmezden gelerek.

Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapattım. Gömleğinin önü sıırılsıklamdı, yarayı bulmak için göğsünün üzerinde gezinen parmaklarım kana yapışmıştı.

Oh, Tanrım, hayır. Lütfen, hayır.

Eğildim ve yanağımı ağzına yaklaştırdım. Nefesini tenimde hissetmek için beklediğim her saniye bana koca bir ömür gibi geliyordu, kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu.

İşte orası! Tam şurada!

Nefes alıyordu.

Amon'un gömleğini yukarı çekip göğsündeki büyük yarayı gördüğümde ellerim titredi. Kötü olduğunu söylemesi için bir doktora ihtiyacım yoktu. Hastaneye gitmesi gerekiyordu.

Elbisemin eteğine uzandım ve yırttım, sonra da yarasına bastırdım.

Hiroshi'nin ya da Amon'un adamlarından birinin yolda olduğunu umarak çılgınca etrafıma bakındım.

"Yardım edin!"

Bakır ve tuz tadı a ğ z ı m ı doldurdu ve dudağımın derisini kırıdığımı fark ettim.

"Neden bağıırıyorsun, tarçın kız?" Kalbim göğsümde acıyla sıkışmasına rağmen içimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Onun gözleriyle karşılaştığımda

Kalbi paramparça olmuştu. Donuktular, burada yattığı her saniye yüzü soluyordu.

Alnımı onunkine yaklaştırdım.

"Yani beni görmezden gelemezsin," diye mırıldandım, dudaklarımı onun soğuk dudaklarına bastırarak. Onun öleceği düşüncesi boğazımı sıktı. Annemi kaybettiğim gibi onu da kaybedemezdim. Yavaşça elini kaldırdı, bu çaba ona sahip olmadığını bildiğim bir enerjiye mal oluyordu. "Hareket etme. Seni hastaneye götüreceğiz."

Ağır bir nefes verdi.

"Zaman yok." Onu görmezden gelerek yer değiştirdim. "Sana bunu söylemek zorundayım, eğer yapmazsam-"

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Sakın söyleme. Sakın söylemeye cüret etme."

"Bir ömür boyu senin için yaşadım," dedi talebimi görmezden gelerek. "Aldığım her nefes senin içindi." Yutkundum. Neden sözleri veda ediyormuşum gibi gelmişti? "Her zaman sendin, tarçın kız. Seni seviyorum."

Boğuk bir hıçkırık beni boğdu.

"Hayır. Sakın üzerimde ölmeye cüret etme," diye mırıldandım, sesim boğazımın sıkışmasından dolayı zar zor duyuluyordu. Kalbim panikle çarparken zihnim çılgılık atıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu.

"Senin kollarında öldüğüm sürece mutlu bir adam olarak öleceğim." Başımı salladım, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Bana hâlâ bir balayı borçlusun." Sanki kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırdı ve ben de zayıfça gülümsedim. "Venedik'te evlendikten hemen sonra yapılacaklar listeme ekledim."

Yarasına uyguladığım baskıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Balayı o zaman."

Nefes nefese kalması göğsümü ikiye böldü ama ben daha bunun üzerinde duramadan havada bir patlama sesi duyuldu.

Birinin "bomba" diye bağırması tüm bu kargaşanın arasında duyuldu. Dondum kaldım, zihnim yıldırım hızıyla anılarla doldu. Dünyamı yönetecek olan çocuğu ilk gördüğüm gün. Sevdiğim insanlar - kız kardeşim, büyükannem, babam, arkadaşlarım, hatta o çılgın Dante.

Amon'un gözleri benimkileri aradı ve ben onlarda geleceğimizin milyonlarca farklı versiyonunu gördüm. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve güven verici bir şekilde sıktım. *Bu son olamaz.*

Uzaktan bir ses bağırdı, "Kafalar aşağı, pislikler! Sert önlemlere başvuruyorum."

Bu-

"Dante!" diye fısıldadık ikimiz de. Bize saldırdı mı?

Amon'un kanlı bedeni benimkini örtmeden önce cevabı düşünecek zaman yoktu. Ve sonra...

Bum!

SIRADA NE VAR?

Affetmeyen Kraliçe'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Bu kitapta yer alan karakterlerin kitaplarını [Luciano](#) ile başlayan Belles and Mobsters serimde ve Thorns of Omertà ile başlayan [Thorns](#) of [Lust](#) serimde okuyabilirsiniz.

Okuduğunuz için teşekkürler!

XOXO

Eva Kazananlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.